

Çocuklardan Ev Yapımı Öyküler

**T.C. MİLLÎ EĞİTİM
BAKANLIĞI**
Kültür Eserleri

T.C. MİLLÎ EĞİTİM
BAKANLIĞI
Kültür Eserleri

Çocuklardan Ev Yapımı Öyküler

T.C. MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI
KÜLTÜR ESERLERİ

Çocuklardan Ev Yapımı Öyküler

Yayına Hazırlayanlar:

İpek COŞKUN

Esra BALLIM

Esra SİPAHİ

Hatice BİLDİRİCİ

Hülya AĞIN HAYKIR

Merve DİLEK EFE

Grafik Tasarım:

Tanzer ÖZDER

Resimler:

iStock

Ön Söz Resimleyen:

Merve DİLEK EFE

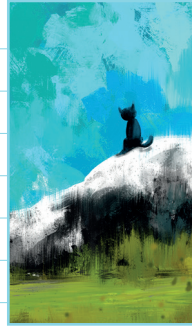
Yayın hakları MEB, 2020

Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

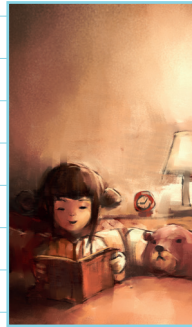
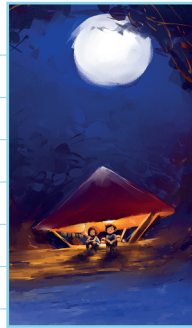
ISBN 978-975-11-5331-9

İÇİNDEKİLER

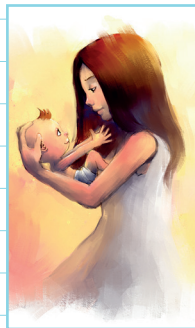
MUTLULUK	10
23 NİSAN NE RENKTİR?	12
GEÇMİŞ VE GELECEK	14
KEMAL'İN DEĞİŞİMİ	16
BİR DOLU HAYAT	22
MAVİ BİSİKLET	26
KİBİRLİ KUŞ MAVİŞ	30
RENKLER NEREDE?	34
BİR KAMP MACERASI	38
KENDİME YOLCULUĞUM	46
BABAMIN ÖĞÜDÜ	52
DÜŞ GEZGİNİ	58
HAYALLERİM VE BEN	64
KÜÇÜK ÜLKÜ'NÜN BÜYÜK DÜNYASI	66
BİR OYUNCAĞIN GÖZÜNDEN SEVGİ	70
100 YIL SONRA BİR GÜN	74
MUCİZE	78
VANYAS	82
GÜLÜMSE VE KAHRAMAN OL	86
AFACAN MAYMUN	88
MERAKLI ELİF	90

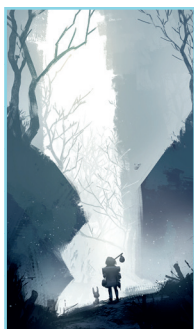
PÜF ÇİÇEĞİ	92
BOYNU BÜKÜK GÜL	94
DUYGU YÜKLÜ MAZİ	100
BİR HAYALİM VAR	104
GENÇ ÇOBAN	108
RÜZGÂR KIZ	112
KÜÇÜK YARAMAZ	116
HAYALLER	120
HAYAL ET Kİ, GERÇEK OLSUN	122
HAYALİM İÇİN BİR SAYFA AÇTIM	128
HAYALLER SONSUZDUR	132
OYUN ÇOCUĞU	134
HAYALİMDEKİ DÜNYA	138
HAYALLERİN PEŞİNDE	142
SOLUCAN MİMİ	148
EBA DEDE	154
SUSUZ GELECEK	156
TUHAF GEZEĞEN	158
ORMANDA TEK BAŞIMA	162
BÜYÜK İŞLER KOCAMAN KARARLAR	166
PABUÇ BALIĞI	172
SİHİRLİ DUT	176
YELKEN AÇILAN HAYALLER	180
O GÜN	182
ATATÜRK'E HEDİYEMİZ	184
ARAYIŞ	186
GERÇEKLER HAYALLE BAŞLAR	190
23 NİSAN BİZİ	192
PEMBE ATKILI LEYLEK	194
PES ETMEMEK	196

ŞİRİNKÖY TATİLİM	198
MİNİK PARMAKLARIN BÜYÜK HAYALLERİ	202
GÜNEŞLİ BİR CUMA SABAHİ	206
ZAMAN MAKİNESİ	208
HAYAT BAHÇESİ	216
MÜZİK HİÇ DURMASA	220
23 NİSAN VE MUTLULUK	222
TARÇIN VE BEN	224
BİR BİLİM YOLCULUĞU	226
KARA KUZU	232
GECE	234
GÖK BİLİMCİ OLMAK	238
GÖKKUŞAĞI	240
HER ŞEY DOĞRU!	242
GÖKTUĞ CORONAYA KARŞI	244
İNSANLIK	246
PORTAKAL SUYU	248
RENKOSTAR	250
SÜT DİŞİ	260
SİNEKLER, ÇÜRÜK ŞEFTALİ SEVER	262
TAŞIN GİZEMİ	266
BENİM DÜNYAM DÜZ, YA SİZİN?	272
UÇUŞ HAYALDEN ÖTE	276
YELKEN AÇILAN HAYALLER	280
DEDEMİN HEDİYESİ	282
BAŞLANGIÇ NOTASI	286
CAN DOSTUM	290
DOĞANIN KORUYUCULARI	294
YAPAY ZEKÂLİ KÖY	298
KONUŞABİLEN AĞAÇ	302

ÇANAKKALE'DE	306
GİZEMLİ KUTU	308
KÖYDE DOSTLUK	310
MEMİŞ'İN MACERASI	312
YAŞAMA SEVİNCİ	316
ENGELSİZ SEVGİLER	318
GERÇEKLEŞEN HAYAL	322
KAVUNLU KÖY	324
BULUTLU KÖYÜN ADINI DEĞİŞTİREN LEYLEK	328
GEÇMİŞİN ÇOCUKLARI	334
ÖZEL BİR GÜN	338
YALNIZLIK KÖTÜ KOKAR	340
HAYAL KAPIMIN ANAHTARLARI	344
KOSOVALI KÜÇÜK ARKADAŞIM	348
MADEN DERESİ	352
MUTLULUĞUN RESMİ	362
YAZ'A KÜSEN GÜZ	366
BİR HAYALİM VAR BENİM	370
HER ŞEY SEVGİ	372

Ziya Selçuk

Milli Eğitim Bakanı

ÖN SÖZ

Merhabalar,

Her çocuğun kendini ifade şekli farklıdır. Kimisi konuşur, kimisi resim yapar, kimisi susar...

Kimisi ise hem susar hem yazar...

Yoğun bir görsel etkileşim altında olan çocuklarımızın, yazma ile ilişkilerin zayıfladığı bu dönemde, hele de evde, okuldan uzak kaldıkları böyle bir süreçte yazabiliyor olmaları çok değerli...

Bu kitapta 100 çocuğumuzdan 100 farklı öykü var.

Türkiye'nin farklı şehirlerinden, farklı özelliklere sahip 100 çocuğun yazdığı öyküler...

Hayal dünyaları alabildiğine geniş ve masum...

İnsanlık için Korona Kralı ile savaşanlardan, sonsuz mutluluk arayışına çıkanlara; yeni bir gezegen bulup uzaylılarla arkadaş olanlardan, 23 Nisan'ın rengini arayanlara...

Birbirinden farklı ve zengin konular, üsluplar...

Dünyaya ve yaşadıklarımıza bizim gibi bakmadıkları kesin...

Çocuklarımın öykülerini okurken dünya edebiyatından, Türk edebiyatından nicelerinin fısıltılarını duydum...

O fısıltılar, çocuklarımla yakın gelecekte Türkiye'nin ve hatta dünyanın saygın edebiyatçıları, senaristleri, metin yazarları olacaklarını söylüyordu...

Yaptıkları betimlemeler, kullandıkları kelimeler, cümlelerindeki ahenk ile bunun yakın zamanda olacağına inancım tam, çocuklarıma güvenim sonsuz.

Aman ha, bu kitabı çocuk kitabı deyip bir kenara koymayın. Satır aralarında çocuklarımızın bize anlattıkları çok şey var. Özellikle yetişkinlere, anne babalara önerebileceğim nefis bir öykü derlemesi olmuş.

Öykülerini bizimle paylaşan tüm çocuklarıma sevgilerimle...

Çocuklarımızdan öykü derlemeye devam edeceğiz...

Keyifli okumalar!

Gözde Eraldemir

Hatay / 7

MUTLULUK

Gözde adında her zaman gülümseyen ve mutlu olmayı çok seven küçük bir kız varmış. Mutlu oldukça daha çok mutlu olmak istiyormuş. Bir gün, nasıl sürekli mutlu olabileceğini düşünüyormuş. Artık en büyük isteği sürekli mutlu olmakmış.

Sabahtan akşama kadar düşünse de sürekli mutlu olmanın yolunu bulamamış. “En iyisi anneme sorayım anneler her şeyi bilir.” diyerek annesinin yanına gitmiş.

“Anneciğim her zaman mutlu olmak istiyorum, bunun için ne yapmalıyım?”

Bunu duyan anne gülmeye başlamış: “Ne kadar da sevimli bir düşünce.” demiş. Sonra “Şimdi biraz işim var, işlerimi bitirir bitirmez senle dışarı çıkalım.” diye eklemiş. Gözde, “Sana yardım edeyim, işlerin çabucak bitsin.” demiş. Annesi buna da çok gülmüş ve Gözde’ye yapabileceği birkaç iş vermiş. Kısa bir süre içinde işler Gözde’nin yardımıyla bitivermiş. Sonra hazırlanıp dışarı çıkmışlar. Gözde her zaman mutlu olmanın yolunu öğreneceği için çok heyecanlıymış.

Birlikte çiçekçiye gitmişler. Annesi güzel bir saksıda, renkli bir çiçek almış. Sonra eve dönmüşler ve annesi konuşmaya başlamış:

“Gözdeciğim, bu çiçeği sana aldım. Senden ona çok iyi bakmanı istiyorum.” demiş.

Gözde çiçeğini çok sevmiş. Her gün sulamaya ve onunla ilgilenmeye başlamış.

Bir gün Gözde'nin canı çiçeğiyle ilgilenmek istememiş. O gün ona hiç su da vermemiş. Akşam yatağına giderken bir bakmış ki çiçeği solmuş. Bu duruma çok üzülmüş ve hemen çiçeğini sulamış. Sabah uyandığında çiçeğinin eski güzelliğine kavuştuğunu görünce sevinçten havaya uçmuş.

Ve anlamış ki hep mutlu olmanın en güzel yolu başkalarını mutlu etmekmiş.

Aleyra Çakır

Mersin / 11

23 NİSAN NE RENKTİR?

İlkokula giden Büşra'ya öğretmeni Fatma Hanım 23 Nisan ile ilgili bir resim yapmasını söylemiştir. Okulda yapılacak olan 23 Nisan kutlamalarında Büşra'nın yaptığı bu resmi sergileyecektir. Öğretmenin bu isteğinin ardından Büşra ne çizeceğini düşünür, fakat aklına bir şey gelmez. Günler hızla geçer. 23 Nisan kutlamalarına çok az bir zaman kalmıştır. Büşra resmi yapamayacağını düşünür ve hayal kırıklığına uğrar. Sonra birden aklına dedesinin ona çocukluğundaki 23 Nisan kutlamalarını anlattığı gelir. Büşra dedesinden tavsiye istemenin iyi bir fikir olacağını düşünür. Dedesi ile konuşur ve dedesi onların zamanında kutlamada uçan balon kullanıldığını ve bu balona bütün çocukların hayranlıkla baktığını anlatır. Büşra ne çizeceğine karar vermiştir. Bütün çocukların hayranlıkla bakacağı bir uçan balon çizer. Boyama aşamasına gelmiştir. Büşra balonun ne renk olacağına karar veremez. O sırada yanında olan annesine sorar.

-Anne 23 NİSAN ne renk?

Annesi cevap verir.

-Sen ne renk olmasını istersen öyle hayal et.

Annesinin bu söylediği Büşra'nın çok hoşuna gider. Büşra resmi boyamaz. Ve resim o şekilde sergilenir. Resmi görenler Büşra'ya sorarlar bu resim neden renksiz?

Büşra cevap verir.

-Siz ne renk olmasını isterseniz o renk hayal edin.

23 Nisan her renktir. 23 Nisan sen ne renk istersen o renktir.

Dilara Kalıncı

Zonguldak / 7

GEÇMİŞ VE GELECEK

Herkesin hayatında unutamadığı bir anı vardır. Benim ise iki tane var ve ikisi de 23 Nisan. Biri geçen yıl yani 2040, diğeri ise 2020 yani tam 21 yıl öncesi.

11 Nisan 2040 sabahı komutanımın telefonuyla uyandım. Bu seneki 23 Nisan kutlamalarında Türk Yıldızları takımında yer almamı istiyordu. Bunu duyunca hem duygulandım hem de gururlandım.

Aklıma 2020 senesi geldi. O zamanlar 8 yaşındaydım. Bütün dünyada corona virüs diye bir hastalık vardı. Hastalık önce Çin'in Wuhan şehrinde görüldü. Ardından bütün dünyaya yayıldı. Çok geçmeden ülkemizde de okullar tatil oldu. Derslerimizi televizyondan takip etmeye başladık. Okulumu ve arkadaşlarımı çok özliyordum. Hastalık yüzünden önce 65 yaş üstüne sonra da 20 yaş altına sokağa çıkma yasağı geldi. Artık ben ve kardeşlerim de dışarı çıkamayacaktık. Buna çok üzüldük. Evde sıkıldığımız için babam bize trambolin aldı. Kitap okuyor, öğretmenimin verdiği ödevleri yapıyor, kardeşlerimle oynuyordum. Zaman geçtikçe evimizde vakit geçirmeye alıştık.

10 Nisan akşamı iki gün boyunca birçok şehirde sokağa çıkma yasağı ilan edildiğini öğrendik.

Zonguldak yani bizim yaşadığımız şehir de bunlardan biriydi. Artık ailece evde kalacaktık. Ertesi sabah annemin yaptığı bazlamanın kokusuyla uyandım. Ailece kahvaltımızı yaptık.

Kahvaltıdan sonra bizimkilere ilginç bir soru sordum. “En çok hangi milli bayramı seviyorsunuz?” Annem 19 Mayıs Atatürk’ü Anma Gençlik ve Spor Bayramı’nı sevdiğini söyledi. Bu tarih Kurtuluş Savaşı’nın başlangıcıdır, dedi. Babam ise 29 Ekim daha güzel bir bayram çünkü bugün sahip olduğumuz hakları cumhuriyete borçluyuz unutmayın, dedi. Anneannem hemen söze karıştı: “Yurdumuzu düşmanlardan kurtardığımız 30 Ağustos’u nasıl unutursunuz?” Ben ise 23 Nisan’ı çok sevdiğimi söyledim ne de olsa hem çocuk bayramı hem de meclisimizin açıldığı gün. Böylece her bayramın çok değerli olduğunu anladık.

Akşamüstü odamın penceresinden gökyüzüne bakarken hayallere daldım. Gökyüzünde özgürce uçmanın ne kadar güzel olduğunu düşünürken pilot olmaya karar verdim. Hele şu zorlu günler bir geçsin de...

O sene 23 Nisan’ı balkonlardan ellerimizde bayraklarla kutladık. Belediye hoparlöründen duyulan marşlar hepimizi umutlandırdı. Çok geçmeden hastalık bitti ve okulumuza döndük.

Öğretmenimi ve arkadaşlarımı ne kadar çok özlemişim anlatamam. Bence bizim bayram coşkumuz sayesinde virüs kaçtı ve biz kurtulduk.

Komutanımın “Dilara” diye bağırmasıyla telefonun elimde olduğunu fark ettim ve kendime geldim. Komutanıma görevi kabul ettiğimi söyledim. 23 Nisan’a kadar çalıştık. Sonunda gösteri günü geldi. Uçaklarımız ısıll ısıll parlıyordu. Hoparlörden duyulan marşlar yine tüm tören alanını coşturuyordu. Pilot kabinime geçip oturdum. Uçaklarımızı çalıştırdık. Havada kuş gibi süzülüyordum.

Herkes bizi alkışlıyordu ve sonunda gösterimizi bitirdik. O an çok gururlandım. Uçağımdan inerken bizi coşkuyla karşılayan çocukların pırıl pırıl gözleri tıpkı benim gibi hayallerini gerçekleştireceğini söylüyordu.

Ebrar Çetinkaya

Giresun / 12

KEMAL'İN DEĞİŞİMİ

Kemal, sekiz yaşında hem afacan hem hareketli bir çocuktur. Aynı zamanda müthiş bir bilgisayar uzmanıydı. Farklı kişiliklere girer, sanal alemlerde saatlerce gezinirdi. Annesi Selda Hanım ve babası Seyit Bey oğullarının durumundan çok şikâyetçiydi ama öğretmenlerinin parmakla gösterdiği bir çocuktur. Her gün eve gelir gelmez annesinin “Hoş geldin” sözüne hızlıca “Hoş bulduk” diyerek odasına gider, çantasını fırlatır, doğru bilgisayarının başına geçerdi. Saatlerce bilgisayarında oyalanır, ödevleri hep uyku saatine kalırdı. Sınavlarına çalışmayı da hep son güne bırakır, istediği ve beklediği notu alamazdı. Ev hanımı olan annesi Selda Hanım oğluna her türlü desteği vermesine rağmen oğlunu bilgisayar bağımlılığından kurtaramazdı. Babası Seyit Bey başarılı bir pilottu ve oğlunu çok severdi ama oğlunun o hâline bir şey yapamazdı.

Yine bir gün okuldan eve geldi Kemal. Hemen odasına gitti ve bilgisayarını açmak için düğmeye bastı ama açılmıyordu. Bilgisayar kablosuna baktı, prize takılıydı. Yani bir bilgisayarın açılması için gerekli olan tüm özellikler tamamdı. Bunlarla uğraşırken Kemal'in birden uykusu geldi. Yatağa yatması ile gözlerinin kapanması bir oldu.

Gözlerini açtığı anda annesi ile babasının nerede olduğunu merak etti. Annesi zaten evdeydi. Babasının da gelmiş olabileceğini düşündü. Onları bulmak için salona gitti ama

garip bir şeyler olmuştu. Her yer, herkes bambaşkaydı. Annesi ve babası sanki birden yüz kilo olmuşlardı. Nasıl olurdu da bir iki saatte bu kadar şişmanlayabilirlerdi? İki de gözlerini hiç ayırmadan televizyona dikmişlerdi. Kemal ne kadar onları çağırdıysa da onlar hiç cevap vermemişlerdi. Yalnızca Kemal bir perde gibi televizyonu kapatınca bakabildiler Kemal'e. Kemal:

-Neler oluyor burada? Neden bu kadar şişmanladınız?

-Sadece bir akşam yemeği yedik.

-Ama anne, sadece bir akşam yemeği ile bu hâle gelmiş olamazsınız, dedi ama maalesef ailesi daha fazla konuşmadı. Ne yapacağını bilmiyordu. Karnı acıkmıştı. Doğruca mutfığa yöneldi ama o da ne? Mutfaktaki tüm teknolojik aletler çalışıyordu. Buzdolabı, fırın, elektrikli mutfak aletleri hatta elektrik süpürgesi bile...Hemen odasına kaçtı Kemal ve tekrar bilgisayarını açmayı denedi. İşin içinden çıkamadığında hemen bilgisayarına sığınır, yine öyle yaptı. Bu sefer açılmıştı. Bundan daha iyi ne olabilirdi? Ama nedense bilgisayarı açtığı gibi kapattı Kemal çünkü ailesine ne olduğunu merak ediyordu. Salona tekrar gittiğinde teyzesi ve eniştesini gördü fakat onlar da en az yüz kilo olmuşlardı. Neler oluyordu ailesine? İşte tam olarak bunu çözmeliydi Kemal. Hem bildiği kadarıyla babasının bu gün uçuşu vardı. Neden evdeydi? Üstelik annesi çok tutumlu biriydi. Neden tüm teknolojik aletleri çalıştırıp açık bırakmıştı? Bunu öğrenmek için başladı araştırmaya.

Önce mutfığa gidip çalışan tüm gereksiz teknolojik aletleri kapattı. Daha sonra salona gitti. Bu sefer teyzesi ve eniştesi de televizyona gözlerini dikmiş bakıyordu. Ona göre onlarla konuşmanın tek yolu televizyonu kapatmaktı. Nitekim Kemal de öyle yaptı ama aldığı tepki beklediğinden daha büyük oldu.

-Ne yapıyorsun sen?

-Çekilsene önümden!

-Hemen aç televizyonu!

Açıkcası Kemal böyle büyük tepkiler beklemiyordu ama bu işi çözmek için konuşmaya devam etti:

-Ama kapatmazsam benimle konuşacağınız yok.

-Ne diyorsun sen?

-Hemen aç televizyonu!

Ancak Kemal ne kadar çabaladıysa da onlarla doğru düzgün bir iletişim kuramadı. Mecburen odasına gitti ve düşünmeye başladı: Ailesi ne kadar da agresif olmuştu. Peki ya neden? Bunun cevabını veremiyordu. Bugün okulda teknoloji ve insan ilişkilerini işlemişlerdi. Yoksa teknoloji yüzünden miydi ailesinin o davranışları? Ama olamazdı çünkü teknoloji daima iyi bir şeydi. Yani Kemal böyle düşünüyordu. Sonra aklına annesi geldi. Ona göre annesi çok tutumlu biriydi. Evde ışıklar boşuna yanınca küplere binerdi. Peki niye mutfaktaki teknolojik aletleri açık bırakmıştı? Hem babasının üç günde bir uçuşu olurdu. Neden iki gün üstüste evde kalmıştı? Bu soruların cevabını arıyordu. Ailesi hâlâ aynı mı diye bakmaya salona gitti.

Durum pek iç açıcı değildi. Hatta oldukça iç karartıcıydı. Bu sefer annesi, babası, teyzesi ve eniştesi bağıra bağıra kavgı ediyordu. Ne söylediklerini duyabiliyordu Kemal.

-Sen nasıl benim telefonuma dokunursun?

-Benim tabletimi kullanamazsın!

-Bizim evimizde televizyon izleyemezsiniz!

Hiç karışmak istemedi Kemal. Gerisin geriye odasına çekildi. Niçin anlayamıyordu neler olduğunu? Bu konuyu danışabileceği kimse yoktu. Daha doğrusu vardı ama onlarla

iletişim kurabilmek mümkün değildi. Kendi başına çözmeliydi ama nasıl? İşte tam bunları düşünürken bilgisayarına bir mesaj geldi. "Ailene ne olduğunu mu merak ediyorsun?" Ama kimin gönderdiği belli değildi. Kemal hemen "Evet" yazdı. Aldığı cevap şuydu: "İpuçlarını birleştir" fakat Kemal'e göre ortada bir ipucu yoktu. Tam o sırada aklına bir şey geldi. Neden bu konuyu teknoloji konusunu işledikleri Seval Öğretmenine sormuyordu? Ertesi gün okulda öğretmeniyle konuşmak üzere uykuya daldı.

Sabah okula gittiğinde ilk işi Seval Öğretmen'ini bulmak oldu. Sanki onda da bir gariplik vardı. Dikkati dağınık gibiydi. Konuşurken odaklanamıyordu. Ama en azından onunla iletişim kurulabiliyordu. Tüm olayları anlattı Kemal, öğretmene ve bir de kimden geldiği belli olmayan mesajdan bahsetti. Seval Öğretmen Kemal'e birkaç şey söyledi ama Kemal tatmin olmamıştı. Ne olmuştu böyle herkese? O gün okul ona aylar gibi geldi.

Eve gelince yine aynı manzarayı buldu. Annesi ve babası televizyon karşısında oturuyordu ve yine mutfaktaki tüm teknolojik aletler çalışıyordu. Önce onları kapattı, sonra acıktığı için buzdolabını açtı ama içinde bir toz parçası dahi yoktu. Mecburen odasına çekildi.

Odasına gittiğinde bilgisayarına bir mesaj geldi. Yine kimden geldiği belli değildi. Şöyle yazıyordu: İpuçlarını bulamıyor musun? Kemal de "Bulamıyorum" diye cevap yazdı. Yeni mesajda şöyle yazıyordu: "Dikkatli bak!" ama Kemal daha nereye bakacağını bilmiyordu. Üstelik kimdi bu mesajları gönderen? Kemal bunları düşünürken salondan bir ses geldi. Bu bir bağırma sesiydi.

Şimdi de annesi ve babası kavga ediyordu. Bilgisayarındaki mesajları hatırladı "İpuçlarını birleştir, dikkatli bak." Düşünmeye başladı: Ailesi önce kilo almışlardı, sonra kavga etmeye başladılar. Tanıdığı herkes ve her şey birdenbire değişmişti. Annesi ve babasının kavga ederken ki sözleri

aklına geldi. Sürekli tablet, telefon, televizyon gibi aletlerden bahsediyorlardı ve sürekli mutfaktaki aletler çalışıyordu. Aslında teknolojik aletler ölçülü kullanılıncı çok faydalıydılar ama üç gündür bu aletlerde bir aşırılık vardı ve bunları düşünürken bir şey hatırladı Kemal. Son zamanlarda bilgisayar başında çok kalmış, derslerini aksatmıştı. Şimdi de abartma sırası ailesine gelmişti. Ne yapacağını bilemez hâldeydi. Olayları çözmüştü ama şimdi de ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Kime sormalıydı? Aklında tek bir isim belirdi: Seval Öğretmen.

Ertesi gün okula gittiğinde yine her şeyi öğretmenine anlattı ve aldığı cevap şuydu: “Olanları kendin anladığına göre sorunları da kendin çözebilirsin.” Bu sözler Kemal’e güven vermişti. Ayrıca bilgisayarına o mesajları kimin attığını, ailesinin bir anda nasıl şişmanladığını merak ediyordu. Böylelikle doğruca evin yolunu tuttu. Kemal evde yine aynı manzarayla karşılaşacağını sanıyordu ama durum öyle olmadı. Bu sefer annesi ve babası evde yoktu. Onların nereye gidebileceğini düşünürken aklına bilgisayarı geldi. Neredeyse dört gündür bilgisayarını hiç açmamıştı. Aslında ona göre bilgisayarsız bir hayat düşünülemezdi. Annesi hep ondan yakınırdı. “Sürekli bilgisayardasın; bu, senin davranışlarını da değiştiriyor” derdi. Kemal bu sözleri anlamazdı. Kemal düşündü ve teknolojinin aşırı kullanımı sırasının ailesine geçtiğini fark etti. Annesinin “Davranışların değişiyor.” sözünü anlamıştı. Demek ki teknolojinin aşırı kullanımı insan davranışlarını olumsuz yönde etkiliyordu. O yüzden annesi ve babası sürekli kavga ediyordu. Olanları gerçek anlamda anlamıştı. Bir tek iş ailesini nasıl eski hâline döndüreceğini bulmaktı.

Kapıda dönen anahtar sesini duydu Kemal. Annesi ve babası gelmişti ama bir tuhaflık vardı. Eski hallerine geri dönmüşlerdi. Zayıftılar ve kavga etmiyorlardı. Hatta yanlarında teyzesi, eniştesi ve Seval Öğretmen de vardı. Onlarda zayıf ve güler yüzlüydü. Televizyon ve mutfaktaki

aletler kapalıydı. Rüya mıydı yani hepsi? Hayır, rüya değildi, uyanıktı. Ne olmuştu da her şey eski haline dönmüştü. İşte bu soruların cevabı ailesindeydi. “Siz nasıl zayıfladınız?” diye sordu Kemal ve her şeyi anlattılar ona: “Her şey seni bilgisayar bağımlılığından kurtarmak içindi. Bu plan sayesinde olaylarla uğraşmaktan bir türlü bilgisayarını açacak vakit bulamadın. Ayrıca aşırı teknoloji insanları yıpratır ve birçok sağlık problemlerine yol açar. İlişkileri zedeler, insanları agresifleştirir. Biz sana bunu anlatmak istedik ve galiba sen de dersini almışsın.

Kemal çok şaşırmıştı. Olanların bir oyun olabileceği aklına hiç gelmemişti. Ayrıca teknolojinin bu aşırı boyutları onu ürkütmüştü. Sonra kendine geldi ve sordu:

-Peki, o mesajları bilgisayarıma kim gönderdi?

-Ben gönderdim, dedi Seval Öğretmen.

Anlaşılan ailesi Kemal’in durumunu Seval Öğretmen’e anlatmış, ondan yardım istemişti. Seval Öğretmen de böyle bir yol izlemişti ve annesi devam etti: “Mutfakta çalışan teknolojik aletleri ben açmışım çünkü senin görmeni istiyordum. Üzerimize de kalın giysiler giyip şişman bir görüntü sergiledik. Şimdi de o giysileri çıkardık.”

Ailesine çok teşekkür edip odasına gitti Kemal. Sonra şunu anladı: Teknolojik aletlerin aşırı kullanımı kötü sonuçlar doğurabiliyor ama eğer ölçülü kullanılırsa gerçekten harika bir şey.

O günden sonra Kemal teknolojiye ayırdığı zamanın bir kısmını derslerine ayırdı ve sadece davranış bakımından değil, ders notları olarak da öğretmenlerinin örnek gösterdiği bir çocuk oldu.

Rana Deniz Polat

Ankara / 9

BİR DOLU HAYAT

Bugün evimde geçirdiğim son günüm olsa gerek, iyice irileştim, ağırlaşım, yeterli olgunluğa ulaştım gibi. Ayrıca yanımdaki arkadaşlarım ve kuzenlerim de benim gibi günden güne büyüdüler. Yaklaşık bir ceviz tanesi kadar olduk. Şimdi ise kendimizi gökyüzünün boşluğuna bırakacağımız o müthiş anı bekliyoruz...

Sonunda uzun zamandır beklediğimiz o büyük gün gelmişti. İlk defa bir dolu olarak yeryüzüne inecektik. Aslında daha önceden yağmur damlası olarak birkaç kez atlamışım ama bir dolu olarak ilk atlayışım olacaktı. Bu yüzden içimde garip bir heyecan ve biraz da korku vardı.

Annem Beyaz Bulut ve babam Siyah Bulut bana yapmam gerekenleri uzun uzun anlatmış, beni atlayış konusunda eğitmişlerdi. Şimdi bütün öğrendiklerimi uygulayacak ve kendimi o derin boşluğa bırakacaktım. Karnımızdaki su henüz donmaya başladığından atlama zamanı gelene kadar her birimiz annelerimizin himayesinde beklemeye devam ettik. Böylece karnımızdaki buz erimeyecekti .

Soğuk ve rüzgarın etkisi iyice hissedilmeye başladığında bizler de son hazırlıklarımızı yapmaya başlamıştık. O sırada yengem yanıma geldi ve bana yolda yemem için hazırladığı sandviçi verdi. Uzun bir yolculuk olacaktı anlaşılan. Yengeme teşekkür ederek sandviç paketini yanıma aldım. Dayım da hepimize üzerlerinde isimlerimiz yazılı birer paraşüt verdi.

Benim paraşütümün üstünde “Dodi “yazıyordu. Bu beni çok mutlu etmişti. Hepimiz yavaş yavaş hazırlıklarımızı tamamlamış ve atlayış saatinin gelmesini bekliyorduk.

Güneşin yavaş yavaş çekildiği bilgisi geldi. Bu durumda saat 13:00 gibi kendimizi boşluğa bırakmamızı söylediler. Yengem insanların televizyon ve radyolarla bizim geleceğimizi önceden duyurduklarını söyledi. İnsanlar böylece hava durumuna göre hazırlık yapıyor, önlem alıyorlarmış. Umarım bu doğrudur, çünkü ceviz büyüklüğünde bir dolu olarak hiçbir canlıya zarar vermek, onların canını yakmak istemem.

Ayrılma vakti gelmişti paraşütümü takıp anne ve babamla vedalaştım. O sırada kuzenim “Çat Çat”, yengeme sürekli aynı soruları soruyordu: “Güneş beni buharlaştırırken canım acıyacak mı?”, “Tekrar buraya dönebilecek miyim?”, “Ya geri dönemezsem?”... Aslında bu soruların cevabını biliyor olmalıydı ama yazık ki, sürekli okula devamsızlık yaptığı için o dersi de kaçırmış ve bunun cevabını öğrenememişti.

“Ben sana yolda anlatırım.” diyerek onu yanıma doğru çektim ve bir anlık dalgınlık ve rüzgarın da etkisiyle kendimizi boşlukta savrulurken bulduk... Neyse ki paraşütlerimiz zamanında açıldı ve bize söylenen saati beklemek için bir gökkuşağına konduk.

İlk defa bir gökkuşağına konmuştum. O kadar güzel renkleri vardı ki bu güzelliğe hayran kalmıştık. Gökkuşağıyla biraz konuştuktan sonra yengemin bizim için hazırladığı sandviçleri yedik. Derken sohbet uzayınca biz de uyuya kalmışız.

Vaktin bu kadar hızlı geçtiğine inanamıyorum. Uyandığımızda saat 13:02 olmuştu ve bütün dolular büyük bir coşkuyla yeryüzüne doğru hareket ediyorlardı. Daha fazla oyalanmadan biz de apar topar aşağı atladık. Çat Çat ’ın bitmeyen çığlıkları eşliğinde benim de kalbim güm güm atıyordu. Yeryüzüne doğru süzülürken dağları, ırmakları, evlerin çatılarını, arabaları, caddeleri, insanların rengarenk şemsiyelerini

görüyordum. Bu gerçekten muhteşem bir duyguydu... İnsanlara iyice yaklaşıncaya aralarındaki konuşmaları duyabiliyordum:

"Vaay, böyle ceviz büyüklüğünde doluya ilk defa denk geliyorum", "Aman Allah'ım tam da yazın ortasında her yer bir anda bembeyaz oldu." diyerek aralarında şaşkın şaşkın konuşuyorlardı. İnsanlar, kuşlar, kediler, köpekler... Kısacası sokaktaki bütün canlılar kendilerini sığınacakları bir yere atmıştı. Bu o kadar hızlı olmuştu ki, bizler yere iniş yapana kadar etrafta kimsecikler kalmamıştı. Yeryüzüne indikten hemen sonra, bize doğru yaklaşan küçük bir kız kalmıştı sokakta. Diğer insanların ve hayvanların koşuşturmalarına hiç aldırmış etmeyen bu kız elinde minik bir kürekle doluları delik bir kovaya dolduruyordu. Kovanın içine beni de attı. Çok korkmuştum acaba bize ne yapacaktı? Tekrar gökyüzüne çıkabilecek miydik? Korkuyla kovanın delik kısmından dışarı baktığımda yerde kalan doluları tuzla erittiklerini gördüm. Bu beni çok üzmüştü, birçok arkadaşımı bir daha göremeyecektim. Ve bize ne olacağını da hiç bilmiyordum. Derken küçük kız bizi su dolu bir kaba koydu. Bu iyi birşeydi, en azından bir süre daha yaşayabilecektik.

Biraz daha dikkatle incelediğimde küçük kızın diğer elinde limonata şişesi olduğunu gördüm. Kız limonata satmaya çalışıyordu. Anladığım kadarıyla bizi de limonatayı soğuk tutmak için kullanacaktı. Bir insanın midesine gidecektim. Neyse ki, hava birden bire soğuduğundan hiç limonata satamadı. Ve bizi ağlamaklı gözlerle bir kenara attı. Kurtulduğum için çok mutlu olmam gerekiyordu, ancak o minik kızın yüzündeki mutsuzluğu görünce bu pek mümkün olmadı. Ne yapıp edip, onu mutlu edebilecek bir şeyler yapmam gerekiyordu. Belli ki bu limonataları satmak zorundaydı. Yoksa neden bu havada ısrarla limonata satmaya çalışsın ki...

Evet ona yardım etmeliydim ama bunun için önce buharlaşıp

gökyüzüne uçmam gerekiyordu.

Neyse ki bu çok uzun sürmedi ve tekrar gökyüzüne çıkabildim. Şimdi hemen Güneş Abla'ya bu durumu anlatıp, ondan yardım istemeliyim.

-Merhaba Güneş abla, biliyorsun bugün yeryüzüne inmiştik, bizim atlayışımızla birlikte bütün her yer birden bire soğudu. Sen de yoktun. Oysa ki aşağıda sana çok ihtiyacı olan küçük bir kız var ve ona yardım etmemiz gerek. Lütfen yeryüzünü biraz ısıtır mısın?

Güneş:

- Sana yardımcı olmayı çok isterdim ama bugün gerçekten çok yorgunum, biraz dinleneceğim. Dese de küçük Dodi'nin bu isteğini kırmadı ve yüzünü yeryüzüne doğru çevirip muhteşem zarafeti ile gülümsedi.

Küçük kız elinde limonata şişesi, büyük bir umutsuzluk ve çaresizlik içerisinde bekliyordu. Derken gökyüzü birden bire aydınlanmaya, hava ısınmaya başladı. Sıcaklık öyle bir arttı ki herkes limonata içmek için sıraya girdi... Kız büyük bir mutlulukla limonataları sattı. Soğuk ve karanlığın ardından gelen güneş için Allah'a şükrederek kazandığı parayı sevinçle evine götürdü...

Elif Feyza Işık

Ankara / 11

MAVİ BİSİKLET

Yine huzurlu bir sabaha uyandım. Minik serçenin penceremin önündeki bulgur tanelerini yemesini izlemek, çilli tavukla bibikli horozun kavgasını seyretmek ve Pamuk ninemin benim için yapacağı çörek kokularıyla uyanmak gerçekten keyif vericiydi. Ninem hep güler yüzlü ve sevecendi. Beni görünce “Hadi bakalım Salih'im Halil dedeni çağır da kahvaltımızı yapalım.” dedi. Hemen avludaki tulumbadan su çekip yüzümü yıkadım ve dedemin yanına gittim. Dedem her sabah namazını camide kılar ve köy meydanındaki asırlık zeytin ağacının altında köylülerle sohbet ederdi. Dedemi ne vakit çağırırsam orada bulunanlar da bize kahvaltıya gelirdi. Ninem hiçbir zaman az çörek yapmazdı. Bilirdi ki bizim köy kahvaltımızda daima birileri nasibini yiyecek.

O gün de Çakır Hasan ve Nuriye Teyze ile eve gelirken yolda bir de gurbette uzun süre kalan ve eşiyle çocuklarını kaybederek asıl adının artık söylenmediği Gurbet Çavuş'a rastladık. Hep beraber ninemin mis gibi kokan çöreklerini yayık ayrıntı ile yedik.

Köyümüz zeytin, portakal, limon ve incir ağaçlarının bolca bulunduğu bir yerdeydi. Taş evlerin beyaz kireçli duvarlarını tamamlayan mavi pencere evlerle doluydu. Her evin penceresini süsleyen mor, pembe, ebruli, beyaz ve kırmızı sakız sardunyalı vardı. Bir de boy boy rengarenk tenekelere dikilmiş pespembe zakkum çiçekleri... Hele avluda maydonoz, nane, biber, fesleğen, yeşil soğan, domates olmazsa olmazdı.

Bazen komşuların tavukları bu avlulara geldiğinde 'hışt' denilmez, tavuğun bile gönlü kırılmazdı.

Burada güneşin doğuşunu ve batışını seyretmek hatta geceleri neredeyse elinizle tutacakmış gibi yıldızları görmek ayrı bir heyecandı. Hele bir gün öylesine kapılmışım ki, yıldızlara bakarken ninemin dikenli incir saksısının üstüne düşmeyeyim mi, epey acıdı tabii sırtım dikenlerden.

Haftada bir gelen Çerçi Hasan biz köy çocukları için neşe olurdu. Hasan Emmi'den bazen bir balon, bazen bir şeker, bazen de bir küçük düdük almak hem beni hem de arkadaşlarımı çok sevindirirdi. Köyün başındaki büyük kayaya oturup onu beklemek bile güzeldi.

Buradan asla selam vermeden geçilmezdi. Köye bir misafir gelmişse köy odasında ağırlanır, asla parası geçmezdi. Hele köy girişinde buz gibi akan çeşme, yolcular ve otlayan kuzular için adeta akar ve çağlardı. Bakkal Rüstem Ağa köylüyü bilir "Hasat zamanı verirsin." diyerek kimsenin boynunu bükmezdi. Herkesin dostluğu sanki toprağa işlemişti. Toprak da bol bereketli otlar ve ekinler vererek kuzu, koyun ve keçilerimizden bol süt almamızı sağlardı. Bu sütlerle yapılan yayık ayanları ayrı bir tattı. Hele ninemin yufka açtığı günler ben ve arkadaşlarım usulca yanına sokulur sıcacık peynirli gözlemelerimizi alır, bahçeden tazecek kopardığımız soğanlarla yerdik. Tabi asla komşular unutulmazdı. O gün kim hastaysa biz köy çocukları bir kap komposto ve sıcak gözleme götürürdük herkese. Bize minik köy postacıları, derlerdi. Halil dedem biz çocuklara daima şükürlü olun çocuklar, önünüze geleni şükürle yiyin "Şükür nimeti arttırır." derdi.

Koyunların emanet edildiği Sığırtmacı Yusuf, her akşam sürüyü otlatmaktan getirirdi. Tabii onun da nasibi olan gözlemeleri Pamuk ninem ayırırdı. O da bizim evin diğer oğlu gibiydi. Kimsesi yoktu, köylü ona sahip çıkmış ve ilgilenmişti. Yazın otlattığı kuzular ve koyunlar için bir miktar para alırdı ve bununla da okul harçlığını çıkarırdı.

Bayramlarımız da ayrı bir heyecandı. Dualar edilir en çok da çocuklar sevindirilirdi. Kimi mendil içinde lokum, kimi bir şeker, kimi de minik harçlıklarla bizim gönlümüzü alırdı. Akşam anlatılan ev sohbetlerindeki hikayeler ve sözler şifâ gibiydi. Bizler sohbet dinlerken köydeki ablalar da rengarenk halılar dokurlardı. Bu her evde mutlaka olurdu çünkü dokunan bu halılarla ablalar çeyiz yapardı kendisine.

Benim buradaki en güzel oyuncaklarım ise dedemin küçük tahtalarıyla yaptığım topaç ve arabalarımın yanında gördüğüm hep o mavi bisikletti. Kırmızı kornası ve tekerleklerindeki süsüne kadar yapmıştım. Benimki kimseye diyemediğim bir hayaldi işte. Söylesem belki Halil dedem alabilirdi ama kendisini de zorlayabilirdi bu isteğim. O nedenle gördüğüm bisikletin hayalini kurar, bazen rüyamda bile binerdim ona.

Aylardan ağaçların budama mevsimi geldiğinde Hopralı bir çırpıda çıkar hemencecik budardı. Burada onun kadar hızlı yapan yoktu. Bu yüzden ona Hop Ali denirken zamanla adı Hopralı olmuştu. Zeytin ağaçlarına 'Ölümsüz ağaç' denirdi çünkü ne kadar budanırsa o kadar köklerinden filizlenirdi. Teyzeler budama zamanını severdi çünkü çıkan ağaç dallarıyla çocuklara taç yaparlardı. Hepimiz kral ve kraliçe gibi gezerdik köy boyu..

Her yıl ekim ayına doğru zeytin hasadı başlardı Ekincik köyünde. Bu yıl, Nuriye Teyze ve Çakır Hasan'ın bir huzursuzluğu vardı. Bunu köy hocası Hacı Emin ve eşi Ayşe Nine hemen çözmüştü. Bu yıl çocuklarını kaybettikleri için zeytinlerle ilgilenecek kimse yoktu. Bu yüzden kimseyi yormak istemiyorlardı. Hacı Emin o gün köy odasına köylüyü topladı ve durumu anlattı. Sabah gün doğarken tüm köylü ve biz çocuklar Çakır Hasan'ın avlusuna dolduk. Bizi gören Nuriye Teyze çok duygulandı. Bahçeye geldiğimizde Halil dedemin "Haydi ağalar!" demesiyle işe koyulduk. Önce iş bölümü yaptık. Ben ve arkadaşlarım zeytin ağaçlarının dibini topluyor, teyzeler bizden sonra temiz örtüler seriyorlardı zeytinlerin altına çünkü silkelenirken bu örtülere düşmesi ve toplaması çok kolay

oluyordu. Sığirtmaç Yusuf, Gurbet Çavuş ve Hoprali Ağa da ağaçlara çıkıp bellerine bağladıkları sepete zeytin topluyordu. Bu böyle iki günümüzü aldı. Zeytin toplaması biten ev, mutlaka işi bittiği zaman, irmikli incir helvası kavururdu. Bu sefer Nuriye Teyzeler kavurmuştu helvayı. Sırası biten bu kuralı bilirdi. Tabii biz çocuklar hasat bitim gününü özellikle takip ederdik. Sırf sıcacık irmikli incir helvası yemek için.

Köyümüzün zeytini, sabunları ve kekik suları çok meşhurdu. Her hasat dönemi ziyaretçiler gelir, alışveriş yaparlardı. Yine geçen yıl gelen Mehmet Amca ve yeğeni gelmişti. Gelmişti ama hep istediğim o mavi bisiklet de yanındaydı. Ben bu isteğimi hiç söyleyemedim dedeme. Zaten kimsede yok diye avutuyordum kendimi ama bisikleti şimdi görünce bir kez daha üzüldüm. Hatta ninemin seslenişini bile duymamıştım. O gece hiç uyuyamadım, nedense hep gözümde o bisiklet vardı. Hem de tam istediğim gibi. Mehmet amca ve yeğenini o gün misafir ettik. Sabah yeğeni: "Bisiklete binmek ister misin?" deyince ne diyeceğimi şaşırdım. Bisiklete bindiğimde birkaç kez düştükten sonra sanki ayaklarım yerden kesildi. Köy meydanındaki kahvenin ve zeytin ağacının etrafında birkaç tur attım hemen emaneti geri getirdim. Bir sonraki sene için sözleşip ayrıldık Mehmet Amca ile. Bisiklete binme heyecanımı yaşarken beni izleyen bir izleyicim varmış meğer. O da yaşlılara beraber su götürdüğümüz, ihtiyaç sahiplerinin tamir işlerini yaptığımız, odunları birlikte taşıdığımız Gurbet Çavuş'tan başkası değilmiş. Tabii hiç belli etmedi gördüğünü.

Ve ben yine huzurlu bir sabaha uyanmıştım. Bu seferki minik serçe, çilli tavuk ve ninemin gözleme kokularının yanında pencereyi açtığımda gördüğüm mavi bisikletti. Üstelik kırmızı kornalı. Kimin aldığını hemen anladım çünkü bu hayalimdeki bisikletin tahta oyuncağını birlikte yapmıştık Gurbet Çavuş'la, kırmızı kornasına kadar. Bir tek o biliyordu bunu. Dünyalar benim olmuştu. O gün hiç inmedim bisikletten. Ayaklarım da hayallerim kadar yerden kesilmişti...

Feyza Özer

Ankara / 9

KİBİRLİ KUŞ MAVİŞ

Kışın en soğuk zamanıydı günlerdir kar serpiyor, en kötüsü hayvanlar hiçbir yiyecek bulamıyordu. Ama Maviş hazırlıklıydı. Keyfine diyecek yoktu. Öyle kibirli bir kuştı ki kendinden başkasını düşünmezdi.

Minik Kuş ise masum bir yavru ve tüm bunlardan habersiz Maviş'in kapısını usulca çaldı. Maviş "Kim o?" dedi. Minik Kuş üşüyen vücudunun etkisiyle "Be-ben çok açım." dedi. Maviş sinirli bir şekilde kapıyı açtı. "Ne var?" dedi. Çok sinirliydi. Minik Kuş dehşet içinde kanatlarının arasına girip gözlerini kıstı. Arada Maviş'e bakıyordu. Ama Maviş umursamadı. Kapıyı çarptı. Minik Kuş soğuktan bayıldı. Onu gören kedi Pırtık onu ağacın dibindeki yuvasına götürdü ona çorba yaptı ama Minik Kuş uyanmadı.

Sabahın erken saatlerinde harika bir kokuyla uyandı Minik Kuş. "İmmh... Harika kokuyor!" dedi. Birden kediyi görünce çırpındı. Günlerdir yavrusunu arayan anne kuş kapıyı çaldı. Kedi kapıyı açtı. Kedinin arkasında uçan yavrusunu gördü ve "Yavrum... Buraya gel!" diye heyecanla bağırdı. "Anne!" dedi Minik Kuş. Anne kuş kediyi görünce endişelendi. Yavrusuna, "İyi misin bir yerine bir şey oldu mu, kedi bir yerine bir şey yaptı mı?" diye sordu. Kedi üzgün bir şekilde "Benim niyetim kötü değil. Ne olur korkmayın!" dedi. Anne kuş "Biz kedilerden pek hoşlanmayız." dedi. Ama kedi ısrarcıydı: "Hayır! Ben öyle biri değilim. Çoğu arkadaşım kuşları sevmez. Ama ben

öyle değilim. Özür dilerim.” dedi. O gerçekten iyi bir kediydi. Anne kuş “Asıl ben özür dilerim.” diye karşılık verdi. Kedi onları sofraya davet etti. Anne kuş ve Minik Kuş, yemeklerini yedikten sonra kediyle vedalaşıp yuvalarına döndüler.

Tüm orman halkı, o kediye konuşuyordu: “O bir kedi, kuşları nasıl sevebiliyor? Ne kadar iyi bir kediymiş”... Maviş sinirlendi. “Pırtık bir kedi... Gelin beni dinleyin! Ne bileceksiniz bir gün hepimizi kandırıp bize zarar vermeyeceğini. Ama ben herkesi severim.” Kesinlikle yalan söylüyordu. Kimse Maviş’in yüzüne bakmıyordu. “Ne oldu sanki, dünyayı mı kurtardı? Ben ondan daha da iyiyim” diye kendi kendine homurdanıyordu Maviş.

Günler geçti. Kimsenin umursamadığı o kedi artık herkesin güvendiği bir kedi olmuştu. Bu durumdan bir tek Maviş mutsuzdu. Artık daha da iyi olmaya çalışıyordu. Her gün tüylerini tarıyor, kanatlarını daha bir ahenkle çırpıyordu. “Acaba kedi ne yapıyor da bu kadar övgü topluyor?”

Yeni bir gün doğarken büyük bir ses duyuldu. Maviş, koca bir kayanın üstünde: “Ey, hayvanlar beni dinleyin! Şu güzelliğime bir bakın. Soruyorum size böyle kuş görülmüş mü dünyada; benden güzeli, iyisi var mı? Varsa çıksın karşıma! Eğer bulursanız öyle birini kabullenirim.” İddialıydı. Kayadan indi, doğru yuvasına döndü. “Benim gibisini bulamazlar. O zaman akılları başlarına gelir.” diye söylendi.

Herkes, Pırtık’a, “Geç karşısına! Benim, de; senden iyisi” diyordu. Ama kedi, “Yapamam. Ben sıradan alaca bir kediyim.” diyordu. Yine de tüm hayvanların zoruyla Maviş’in yanına gitti. Tüm hayvanlar Maviş’in göl kıyısındaki evinin yanında toplandı. Maviş “Bu ne şimdi şaka mı yapıyorsunuz? Şu kediye bakın, bu mu benden güzeli? Onun tüyleri kirlî, benimki parlak mavi; onun gözleri kahve, benimkiler yemyeşil!” diye seslendi. Kedi üzüldü. Anne kuş atıldı, “Bana bakın! Bu kuştan merhamet mi var yoksa iyilik mi yaptı birine. O sadece kendini beğenmiş.” Herkes anne kuşa katıldı, “Evet, doğru söylüyor.” dediler. Maviş, “Aman boş verin! Asıl güzelliğime bakın. O

çirkin bir kedi.” dedi. O sadece dış görünüşe bakıyordu. Aslan öne çıktı “Her şey dış görünüş değildir. Kişiyi asıl güzel yapan; yüreğinin güzelliğidir, iyi niyetidir.”

Sizce de öyle değil mi? Her şey dış görünüşten ibaret değildir. Dış görünüşün ne önemi var. Önemli olan iyi kalpli olmaktır. Kimseye de dış görünüşünden dolayı ön yargıda bulunmamalıyız.

“ Aslan öne çıktı: “Her şey dış görünüş değildir. Kişiyi asıl güzel yapan; yüreğinin güzelliğidir, iyi niyetidir.”

Zeynep Su Güner

Burdur / 8

RENKLER NEREDE?

Kasabanın birinde Eda ve Öykü adında iki kız kardeş yaşamış. Bu kasabanın bir gün aniden tüm renkleri kayboluvermiş. Tüm kasaba halkı bu duruma çok üzölmüş. Artık bu kasabada her şey griymiş. Gökyüzü, nehirler, ormanlar, çiçekler, kelebekler ve hatta güneş bile gri renkteymiş. Bir gün Eda ile Öykü gökyüzüne sorarlar:

-Neden grisin, mavi rengine ne oldu?

Gökyüzü cevap verir:

-İnsanlar benim kıymetimi bilmedi, dumanlarla beni kirletti.

Eda ile Öykü bu cevaba çok üzölür. Oradan ayrılıp nehre doğru giderler.

-Güzel nehir sen niye rengini kaybettin?

Nehir üzgün bir sesle cevap verir:

-İnsanlar benim değeriimi bilmedi, atıklarla ve çöplerle beni kirletti.

Eda ile Öykü oradan da üzgün bir şekilde ayrılırlar. Kasabanın güzel ormanının yanına giderler.

-Ya sen orman? Senin yeşil rengine ne oldu?

diye sorarlar. Orman da benzer cevap verir:

- İnsanlar benim kıymetimi bilmedi. Kağıtları israf ettiler, yeşil ağaçlarımı kestiler der. Bunun üzerine Eda ile Öykü kasabanın bilgisi Yıldız Ana'ya giderler. Yıldız Ana'ya tüm olan biteni anlatırlar. Bu sorunu çözmek istediklerini söylerler. Yıldız Ana çocuklara gülümseyerek cevap verir:

-Güzel çocuklar gökyüzü, nehir ve orman size aslında çözümü söylemiş.

Eda:

-Nasıl yani?

diye sorar. Öykü heyecanla:

-Buldum.

diye bağırır.

- Çevreyi, doğayı kirllettikleri için insanlara küsmüşler. Renklerini o yüzden kaybetmişler. Eğer ormanlardaki çöpleri, nehirlerdeki atıkları toplarsak, çiçekleri, hayvanları korursak yeniden eski renklerine kavuşurlar.

Eda:

-Haydi kasaba halkına duyuralım.

Kasabalılar bu fikri beğenmişler ve hemen harekete geçmişler. Tüm kasaba halkı üç gruba ayrılmışlar. Birinci grup ormanları temizleyip yeni ağaç fidanları dikmişler. Avlanmayı yasaklayarak hayvanların ormana yeniden gelmesini sağlamışlar. İkinci grup nehirlerdeki, göllerdeki çöpleri temizlemişler. Balıkların yaşamasına önem vermişler. Üçüncü grup ise çevreyi çiçeklendirmişler, sokak hayvanlarına güzel barınaklar yapıp onları korumuşlar. Hava ve toprak kirliliğini azaltacak çalışmalar yapmışlar.

O gün tüm kasaba halkı çok yorulmuş. Eda ile Öykü de kendilerini yatağa atmışlar. Sabah olunca cıvı cıvı kuş

sesleriyle uyanmışlar. Pencereye koşmuşlar, ısıll ısıll parlayan güneş ve masmavi gökyüzü onlara gülümsüyormuş. Renklerin geri geldiğini görünce çok sevinmişler. Tüm kasaba halkı sokağa çıkmış, şarkılar söylemiş ve kutlama yapmışlar. Bir daha doğayı kirletmemeye ant içmişler.

“ Çevreyi, doğayı
kirlettikleri için
insanlara küsmüşler.
Renklerini o yüzden
kaybetmişler.
Eğer ormanlardaki
çöpleri, nehirlerdeki
atıkları toplarsak,
çiçekleri, hayvanları
korursak yeniden
eski renklerine
kavuşurlar.

Ahmet Esat Dülger

Ankara / 11

BİR KAMP MACERASI

Mert o gün yine erkenden uyanmıştı. Kalktı, odasının camını açtı. İçeriye mis gibi temiz hava doldu. Derin bir nefes alarak içine çekti. Yüzünü yıkayıp üstünü değiştirdi ve her zamanki gibi sabah sporunu yaptı.

Güzel kokular geliyordu mutfaktan. Annesi mükemmel bir kahvaltı hazırlamıştı. Kahvaltıya indiğinde annesi ve babası "Sana bir haberimiz vaar !" dediler. Mert şaşırarak "Ne?" diye sordu. Annesi ve babası Mert için bir kamp tatili ayarlamıştı. Mert daha önce hiç kampa gitmemişti; bu nedenle çok heyecanlandı. Bu ilk olacaktı. Mert heyecandan ve sevinçten havalara uçuyordu adeta. Annesi "Yarın yola çıkacağız fakat biz kampta seninle olmayacağız." dedi. Mert biraz üzölmüşüü, ilk kampını ailesiyle yapmak istiyordu. "Anne! Siz de gelin." dedi birden. "Biz gelemeyiz maalesef." dedi annesi, üzölmüş bir şekilde. Mert yine de canını sıkmadı, yarın için hazırlanmaya başladı. Kendisini uzun bir maceranın beklediğini biliyordu.

Mert hazırlıklarını tamamlamıştı ve uyumak üzere yatağına yattı fakat heyecandan gözlerine uyku girmiyordu. Bir şekilde uyudu. Sabah olduğunda erkenden kalktı ve hemen kahvaltıya oturdu. Annesine "Ne zaman gideceğiz? Çok heyecanlıyım." diye sorup durdu, ortalığı birbirine katıyordu. Sonradan çok fazla heyecanlandığını fark etti. Kahvaltı bitmiş, gitme saati gelmişti. Mert hâlâ heyecanını dindirememişti.

Valizlerini arabaya yerleştirdiler ve yola çıktılar. Artık yolculuk başlamıştı. “Yolculuğumuz yaklaşık olarak üç saat sürecek.” dedi annesi. Mert sıkılmamak için birkaç kitap getirmişti; birini seçip okumaya başladı.

Kitap okurken uyuyakalmıştı. Arabadan garip garip sesler geliyordu. O seslerin gürültüsüne uyandı birden “İleride bir benzinlik var orada duruyorum.” dedi babası. “Hey! Neler oluyor?” diyerek yattığı koltuktan doğruldu. Benzinliğe girmişlerdi. Meğer o sesler arabanın patlayan tekerleğinden geliyormuş. “Siz gidin atıştırma bir şeyler alın da ben şunun lastiğini değiştireyim,” dedi Mert’in babası. Geri geldiklerinde babası hala lastiği değiştirmeye çalışıyordu. Mert babasına yardım etmeye karar verdi; böylece daha hızlı biterdi. Mert ile babası lastiği tamir edebilmişlerdi lakin yarım saat gecikmişlerdi. “Kampın başlama saatinde varabilecek miyiz?” diye sordu Mert. “Merak etme az kaldı zaten.” dedi annesi. Mert birden rahatladı, yetişebilecekti artık. Kamp alanına çok az kalmıştı, yolda ilerlerken birden karşılarına bir geyik çıktı. Az kalsın geyiğe çarpıyorlardı ki Mert’in babası direksiyonu birden sola kırdı. Arabayla birlikte yolun karşı şeridine geçtiler; az kalsın karşı şeritteki arabaya çarpıyorlardı. Bu sefer karşı şeritteki araba sağa geçti. Herkes çok korkmuştu. Özellikle Mert korkudan tir tir titriyordu. “Siz iyi misiniz?” diye sordu annesi. “İyiyiz diye, cevap verdiler ikisi de. Büyük bir kaza atlatmışlardı.

Maceralı bir yolculuktan sonra neyse ki sağ salım kampa ulaştılar. Arabayı uygun bir yere park ettiler. Onları kampın görevlisi karşıladı. Kayıt işlemlerini tamamladıktan sonra annesi Mert’e “Hadi sen git; iyi eğlenceler.” dedi. Mert “Görüşürüz anne, görüşürüz baba!” diyerek görevliyle beraber kamp alanına doğru yürüdü. Annesi ve babası da kamptan ayrıldılar. Mert “Burada arkadaş bulmak zor olacak galiba” diye düşünürken bir ses duydu. Bu en yakın arkadaşı Furkan’dı. Mert çok sevinmişti. Furkan “Ailelerimiz bize sürpriz yapmış.” dedi. “Ne kadar iyi düşünmüşler. Ben de

yalnız olacağım diye üzülüyordum.” dedi Mert. İkisi de çok mutlu olmuştu. Orada görevli biri vardı. Onun yanına gittiler. Saat on iki buçuktu.

Görevli herkesi yanına topladı ve kampı ilgili bilgiler vermek için konuşmaya başladı. “Merhaba arkadaşlar benim ismim Barış. Burada, birlikte çeşitli aktiviteler yapacağız. İlk kamp aktivitemiz rafting turu ile başlayacak, ondan sonra bir halat çekme yarışması ve son olarak dağ yürüyüşü...” Görevlinin lafını bitirmesini beklemeden herkes mutluluk çığlıkları atmaya başlamıştı. Görevli herkesi susturup “Fakat bu etkinliklerde bazı kurallar olacak; ilk ve birinci kural daima beni takip edin, ikinci kural topluluktan ayrılmayın, üçüncü kural eğlenmenize bakın. Hadi şimdi raftinge geçelim.” Raftingte üç ayrı bot vardı. Mert “Bu bot nasıl?” diye sordu. Sonra Furkan’la beraber o bota binmeye karar verdiler. Her botta altı kişi vardı. Botlar nehirde peş peşe ilerlemeye başladı. Suların arasında hızla ilerlemek çok heyecan vericiydi. Bazen bot biraz yüksekten düşüp nehrin içinde hızla çalkalanıyordu. Öyle anlarda kalpleri yerinden çıkacak gibi çarpıyor, çığlık çığlığa bağırıyorlardı. İnanılmaz bir heyecan yaşıyorlardı. Rafting eğlenceli bir şekilde geçmiş ve herkes için muhteşem bir deneyim olmuştu.

Kamp alanına döndüklerinde çok yorgundular ve kurt gibi acıkmışlardı. Görevlilerin onlar için hazırladığı mangal partisini görünce hepsinin gözleri parladı. Nefis köfte ekmeklerini yiyerek karınlarını doyurdular. Sonra görevli “Hadi şimdi herkes çadırlarını kursun ve gitar çalıp şarkı söyleyelim. Belki hikayeler de anlatırız.” dedi. Herkes çadırlarını kurdu ve kamp ateşinin etrafında toplanıp şarkılar söylemeye başladılar. Çok eğlenceli bir kamp akşamıydı. Artık saat geç olmuştu ve yatma vaktiydi. Herkes çadırlarına gitti. Mert ve Furkan aynı çadırda kalacaklardı. Hemen yattılar. O kadar yorgundular ki hemen gözleri kapanmaya başladı. Yorgun ama mutlu bir şekilde uykuya daldılar.

Sabah uyandıklarında hava mis gibiydi ve her yerden kuş cıvıltıları geliyordu. O kadar rahat uyumuşlardı ki hiç yorgunlukları kalmamıştı. Hemen hazırlanıp herkesle birlikte kahvaltılarını yaptılar. Görevli, kahvaltıdan sonra halat çekme yarışması yapılacağını söyledi ve bunun için herkesin kamp meydanında toplanmasını istedi. Herkes toplanmış görevlinin gelmesini bekliyordu. Görevlinin bir halat getirmesiyle halat çekme yarışması da başladı. Mert ve Furkan çok eğleniyorlardı. Halat çekme yarışında Mert ile Furkan'ın olduğu takım kaybetmişti ama onlar üzülüyordu çünkü çok eğleniyorlardı. Görevli "Çocuklar son hazırlıklarınızı yapın dağ yürüyüşü etkinliğimiz yarım saat sonra başlayacak" dedi. Yarım saat sonra herkes kamp alanında toplanmıştı ve dağa doğru yürümeye başladılar. Dağdaki patikada yürürken Mert ile Furkan'ın yanına birkaç çocuk geldi. Çocuklardan biri "Kaybettiniz ağlayın ezikler!" diyerek ikisiyle dalga geçti "Neyi kaybetmişiz?" dedi Mert. "Oyunu kaybettiniz ya ezik." dedi yine aynı çocuk. Mert "Biz eğlencesine oynadık zaten kaybetsek de önemli değil, önemli olan eğlenmek" diye cevap verdi çocuğa. Çocuk sinirlenerek Mert'i itti. Çocuk "Hadi gidelim çocuklar." diyerek diğer arkadaşlarına seslendi. Tam gideceklerken Furkan "Mert iyi misin, hey bunu ödeyeceksin." diyerek tam çocuğu itecekti ki görevli geldi. Görevli "Hasan! Burada kavgaya istemiyorum, hareketlerine dikkat et." dedi. "Ama..." dedi Hasan. Görevli "Hiç savunma kendini şu çocuklardan da uzak dur." diyerek Mert'i kaldırdı. Mert teşekkür etti ve Furkan ile oradan uzaklaştılar. Hasan onlara daha çok kızmıştı. Mert'e "Bu iş daha bitmedi." dedi ve oradan uzaklaştı. Dağın zirvesine kadar gelmişlerdi. Herkes o mükemmel manzaranın tadını çıkarıyor, fotoğraf çekiyordu. Mert, Furkan'a "O çocuk bir daha bize bulaşmaz inşallah." diyerek söyleniyordu. Furkan "Aman bulaşırsa bulaşsın biz ikimiz kimsenin tatilimizi bölmesine izin vermemeliyiz." dedi. "Doğru diyorsun." diye karşılık verdi Mert. Görevlinin "Hadi çocuklar toplanın bir fotoğraf çekelim." demesiyle herkes kameranın önüne geçti. Fotoğraf çekildikten sonra hep beraber patikadan aşağıya indiler. Akşam olmuştu.

Görevli “Yemek saatine kadar serbestsiniz” dedi. Herkes çadırlarında dinlenmeye çekildi. Yemek hazır olduğunda karınlarını doyurdular ve yine ilk akşamki gibi ateş etrafında gitar çalıp şarkı söylemeye başladılar. Herkes çok eğleniyordu ama Hasan hala Mert ve Furkan’a çok sinirliydi, onlar yüzünden ceza almıştı. Furkan ile Mert çok eğleniyorlardı. Uyuma vakti gelmişti. Ateş söndürülmüş herkes uykuya dalmıştı.

Hasan, Furkan ile Mert’in çadırının yanına gelmiş ve çadırın üstüne mavi ve pembe boya dolu kovalar yerleştirmişti. Hasan, onlar dışarı çıktığında boyanın nasıl üzerlerine döküleceğini düşünüp gülerек oradan uzaklaştı ama Mert’in uyumadığını ve onun videosunu çektiğini bilmiyordu. Mert kovaları Hasan’ın olduğu çadıra taşıdı; içinden “Bize boya dökmek neymiş göreceksin!” diyerek çadırına girdi. Sabah uyandığında Hasan’ı gördü; üstü başı mavi ve pembe boyayla kaplanmıştı. Furkan’ı kaldırdı ve olanları anlattı; ikisi de kıkır kıkır gülüyorlardı fakat gülmeleri uzun sürmedi. Hasan onları şikâyet etmişti. Görevli onların çadırının önündeydi ve Hasan da yanındaydı. Görevli kızgın bir şekilde “Siz mi yaptınız?” diye sordu. Mert hiç endişelenmeden çektiği videoyu görevliye gösterdi. Görevli Hasan’a “Hadi sen kıyafetlerini değiştir.” dedi. Hasan oradan uzaklaşırken “Videomu nasıl çekmiş.” diye mırıldanıyordu. Görevli Furkan ile Mert’e kızmadı ve çadırdan ayrıldı. Hasan kıyafetlerini değiştirdiğinde görevli ona “Bunu neden yaptın?” diye sordu. Hasan “Ama onlar benim üstüme döktü.” diye cevapladı. Görevli “Olsun, ilk sen yapmışsın; ceza vermiyorum iki tarafa da iki tarafın da suçu var neredeyse.” dedi. Hasan teşekkür etti ve oradan ayrılıp Mert ile Furkan’ın yanına gitti. Onların yanına gelince kızgın bir şekilde “Bana bulaşmayın!” dedi. Mert “Sen başlattın.” dedi. Bu söz Hasan’ı daha çok kızdırdı. “Sen sonra göreceksin.” dedi ve oradan uzaklaştı.

Kahvaltı zamanı gelmişti. Herkes kahvaltı sofrasına oturdu. Hasan sofrada değildi. Görevli “Siz kahvaltınızı yapın

çocuklar; ben Hasan'ı bulup geliyorum." dedi. Hasan, Mert ile Furkan'ın çadırına girmiş ve içine plastik akrep koymuştu. Görevlinin sesini duyunca çadırdan çıktı ve görevlinin yanına gitti. "Neredeydin?" dedi görevli. Hasan "Tam geliyordum siz geldiniz." dedi. Ucuz atlatmıştı. Sonra kahvaltıya geçtiler. Hasan kahvaltıda Mert'in nasıl korkacağını düşünüyordu. Kahvaltıdan sonra görevli "Bugün sizlerle birlikte bir oyun oynayacağız. Oyunda iki ayrı gruba ayrılacaksınız bu gruplar farklı yerlere gidecek ve ormanda olan izleri takip ederek aynı noktaya ulaşacaklar. Ormanda iz sürerken dikkatli olun izler her yerde olabilir. Son olarak ormandan kendinize örnek toplayabilirsiniz ama doğaya zarar vermeyiniz." dedi ve çocukları iki gruba ayırdı. Hasan, Mert ve Furkan aynı gruptaydı. Hasan onlarla aynı grupta olmak istemese de başka bir çaresi yoktu. İz bulma oyunu başladı. İki grup da aynı hızla ilerliyordu. Mertlerin olduğu takım hızlanmaya başladı. İzleri ve bilmeceleri çok hızlı buluyordu. Diğer grup biraz yavaştı. Mertlerin olduğu takım son bulmacaya gelmişti ve son bulmacayı da çözdüler. Sonra son yerde bir kutu ve bir bayrak vardı. Bu kutuda bir zarf vardı zarfta bir şeyler yazıyordu:

Çocuklar bilir misiniz? Bir insanın yaşaması için bir başka insan gereklidir, bir insanın eğlenmesi için başka insan gereklidir. Bir insanın yaşaması için çok iyi bir dost gereklidir.

Hasan bu notu okuduktan sonra çadıra koyduğu akrebi hatırladı. "Keşke koymasaydım." diyordu içinden. Artık çok geçti. Diğer takım da gelmiş notu okumuştı herkes çok mutluydu. Görevlinin de gelmesiyle herkes kamp alanına geri döndü. Kamp alanına geldiklerinde, Mert ile Furkan bir şeyler almak için çadıra girecekti ki girmeleriyle çıkmaları bir oldu. Çok korkmuşlardı. Çadırın dışında Hasan'ı gördüler. Hasan "O akrebi ben koydum, çok üzgünüm. Hiç gerçek dostum yok ama siz çok yakın dostsunuz sizi kıskanıyordum o yüzden size kötü davrandım." dedi üzüntülü bir şekilde. Mert ile Furkan çok üzüldüler. "Sen de bize katıl." diye bir teklif sundular. Hasan

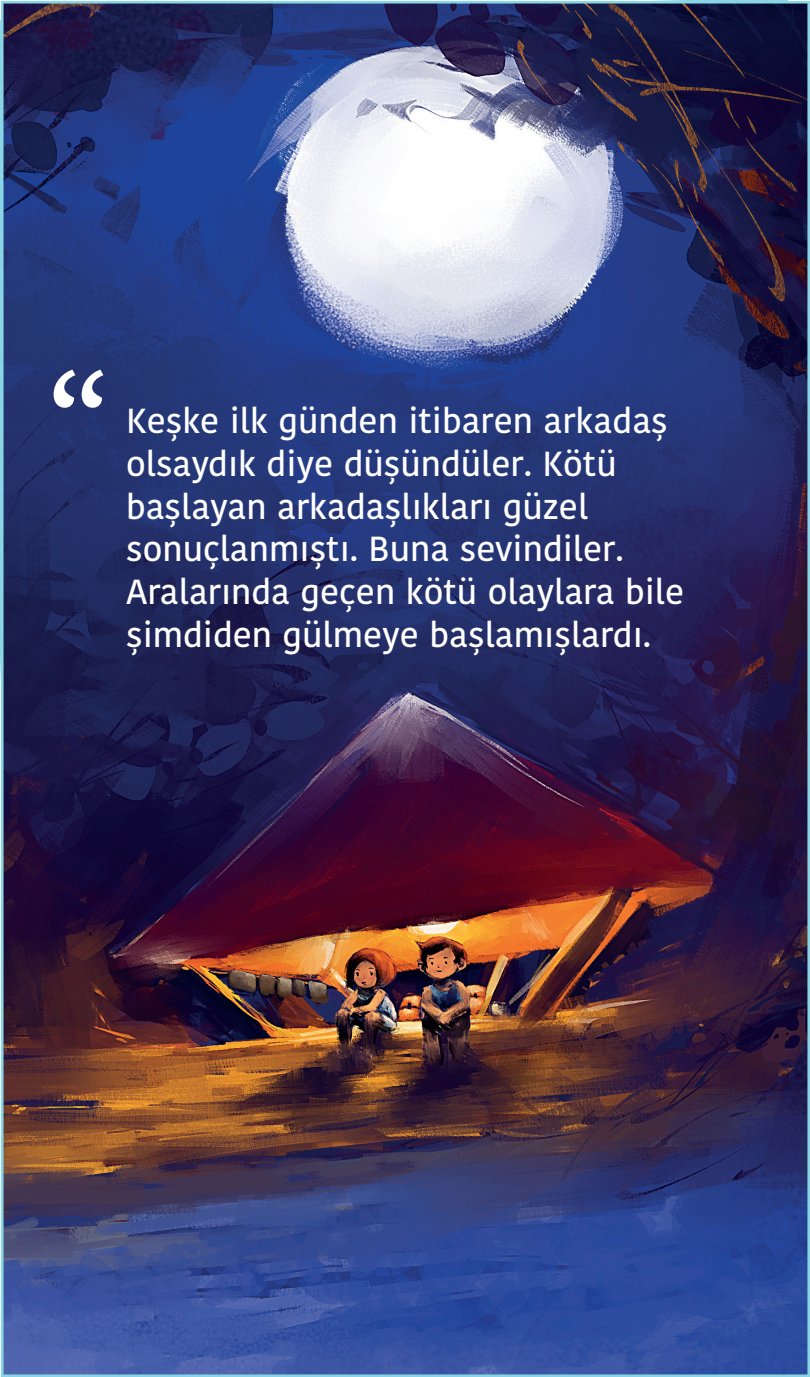
teklifi kabul etti ve o konuşmadan sonra üç arkadaş hep bir aradaydı. Çok eğleniyorlardı. Ama çok uzun sürmedi; çünkü üçü arkadaş olduğunda kamp tatilinin son günüydü.

Üç arkadaş çok güzel anlaşıyorlardı. Son dakikada arkadaş olduklarına biraz üzölmüşlerdi. Keşke ilk günden itibaren arkadaş olsaydık diye düşündüler. Kötü başlayan arkadaşlıkları güzel sonuçlanmıştı. Buna sevindiler. Aralarında geçen kötü olaylara bile şimdiden gülmeye başlamışlardı. Kötü başlayan arkadaşlıkları onlar için tatlı bir anı olarak kalacaktı. "Arkadaşlığımızı bundan sonra da devam ettirelim." dedi Mert. Kamptan ayrıldıktan sonra da görüşebilmek için birbirlerinin telefon numaralarını kaydettiler. Bundan sonra konuşabilecekleri için çok mutluydular. Barış abi de Hasan'ın arkadaş bulmasına sevinmişti.

Kampın son günüydü. Herkes toplandı ve gitmeye hazırıldı. Üç arkadaş son kez vedalaştılar ve çıkışa doğru yürümeye başladılar. Mert annesi ile babasını gördü ve koşarak onlara sarıldı. Onları çok özlemişti. Sonra onlara Hasan'ı tanıttı. Mert'in anne ve babası en iyi arkadaş dışında başka bir arkadaş bulmasına sevinmişti. Mert ve Furkan'ın aileleri Hasan'a "Senin ailen nerede?" diye sordular. Hasan "Birazdan gelirler." dedi. "İstersen seninle bekleyelim." dedi Mert'in annesi. Hasan "Fark etmez." dedi. Beklemeye başladılar. Mert ve Furkan'ın ailesi kendi aralarında sohbet ederken çocuklar da son dakikalarını koşup oynayarak geçiriyordu. Çok geçmeden Hasan'ın ailesi de geldi. Mert ile Furkan'ın ailesiyle tanıştı. Aileler çocuklarının güzel arkadaşlıklar edinmesine ve eğlenceli bir tatil geçirmesine sevinmişlerdi. Seneye yine birlikte kamp yapmak için sözleşerek ayrıldılar. Üçü de ailelerine maceralarını anlatıyordu. Üçü de çok mutluydu.

“

Keşke ilk günden itibaren arkadaş olsaydık diye düşündüler. Kötü başlayan arkadaşlıkları güzel sonuçlanmıştı. Buna sevindiler. Aralarında geçen kötü olaylara bile şimdiden gülmeye başlamışlardı.

Ecem Zeynep Ekici

Ankara / 11

KENDİME YOLCULUĞUM

“Evet, herkes aynaya bakmıştır, mutlaka...”

“Belki de daha dikkatli bakmalısınız onlara...”

Her gün gelip baktığınız aynaların içinde neler olup bittiğini bir bilseniz, ya da daha açık söyleyeyim baktığınız aynaların içinde bir tane daha sizden olması hoşunuza gider miydi?
“Gitmemeli!”

“Neler mi söylüyorum?”

Çok mutlu ve güneşli bir gündü. Annem çocuk doktoru ve çalıştığı hastaneye yetiştirmek için acele ediyordu. Hepimizi öptü ve aceleyle çıktı. Bu güzel nisan ayının tatil gününde, Antalya gibi bir tatil kentinde, bugün ilk olarak babamın peşine takılmayı planlıyordum. Babamın dükkânında saçma ama güzel, pahalı ama kaliteli şeyler vardır. Arada sırada orijinal ve antika eşyaların da satıldığı o sevimli turistik eşya dükkânına gitmeyi çok seviyordum. Hem bizim çocuklar da bugün sahile gelecekti. Oradan da onlarla buluşup eğlenceli vakit geçirebilirdik.

Evimiz dükkâna oldukça yakındı. Bisikletlerimize bindik, babamla peş peşe bisiklet kullanmayı da çok severim. Sabahın erken saatlerinde rüzgâr saçlarımı uçuştururken bu şehri daha çok seviyordum. Babamın dükkânının diğer bir sevdiğim yanı da serin olmasıdır. Özellikle de depo kısmı çok serin olur.

Babamla oraya vardığımızda kapının önüne bir kamyon yanaşmıştı. İçinden siyah bir kumaşla iyice sarmalanmış büyük bir çerçeveyi andıran kocaman bir şey indirdiler ama açılmış olan bir kenarından altın varaklı bir boyası olduğu görebiliyordum. Onu aşağı kattaki depoya indirdiler. “Acaba bu bir ayna mı? Yoksa bir tablo muydu?”, “Onu neden aşağı indirdiler?” diye düşündüm. Belki antika bir resimdir ya da turistlere kendilerini yüz kat daha güzel gösterecek bir ayna mıydı? Merdivenin başından babamın ne yaptığını izleyip tahmin etmek beni heyecanlandıran bir şeydi ama aşağı inip ayna olması muhtemel şeye gidip yakından bakma hissim ağır bastı. Depoya indiğimde aynanın depodaki diğer eşyalara göre oldukça büyük olduğunu fark ettim. Depodaki eşyalar uzun süre orada kalırdı. Bu yüzden ortamdaki toz kokusunu hissedebiliirdiniz. Deponun küçük camından giren ışık huzmesinden toz tanelerini görebiliirdiniz bile... Yürürken içeride her zaman olmayan bir şey fark ettim. Bu şey bir gök kuşağıydı! Önce babamın bahçeye kurduğu sulama sistemi sayesinde olmuştur diye aklımdan geçtiyse de aynanın açıkta kalan kısmıyla bir alakası olduğunu fark etmiştim. Babam benim geldiğimi görünce açıkta kalan yeri aceleyle kapatmaya çalışıyor gibi geldi bana. “Bu bir ayna mı?”, “Nereden geldi?”, “Neden buraya koydun?” gibi art arda sorular sormaya başladım. Babam bunun bir ayna olduğunu, dedelerinden miras kaldığını, en son vefat eden amcasından sonra bunun kendisine ulaştığını söyledi. Bakmak için çok ısrar ettiysem de muhtemelen meraklı olduğumu bildiğinden umursamaz bir ifade takınarak “Eski bir parça ilgilenmeye değmez.” dedi. “Bir süre bura da dursun, sonra nasıl değerlendireceğimize karar veririz” dedi. “Hadi gidip sana dondurma alalım.” dedi. Dondurma almak mı? Sabahın bu saatinde mi? diye geçirdim içimden. Bu işte bir iş vardı ama neyse diyerek sevinçle yukarı çıksam da aklım aşağıda kalmıştı. Anlaşılan babam bunu satmayı planlamıyordu. Genellikle depoya inen eşyalar orada kalırdı. Nadiren tadilat görüp satıldığı olurdu. Arkadaşlarımla buluştum çok eğlenceli bir çocuk bayramı kutlamaları ve

coşkuyla geçen saatlerin ardından günün sonuna doğru tekrar dükkâna geldim. Babam burada değildi. Aydın Ağabey de müşterileri ilgileniyordu. Bir anda yarım kalan merakımı gidermek için aşağıya, depoya indim. Bu depoda çok güzel kitaplar okumuştum. Buranın ortamı kitapları daha heyecanlı hale getiriyordu sanki... Depo kararmaya başlayan hava nedeniyle daha bir karanlıktı. Gün ışığından gelince gözlerinizin ortama alışması uzun sürüyordu. Gözüm karanlığa alışınca yeni gelen aynaya doğru yürümeye başladım. En büyük hayalim çok iyi bir yazar olmaktı. "Benim içimdeki yazarlık hislerini tetikleyecek bir şeyler bulabilir miydim acaba?" diye düşünüyordum. Üzerindeki kumaşa dokundum. Bu oldukça kaliteli denilebilecek kalın ve kadife bir kumaştı. Elime bulaşan tozu çırpıttım. Toz beni hıştırtmıştı. Sonra ortamın daha bir sessizleştiğini hissettim. Örtüyü uzun zamandır orada duran eski püskü koltuğun üzerine bıraktım. Aynaya döndüğümde içerisinden gelen hafif bir ışık olduğunu fark ettim. Elimi aynaya doğru uzattığımda aynaya doğru çekildiğimi hissettim. Karşı koymaya çalıştım ama o da ne işte içindeydim. İçeride hareketsiz duran kilden yapılmış insan suretinde pek çok heykel vardı. Ve çok geniş bir alan boyunca sıralanmış farklı şekillerde pencereler bulunuyordu. Pencerelere yaklaştığımda arka taraflarının dünyanın farklı yerlerine açılan pencereler gibi olduğunu anladım. Ama benim dışımda hiç kimse hareket etmiyordu. Pencerenin birine bir insan yaklaştı. Hemen bir şeylerin arkasına saklandım. Yaklaşan insanın karşısında duran kilden insan bir anda pencereden bakan insanın suretine dönüşerek sanki canlandı ve onun yaptığı her şeyi aynen yapmaya başladı. Ta ki insan uzaklaşıp gidinceye kadar. Pencereden bakan kişi ile kilden insan şimdi tıpa tıp aynıydılar. Şaşkınlıkla gizlendiğim yerden kalktım. Buradan çıkmak istiyordum ama hangi pencere benim geldiğim pencereydi. Yani o yeni gizemli aynayı bulmam gerekiyordu. Burası bir fare deliği kadar karanlıktı ama bir anlamda da uçsuz bucaksız bir evren gibiydi de... Etrafa bakınırken birden kendimle karşılaştım. Bu benim kilden insan görüntümdü. Tıpa tıp bana benziyordu. Bir

an için ne yapacağımı bilemedim. Ben geri geri gittikçe üzerime doğru geliyordu. Hâlbuki ayna ve kırılma kanunlarına göre benden uzaklaşması gerekirdi. “Demek burayı keşfettin!” dedi. “Evet” dedim. “Şaşırmadım, senin ne meraklı bir kız olduğunu gayet iyi biliyorum Asya.” dedi. “Adımı nereden biliyorsun” dedim. “ben senin görüntünüm tabi ki biliyorum benim adım ise Aysa dedi. “Aysa mı? Ayna görüntüsü gibi ters bir yazım olsa gerek” dedim. “Evet, çok da zekisin bunu da biliyorum Asya ve merakına yenilip bu aynadan bakman ve buraya gelmen çok iyi oldu. O kadar uzun zamandır bu karanlık örtünün altındayım ki sayende artık buradan kurtulacağım.” dedi. “Ne demek kurtulmak?” dedim. “Sana anlatacak kadar vaktim yok güneş batmadan bu işi bitirmeliyim.” dedi. Geri geri giderken kilden bir insana çarptım ve o anda kil insan tuz buz oluverdi. O anda anlamıştım ki bu kilden insanlar gerçek insanlara temas etmemeliydiler. Bunu anladığımı gören Aysa üzerime gelmekten vazgeçmedi. Sanırım fikrimi desteklemek istemiyordu. O da çok zekice davranıyordu. Ya da onda bir farklılık vardı. Bu aynaların ortasında dolanırken depodaki dev aynaya benzeyen bir pencere gördüm. Oraya doğru daire çizmeye ve onu meşgul etmeye çalışıyordum. Sonunda dev aynaya yaklaştığımı hissettim. Ayna pencerenin iç tarafında kilden kitap gibi bir şey duruyordu. Acaba ben aynaya ilk dokunduğumda da bu kitap da orada mıydı? Yanlış bir pencereye gitmiyor olmak için bir yandan da dualar ediyordum... Arkama doğru hızlıca bir bakış attım. Evet depoya açılan bir pencereydi. O halde bu kitabın aslı da diğer tarafta olmalıydı. Hızlıca kendimi geriye doğru atarak bu fare deliğinden kurtulmak için hamlemi yaptım. Kil Aysa da olayı anlamıştı üzerime doğru koşmaya başladı. Şiddetli bir sarsıntı ile yere düştüm. Geriye parende atarken kitabı da almayı başarmıştım. Şöyle bir karıştırdım alelacele... Kitap boştu belki de defterdir diye düşündüm. Kitabın tuz buz olmaması mucizeydi belki de... Kil Aysa ise camdan bir duvara çarpmış gibi oracıkta kalıvermişti. Aynayı arkadan yumrukluyordu. Hali cidden korkutucuydu. Oradan kıpırdamadan onun silüetinin yok

oluşunu izledim. Kil kitabı alıp koltuğa oturdum. Önceleri tozlu ve pis dediğim bu eski koltuk bana o an sığınabileceğim eski bir dost gibi görünmüştü. Güneş batmış olmalıydı depodaki ışıldak yanıyor ve odayı hafiften aydınlatıyordu. Arkama yaslandım. Çok yorgundum. Orada ne kadar kaldım bilmiyordum. Gözümü açtığımda babam ve annem karşımdaydı. Çok telaşlı oldukları ve bir sürü şey söyledikleri belliydi. Ama hiçbir şey duymuyordum sanki. Herkesi duymaya başladığımda bolca nasihat dinledim. Onlar nasihat ederken gözlerimle kitabı arıyordum. "Kitabım nerede?" diye sordum. Hepsi şaşkınlıkla bana baktılar. "Bu yazarlık sevdan çok güzel ama bunu daha normal bir yerde yapsan olmaz mı Asya" diye söylendi anneannem. Kaç saattir buradaydım acaba? Anlaşılan beni bulamayınca herkes sokağa dökülmüştü ve işte buradaydık. Arkama doğru yaslanınca sırtımda kitabın sert dokusunu hissettim ve birden neşem yerine geldi. "Tamam, anneanne haklısın bundan sonra daha normal yerlerde yazacağım" dedim... Anormal bir yer aramama gerek yoktu anormal gizemli bir kitap ya da defterim vardı nasıl olsa... Hem şu atlattığım olay uzun süre yerimden kıpırdamamam konusunda yeterince ikna ediciydi. Kimseye çaktırmadan kitabımı pantolonumun arka beline sokuşturdum ve yeleğimle gizleyerek annemin ve babamın elini tuttum. Herkes bir taraftan pek çok nasihat içerikli söz sarf etmeye devam ediyordu.

Eve vardık, birlikte yemek yedik. Kitabın bende olmasından mıdır nedir suratımdan indiremediğim acayip bir gülümsemeyle bakınıp duruyordum. Nihayet odama çekildiğimde kitabımı açtım. Doğru görmüştüm kitap boştu. Hiçbir şeyi atlamamak için her bir sayfayı kontrol ettim. En son sayfaya geldiğimde tozlu bir yazı gördüm. Tozları silkelediğimde altın varaklı bir yazı çıktı ortaya. Pırıltılar içinde şöyle yazıyordu. "Bu kitabı bulmayı ve almayı başardıysan hiçbir şey seni yıldıramaz. Artık bu kitabı hayallerinle doldurabilirsin." İşte o gün kitaplarımın ilkini yazmaya başladığım gündü...

“

Bu kitabı bulmayı ve
almayı başardıysan
hiçbir şey seni
yıldıramaz. Artık bu
kitabı hayallerinle
doldurabilirsin.

Esmâ Nur Dirlik

Ankara / 13

BABAMIN ÖĞÜDÜ

Ormanın denize bakan kesimine vardığımda hava çoktan kararmıştı. Aslına bakarsanız içim de bir o kadar karanlıktı. Kendime çalıların arasında bir yer buldum ve içim her daraldığında yaptığım gibi ayın denize yansıyan o ışıltılarına çevirdim yüzümü. Ufuktaki gemiler sanki anılarımı, hayallerimi, yaşadıklarımı anlatırcasına süzülüyorlardı denizde.

Hatırlıyorum; daha toy çağımda bir öğüt vermişti babam, hala küpedir kulağıma: “Ne zaman birini tenkit edecek olursan hatırandan çıkarma Ali, herkes senin imkânlarınla gelmemiştir Dünya'ya.”

Tabi o zamanlar körpeydim. Bilmezdim neyin ne olduğunu. Babamın bu öğüdünü de yaşadktan sonra anladım. Yaşadığım o an hâlâ daha dün gibi gözümde canlanır.

1987 yılıydı. Serin bir sonbahar gününde her zaman yaptığım gibi ortaokuluma doğru yola çıktım. O zamanlar afacandım. Yaramazlığı severdim. Sokaktaki simitçilere çarptığım, bakkal Veli Dayı'yı kızdırdığım anlar da olurdu. Okula vardığımda her zamanki gibi arkadaşlarım Hasan ve Sadık'la sınıfta hoca gelene kadar yaramazlık peşinde koşardık. Hoca geldi mi sıraya öyle bir hışımla otururduk ki ne ara ayaktaydık, ne ara oturduk kimse anlamazdı. Jet Ali idi lâkabım. İşte o gün de böyle bir gündü. İlk derse matematik hocamız Mehmet Bey girmişti. Kara tahtamızdaki denklemleri çözdürüyordu

bize. Ben her zaman olduğu gibi ilk doğru cevabı veren kişi olurum. Hem yaramaz hem de zekiymdim.

Birden ahşap sınıf kapımızda tok bir ses yankılandı. Tak tak tak. Hocamız kapıyı açtı. Karşısında idareci Selim Bey vardı. Onun önünde de hemen hemen bizimle aynı yaşta sarı saçlı bir kız çocuğu duruyordu. Öğretmenimiz Mehmet Bey, Selim Bey ile yaklaşık 5-10 dakika konuştu. Ben dahil sınıftaki herkes merakla başlarını çevirmiş, kapıya bakıyorlardı. Nihayet konuşma bitti. Selim Bey de arkasını dönüp gitti. Ama o kız gitmemişti. Hâlâ orada duruyordu. Sonra öğretmenimiz kızı usulca yanına çekti. Yavaşça kapıyı kapattı. Derin derin birkaç saniye düşündü. Sonra kıza bir not yazıp okuttu. Ve eliyle benim yanıma gösterdi. Kız başını salladı ve gözlerini kocaman açıp bana baktı. Masmaviydi gözleri. Öğretmenimiz yeniden benim yanıma işaret edince bir an duraksadım. Ama benim yanımda Hasan oturuyordu. Öğretmenimiz Hasan'ı benim yanımdan kaldırdı ve o kıza yanıma oturttu. Çok sinirlenmiştim. En iyi arkadaşım Hasan yanımdan gitmiş, yerine bu kız mı gelmişti yani. Bunu kendime yedirememiştim. Teneffüste herkes yanıma kız oturduğunu konuşup gülecekti. Olan olmuş, kız yanıma oturmuştu. Çekindiği her halinden belliydi.

Ardından öğretmenimiz Mehmet Bey şöyle bir konuşma yaptı: "Çocuklar bugün sınıfımıza yeni bir arkadaşınız geldi. Adı Zeliha. Lütfen ona iyi davranın tamam mı çocuklar?"

Ee tabii bizde haliyle tamam deyivermiştik ama içimdeki o öfke hala kendini gösteriyordu. Öğretmenimizin duyamayacağı bir şekilde hışımla "Niye geldin de benim yanıma buldun!" diye bağırdım ona. Oysaki o hiçbir şey olmamış gibi bana bakıp gülümsüyordu. Ben de tekrar ettim ve sonra tekrar... Hâlâ bana bakıyordu. Sonra eline bir kâğıt aldı ve yazmaya başladı. Kâğıtta aynen şunlar yazıyordu: "Benim kulaklarım duymuyor ve konuşamıyorum. Lütfen ne dediğinizi bu kâğıda yazabilir misiniz?"

Ve sonra kâğıdı havaya kaldırdı. Ben de dahil bütün arkadaşlarım kâğıda hayretle bakıyorduk. Bu da neydi böyle? Ardından zilin sesi duyuldu. Hasan ve Sadık yanıma geldiler. Hasan ve ben çok sinirliydik. Onca işimiz varken bir de bununla mı uğraşacaktık! Üstüne üstlük öğretmenimiz Hasan'ın yerini değiştirerek bizi ayırmıştı. Çok üzgün ve bir o kadar da sinirliydim. Zil çalınca yerime isteksizce oturdum. Aradan 5 dakika kadar geçtikten sonra öğretmenimiz Mehmet Bey sınıfa girmişti. Kara tahtamıza bir denklem yazdı ve ilk bilene sakız vereceğini söyledi. Zeliha da bir yandan şöyle yazıyordu: "Öğretmen ne diyor?" Ben ona bilerek cevap vermedim. O da kâğıdı arka sıramızda oturan Fatma'ya gösterdi. Fatma da: "İlk bilene sakız verecekmiş öğretmenimiz." diye yazdı. Sonra Zeliha tamam der gibi başını salladı. Zaten sorunun cevabını ilk benim bileceğim belliydi. Ne uğraşacaktı ki? Daha konuşamayan biri bir denklem sorusunu nasıl çözebilirdi?

Ardından öğretmenimiz denklemi yazdı. Ben hızlıca çözmeye başladım. O sırada yanımda bir hareketlenme oldu. Kafamı çevirdim ki, Zeliha soruyu cevaplamış, götürüyor. Ne oldu dersiniz? Mehmet öğretmenimiz Zeliha'nın elini açmış sakızı avucunun içine koyuyor. O an o kadar çok sinirlenmişim ki Zeliha'nın kâğıdını alıp yırttım. Sonra başka bir kâğıda "Seni kimse sevmiyor! Zaten niye geldin ki?" yazdım. Zeliha bunu okuyup "Özür dilerim." yazdı ve yanına bir de üzgün surat çizdi. Açıkçası içim biraz burkulmuştu ama bu daha başlangıçtı. Ben ona gösterecektim. Derken, kazandığı sakızı elimi açıp avucuma bıraktı ve kâğıda bir kez daha "Özür dilerim." yazdı.

Son derste ise öğretmen ödevleri söylerken kâğıda şunları yazmıştı: "Öğretmen ne ödev verdi?" Ben tabii ki de ona cevap vermemiştim. O da kâğıdı Fatma'ya gösterdi. Fatma da ona ödevleri tek tek yazdı.

Okuldan çıkışta Sadık, Hasan ve ben bir plân yaptık ve

Zeliha'yı takip ettik. Zaten duyamadığı için kendisini takip ettiğimizi de anlayamazdı. Sonra Zeliha evine girdi. Bu sayede Zeliha'nın evini de öğrenmiş olduk. Biraz bekledik. Zeliha'nın odasının ışığı yanmıştı. O an elime bir taş aldım ve Zeliha'nın penceresine hınçla fırlattım. Pencerenin camı tuzla buz oldu. Zeliha'nın annesi korkuyla perdeyi aralayarak camı kırık pencereden dışarıyı gözledi. Tabii biz çoktan tabanları yağlamıştık.

Ertesi gün öğretmenimiz Mehmet Bey bunu kimin yaptığını sorduğunda hiçbirimizden çıt çıkmıyordu. Daha fazla tutamadım kendimi ve anlık bir cesaretle "Ben yaptım!" deyiverdim. Herkes şaşkınlık içinde bana bakıyordu. Bazı arkadaşlarım yaptığımdan dolayı bana kızıyorlardı. Her ne kadar Zeliha'nın işitemediğini bilsem de onun da bana baktığını hissediyordum. Yaptığımdan çok utanmıştım.

O gün Zeliha'nın annesi okula geldi. Ardından annemi de okula çağırdılar. Tüm olanı biteni anneme anlattılar. Annem ve öğretmenim bana o kadar çok kızdılar ki az kalsın ağlayacaktım. Yer yarılsa da içine girsem diye düşündüm. Annem Zeliha'nın annesinden özür üzerine özür diliyordu. Ben ise hâlâ sinirle Zeliha'ya bakıyordum.

Bir gün sonra Hasan ile Sadık yanıma gelerek, artık Zeliha'ya kötü davranmaktan ve tavır almaktan vazgeçtiklerini, böyle davranmaya devam edersem benimle konuşmayacaklarını söylediler. O anki sinirimle; "Ne yaparsanız yapın umurumda değil. Artık siz de benim arkadaşlarım değilsiniz!" dediğimi hatırlıyorum.

Tüm bu yaşananlardan sonra Zeliha'ya olan kinim daha da artmıştı. Ne yapsam yanıma kâr kalacak gibi düşünüyordum. O gün okula erken gitmişim. Tam sınıfa girecekken kapının aralık olduğunu fark ettim. Kafamı çevirip o aralıktan sınıfın içine baktım. Bir de ne göreyim: Zeliha eline aldığı bezle birlikte oturduğumuz sırayı siliyordu. Anlam veremedim. Dışarı çıkarak bahçedeki bankta biraz oturdum ve zil çalınca

sınıfın yolunu tuttum. O gün de Zeliha'ya yine aynı şekilde kötü davrandım.

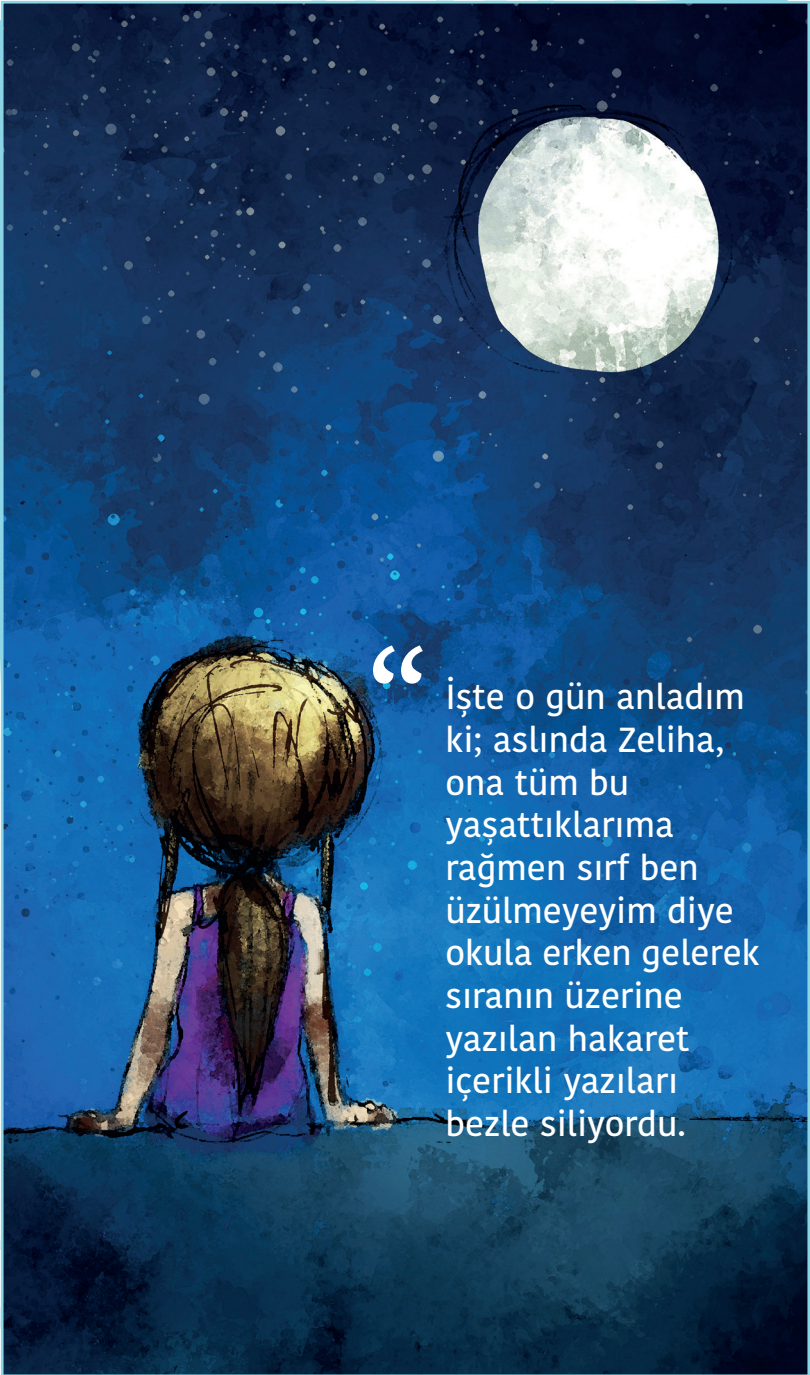
Aradan birkaç gün geçmişti. Okula gittim ve sınıfa girdim. Tam sırama oturacakken masamın üzerine; "Ali! Senden nefret ediyoruz. Zeliha'ya neden böyle yaptın? Defol git sınıfımızdan! Seni hiç sevmiyoruz!" gibi bir sürü hakaret içeren yazı yazıldığını fark ettim.

İşte o gün anladım ki; aslında Zeliha, ona tüm bu yaşattıklarına rağmen sırf ben üzülmemeyim diye okula erken gelerek sıranın üzerine yazılan hakaret içerikli yazıları bezle siliyordu.

Maalesef o günden sonra bir daha Zeliha'yı ve maviş gözlerini hiç göremedim. Meğerse Zeliha'nın ailesi, ona daha fazla zarar verebileceğimi düşünerek kaydını başka bir okula almışlardı.

Bu güne kadar içimdeki pişmanlık ve vicdan azabı ile özür dileyebilmek umuduyla Zeliha'yı çok aradım ancak bulamadım.

Tüm bu yaşadıklarım hayatımın en büyük hatasıydı belki ama babamın bana verdiği öğüdün değerini çok daha iyi anlamama vesile oldu...

“

İşte o gün anladım ki; aslında Zeliha, ona tüm bu yaşattıklarım rağmen sırf ben üzölmeyeyim diye okula erken gelerek sıranın üzerine yazılan hakaret içerikli yazıları bezle siliyordu.

Abdullah İsar Uzun

Trabzon / 12

DÜŞ GEZGİNİ

Bir nalbant Atabeg, aynı zamanda at sürer, cirit atar.

Neyse, ne diyorduk? Haa Atabeg, evet. Atabeg kendi şehri olan Ovacık'ta, günde en fazla iki kişinin at sürmeye geldiği bir yerde, atlara nal yapma görevini üstleniyordu. Bu sıkıcı mesleği eğlenceli hâle getirmek için, yaptığı nalları özel taşlarla süsleyen Atabeg, hiç kimsenin at sürmeye gelmediği bir gün tam sıkıntıdan patlayacakken aklına geçen günlerde at sürmeye gelen ve ödemeyi obsidyen bir bileklikle yapan gizemli yabancı geldi. Koşa koşu çekmeceleri karıştıran Atabeg, içinde değerli taşlarını sakladığı kilitli çekmeceyi açmaya çalıştı. Oysa çekmecenin kilitli olduğu, çekmeceyi en az on defa zorlayınca aklına geldi. Montunun ceplerini kısaca aradıktan sonra, anahtarı bulup çekmeceyi açtı. Çekmeceyi karıştırırken eline daha önce ne kaybettiyse geldi ama obsidyen bileklik gelmedi. En sonunda bilekliği buldu ve bir oh çekti. Bir eline çekicini, bir eline bilekliği aldı. Atabeg, bilekliği, onların dilinde, maden fırınına koyup şekil vermeye başladı. En sonunda başardı, gizemli yabancıya ona verdiği bilekliği bir nal hâline getirdi. Dışarı baktığında, güneş parlak ışıklarını dağların arkasına saklamaya başlamıştı bile.

Atabeg araba kullanmazdı, sevmezdi arabaları. Zorunlu olmadığında arabalar yerine atları kullanırdı. Biri ona nedenini sorsa "Atın benzini daha ucuz," derdi. Hava karardığında atına binip evine gitti. O gün bir his vardı içinde. Uyku için gözlerini

her kırptığında kulağına bir ses eşlik ediyordu. Atabeg bu seslerin ne söylediğini ve nereden söylendiğini merak etmeye başladı. Sesler ona “Kalk! ” diye haykırıyordu âdeta ve sonra bir anda kesiliyordu. Atabeg bu durumun yorgunluktan olabileceğini düşündü. Obsidyene şekil vermek kolay değildi sonuçta. Yatağına yattı, gözlerini kapadı ve birkaç dakika sonra uyuyakaldı.

Sabah yatağından “Kalk” sesiyle fırlayan Atabeg, bu durumun çaresini bir psikoloğa gitmekte buldu. Psikolog bir sorun görmedi ama bir terslik olduğunu anladı, yorgunluktan veya stresten olabileceğini söyledi. Fakat Atabeg’in içinde büyük bir şüphe vardı. Yorgunluktan veya stresten olmadığını biliyordu.

Psikologdan ayrıldığında işe geç kaldığını fark etti ve atıyla dörtnala işe gitti tabii ki hız kurallarına uyarak (!). İşe vardığı zaman çok şaşırdı. Uzun bir kuyruk vardı kapının önünde. Buna anlam veremedi. “Nasıl oldu da bir anda at sürmeye istek arttı?” diye geçirdi içinden. Atabeg telaşlı müşterilere “Sakin olun hepinize yetecek kadar at ve süre var!” diyerek onları sakinleştirmeye çalıştı. Oradakilerden biri “Ne atı, dün akşamdan beri buradan sesler geliyor,” deyince Atabeg bir an durakladı ve sordu “Peki bu sesler ne diyordu”. Yine aynı adam “Kalk, diye bas bas bağıırıyor biri!” deyince bu sefer Atabeg kapının kilidini açıp koş a koş a maden fırınının yanındaki obsidyen nalın yanına geldi. Nal parlayarak etrafa loş bir ışık yayıyordu.

Kapının önüne gelip oradakilere “Dün burada ne oldu?” dedi. İçlerinden biri “Akşam vakti şimşekler çakmaya başladı ama daha önce böylesine garip şimşekler görmedim. Şimşekler tam olarak buraya çakıyordu.” dedi çatıyı göstererek. Atabeg topluluğu sakinleştirip, evlerine yolladı ve atına binip şehrin en bilgelerinden olan yaşlı adam Devran’ın yanına gitti. Adama duyduğu sesleri ve şimşekleri sordu. Devran yerinden fırladı ve seslerin ne söylediğini sordu. Atabeg “Kalk!” diyordu dediğinde Devran’ın yüzünde gözle görülür bir endişe vardı.

Atabeg, her ne kadar ne olduğunu sorsa da yaşlı adam arkasını döndü ve kapıya yaklaştı. Kapının eşiğinde "Sakin delice bir şey yapma!" dedi ve odadan çıktı.

Atabeg da dışarı çıktı ve atına binip işe gitti. Kapıdan içeri girdiğinde ilk olarak obsidyen nalı alıp değerli taşların olduğu kutuya koydu. Ne yapacağını bilmeyen Atabeg maden fırınının yanına gitti. Nal yapmaya devam etti. Başına düşen yağmur damlasıyla irkilip yukarı baktı, çatı delikti. Biraz geri çekildi ve deliklerin nal biçiminde olduğunu fark etti. İyice telaşlandı. İlk başta gözlerine inanamadı ama masanın üzerindeki yanıklar, şimşekler kanıt oldu. Devran'ın yanına gitmeyi düşündü ama daha günün başıydı, işten çıkmasına birkaç saat vardı. Bir usta çağırdı ve nal yapmaya devam etti. Akrep altıyı gösterdiğinde işten çıktı ve dötrnala Devran'ın yanına gitti. Ona gördüklerini anlattı ve bu sefer Devran bayılır gibi olmaya başladı. Yere tam çakılacakken Atabeg hızlıca atıldı ve onu ayağa kaldırdı. Devran'a bir bardak su getirdi ve sakinleşmesini bekledi. Bu sefer mırıldanmaya başladı "Kalk!" diyordu Atabeg o anki korkuyla Devran'a getirdiği suyu onun yüzüne çarptı. Devran ayıldı ve özür dileyerek "Kendimden geçmişim," dedi. Atabeg ve Devran bir süre konuştuktan sonra Devran, Atabeg'den nalı getirmesini istedi. Atabeg bir sonraki günün akşamı nalı getirdi ve Devran'ın masasına koydu.

Devran'ın, Atabeg'in nalı obsidyenden yaptığını bilmesi onu çok şaşırttı ve o şaşkınlıkla "E-e-ev-et" dedi Devran'a. Devran çekmecesinden çıkarttığı küreye "Kalk!" diye seslendi ve Atabeg tam o anda bir tokat yemişçesine sarsıldı ve ellerini kulaklarına kapayarak inlemeye başladı. Devran'ın sakinliğini gördü ve gözleri kapandı. Gözlerini açtığında kendi evinde olduğunu fark etti. Yarı uykulu hâlde mutfağa geçti ve kendisine kahve yaptı. Kahvesini içerken duvarda, asılı hâldeymişçesine duran harfleri gördü. Gözünü ovalayan Atabeg bir daha baktığında harfler orada yoktu. Uyku sersemliğinden yazılarda ne yazdığını hatırlayamadı. Yeni uyanmış olsa da çok yorgundu, yatağına girdi ve kıvrıla

kıvrıla uyudu. Uyandığında gözünü ne kadar ovsa da harfler geçmedi gözünün önünden, dokunmaya çalıştı elleri harflerin içinden geçiyordu. Kahvesini aldı ve bu anlamsız harflerin ne olduğunu düşünmeye başladı. Atabeg'in aklına Devran ve küresi geldi. Harflere "Kalk!" dediğinde harfler anlamlı hâle gelmeye başladı. Harflerden ziyade kelimeler "Akrep ve yekovan küerse gidersin istediğin yere..." cümlesini oluşturmuştu.

Atabeg bu bilmeceyi Devran'a da sordu. Bu bilmecenin nalla bağlantılı olduğunu biliyorlardı, nalı masaya koydular ve masanın iki ucunda düşünmeye başladılar. İlk fikir Atabeg'dendi. "Akrep ve yekovan, bu saatle alakalı olmalı, ama küsmek, bilmiyorum" diyerek fikrini sundu. Devran "Küsmek ayrılmak... Uzaklaşmak! Buldum!" diyerek yerinden fırladı. Atabeg şaşkınlıkla hoplayıp zıplayan yaşlı adama baktı. Devran sevincin getirdiği bir coşkuyla "Uzaklaşmak yani zıt yönler, akrep ve yekovan ne zaman zıt yönlerde olur?" diye sordu Atabeg'e. O biraz düşündükten sonra "Buldum altı, saat altıda bir şey olacak ama ne?" N'olur n'olmaz o gece şimşeklerin çıktığı yere gittiler yani Atabeg'in iş yerine. Nalı deliğin altındaki masaya koyduklarında naldan bir sayaç fırladı. Kırmızıyla bordonun çizgiler hâlinde süslediği bu sayaç, nalın yanına yerleşti ve saat altıya yaklaştıkça sayaç sıfıra yaklaşıyordu. Sayaç sıfırı gösterdiğinde Atabeg ve Devran saate baktılar, saat altı. Nal bu sefer bir yırtık oluşturdu. Yırtık tam da nalın arkasına minicik boyuyla geçmişti derken bir anda her şeyi içine çekmeye başladı. Nasıl oldu anlaşılmaz ama nal hariç her şey yırtığa doğru yaklaşıyordu. Nal, altındaki masa yırtığının içine çekilmiş olsa da havadaydı. İki ucunu havaya kaldırmış yırtığa meydan okuyordu. Atabeg ve Devran bir ipi bellerine doladılar ve Devran'ın işaretleriyle yırtığa doğru atladılar. Yırtık artık duvar uzunluğuna gelmişti bile içinden geçmek zor olmayacaktı.

Diğer tarafa ulaştıklarında, sanki yırtık sadece onları istiyordu. Yırtığa baktıklarında geldikleri yeri hiçbir şey

olmamış gibi düzgün bir şekilde görüyorlardı. Bunu kafaya pek takmadan bu sessiz ovada gezmeye başladılar. Gözlerine minik bir kulübe takıldı. Köpek kulübesine benzeyen bu yapının kapısı vardı. Kapıyı Atabeg çaldı. Bu minik kulübeden sivri kulaklı minik burunlu bir canlı çıktı. Bu canlı Atabeg'e şifreyi sordu. Atabeg şaşkınlıkla Devran'a baktı. Devran "Kalk" dedi ve bu sivri kulaklı canlı, kulübesine girdi. İçeriden ilk önce bir şalter sesi geldi ve birkaç çark dönmeye başladı. Görünmez bir kalkanın içine saklanmış cennet benzeri bir diyar kalkanın tepesinden aşağı doğru yavaşça açılmaya başladı. Şaşkınlığını dizginleyemeyen Atabeg ve Devran hayranlık duyan bakışlarla kalkanın açılmasını izlediler.

Kalkanın ardında onlarca fantastik canlı bir arada yaşıyordu. Devran'ın aklında ise buraya neden geldikleri, bilmeceyi hatırladı "Gidersin istediğin yere. Peki, neden burası?" diye düşünürken, arkasına sağına, soluna her tarafa baktı ve Atabeg'in fantastik canlılarla konuştuğunu ve kahkaha attığını gördü. Atabeg'in yanına gidip neden altın dolu bir oda hayâl etmedin diyerek sırttı ve ardından açıkladı "Burası senin hayâl dünyan bilmeceyi hatırla, istediğin yere. Burayı sen seçtin ama neden?" Atabeg en büyük hayâlini hatırladı,"Pegasus! Burada onlardan biri var onu bulmalıyım," dedi fısıldayarak ve koşa koşa Pegasus'unu çağırmaya başladı. Bir süre bağırdı ve ümidini yitirdi. Uzaklardan bir ses duymaya başladı. Bulutlardan geliyordu ses, bulutların arasından hızla geçen bir şey. Atabeg merakla havaya baktı ve bulutları yaran bu canlı Atabeg'in yanına doğru süzülerek yaklaştı. Atabeg hiç korkmamıştı. Merakla bu canlıya baktı. Yanına inen bir Pegasus'tu. Şaşkınlıkla bu Pegasus'a bakan Atabeg mutluluğun yarattığı gözyaşlarına hâkim olamadı. En büyük hayali burnunun dibindeydi.

Atabeg ile Pegasus göz göze geldiler. Atabeg Pegasus'un onu çağırdığını biliyordu. Bir seferde Pegasus'un üstüne oturan Atabeg'in "Deh!" demesiyle Pegasus havalandı ve ikisinin mutluluk sesleri ne kadar yükselirlerse yükselsinler karadan

duyulabiliyordu. Yere indiklerinde Devran “Gitme vakti” dediğinde, Atabeg bir sarsıldı ve “n-n-nasıl?” diye kekelerken Devran “O da bizimle” dedi ve bunu duyan Pegasus havada taklalar atarak Atabeg’in yanına geldi. Pegasus ile kimsenin onları göremeyeceği bir yere gittiler ve sevinçlerini burada uçarken devam ettirdiler.

İsar kitabının ilk bölümünü yazmayı bitirmişti, hayal dünyasını henüz keşfetmesine rağmen ilk bölümde ilk hayali Pegasus’a bile binmişti, tabii obsidyen nal sayesinde. Mutluluktan ağlamak istiyordu. “Erkek adam ağlamaz!” diye bu sefer dedesinin lafı geldi aklına.

Kapağında “Düş Gezgini” yazan defteri kapattı ve kitaplığının rafına yerleştirdi. Tekrar “KALK” diye bir ses duyunca donakaldı. Bu ses, naldan çok daha ısrarcı ve tanıdıktı: “Oğlum, oğlum, oğluuuuummm... Öğlen oldu. İsar, hayaller ve gerçekler diye düşünüp gülümsedi. Kitabını bitireceği günlerin hayaliyle odadan ağır ağır çıktı.

Kuzey Eymen Yücel

Nevşehir / 8

HAYALLERİM VE BEN

Zamanı durdurmak gibi bir gücüm olsa, bazı anlarda durdururdum galiba. Bu anı yaşamak istemiyorum deyip hop durdururdum zamanı. Atardım kendimi en sevdiğim oyunlar dünyasına. Bir gün uçak kurtarıyormuşum, bir gün dünyayı yönetiyormuşum. Bir sabah uyanmışım elimde dilek kitabım. Bu saatten sonra her dileğim gerçekleşecek. Evet, aldım kitabı elime sürekli dilekler diliyorum.

Böyle doğaüstü güçlerimiz olsaydı keşke. Dünyanın hastalıklardan, savaşlardan korunmasını dilerdim. Çok aşırı gülmeli, şahane günler... Konuşan oyuncaklar, uçan arabalar ve her yerde palyaçolar olmasını dilerdim.

Ben böyle hayaller dünyasında gezerken bir anda kapı açıldı. Annemin sesi beni dünyaya getirdi.

-Kuzey, hadi uyku zamanı.

-Uf, uyku benim hayallerime aykırı. Uyu, uyan, okula git. Oysa ben koşmak, oynamak istiyorum. Neden beni kimse anlamıyor sanki. Günlerim hep okulla dolu. Ödev yap, kitap oku, boş vakit kalırsa test çöz, uyu. Peki, eğlence zamanım, oyun zamanım ne zaman ki?

Çocuk olmak çok zor. Nasıl davranmam gerektiğine büyükler karar veriyor. Neye inanmam gerektiğine yine onlar. Benim için ne iyi, ne kötü, ne eğlenceli ona da yine büyükler karar

veriyor. Tuhaf değil mi?

Annem hep düzenin ve kuralların beni başarıya götüreceğini söyler. Bilmiyorum haklı olabilir belki. Galiba benim başarım, annemin en büyük mutluluğu.

Başarı nedir tam olarak anlamını bilemiyorum hâlbuki.

Benimse en büyük mutluluğum; gökyüzüne bakıp hayaller kurmak, annem de bunu bilmiyor tabi ki. Bir gün gökyüzü olurum, bir gün Kızılderili.

Kendimi bildim bileli Kızılderili masallarına, palyaçoların kahkahalarına hayranım. Onlar benim kahramanlarım. Unuttururlar bana çocukluk endişelerimi.

Böyle hayallerde gezinirken uyuyup kalmışım. Rüyamda gökkuşağı şeklinde bir uçurtmanın üzerinde uçtuğumu görüyordum. Aslında düşlerimde hayallerimi gerçekleştiriyordum. Uçmak benim için çok özel. Kuşlara da hayranlığım sırf bu nedendendi.

Hayallerim benim için önemli. Çünkü dünyamdaki en gerçek şey; yalnızca hayallerimdi.

Alperen Yılmaz

Trabzon / 12

KÜÇÜK ÜLKÜ'NÜN BÜYÜK DÜNYASI

Benim adım Ülkü. Bir yaşındayım. Daha doğrusu çevremdeki insanlar bana "Ülkü" diye sesleniyor. O yüzden adımın "Ülkü" olduğunu düşünüyorum. Bu dünyaya özel bir görev için geldim. Yaşadığım evde benden başka üç kişi daha var. Hepsi de bir garip. Her gün sabah erken saatlerde evden sırasıyla çıkıyorlar. Karanlık olunca eve önce anne kişisi geliyor, sonra abi, en son da baba. Şimdi size biraz onlardan bahsedeceğim.

ADI: Abi

YAŞ: Benden çok büyük.

GENEL GÖRÜNÜŞ: Gözüm onu pek tutmuyor. Değişik bir tip.

GÜÇLÜ YANI: Hayalperest

ZAYIF YÖNÜ: Ev ödevleri

ÖZEL GÜCÜ: Eğlenceli

Abi denen kişi, her sabah evden aynı saatte, "okula gidiyorum," diye çıkıyor ama bana çok inandırıcı gelmiyor açıkçası. Bu abi kişisi karanlık bir tip. İnsan her gün aynı kıyafeti giyer mi? Bir de her gün okul denen yere gidilir mi? Bir yere bir kere gidersin, olmadı birkaç kez daha gidersin. Aynı yere her gün neden gidilir ki? Bu abi bir işler çeviriyor. Bir de her geldiğinde odasına girip bir şeyler yazıp çiziyor,

okuyor. Odasına girdiğimde bana kızıp beni oradan çıkarıyor. Böyle yaptığında odasında bir şeyler gizlediğine eminim. Amacının ne olduğunu bir gün mutlaka öğreneceğim. Bazen yanıma gelip gülümsüyor ve bana “Sen de büyüünce okula gideceksin Ülkü,” diyerek kimi kandırıyor ki? Her gün o kadar saat okuldaymış. Çok komik. Ara sıra benimle oyunlar oynuyor. Ben de onunla vakit geçirmeyi seviyorum.

ADI: Anne

YAŞ: Artık hep otuz (Soranlara öyle diyor.)

GENEL GÖRÜNÜŞ: Saçı başı hep dağınık.

GÜÇLÜ YÖNLERİ: O bir süper kadın.

ZAYIF YÖNÜ: Ben ve abi kişisi.

ÖZEL GÜCÜ: Yorulmadan konuşmak.

Anne denen kişi de her sabah evden “Okula gidiyorum,” diye çıkıyor. Bu okul denen şey canımı sıkmaya başladı. Bu kadar önemli mi bu okul? Kafam karışıyor. Ama anne akşamları herkesten önce eve geliyor. Bir de her gün aynı şeyi giyinmiyor. Abi gibi de odasına girip ödev denen şeyi yapmıyor. Genelde onu mutfakta görüyorum. Bazen de renkli renkli boyalarla bir şeyler çizip, boyuyor. Bu boyalardan bana da veriyor. Çok sihirli bir şey bu boya denen şeyler. Anne kişisine iyi davranmaya çalışıyorum. Bu evde neredeyse tüm ihtiyaçlarımı o karşılıyor. Karnım acıkınca beni doyuruyor, bezimi kirlettiğimde değiştiriyor, uykum geldiğinde uyutuyor. Bazen o da benimle oyunlar oynuyor. Abi kişisine sürekli bir şeyler anlatıp duruyor. Beni sokağa en çok o çıkarıyor, o yüzden favorim “anne kişisi”. Bazen bana şarkı da söylüyor. Sesi çok kötü ama üzülmesin diye ona bir şey demiyorum.

ADI: Baba

YAŞ: Evin en yaşlısı.

GENEL GÖRÜNÜŞ: Biraz göbekli, saçlarında beyaz teller var.

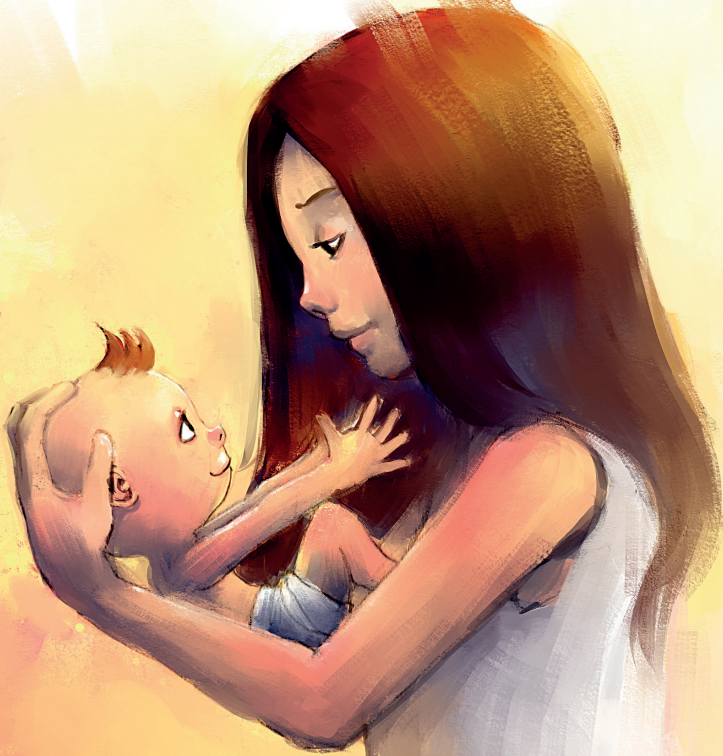
GÜÇLÜ YÖNÜ: Evdeki her şeyi tamir ediyor.

ZAYIF YÖNÜ: İş

ÖZEL GÜCÜ: Araba sürmek.

Baba kişisi sabahları herkesten önce evden çıkıyor ama o diğerleri gibi okula gitmiyor. "İşe gidiyorum" diyor. Akşamları eve en geç o geliyor. O geldiğinde hep birlikte masaya oturup yemek yiyoruz. Günün bu zamanını çok seviyorum. Baba kişisi beni bazen havaya atıp sonra da tutuyor. Bu bir çeşit oyun galiba. Ben de bunu her yaptığımda gülüyorum ama amacını anlamış değilim. Telefonla çok konuşuyor hep iş için diyor. Okul gibi bu iş de benim hoşuma gitmedi. Büyüklerin dünyası çok garip. Bazen bugün hafta sonu diyorlar ve araba dedikleri bir şeye oturup gezmeye gidiyoruz. Bu hafta sonu denen şeyi çok sevdim. Beni mutlu ediyor.

Dünya'ya özel bir görev için geldim demiştim. Görevim sıkıcı, ellerinde hep telefon denen şey olan, her günü aynı yaşayan bu aileye hareket, neşe ve eğlence getirmektir ve daha yolun başındayız. Biz birlikte daha çok eğleneceğiz. Unutmadan son bir şey sormak istiyorum. Büyüdüğümde bu okul denen yere gerçekten gitmeyeceğim değil mi?

“

Anne kişisine iyi davranmaya çalışıyorum. Bu evde neredeyse tüm ihtiyaçlarımı o karşılıyor. Karnım acıkınca beni doyuruyor, bezimi kirlettiğimde değiştiriyor, uykum geldiğinde uyutuyor. Bazen o da benimle oyunlar oynuyor.

İclal Yalçındağ

Burdur / 10

BİR OYUNCAĞIN GÖZÜNDEN SEVGİ

Ben Karamel. Bir oyuncak bebeğim. Kıp kıp zıl bukle bukle saçlarım, üstü kadifeden, altı dantelli, kahverengi bir elbise vardı üstümde. Ayağımda da bir çift beyaz çorap. Kafama kahverengi kocaman bir fiyonk yerleştirmişlerdi. Gözlerim açık kahverengiydi. Daha yeni gelmişim bu dükkâna, cam bir rafın üstünde öylece bekliyordum. Satılmaya hiç niyetim yoktu. Bir gün üstü başı pespembe bir çocuk geldi. Tüllü kabarık pembe bir elbisesi, benimki gibi bembeyaz çorapları, pasparlak pembe ayakkabıları vardı. Saçı baştan sona örülmüş, ucuna yine pembe bir kurdele bağlanmıştı. Hafif esmerdi bu kız. Simsiyah saçları ve yemyeşil gözleri vardı. Annesinin elini çekiştiriyor ve beni istiyordu. Annesi “Hayır!” deyince bir çığlık attı ve “Onu istiyorum!” dedi. Saçları sonradan boyandığı belli olan kadın, zaten kırışık olan yüzünü daha da kırıştırarak kaşlarını çatı ve “Tamam!” dedi. Sonra üstümdeki etikette yazan parayı kasada bekleyen görevliye verdi ve beni işaret etti. Çok şaşırmıştım. Beni bu kız satın alıyordu. Görevli adam uzanıp beni raftan indirdi ve kıza verdi. Kız beni yırtıcı kuş gibi kavradı sonra da göğsüne bastırdı. Eve varana kadar da bırakmadı.

Kapıdan girdiğim an gözlerim kamaşmıştı. Tavandan kocaman altın sarısı avizeler sarkıyordu. Salonun ortasında bembeyaz bir sehpa göze çarpıyordu. Sehpayı çevreleyen kocaman gül desenli koltuklar neredeyse tüm salonu kaplıyor gibi görünüyordu. Perdeler de koltuklarla uyumlu

olarak gülkurusu rengindeydi. Kız beni elinden bırakmadan merdivenleri uçarcasına çıktı ve yine pespembe bir odaya daldı. Burasının da salondan kalır yanı yoktu. Benimle birlikte yatağına atladı. Artık bu gösterişli yaşama alışmıştım. Kızın adını da öğrenmiştim. Gülperi'ymiş. Annesi ona hep öyle sesleniyordu. Bana da "Karamel" ismini takmıştı. İsmimi sevmiştim. Gülperi, her akşam saçımı tarıyor ve hep benimle ilgileniyordu. Bu ilgi ancak doğum gününe kadar sürdü. Ailesi ona kocaman sarı saçlı, kırmızı kıyafetli bir bebek almıştı. Kız hediyeği görünce beni koltuklardan birinin üstüne fırlattı ve yeni bebekle oynamaya başladı. Gece olmuştu. Kırıksık yüzlü kadın beni aldı ve Gülperi'nin odasındaki dolabın üstüne koydu. Oradan küçük kıızı izliyordum. Yeni bebeğin saçını tarıyordu. Belki de beni unutmuştu. Ya da benimle hiç oynamayacaktı bir daha...

Sabah kapının açıldığını duydum. Bu Gülperi'nin annesiydi. Saçına doladığı bigudiler yürürken birbirine çarpıyor ve şingirdiyordu. Üstünde mürdüm bir sabahlık, altında da yine aynı renk pelüş terlikler vardı. Bana baktı, sonra Gülperi'ye döndü ve şöyle dedi:

-Karamel'i ne yapacaksın?

Kız:

-Öff, at gitsin anne, zaten hiç güzel değildi! Benim dünya güzeli sapsarı saçlı bir bebeğim var.

O anda beynimden vurulmuşa döndüm. Yani şimdi bir çöp kamyonu beni alıp götürecekti miydi? Ağlamak istiyordum ama bir oyuncak olduğum için bunu yapamıyordum. O sarı saçlı bebeğe karşı bir kıskançlık belirdi içimde. Aslında üzülüyordum bir yandan. Belki onun sonu da benim gibi olacaktı. Az sonra hizmetçi kız odaya geldi, beni eline aldı ve kapının yanına koydu. Az sonra geri geldi ve elindeki diğer çöp torbalarından beni çöpe götürdüğünü anladım. Belki hizmetçi kız bana acırdı. Ancak o umudum da söndü. Beni

çöp kutusunun kenarına koydu ve gitti. Ertesi gün sarı-beyaz bir kedi musallat oldu başıma. Hem patiliyor hem ısıırıyordu. Sonunda elbisemin dantelli kısmını yırtmıştı. Sonra da kulaklarını dikti ve bir şeyden korkmuş gibi hızla uzaklaştı. Kurtulmuştum nihayet.

Güneş ufukta yavaş yavaş batıyordu. Tam o sırada yolda küçük bir kız belirdi. Üstünde her yeri yamalı eski, lacivert bir ceket; altında ise renkleri solmuş turuncu bir etek vardı. Ayağındaki siyah bez ayakkabıların rengi solmuştu. Elinde yeşil küçük bir çanta vardı. Saçları kumraldı ve tepeden küçük bir tokayla tutturulmuştu. Ancak tüm kıyafetleriyle zıtlık oluşturacak bir biçimde bembeyaz bir yüzü vardı. Gözleri ise aynı benimkiler gibiydi. Çöp kutusuna yaklaştı ve beni usulca tuttu, gözlerime bakmaya başladı. Anlaşılan beni beğenmişti. Sonra saçlarımı okşadı. Çevresine baktı ve yavaşça yürümeye başladı. Tam köşeyi dönmüştük ki, kız bir taşa çarptı ve sendeledi. Ben de elinden o hızla fırladım. İşte o sırada bir araba geçiyordu ve tam ben arabanın altına düşecekken kız muhteşem bir çeviklikle arabanın önüne atıldı ve beni havada yakaladı. Sonra da kendisini karşı kaldırıma attı. Arabadaki adam kornaya basıyor ve homurdanıyordu. Kız ise arkasına bakmadan koşuyordu. Çok şaşkındım, az daha arabanın altında eziliyordum. Beni seven, bana değer veren bu kızı çok sevmiştim. İyi ki bu kız beni bulmuştu. Ben bunları düşünürken bir kapı gıcirtisiyla düşüncelerimden sıyrıldım. Kız evine gelmişti galiba. Burası gecekondü gibi bir evdi. İçerisi sıcacıktı, yerde birkaç döşek ve gri renkli bir kanepe vardı. Odanın ortasında bir soba yanıyordu. Duvarlar da isten kapkara olmuştu. Kanepenin üstünde kızın ninesi olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir kadın oturmuş örgü örüyordu. Kadın:

-Hoş geldin Sevim'im.

Kız kapıdan girerken beni çantasına attı ve:

-Hoş buldum nineciğim, dedi ve ninesinin yanağına bir öpücük kondurdu. Kadın örgüsüne dalmıştı. O sırada Sevim

beni çantasından çıkardı ve kanepenin yanına koydu. Kalktı ve sofrayı hazırladı. Ninesiyle oturup yemeklerini yedikten sonra yaşlı kadın kanepeye yattı, uyudu. Sevim sofrayı toplayıp kitaplarını çıkardı ve harıl harıl çalışmaya başladı. Sonra kalktı, bir kaptaki sabunlu su getirdi; beni yıkadı ve sobanın yanına koydu. Ben kururken o derslerine çalışmaya devam etti. Arada sırada bana sevgi dolu gözlerle, tatlı gülümsemelerle bakıyordu. İşte bu bana lüks odalardan, salonlardan, cici bicili elbiseli şımarık çocuktan daha samimi geliyordu. Mutluydum; günlerimiz böyle geçiyordu ve ben, gerçek sevginin tadına varmıştım.

Yağız Samet Karadağ

Ankara / 11

100 YIL SONRA BİR GÜN

Bugün çok güzel bir gündü. Çünkü babam ve annem bizi lunaparka götürecekti. Orada uçan hızlı trene binecek, ateşli dondurma yiyecek ve uçan arabayla bir dünya turuna çıkacaktık. Benim aklıma gelmeyen daha bir sürü şey yapacaktık. Evden bir an önce çıkmak için sabırsızlanıyordum. Ama önce kahvaltı yaptık. Ben yemek yemek istemediğim için küçük bir şekerle karnımı şişirdim. Üstümü giydim ve uçan botlarımı taktım. Artık hazırdım. Annem, babam ve kardeşlerim de üstünü giydi. Çok hızlı bir şekilde dışarı çıktım, sanal telefondan nasıl gidileceğine baktım. Çok da uzak değildi. Uzak olmaması heyecanımı arttırdı. On beş dakika içinde oraya vardık. Hayatımda gördüğüm en büyük, en heyecanlı lunaparktı burası. Annemleri beklemeden bir ateşli dondurma aldım. Göz tanıma sistemini kullanarak parasını ödedim. Dondurmadan bir ısırık aldığımda ağzım yanıyorken gözlerim soğuktan neredeyse donacaktı. Bu öyle bir histi ki anlatmaya kelime bulamadım. O arada annemler geldi ve beni görünce gülmekten kıpkırmızı oldular. "Galiba bana bir şeyler daha oldu," dedim ve kendime bir defa baktım. Bu sefer ben de gülmeye başladım. Çünkü yemyeşil olmuştum. 2120 yılında olmamıza rağmen böyle bir buluş yapan insanı alkışlamak isterdim ama o insan vefat etmişti. Uçmaya devam ederken bahsettiğim uçan arabaya bindim. Babam gözünü tanıttı ve parayı ödemiş oldu. O sırada annem komşumuz olan ve tek katlı bir kapsülde yaşayan Bayan Melahat'la konuşuyordu. O sırada yanlışlıkla kulak misafiri oldum. İyi

ki de olmuşum. Çünkü yeni bir bilgi öğrendim. O bilgi göz tanıma sistemlerinin para ile değil ilim ile çalıştığıydı. Bunu öğrenmem iyi oldu dedim, çünkü beyin bakiyem bir Türk Lirası daha artmıştı. O sırada araba çalıştı ve geziye başladı. Ailem başka şeylere binecekti. Onun için yalnız bindim. Uçan arabaya ilk defa binmiyordum, eskiden birkaç tur atmıştım ama yine de çok heyecanlıyım. Bu dünya turunda gördüğüm bütün ülkelerin ve o ülkelerin vatandaşlarına söylenen isimler toprakta dijital yansıtıcı ile gösteriliyordu. Eskiden bu ülkelerin adları değişmiş. Sadece bizim ülkemizin, yani Türkiye'nin adı değişmemiş. Ben o sırada dışarı bakarken karşımıza bir uçan araba çıktı. Robot şoföre yönümüzü değiştirmemizi söylememe rağmen o yönünü değiştirmede ve çarpıştı. Çarpmanın etkisiyle bayılmıştım ve kendimi sırtıma takılmış bir kanatla havada süzülürken buldum. Yanımda uçan robota neler olduğunu sorduğumda aldığı cevap beni şaşırtmıştı. Bunun bir sürpriz olduğunu söyleyen robot beni geri lunaparkta bulunan kanatalanına götürdü. Annemleri uçan trene binerken görmüştüm. Ben de arkalarından gittim ve gizlice bindim. Bu trenle beraber uzaya yolculuk yaptık. Annem ve babam arkamda olmalarına rağmen beni tanımadılar, çünkü bu trene binenin şekli değişiyor ve farklı bir hâl alıyordu. Bu yüzden beni tanımamışlardı. Gezi bittiğinde uçan kaykayımı çantamdan çıkardım ve annemlerin yanına gittim. Onlara trende önlerinde olduğumu söyledim ve beraber kardeşlerimi almaya, buz diyarına gittik. Bu diyarda diğer gezegenlerden krallar ve bu kralların ülkelerindeki buz parkları vardı. Ben de burayı çok sevdiğim için üç saat daha burada kaldık. İlk gittiğim sanal hayal odasında hayallerimi bir ekrana yansıtarak onları o ekranda gerçekleştirdim. Ardından buz kaydıracağına girdim. Bu kaydırakta kayan kişi kayarken buza yapışıyor ve kaydırak onu hayaller gezegenine götürüyordu. Bu gezegenler arası geçiş ışınlanma ile oluyordu. Çok farklı bir olay olmasına rağmen günümüz teknolojisi bu olayı gerçekleştirmeye yetiyordu. İki yüz sene kadar önce bu ışınlanma olayı denenmiş ama başarılı

olamamış. Bu olay benim çok dikkatimi çekiyor. Kardeşlerim de ısınanıp geldikten sonra aklıma birden, evde yapmayı unuttuğum matematik ödevim geldi ve lunaparkın zaman makinesine gittim. Oradan kendi evime, beş saat öncesine gittim. Ödevimi bitirip geri annemlerin yanına döndüm. Bu zaman makinesi sadece önemli anlarda kullanılabilirdi. Bu maceramız başlamadan bitti. Çünkü annem ve babam zamanımızın bittiğini, eve gitmemiz gerektiğini söylediler. Neden bittiğini anlamamıştım. Hâlbuki saat daha erkendi. Günlerin otuz altı saat olması galiba annem ve babama yetmemişti. Tam böyle düşünürken birden annem ve babam yönlerini değiştirdi. Şaşırmıştım, galiba yönlerini karıştırdılar dedim kendi kendime. Çünkü bu yol havadağına gidiyordu. Anneme nereye gittiğimizi sordum. O da bize sürpriz yaptıklarını ve bizi bir dağ macerasına götürdüklerini söyledi. Kardeşlerim bu haberi duyunca çok sevindi. Tabii ki ben de sevindim. Ama o anda bugünün pazar olduğunu hatırladım. Babam: "Bugün pazar ama dağ açık," dedi.

Giderken arkadaşşıma rastladım. O, bana ödevler hakkında bir şeyler sordu, annesi de benim annemle biraz sohbet etti. Sonra babam dağa gidip parayı ödedi. Bu dağın adı havadağı olmasına rağmen havasız bir ortamdıydı. Onun için söylediklerimiz duyulmuyordu. Ama ağızımıza taktığımız minik solunum cihazı ile hem nefes alabiliyor hem de konuşabiliyorduk. Burada hayal ettiğiniz her şey bir makineye gönderiliyor ve bu makine bunların üç boyutlusunu yapıyordu. Girdiğimizde uçarak dağın tepesine tırmandık. Bu çok eğlenceliydi. Babam pazar günü açık demişti ama dağın bir saat sonra kapanacağını duyduk. Maalesef bu maceramız erken bitti. Eve dönmek beni üzdü. Eve geldiğimizde odamı dağınık bir şekilde bulunca bunun nasıl olduğunu düşündüm ve anneme haber verdim. Annem de hemen benim odama geldi. Sonra bana köpeğim Poco'yu göstererek onun dağıtmış olabileceğini söyledi. Ben de Poco'nun yanına giderek onu okşadım ve bir daha yapmaması için onu uyardım. Akıllı bir köpek olduğu için söylediklerimi anlıyor ve ona göre

kendini planlıyordu. Ardından yaptıklarını geri topladı ve köpek mamasını yemeye başladı. Ben de yatağıma uzanıp neler yapabileceğimi düşünürken uykuya daldım. Rüyamda bin yıl sonrasını görmüş gibiydim. Evrenin dışında başka bir evren daha vardı. Tabii ki ben bunların rüya olduğunu bilmiyordum. Oradaki gezegenlerden birine doğru yol aldım ve başka canlıları gördüm. Yani kısacası uzaylıları gördüm. Tam beni yakalıyorlarken bir anda uyandım. Sonra annemin yanına gidip rüyamı anlattım. Bu rüyanın gelecekte gerçek olabileceğini söyledi. Koltuğuma oturup salona doğru ilerlettim. En sevdiğim çizgi film başlayacaktı. Yüzüğümü açıp havaya yansıttım ve kanalı ayarladım. O arada kardeşimin ödevine yardım etmem için annem beni uyardı. Ben de seve seve yardım edeceğimi söyledim. Kardeşimin ödevine yardım ettikten sonra babam beni arayıp kanatlarımı giymemi söyledi. Beraber bulutlara çıkıp bir uçağın üstüne oturduk. Babam bugün annemin doğum günü olduğunu söyledi. Beraber plan yaptık. Evin altındaki motorları çalıştırarak onu bir parti alanına götürecektik. Babam benim uçan kayakaymla parti alanına gitti, dijital süsleri açtı ve altındaki motorla uçan bir pasta yaptırdı robot aşçılara. Ben de gizlice evin sistemini çalıştırdım ve annemi oraya götürdüm. Evin kapısını açıp annemin inmesini söyledim. Annem “İyi ki doğdun,” yazısını görünce hemen yüzüğüne üfleyerek güzel elbiselerinden bir tanesini giydi. Partileri sevmezdi ama bence bu partiyi sevmiştii. Çünkü öyle bir parti hazırlamıştı ki babam, annemin sevmemesine imkân yoktu. Annem: “Bana böyle bir parti hazırladığınız için çok teşekkür ederim,” dedi. “Biz de seni çok seviyoruz canım annem,” dedik. Ardından kendi kendine bölünen pasta dilimlerinden bir tane yedim. Bu pastada hem yemek hem de kurabiye tadı vardı. Parti bitince eve dönüp film izledik.

Nursima Uzun

Karaman / 11

MUCİZE

2052 yılının sonbaharı idi. Kongre merkezi ağzına kadar doluydu. Yurt içinden ve dışından tüm tıp otoriteleri oradaydı. Hem ulusal hem de küresel basın yerlerini almış profesörün sunumunu bekliyorlardı. Ön sıradaki koltukta oturan profesör çok heyecanlıydı. Uzun yıllar üzerinde çalıştığı proje sonunda başarı ile sonuçlanmıştı. Şimdi ise tüm dünya onun açıklamasına kilitlenmişti.

Profesör birden geçmişten bir anı hatırladı. Çevresindeki birçok kişi ona büyüyünce ne olmak istediğini sormaya bayılırdı. O ise her hafta farklı bir meslek ile çıkardı karşılarına. İlkokul öğretmeni olan Özden Hanım'a tüm sınıfa "hangi mesleğe sahip olursanız olun, o mesleğin en iyisi, en vicdanlısı, en başarılısı ve en yardımseveri siz olun," derdi.

O sırada fotoğraf çektirmek için bir tıp öğrencisi geldi profesörün yanına. Profesör onu gülümseyerek karşıladı. İsteğini yerine getirdi. Öğrenci ağzı kulaklarına vararak tekrar yerini almaya gitti. Profesörse yeniden geçmişe gitti. Çok severdi çocukluğunu anımsamayı, bugüne nasıl geldiğini hatırlamayı. Öyle ya ömrümüzün en güzel çağları değil miydi ki çocukluk?

Malum soru için babaannesine, "Mühendis olacağım babaanneciğim ama çevreye en büyük katkı sağlayacak yapıları sağlam ve güvenilir şekilde inşa edeceğim. Ev sahibi olamayan insanlar için çeşitli alternatifler üreteceğim, kira dertlerini ortadan kaldıracığım." Babaannesinin şaşkın bakışı

hâlâ zihninde idi profesörün.

Asistan Ahmet'in sesi ile geçmişten günümüze geldi profesör. "Değerli Hocam, programın akışı" diyerek bir kart uzattı. Profesör kartı alırken etrafı gözlemledi; sunucu yerini almıştı, kongre merkezinde hazırlıklar yoğun bir şekilde devam ediyordu.

Aynı soruyu İngilizce öğretmeni teyzesi sorduğunda ise "Doktor olacağım teyzeciğim, başarılı ve özverili bir doktor. Bir günümü maddi imkânsızlık içerisinde olan insanları tedavi ile bir günümü ise yanıma gelemeyen hastalarımın evine gidip onları tedavi ederek geçireceğim," demişti.

Profesör'ün yaka mikronunu takmak için bir görevli geldi. Özenle yerleştirdi. Profesör sunumda bedenini sonuna kadar özgürce kullanmak isterdi bu nedenle el mikrofonu ile uğraşamazdı. Bunu bilen asistanı kongre görevlilerini bilgilendirmiş olmalıydı.

Her daim öğütlerinden faydalandığı, kitap okumayı onunla sevdiği emekli, din kültürü ve ahlak bilgisi öğretmeni olan dedesi ile konuşmasında ise, "Dedeciğim ben genetik mühendisi olup farklı hastalıkların tespitini henüz ortaya çıkmadan bulacağım önlemler ile ortaya çıkmasının önüne geçip, insanları acıdan, sevdiklerini kederden kurtaracağım," demişti. Dedesi de "İnşallah evladım inşallah," diye onaylamıştı dua ile.

Sunucu açılış konuşması için mikrofonunu kontrol ediyordu. Salonda büyük bir merakla birlikte sessizlik de hâkim olmaya başlamıştı.

Eğitimci annesi ve biricik babası ile ise her zaman erdemler, idealler üzerine konuşurlardı. Onlar hep, kuzum insanlığa faydamız olsun da mesleğin adı fark etmez derlerdi. Hepsinin, üzerinde emeği büyüktü.

Fen Öğretmeni Zafer Hoca'ya olan sevgisi profesörün bilime olan ilgisini artırmıştı. Onun gibi olup insan bedeninin içini,

dışını bilmek, insanlığa faydalı bir birey olmak, buluşlar yaparak dünyanın en mutlu insanı olmak istiyordu. Tabi ki bunun yolunun çalışmaktan geçtiğinin farkındaydı.

Birazdan ismi anons edilecekti profesörün ve çıkıp anlatacaktı. 44 yaşında olan, yıllarını vererek projesini başarıyla sonuçlandıran profesör mutluydu. Evet, buldum diyecekti... Artık insanlar üzölmeyecek, acı çekmeyecek, ağıt yakmayacak... Tüm dünya için kullanılacak yönteminden hiçbir şey talep etmeyecekti. Bu başarısını ölkesine, Türkiye'ye armağan edecekti. Konuşmasının sonunda tüm öğretmenlerine, ailesine, asistanlarına ve ekibine teşekkür edecekti...

Evet, profesör büyük bir başarıya imza atmıştı. DNA'lar, RNA'lar, kanın ayrıştırılması, kök hücre, ilik, bunun gibi birçok insanın kendisine özel kodlarından laboratuvar ortamında önce analiz sonra sentezleri ile bir insanın eksik organını yahut mutasyona uğramış dokusunu oluşturabilmeyi başarmıştı. Yaratıcı bu "mucizeyi" yine insanın kendi içine saklamıştı. Bu sayede kanser ile tahrip olmuş dokular, kaza ile kaybedilmiş veya doğuştan olmayan uzuvlar, farklı rahatsızlıklar sebebi ile işlevini yerine getiremeyen organlar o bireye özgü birebir ama sağlıklı kopyasını laboratuvar ortamında üretebilmiş ve hızlandırma çalışması ile kullanılabilir olacak gelişime getirmişti. Artık insanlar uygun bağışçı beklerken öölüp gitmeyecek sevdiklerini arkasında bırakmayacaktı. Kalp hastası mı kalp üretilecek, böbrek yetmezliğı mi var böbrek için kollar sıvanacaktı...

Sunumu açılmıştı. Sunucu profesörü anons etmek için mikrofona yaklaştı.

"Sadece ölkemizin değıl, tüm dünyanın takip ettiğı çalışmayı sunmak üzere çok değıerli profesör Doktor Nursima Uzun'u kürsüye davet ediyorum."

Alkışlar ile kürsüye ilerledi profesör. İçinde bu başarıyı elde edenin bir kadın olmasının gururunu taşıyordu.

“

44 yaşında olan, yıllarını vererek projesini başarıyla sonuçlandıran profesör mutluydu. Evet, buldum diyecekti... Artık insanlar üzülmeyecek, acı çekmeyecek, ağıt yakmayacak...

Ahmet Ersu Açıkgöz

Bitlis

VANYAS

05.07.6070

“Ders bitti çocuklar, çıkabilirsiniz.”

-00981 dersten ayrıldı-

-00989 dersten ayrıldı-

Dersten ayrılıp biraz hava almak için balkona çıktım, ne hava ama, dışarıdaki gaz oksijenden farklı bir gaz. Eskiden insanlar yaşamak için oksijene ihtiyaç duymış, oksijen onlar için yaşam şartıymış, şimdiki insanlar ise buna pek ihtiyaç duymuyor. İnsan yapısı zamanla değişerek yeni dünyaya adapte oldu. Doğrusu dinozorlarla aynı kaderi paylaşıp dünyadan silinip gitmeye pek niyeti yoktu insanoğlunun.

Düşüncelerimden sıyrılıp biraz internette vakit geçirmeye karar verdim.

Eskiden insanların yaşadığı şeylere meraklı olduğumu fark etmişsinizdir. Biraz daha insanlar hakkında araştırma yapmaya karar verdim. İnsanlar demem biraz garip gelmiş olabilir ama tabii ki bir sebebi var. Eski insanlar yeni insanlara göre aciz varlıklarmış, şimdiki insanlar atalarının yapısından farklı oldukları için kendilerine yeni bir isim koydular, yeni insanlar kendilerine “Vanyas” diyor. Anlamı üstün insan.

İnternette geçen birkaç saatin ardından eski bir gazete

haberine rastladım. Misket diye bir şeyden bahsediliyordu, çocuk insanların oynadığı bir oyunmuş. Küçük camdan toplanla mahalledeki çocuklar hep birlikte birleşip oyun oynuyorlarmış. Mahallenin anlamını bildiğimden emin değilim. Sanırım bir tür toplu yaşam alanı. Şimdilerde dünya çok boş, Vanyaslar çok azaldı, dünyadaki Vanyas sayısı belirli bir sayıda tutuluyor, her şey internetten yapılıyor, Vanyaslar çok önemli olmadıkça birbirleriyle yüz yüze görüşmüyor ve birbirine gerçekten çok uzak yerlerde yaşıyor. Ayrıca cidden bu çocuklar kendilerinden farklı bir insan görmüşler mi? Vay be! Doğrusu bir Vanyas arkadaşım olmasını isterdim. Hem de çok. İnsan oyunları çok dikkatimi çekmişti ve gün boyunca çocuk insanların oynadığı oyunları araştırdım durdum. Yakar top, saklambaç, körebe... Gerçekten çok eğlenceli gözüküyorlar, eğer bana bir dilek hakkı verilseydi gerçekten 2000'li yıllarda yaşamak isterdim. İnsan olmak, yüz yüze görüşmek temas kurmak, sarılmak... Vanyaslara çok uzak şeyler. Hayatında başka bir Vanyasla yüz yüze görüşen biri gerçekten şanslı sayılıyor. Aslında biz hayal kurmayalı gerçekten uzun zaman oluyor, hayal kurmuyoruz çünkü neredeyse istediğimiz her şeye sahibiz. Bizim yerimize düşünen makineler de olduğu için fazla düşünmeyiz. Aslında anlatınca çok sıkıcı bir hayatım olduğunu fark ettim. Ve acaba.. Ben de insanlar gibi eski zamanlarda oyun oynayabilir miyim? İmkânsız değil hayır. Sadece düşünmek için biraz süreye ihtiyacım var. Benim bir hayalim var artık, Vanyasların çoğunda olmayan birşey. Bir hayal. Bu gerçekten çok değerli bir şey ve bunun için çabalayacağım.

Bu fantastik hayali kurmamdan birkaç gün sonra sonunda nasıl yapacağıma dair bir fikir kafamda netleşmişti. Üreticiden insana benzeyen robotlar yapmasını isteyecek ve küçük insanların benimle oyun oynamasını sağlayacaktım. Çok mantıklı bir fikir gibi gelmişti. Üretici her şeyi yapabiliyorsa elbette bir insan da yapabilirdi. Vanyaslar bunu öğrenirse başıma bela açılabilirdi sanırım. Ama sorun değil. Ne pahasına olursa olsun oynamak istiyordum çünkü,

eğlenmeden geçen bir hayat yaşamak istemiyordum.

Üreticinin insan robotları oluşturması yaklaşık bir hafta sürdü. Artık dört tane insan çocuk arkadaşım vardı. Onları gizlemeliydim sanırım.

İnsan robot arkadaşlarımla oyunlar öğrenmesini sağladım geriye kalan tek şey benim de oyunu öğrenmemdi. Bunu kısa sürede hallettim. Artık gün boyunca eğlenebileceğim arkadaşlarım vardı. Oyunlarımız bitince onları dolabıma gizliyordum. Ve böylece diğer Vanyasların haberi olmuyordu.

Bir gün çevrim içi eğitimde dolabımdaki arkadaşlarımdan biri çalışmaya başladı. Dolap açılınca öğrenciler ve öğretici durumu fark ettiler. Gizli arkadaşlarım ifşa olmuştu. Bu büyük bir suçtu. Vanyas sayısının sabit tutulduğunu söylemiştim. Bu yüzden her ne kadar bir robot olsa da Vanyaslara benzer bir şey yapmam kurallara aykırıydı. Ayrıca yapay zekânın insanlığın yerine geçmesinden çok korkuluyordu. Bence geçti bile ama savaş, katliam benzeri bir şey olmadıkça Vanyaslar bunu fark edemeyecek. Size Vanyasların fazla düşünmediğini söylemiştim. Yakında robotlar kendini imha eder diye düşündüm üretilen her robotun bir imha kodu vardı ve Vanyas yasalarına aykırı robotlar imha edilirdi. Sanırım arkadaşlarımla eğlencelerim pek de uzun sürmedi. Ama düşünüyorum da... İnsanlar gerçekten şanslı varlıklarmış. Hâlâ birilerini görebiliyorken mutlu olmalılarmış.

Ayşe'nin sınıfta bu günlük parçasını okuduktan sonra kendimizi gerçekten garip hissetmiştik. Bu not gerçekten gelecekte gelmiş olabilir miydi?

Ne fark eder. Aslında bence bize elimizdeki şeylerin kıymetini hatırlatmıştı.

Lütfen siz de hâlâ arkadaşlarınızla oynayabiliyorken durmayın, hâlâ gülebiliyorken yüzünüzden hiç eksik olmasın gülüşünüz.

“Yakar top,
saklambaç,
körebe...
Gerçekten
çok eğlenceli
gözüküyorlar,
eğer bana bir
dilek hakkı
verilseydi
gerçekten 2000’li
yıllarda yaşamak
isterdim. İnsan
olmak, yüz
yüze görüşmek
temas kurmak,
sarılmak...”

Ahmet Rüzgâr Özder

Ankara / 9

GÜLÜMSE VE KAHRAMAN OL

Bir bahar günüydü. Samet, Ankara'da küçük bir sitenin giriş katında oturuyordu. Evin balkonu bahçeye açıldığından buradan dışarı çıkar, çimenlerde özgürce koşar, erik ağacına tırmanır, meyvelerinden yer, arkadaşları ile oynardı. Fakat bu bahar başkaydı. Badem ağaçları henüz çiçek açmıştı. Kuşların cıvıltısı baharın neşesine eşlik ediyordu. Baharın olan bitenden haberi yoktu sanki. Dünyayı bir virüs salgını sarmıştı. Tüm insanları eve kapatmıştı. Bu kez Samet baharın coşkusuna eşlik edemiyordu sadece penceresinden izleyebiliyordu.

Samet'in içi içine sığmıyordu. Çiçeklerin kokusu, kuşların cıvıltısı, uçan kelebekler onu dışarı davet ediyordu. Sanki bahar insanları istiyordu.

İşte o gün, Samet'in hazırlandığı gün gelmişti. Samet bir süper kahraman olup bu virüse karşı koymak, dünyayı bu virüsten kurtarmak istiyordu. Ama nasıl olacaktı? "Bulдум!" dedi Samet "gülümseyerek!" dedi.

Çünkü gülümsemek umuttu, mutluluktı.

Gülümsemek, kurumakta olan bir çiçeğe su vermektir.

Gülümsemek, yaşlı komşusuna bir ihtiyacı olup olmadığını sormaktır.

Gülümsemek, hasta bir insana moral vererek, ona ilaç

olmaktı.

Gülümsemek, sevdiği oyuncasını kimsesiz bir çocukla paylaşmaktı.

Gülümsemek, sabah gördüklerine sıcak bir “günaydın” demekti.

Gülümsemek, daha birçok güzel şeydi.

Virüsün karşı koyamadığı bir şey daha vardı. Su ve sabun! Bunlar Samet’in virüse karşı çelik zırhıydı. Kolonya ve dezenfektanları da kalkanlarıydı.

Ama Samet tüm dünyayı kurtarmak istiyordu. Bunun için önce işe kendisinden ve çevresinden başlamaya karar verdi. Virüs Samet’in çevresindeki birçok kişiye bulaşmıştı. Samet her gün onlara gülümseyerek, umut vererek, yardım ederek, kendini su ve sabunla koruyarak, etrafını da bu konuda bilgilendirerek işe başladı. Samet bu yöntemi bilmeyenlere anlattı. Bilenler bilmeyenlere anlattı. Ve bu bilgi bu umut ışığı, durgun bir suya atılan taşın yarattığı dalgalar gibi halka halka tüm dünyaya yayıldı. Bir süre sonra dünya virüsten yavaş yavaş kurtulmuştu.

İnsanlar artık daha özenli yaşayarak gündelik hayatlarına geri dönmüşlerdi. Nihayet okullar açılmıştı. Samet öğretmenlerine ve arkadaşlarına kavuşmuştu. Yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi. Bu onun ve arkadaşlarının içini ısıtmıştı. Sevdiklerine sarılmayı çok özlemişti ve onlara sarılabiliyordu.

Başını gökyüzüne kaldırdı. Derin bir iç çekerek, “Harika bir güne başladım ve bütün güzel şeyler bir gülümsemeyle başlar,” dedi.

Nisa Nur Arat

İstanbul / 9

AFACAN MAYMUN

Zamanın birinde dünyanın ıssız bir bölgesinde çok büyük ve çok güzel bir orman varmış. Bu ormanda her türden hayvan, binbir çeşit bitki ve rengârenk çiçekler yaşarmış. Bolluk ve bereket içinde tüm canlılar uyumlu ve mutlu bir şekilde yaşarlarmış.

Ormandaki bu mutlu yaşam çok uzun yıllar sürmüştü. Fakat bir zaman ormanda yaşayan afacan bir maymunun kelebek koleksiyonu yapma merakı ortaya çıkınca bu mutlu yaşantıları kâbusa dönmeye başlamış. Bu yaramaz ve düşüncesiz maymun kendi zevki için, bu güzel varlıkları bir bir yakalamaya başlamış. Bunu gören diğer maymunlar da eğlence olsun diye kelebekleri yakalamaya çalışmışlar. Zavallı güzel kelebekler ne kadar kaçsalar da en sonunda bir maymuna yakalanmaktan kurtulamıyorlarmış. Ormanda o kadar çok maymun varmış ki, birinden kurtulsalar diğerine yakalanıyorlarmış. Çaresiz kelebekler maymunlara bu yaptıklarının doğru olmadığını ne kadar anlatmaya çalışsalar da bir türlü sözlerini dinletememişler.

Ömürleri zaten çok kısa olan kelebekler yakalana yakalana ormanda neredeyse nesilleri tükenme noktasına gelmiş. Bu durum ormandaki tüm dengeyi bozmuş. Arılarla birlikte çiçek ve bitkilerin döllenmesine yardımcı olan kelebeklerin azalması bitki ve meyvelerin de azalmasına sebep olmuş. Aynı zamanda kelebekler bazı zararlı virüs ve bakterileri

etkisiz hâle getiriyorlarmış. Onların azalması çeşitli hastalıkların yayılmasına sebep olmuş. Böyle olunca başta maymunlar olmak üzere canlılar birer birer hastalanmaya hatta ölmeye başlamışlar. Ormanın geleceği tehlikeye girince ormanların kralı aslan acil olarak hemen bir toplantı yapmış. Sorumsuz davranan maymunların yüzünden bu hâle geldiklerini belirten diğer hayvanlar bu durumu onların düzeltmesini söylemişler. Fakat aslan sadece maymunlarla bu işin olmayacağını tüm orman sakinlerinin yardım etmesi gerektiğini söylemiş. Bundan sonra hiçbir canlının doğaya zarar verecek şekilde düşüncesiz ve sorumsuz bir şekilde davranmaması ve doğada varolan kaynakları da savurgan olmadan idareli kullanması kararını almışlar. O günden bugüne tüm hayvanlara, çevreye ve canlılara saygılı, kaynakları da tasarruflu kullanmaya başlamışlar.

Balık, suyun içinde olmasına rağmen çok az su tüketir, aslanlar etçil olmalarına rağmen karınlarını doyurmak için hayvanların en yaşlısını ya da ölmek üzere olanlarını avlarlar. İnsanlara gelince sanırım onlar biraz oburlar...

Seden Kaşkıır

Düzce / 8

MERAKLI ELİF

Bir pazar sabahı Elif bir sesle uyandı. Odasının penceresinden dışarı baktığında sesin yağmurdan geldiğini gördü. Üstünü değiştirip kahvaltıya oturdu. Kahvaltısını bitirip pencerenin kenarında yağmurun dinmesini bekledi.

Yağmur dindi, güneş açtı. Gökyüzüne baktığında rengârenk bir gökkuşağı gördü. Renkleri öyle parlaktı ki, Elif gökkuşağını çok sevdi. Annesinden dışarıya çıkmak için izin aldı, yağmurluğunu ve botlarını giyerek dışarı çıktı. Dışarıda biraz yürüdü. Acaba gökkuşağına dokunabilir miyim? diye düşündü. Yorulmuştu. Bir ağacın altına uzandı. Biraz dinlendikten sonra gökkuşağının altında olduğunu fark etti. Gökkuşağından sarkan ipi kullanarak yukarı tırmandı. Bir sürü gökkuşağı kuşu vardı. Onlarla birlikte şarkı söyleyip dans etti. Kuşların lideri olan Renkli'nin kanatlarına tırmanıp birlikte gökkuşağını gezdiler. Gökkuşağı ağaçlarını, gökkuşağı çiçeklerini gördüler. Rengârenk ve mis kokulu çiçeklerden koparmak istedi Elif. Tam koparacaktı ki, Renkli'nin sesi ile irkildi: Renkli, "burada hiçbir canlıya zarar verilmez," diyerek Elif'i uyardı. Elif çok utanmıştı. O sırada Elif'in yüzüne ağaçtan bir su damlası düştü. Etrafına bakındığında gökkuşağını göremedi. Annesinin çağırmasıyla koşarak eve gitti. Bahçelerindeki gülü sevdikten sonra içeriye girdi.

“

Rengârenk ve mis kokulu çiçeklerden koparmak istedi Elif. Tam koparacaktı ki Renkli’nin sesi ile irkildi: Renkli, “burada hiçbir canlıya zarar verilmez.” diyerek Elif’i uyardı.

Asrın Ceren Arkan

Ankara / 13

PÜF ÇİÇEĞİ

Eve dönüyordu artık... Geçmez dediği koskoca dört sene geçirmişti yatılı okulda Zehra. Sınavı kazanınca yatılı okumak onun tercihiydi. Ardında güzel anılar bırakarak, ayakları yere sımsıkı basan biri olarak ayrılıyordu buradan. Hayallerine bir adım daha yaklaşmanın mutluluğu vardı içinde. Ne kadar özlemişti buram buram şefkat kokan annesini, sevgisini çok göstermeyen, "Biz büyüklerimizden öyle gördük," diyen babasını. "Bahar her yerde bahardır ama bizim köyde bir başkadır," diye düşünürken o mis gibi bahçelerin kokusu geldi burnuna. Birazdan kavuşacaktı güzel köyüne. Rengârenk çiçekler bir sofraya açılacaktı önüne.

Yol kenarında gördüğü hindibalar –Biz püf çiçeği derdik- çocukluğuna ve hayallerine götürdü Zehra'yı. Ayşe'yle en büyüğünü bulmak için yarışıyorlardı. Hindibaları birbirlerinin yüzüne üflerken uçuşan tüylerle hayallerini de salarlardı gökyüzüne.

Dolmuştan inip köyün ilk sokağına saptığında Ayşe'den bir iz göremedi. Haberi mi yoktu acaba? Her gelişinde orada olurdu. Hasta falan olmasın, diye geçirdi içinden. Eve vardığında saat ikindiye geçiyordu. Anneee, diye seslenip avludan içeri uçarcasına koştu! Annesi yılların acısını çıkarırcasına sarıldı kızına. Mis gibi kokusunu çekti içine. Sırayla babasına, kardeşine sarıldı. Sevgi yumağı olmuşlardı birden. Annesi keşkek yapmıştı. Demek unutmamıştı en sevdiği yemeği. Bir çırpıda yemeğini yiyip kendini dışarı attığında annesinin

sesi kulağında çınılıyordu. Dur, deli kız! Nereyeeeeee! diye bağıırıyordu annesi. Geç kalmam, Ayşe'yi görüp geleceğim, dedi. Ayşe'nin evinin önüne geldiğinde soluk soluğa kalmıştı. Ayşe! diye bağırdı. Ayşe gelince sımsıkı sarıldılar. Annesi fazladan iş vermişti, o yüzden gelememişti. Hadi, dedi Zehra, çeşmeye kadar yarışa var mısın? Koştular özgürce, selam verdiler kuşlara, ağaçlara, bitkilere.

Ayşe'nin hayali doktor olmaktı. Kendini bildi bileli zihninde birtakım sorular vardı. Ömrünün ne kadar süreceğini bilemese de içinde hayallerini gerçekleştireceği bir gelecek isteği vardı. Her gün, kendine ait bir şey arardı; bir söz, bir düşünce. Çünkü bir insan bir hikâye, bir hikâye bir hayat, bir hayat ise tek bir kelime ile anlatılamazdı. İnsanoğlu dışarıdan nar gibi görünen ama içine baktığınızda birçok parçası olan bir canlıymış meğer, diye düşünüyordu. Bunu anladığında biraz daha olgunlaşmış hissediyordu kendini. Hayatına karşı katı kurallar belirleyip uygulayabilen bir insan değildi Ayşe. Duyguları ve vicdanıyla hareket eden bir kişiliğe ve masum bir çocuk kalbine sahipti. Biliyordu ki bedeni ve beyni gelişse de kalbi hep çocuk kalacaktı. Doktorluk tam ona göre idi. Zehra'nın ise hiç görmediği ama kalpleriyle tanıştığı insanlara kendini anlatma isteği vardı. Hayattaki tüm gerçeklerin, sıkıntıların sesi olmak istedi hep. Bu, mücadeleci ruhuna da uyuyordu. Haksızlıklara göğüs germek, tarafsız olmak, insanların sesi olmak... İşte bunlardı onu gazeteci olma isteğine teslim eden şeyler.

Sırtüstü çimlere uzandılar, hayal ettiler... Ayşe'nin üstünde temizliği simgeleyen beyaz önlük, Zehra'nın elinde düşüncelerin rehberi kalem. İkisi de hayallerini haykırdılar gökyüzüne... Her ne olursa olsun doğruluktan vazgeçmeyecekler, bu güzel ülke için çalışacaklardı. Eğildi Zehra ve püf çiçeğinin en büyüğünü seçip yavaş yavaş üfledi. Uçuşan tüyler gibi hayaller de gökyüzüne ulaştı.

Eylül Buz

Hatay / 13

BOYNU BÜKÜK GÜL

Küçüklüğümden beri en büyük hayalim, bir fotoğrafçı olmak ve dünyanın her yerini gezmekti. Bu hayalimi geliştirmek için bir adım daha atıp araştırma yapmış, sıradaki yerimi sessiz sakin, doğal güzelliklerle dolu bir köy olarak seçmiştim. Burası, nüfusunun azlığıyla birlikte insanların huzur içinde yaşadığı, birbirini sevip kolladığı bir köydü. Tek bir otel vardı köyde. Oradan yerimi ayırttıktan sonra gezmeye karar verdim. Sadece fotoğraf makinemi yanıma aldım telefonumu değil.

Köyün etrafında bir tur atıp hoşuma giden her şeyi fotoğrafladım. Ormanın içine doğru giden bir patika gözüme ilişince meraklanıp oraya doğru ilerledim. Girişinin güzel bir karesini de fotoğraflarımın arasına ekledikten sonra patikada yürümeye başladım.

Patikanın sol kısmı, bir dağın arka yamacıydı. Sağ tarafımda ise derin bir vadi vardı. Kulağıma su şırıltıları gelince kenara yaklaştım. Ağaçların arasından bakarak suyun kaynağını görmeye çalıştım. Suyun sesine eşlik eden kuş cıvıltıları bir kadının söylediği şarkıyla birleşince ortaya çıkan ahenk o kadar hoşuma gitmişti ki... Bir yandan suyu, diğer yandan kadını görmeye çalışırken yürümeye devam ettim. Ayağım bir anda boşluğa gelince dengemi kaybettim. Çılgılımla kuşların cıvıltısı kesilince yüreğim ağzıma geldi. Renkler birbirine karışırken gözlerimi sıkıca kapattım. Ağaçların arasında

yuvarlanırken fotoğraf makinemi sıkıca tuttum, senelerdir çeşitli zorluklara katlanarak çektiğim tüm fotoğraflar onun içindeydi çünkü. Onu kaybedemezdim. Bir şeye çarpıp durdum. Bir süre soluklandıktan sonra oturup çevremi kontrol ettim. Kalbim hızlı bir şekilde atarken ayağa kalkarak çarptığım şeye baktım. Eski bir mezardı bu. Taşları yıpranmış, aralarında çiçekler bitmişti. Kimin mezarıydı acaba? Adını aradım ama başına kazınmış boynu bükük bir gül dışında hiçbir şey göremedim. Birkaç fotoğrafını çektikten sonra düştüğüm yere bakıp bir çıkış yolu aradım.

“İyi misiniz?” Duyduğum sesle hemen sesin geldiği yöne doğru döndüm. Siyahlara bürünmüş zarif bir kadını karşımdaki.

“İyiyim,” diye cevap verdim onu incelerken. “Şuradan düştüm ve çıkış yolu arıyorum. Yardımcı olabilir misiniz?” Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları, büyük kahverengi gözleri, ince dudaklarıyla çok güzel bir kadın olduğunu söyleyebilirdim.

Gülümsedi. “Tabii, öncesinde bir şeyler içmek ister misiniz? Çok solgun görünüyorsunuz, dinlenirsiniz.” Cevabım hayır olmalıydı, tanımadığım insanlarla konuşmamalıydım, onlarla hiçbir yere gitmemeliydim. Hayır, tek kelime... “Olur.” Ağızımdan çıkanın farkına vardığımda şaşıp kaldım. Büyülenmiş gibiydim, itiraz edemiyordum ve yanlış olmasına rağmen tanımadığım bir insanla yürüyordum.

Ne oluyordu bana böyle? Neyim vardı benim? Ayaklarım benden bağımsız gibiydi, ilerlememe engel olamıyordum, bir bakıma engel olmak istemiyordum aslında. Ağaçların arasından ilerledik. Bir açıklığa çıktığımda hayranlıkla bakakaldım. Karşımda bir ahşap kulübe vardı, bacasından dumanlar tütüyordu. Kapısının üst kısmında bir gaz lambası yanıyordu. Yanından akan nehirde yüzen balıklar vardı. Perdeye yansıyan bir çiçeğin gölgesi, yavaş yavaş kararmaya başlayan havayla birlikte teker teker beliren yıldızlar, insanın saatlerce seyretmek isteyeceği bir görüntü sunuyordu.

Fotoğraf makinemi tuttum ve ona sordum:

“Evinizin fotoğrafını çekebilir miyim hanımefendi?”

“Olmaaz,” diye fısıldadı gülümseyerek.

“O zaman atmosferi mahvolur.”

Ne de olsa onun eviydi, özel alanıydı. Zorlamamaya karar verdim ve ellerimin boşlukta savrulmasına izin verdim. İçeriye girdiğimizde sıcacık bir oda beni karşıladı. Ev, eski dönemlerdeki gibi döşenmişti.

“Siz oturun, ben hemen geliyorum.” Kendime bir yer bulup oturdum ve masallardan fırlamış gibi görünen odayı incelemeye başladım. Şöminede yanan ateşin çıtırtısı, dışarıdan gelen ağustos böceklerinin sesleriyle birleşince bir melodi oluşturuyor, sesler kendi ahenkleriyle dinleyene huzur veriyordu.

“Buyurun, rahatlayın.” Uzattığı bardağı alıp içindekini kokladım.

“Nedir bu?”

“Sarı kantaron bitkilerinden toplayıp kendi ellerimle yaptığım bir çay, strese iyi gelir.” Bir yudum aldım. Hoş bir tadı vardı ve rahatlamamı sağlamıştı.

“Tadı güzelmiş.” “Öyledir, doğa insana faydalıdır.” Böylece derin bir sohbeta daldık. Doğadan bahsettik, sanat hakkında konuştuk, ona çektiğim fotoğrafları gösterdim, dünyada gördüğüm yerlerden, insanlardan bahsettim. Koyu bir sessizlik üstümüze çöktüğünde aklıma gördüğüm mezar geldi.

“O mezar, kime ait?” Hüzünlü bir ifade hâkim oldu yüzüne. Dolan gözleri ateşe dönük, üzgün bir şekilde bana cevap verdi:

"O mezar, kimsesiz bir kıza ait."

"Bir adı yok mu?"

"Hayır," dedi iç geçirerek. "Asla olmadı. O çevresindekiler için bir hiçti sadece."

"Peki, mezara kazınmış boynu bükük gül ne anlama geliyor?"

"Osmanlı Dönemi'nde yetişkinlikten önce ölen genç kızların mezarına kırık bir gül kazınması geleneği vardır, kimileri bu geleneği hâlâ sürdürüyor."

Üzgün olduğunu hissedebiliyordum. Artık gitmem gerektiğine karar verip ayağa kalktım. "Benim artık gitmem gerekiyor, müsaadenizle."

"Müsaade sizindir, yola kadar eşlik edeyim."

İtiraz etmedim çünkü kendi başıma asla yolumu bulamazdım. Sessizlik içinde yürüdük, bir patikanın başına geldiğimizde neşeli bir sesle mırıldandı:

"Sizi tanıdığımı sevindim. İyi akşamlar."

"Ben de. İyi akşamlar."

Patikada yürüdüm ve fotoğraf makineme tutunarak güç aldım. Kadının adını öğrenmediğim aklıma gelince ona sormaya karar verdim ama dönüp baktığımda yoktu, ne ara evine geri dönmüştü? Adımlarının sesini neden duyamamıştım? Dalgınlıktandır, diye düşündüm. Adımlarımı hızlandırarak yola çıktığımda bana isimle seslendiklerini duydum.

"Burada mıydınız?" dedi otelin güvenlik görevlisi. "Dokuz saate yakın bir süredir sizi arıyorduk, nereye kayboldunuz böyle?"

"Birisiyle tanıştım, zamanın nasıl geçtiğinin farkına bile varamadım."

“Öyle mi? Sosyalleşmeniz iyi, ancak artık otele dönmemiz gerekiyor. Sergiye geç kalacaksınız.”

“O zaman hızlanalım.”

Güvenlik görevlisiyle sohbet ederek otele vardık.

“Hemen sergiye geçeceğim. Merak ediyorum.”

“Tabii. İyi eğlenceler.”

Sergi Osmanlı Devleti ile ilgiliydi. Merak duygumu, yazıları okuyarak giderdim. Yazılar kısaca devletin kuruluşundan, başına geçen padişahlardan, yeniliklerinden, kültüründen bahsediyordu. Yazıları okurken gördüğüm bir resimle donakaldım. Resimdeki kadın, gerçekten de ormanda gördüğüm kadın olabilir miydi? Saç uzunluğu, gözleri, yüzündeki hüzünlü gülümseme... Tıpatıp aynıydı, bu kesinlikle oydu. Hemen altında yazan yazıyı okudum. “Kaynaklara göre yardımseverliği ve iyi kalbiyle tanınan bu genç kızın ismi bilinmemektedir. Genç yaşında hayatını kaybettiği kesinleşse de mezarı devam eden çalışmalara rağmen bulunamamıştır. Mezarı hakkında edinilen tek bilgi, Osmanlı geleneklerine uyularak genç yaştaki ölümünü temsilen kazınan boynu bükük gül resmidir.”

“

Yazıları okurken gördüğüm bir resimle donakaldım. Resimdeki kadın, gerçekten de ormanda gördüğüm kadın olabilir miydi? Saç uzunluğu, gözleri, yüzündeki hüzünlü gülümseme...

Meva İshak

Trabzon / 13

DUYGU YÜKLÜ MAZİ

Hayallerime sığmayan ve içimi yiyip bitiren resim çizme arzusu beni buralara kadar sürüklemişti. Hatırlıyorum da on dört yaşında, arama motoruna ismim yazılınca “bir şair, bir yazar, bir ressam” olarak çıkacaktı insanların karşısına. Tam olarak hepsini halletmiş sayılmam ama altına imzamı attığım portrelerim var. Karakalem ile bütünleşmiş ruhum, yazdığım satırlar ile ahenk içinde işliyordu tarihe. O zamanlar büyük bir hevesle yaptığım bu işler, büyüdüğçe hayatım olmuştu. Kendi adıma çıkarttığım bir kitabımın olmasını o kadar çok istemiştim ki sonunda hayallerimi gerçekleştirebiliyor, kitabımı basıma hazırlıyordum. Aklıma gelen geçmişimle içim huzurla doldu. Sonunda başarıyordum. Elimde bir buket çiçekle okuduğum ortaokulun kapısında dikiliyorum şimdi. Bana en büyük desteği veren, çok güzel bir kalbe sahip olan, Türkçe öğretmenim Abdurrahman öğretmenimi ziyarete gelmiştim. Daima her konuda arkamızda olan, öğrencileriyle samimi bir öğretmendi zamanımızda. Tabi diğer öğretmenlerimin de yeri ayrıydı ama “Abdurrahman Öğretmen” başkaydı. Derin bir nefes alarak okulun bahçesine ilk adımımı attım. Ne zorluklarla antrenman yapardık burada. (Okul badminton takımında olduğum için okul bahçesinde her gün, öğle aralarında ve teneffüslerde antrenman yapardık.) Topu uçuran rüzgâr mı dersin yoksa sahanın ortasından koşup geçenler mi? Açık havada yaptığımız onlarca antrenmandan sonra pes etmemiş, 2017/2018 yılında Badminton küçük kızlar il birinciliği,

2019/2020 yılında ise yıldız kızlar il dördüncülüğünü kazanmış, adımızı okul tarihine yazdırmıştık. Tabi o dönemlerde olan küresel bir hastalık yüzünden ikinci dönem okula gidememiş, evden eğitim görmüştük. Bir sürü can kaybı yaşasak da çok şükür atlatabiliştik. Yan taraftan gelen düdük sesi ile zor kopmuştum maziden. Banklarda oturan öğretmenlerimle uzun bir sohbetin ardından okul binasına girmiştim. Her köşesinde bir anım vardı. Sağ tarafa başımı çevirmiştim ve yenilenmiş nöbetçi masasıyla kesişmişti gözlerim. Aklıma gelenlerle ufak bir tebessüm peyda oldu dudaklarımda. Şubem dolayısıyla iki kere oturmuştum bu masaya ne kadar heyecanlıydım o günlerde. Bu seferde sol tarafa çevirdim başımı. Anında gözüme ilişen ödül köşesi göğsümü kabarttı. Olduğum yerde uzun bir iç çektim. Büyük adımlarla ilerledim parıldayan köşeye. Kocaman bir tebessümle takımımın, kardeşimin ve diğer öğrencilerin başarılarını izledim bir süre. Ne güzel şeydi bu koridorlarda koşabilmek. Sonunda olduğum yerden hareket edip hemen giriş kattaki sınıfıma girdim. Dört yıl oturmuştuk bu sıralarda, değişmeyen tek sınıf bizimkiydi. Sekizinci sınıfta başkanlığını yaptığım sınıfımı süzdüm uzunca. Gözüm oturduğum sıraya takıldı sonra. Tekrar canlandı gözümde o zamanlar, yanımda oturan arkadaşım ve ön sıramızda tek başına oturup sefa süren ikiz kardeşim. Anılarımı hatırlayıp kahkaha atmama ramak kalmıştı ki öğrencilerden biri kolumu dürterek uyandırdı beni. Birkaçının sorusuna yanıt verdikten sonra gülümseyerek ayrıldım sınıftan. Yan tarafta olan merdivenleri ağır adımlarla çıkmaya başladım. Öğretmenler odasının olduğu kat, idare katı. Sakin bir şekilde süzdüm burayı da neredeyse her şey aynıydı. Öğretmenler odasına ellerinde test kitaplarıyla giren öğrenciler, müdürün odasının önünde kim girecek tartışması yapan alt sınıflar. Sanki bir perde inmişti gözlerime kendimi ve arkadaşlarımı görüyordum. Gülümsedim yine, kocaman gülümsedim. Elimdeki çiçeği daha narin tutmaya çalışarak odanın kapısını tıklattım ve ilk adımı attım içeriye. Gözüm bir bir takıldı öğretmenlerimin

yüzlerine. İngilizce, fen, matematik öğretmenlerinin hepsinin yorulmuş ama hâlâ gülümseyen yüzlerine. Onları görünce dişlerimi göstererek gülümsemeye başladım bu sefer. Kalbimin hızına yetişemiyor, yerimde zıplayıp ağızımdan sevinç nidalarının dökülmemesi için büyük uğraş veriyordum. Hepsinin yanına uğruyorum teker teker, hepsine gülümsüyorum, sarılıyorum. Aradan geçen yarım saat sonra derse giden öğretmenlerimle tek başıma oturuyorum koltuklarda. Birkaç dakika sonra teneffüs zili çalıyor, öğretmenlerim sırayla içeri giriyor. En arkada her zamanki kırmızı dosyası ile beliriyor “Abdurrahman Öğretmen”im. Yerimden doğrulup hızlı adımlarla yanına ulaşıyorum. Attığım her adımda biraz daha gülümsüyorum. Sonunda beni fark edip tanımaya çalışıyor. Aklına gelen ismimle karşılıyor beni. Elimdeki çiçeği uzatıyor teşekkür ediyorum. Sonrası yılların hatırı ve özlemi.

“ Kalbimin hızına yetişemiyor,
yerimde zıplayıp ağızımdan
sevinç nidalarının dökülmemesi
için büyük uğraş veriyordum.
Hepsinin yanına uğruyorum
teker teker, hepsine gülümsüyorum,
sarılıyorum.

Ece Sultan Kahrıman

Sivas / 12

BİR HAYALİM VAR

Pencereden sızan güneş, Ece'nin okula vaktinde gidebilmesi için bir fırsattı. Yüzüne düşen güneş ışığı, Ece'nin bir ya da iki kez gözlerini ovuşturduktan sonra kalkmasına sebep oluyordu çünkü. Sanki tam vaktinde kurulmuş bir çalar saat gibi, güneş de ışınlarını vakitlice gönderiyordu.

Kalktı, yüzünü yıkadı, okul formasını giyindi ve kahvaltı yapmak için mutfağa geldi. Bugün pazartesi olmasına rağmen çok mutlu görünüyordu. Normalde kalkmak istemez, huysuzlanırdı. Aslında mutlu olmasının tek sebebi ilk dersinin Türkçe olmasıydı. Hem dersi hem de öğretmenini çok seviyordu. Vereceği ödevleri merakla ve istekle bekliyordu.

Kahvaltısını oyalanmadan yapmak zorundaydı çünkü çok az bir zamanı kalmıştı. Hemen çantasını aldı ve hızla evden çıktı.

Okula geldiğinde herkes İstiklal Marşı'nı okumak için sıra olmuştu. Az da olsa geç kaldığının farkındaydı. Belli etmemek için hemen koşup sıraya girdi. İstiklal Marşı'nı okudular ve içeri girdiler.

Sınıf genelinde dün akşam oynanan Beşiktaş maçının pozisyonlarını konuşan erkekler, pazartesi uykusuzluğunu çeken kızların isyanları vardı. Bir de bu kadar sestten ötürü elleri ile kulaklarını kapatan bir Ece vardı. Tam şu anda öğretmenin gelmesi en büyük dileği olabilirdi. Artık dayanamayacaktı çünkü. Anlamadığı tek şey vardı, haftanın ilk

günü, günün de ilk dersi olmasına rağmen bu kadar enerjiyi nereden bulduklarıydı.

Tam da bunları düşünürken kapı açıldı ve sınıfa Erdem hoca girdi! Bir güneş gibi doğmuştu, bütün sesler kesilmişti. Sınıfta inanılmaz bir sessizlik oluşmuştu. İşte bu sessizliğe bayılıyordu Ece. Öğretmenlerinin günaydın demesiyle herkes sırasına oturmuştu. Ece de diğerleri gibi defterini, kitabını çıkardı ve Erdem hocanın anlatacağı konuyu dinlemeye koyuldu.

Dersin bitmesine bir beş dakika falan kalmıştı. Bu beş dakika da Erdem hocanın ödev vermesi için yeterdi. Öğrencilerinden hayallerini yazıp yarınki dersleri için hazırlamalarını istemişti.

Öğrencilerin sevindikleri gözlerinden belli oluyordu. Çünkü hepsinin büyük, kocaman hayalleri vardı. Biri dünyayı kurtarmayı hayal ediyor, diğeri altınlarla kaplı bir sarayda yaşamayı. Hepsinin yazacak bir yazısı vardı. Peki, aynı şey bizim kahramanımız için de geçerli miydi? Ece, donup kalmıştı. Hiç hayali olmayan bir çocuk mu olurdu? Acaba hayalleri vardı da o mu bilmiyordu? Bu sorular kafasının içinde dolanıp durdu, ta ki zil çalana kadar.

Eğer yarına kadar hayalini keşfedemezse ilk defa en sevdiği dersin ödevini yapmamış olacaktı. Bu Ece için o kadar kötü bir durumdu ki... Belki de ilgi duyduğu alanları, içinde bulunmak istemediği durumları göz önünde bulundurarak hayalini ortaya çıkarabilirdi. Çünkü her insanın bir hayali kesinlikle varmış. Ya büyük, olağanüstü bir hayal ya da küçük, ufak bir hayal fark etmezmiş. Bunu da Erdem öğretmeniyle konuştuktan sonra anlamıştı.

Yazısına ve hayalini bulmaya başlamadan önce güzelce bir karnını doyurmalıydı, çok acıkmıştı. Yemeğini yemek için sofraya geçti. Ama ekmeğin sonunu sabah kahvaltıda yediğini unutmuştu. Ekmek almak için aceleyle evden çıktı. Her zamanki gittiği yere gidecekti. Mahalle bakkalına. Çünkü çok

yakın bir yerdi ve Ece'de çok acıkmıştı.

Ekmeği almıştı, eve dönerken kaldırım kenarında oturan küçük bir kız çocuğu gördü. Çocuğun ailesinin olmadığı, evsiz olduğu çok belliydi. Üstünde ince bir kazak vardı sadece. Ne kadar üşüdüğünü tahmin etmek bile istemiyordu. Ekmeğinin yarısını o kıza verdi. Ece'nin gözleri dolmuştu. Ne yapacağını bilmiyordu. Bu yüzden babasını aradı ve babası gelene kadar kızın yanında bekledi.

Babası geldiğinde küçük kıızı gördü ve o da Ece kadar üzülmüştü. Bir süre düşündü ve küçük kıızı yuvaya götürmenin en doğru yol olacağına karar verdi. Kızı kucağına aldı ve arabaya götürdü. Ama babası Ece'nin çok üzüldüğünü görmüştü ve bu yüzden Ece'nin gelmesini istememişti. Ece de babası ve küçük kız gidene kadar bekleyip, sonra da eve geçmişti.

Hiç iştahı kalmamıştı. Getirdiği ekmek de öylece duruyordu. Bu kız bu yaşıyla sokakta nasıl kalmıştı? Nasıl karnını doyurmuştu? En önemlisi de anne ve babasız ne yapmıştı?

Kendini bir de o küçük kızın yerine koymuştu. Annesiz, babasız, evsiz... Bu küçük yaşta ne kadar ağır olmalıydı ona diye düşünürken Ece bir anda hayalini bulmuştu. Bunu da o küçük kıza borçluydu. Neden mi? Ece o kıızı gördüğünde çok üzülmüştü ve ona yardım etmek istemişti. Hayali de buydu işte. Hiçbir çocuğun annesiz, babasız, evsiz kalmasını istemiyordu. Herkesin sıcak bir yuvası ve bir ailesi olsun istiyordu. Belki diğer arkadaşlarına göre çok önemsiz, küçük bir hayaldi bu. Ama Ece bunun her büyük için, her çocuk için, kısacası herkes için çok önemli olduğunu biliyordu. Erdem öğretmenin de kendisini kesinlikle anlayacağını düşünmüştü. Bu yüzden hiç tereddüt etmeden yazmaya başlamalıydı.

Ve ödev göz açıp kapayana kadar bitti! Ece derin bir rahatlama içerisindeydi. Hem en sevdiği dersin ödevini

tamamlamıştı hem de küçük bir kıza az da olsa yardım etmişti. Erkenden yatıp hemen sabah olmasını istiyordu.

Ece bu sefer güneşin kendisini uyandırmasına izin vermeden erkenden uyanmıştı. Hemen kahvaltısını yaptı ve bir roket gibi evden fırlayıp okula gitti. Zaman su gibi akıp geçmişti. Çoktan dördüncü saate gelip ödev okumalarına başlamışlardı bile. Ece'nin de tahmin ettiği gibi hepsinin hayalleri birbirine benziyordu ve çok büyüktü. Sıra Ece'ye gelmişti. Baştan sona yazdıklarını, ne hissettiğini, her şeyi okudu. Diğer arkadaşlarının küçümser bir ifadeyle kendisine baktığını gördü. Ama onları görmezden gelmeye çalıştı.

Sadece öğretmeninden gelecek olan değerlendirmeyi duymak istiyordu. Erdem hoca ayağa kalktı ve Ece'nin yanına geldi. Onu tebrik etti. Çok güzel bir hayalinin olduğunu ve sınıfa çok güzel bir yazı sunduğunu söyledi. Ece o kadar mutlu olmuştu ki... Kim öğretmeninden böyle güzel sözler duyunca mutlu olmazdı ki...

Eve geldiğinde her şeyi babasına anlattı. Ece artık herkesin bir hayalinin olduğunu anlamıştı. Küçük ya da büyük nasıl bir hayal olursa olsun fark etmiyordu. Hayalim yok diyen kişiler de, daha hayalini keşfedememiş insanlardı.

Fatma Nur Akyol

Aydın / 11

GENÇ ÇOBAN

Dolunayın cıra şavkı gibi aydınlattığı yaylanın beri yanındaki koyunlar teker teker sayılıyordu ama karşıdaki koca kayanın gölgesine doğru otlamaya giden kınalı koyun ile ikiz tokluları karanlıkta zar zor seçiliyordu. Genç çoban, üst dudağını burnuna doğru kaldırıp kuvvetli bir nefes çekerek çaldığı kısık sesli ıslığıyla çağırdı onları. "Ne yapsın zavallı hayvancıklar bizim otlakta ot kalmadı da mübarekler kendi kismetlerini sağda solda arar oldular," diye geçirdi içinden. Bu sene kuraklıktan mı hayvanlarının bolluğundan mı bilinmez otlak yetmez olmuştu hayvanlara.

Kaçan keyfini geri getirecek şeyler düşündü bir an. Dede Hayrı'nda ziyafette yediği tandırla keşkek geldi aklına. Koca donunun üstüne sardığı Trablus Kuşağın altından belli belirsiz sivrilmiş olan göbeğini yokladı eliyle. "Ne yediydim amma be!" deyip keyiflendi kendi kendine. Her sene Nisan ayında civardaki bütün yörük aileleri Karapınar Köyünde toplanır, "Dede Hayrı" dedikleri ziyafette bir sofraya oturur aynı kaba kaşık sallarlar, ekmeklerini bölüşürlerdi. Büyükler köyde geçirdikleri kıştan bahseder, dağlarda geçecek olan baharın, yazın planlarını yaparlardı. Minik Yörükler de tabiatı uyandıran baharın gelişini "çürük elma, çelik çomak, ebelemece" gibi oyunlar oynayarak kutlardı. Dede Hayrı bitti mi yaylaya göç başlar, aileler hayvanlarıyla beraber obalarını kurmak için dağlara, dedelerinden kendilerine miras kalan otlaklarına göçerlerdi. Göçerlerdi ya, bu sene geldiklerinde yemyeşil

otlar kara toprağı güçlükle örtebilmiş, çayırın boyu olması gerekenin yarısına anca varabilmişti. Hayvanlar umdukları gibi semirmiyor, gündün güne obada canlar sıkılıyor, keyifler kaçıyordu. Öyle ya yörüşün sermayesi kütük gibi koçlar, tombul semiz koyunlar ve sürü sürü kuzulardı.

Her gece sürüyü otlatmaya götürüyor, gecenin karanlığında sürüyü takip ederken çocuk aklıyla çareler düşünüyordu bu pek fena duruma. Ne var ki bir çıkar yol gelmiyordu aklına. Derken simsiyah gökyüzünü bıçak gibi yaran bir yıldız komşu Salcioğulları'nın merasının üstüne doğru kayıp ardından karanlıkta kayboldu. Şaşkınlıktan koca koca açılan kara gözlerine komşu otlağın rüzgarla beraber sallanıp hışırdayan çayırı takıldı sonra. Önce beğenemedi, alçakça buldu bu fikri, yüzünü ekşitti ama bir süre sonra "bu gece bu hayvanların karnını doyuracağım ben," dedi kendi kendine.

Yine şifreli bir ıslıkla baş tokluyu çağırdı yanına. Yağlık dedikleri turuncu yemeniyi boynundan söktü ve sürünün lideri olan koçun gerdanındaki çana sokuşturdu. Çok sessiz olmalıydı. Eğer komşu meraya sürüyü gizlice soktuğı bir duyulursa iki oba birbirine girerdi. Tepeyi âdeta sürünerek tırmandı. Kıvrık boynuzlu koç yanında yürüyor, sürünün geri kalanı da onları takip ediyordu. Tepenin sırtından merayı daha da dikkatle izledi. Salcioğullarının hayvanları çoktan bol bol otlamış, ana çadırın yanındaki çitlerin ardında dinlenmeye çekilmişlerdi. Hiçbir yanan ateş olmadığı için herkesin derin bir uykuda olduğunu anladı. Sonra bir kere daha düşündü. Yüreğine sığdıramadı, kendine yakıştıramadı bu çareyi. Hörü Nenesi her zaman demez miydi; "Helalin hesabı, haramın azabı vardır," diye.

Düşünceleri, sürünün hareketlenmesiyle birbirine karışıp, uçup gitti. Hayvanlar, ön ayaklarını güp güp diye yere vurmaya toz kaldırmaya başladılar. Genç çoban bunun bir tehlike alarmı olduğunu çok iyi biliyordu. Belli ki hayvanlar bir şeyden rahatsız olmuşlar birbirlerine sürtünerek, burunlarından

sesli sesli soluyarak bir şey anlatmaya çalışıyorlardı. Ufka doğru çevirdi gözlerini, uzakları taradı dikkatlice. Uzaktaki menengiç ağaçlarının dibinden yılan gibi süzülen üç karartı gördü. Karartılar komşu obanın hayvanlarına yanaştıkça iyice belirdiler. "Canavar!" deyip irkildi çoban. Üç boz kurt Salcıoğulları'nın hayvanlarına saldıracaktı. Ya sessizce obasına geri dönecek, ya da hayatını tehlikeye atıp yeri göğü inletecek, ortalığı ayağa kaldıracak obanın köpeklerini uyandıracaktı. Cesaretini topladı, az önce yerinden çıkacak gibi olan kalbi şimdi daha sakin atıyordu. Ciğerlerini sonuna kadar doldurdu ve;

"CANAVAAARRR! CANAVAAARRR! UYANIIINN! DAVRANIIIN HELE!" diye haykırdı.

Önce koca çoban köpekleri karanlığa, kurtların keskin kokusuna doğru ok gibi fırladılar. Ardından ellerinde tüfeklerle Salcıoğulları'nın erkekleri çadırlardan çıktılar. Tehlike, kahraman çoban sayesinde savuşmuş görünüyordu. Salcıoğulların Beyi Süleyman Emmi genç çocuğa sıcacık kollarıyla sarıldı, teşekkür etti.

"Bu kahramanlığına karşılık gelmez ya, buyur oğul bi kahvaltı yapalım, sürün de burada otlayadursun," dedi.

Hörü Nenesini hatırlayan genç kızanın çelimsiz kolları gururla daha bir gerildi, mor cepkeninden taşar oldu, kısaca "Olur,emmi," deyip sivri başını salladı.

“

Üç boz kurt Salcioğulları'nın hayvanlarına saldıracaktı. Ya sessizce obasına geri dönecek, ya da hayatını tehlikeye atıp yeri göğü inletecek, ortalığı ayağa kaldıracak obanın köpeklerini uyandıracaktı.

Ela Özgün

İstanbul / 8

RÜZGÂR KIZ

Melis; 10 yaşında, meraklı ve hayalci bir kızdı. Mavi saçları ve upuzun boyuyla herkesin dikkatini çekerti. İstanbul'da Kınalıada'da yaşırdı. Araştırmaya ve bilime oldukça meraklıydı. Özellikle hava olaylarını incelemeyi çok severdi. Hatta bunun için tuttuğu bir meteoroloji günlüğü bile vardı. Bu günlüğe o günkü hava durumunu; rüzgâr, yağmur, kar gibi hava olaylarını yazardı. Güneşin, rüzgârın, bulutların canlı olduğunu düşünür bazen onlarla ilgili hayaller kurardı.

Bir gün camı açtığında sanki dışarıda rüzgârdan bir kız varmış gibi hissetti, pencerenin önünde usulca geçip giden uzun saçlı bir siluet..."Bir toz bulutu herhâlde" diye düşündü. Ama birkaç gün üst üste tekrarlanınca rüzgâr kızın gerçek olduğunu anladı. Dışarıdaki şey her neyse, Melis onunla arkadaş olmak istiyordu. Ama ailesine söylemeyecekti çünkü ona inanmazlardı.

Birkaç gün sonra Melis'in ağabeyi Can, annesine okul ile gidecekleri geziyi anlatıyordu. Can Melis'in sadece iki sınıf üzerinde idi yani Melis de gidebilirdi. Hem de rüzgâr türbinlerinin olduğu tepeye gideceklerdi; rüzgâr kızı orada bulabilirdi. Heyecanla annesine geziye gitmek istediğini söyledi. Annesi izin verdi, "Abinin yanından hiç uzaklaşmamak şartıyla tabii ki gidebilirsin kızım," dedi.

Gezi yarındı. Odasına gidip çantasını hazırladı. Yanına su, kâğıt, kalem, fotoğraf makinesi ve biraz atıştırmalık aldı.

İçinden bir ses Rüzgâr Kız'ı orada bulacağını söylüyordu. Bu fikir onu çok heyecanlandırdı. Rüzgâr Kızı düşünürken uykuya daldı.

Ertesi gün abisiyle hazırlanıp gezi otobüsüne bindiler. Uzun bir yolculuktan sonra rüzgâr türbinlerine varmışlardı. Melis karşısında duran dev türbinlere hayranlıkla baktı. Hemen fotoğraf makinesini çıkarıp bir fotoğraf çekti. Bir de ne görsün! Fotoğrafta Rüzgâr Kız da çıkmıştı. Gözlerine inanamayıp bir fotoğraf daha çekti. Evet, işte oradaydı; uzun dalgalı saçlı, beyaz bir bulut gibi gökte süzülen rüzgârdan bir kız... Melis rüzgâr kızı görebilmek umuduyla dev türbinlere doğru ilerlemeye başladı. Bu sırada öğretmeni onu omuzundan yakaladı ve dedi ki:

"Melis türbinlere o kadar yaklaşırsan rüzgârdan başın dönebilir, üstelik bu çok tehlikeli!"

Melis mahcup bir ifadeyle onayladı ve oradan uzaklaştı. Arkadaşlarının yanına dönerken garip şekilli bir kaya dikkatini çekti. Kayanın içinden dışarıya doğru hafif bir rüzgâr esiyordu. Kayanın altına doğru baktığında bir insanın yaşayabileceği kadar büyük bir oyuk gözüne çarptı. Kayaya yaklaştı. Oyuktan içeri bakınca bir de ne görsün! Onlarca rüzgâr gülü... Mavi, yeşil, kırmızı, rengârenk rüzgârgülleri... İçerideki esinti sayesinde rüzgârgülleri yavaşça dönüyordu. Kayanın üzerinde de silik bir şekilde "Rüzgâr Kız" yazıyordu. "İnanılmaz!" dedi içinden Melis, "Rüzgâr Kız gerçekten de burada yaşıyor!"

Tam o sırada öğretmeni onu çağırdı. Melis Rüzgâr Kızı bulmak istiyordu ama gitmesi gerekiyordu. Oyuktaki rüzgâr güllerinden birini alıp çantasına koydu. Çabucak kâğıdını ve kalemını çıkarıp bir not yazdı ve oyuğun içine bıraktı:

"Rüzgâr kız senin gerçek olduğunu biliyorum. Ve seninle arkadaş olmak istiyorum. Lütfen beni ziyarete gel.

Melis Uçar

Çınar Mah. Güneş sok. Kınalıada/ İstanbul”

Melis yol boyunca, Rüzgâr Kız, notu bulacak mı diye merak edip durdu. Eve gider gitmez kayalıktan aldığı rüzgâr gülünü hemen penceresine taktı; böylece rüzgârın çıktığını kolayca anlayacaktı.

Sonraki günlerde Melis her sabah uyanıp, o gün rüzgâr var mı diye ilk iş pencereye koşuyordu. Ama son günlerde hava hep çok sıcak ve güneşliydi. Birazcık esinti bile yoktu. Artık umudunu kaybetmek üzereydi ki birden açık penceresinden perdenin havalandığını fark etti. Umutla pencereye koşup baktı. Evet, rengârenk rüzgâr gülü nasıl da dönüyordu. Biliyordu Melis, bugün onunla tanışacaktı, Rüzgâr Kızla... Pencerenin önünde beklerken uyuyakaldı, birden saçlarını okşayan bir serinlik onu uyandırdı. Rüzgâr Kız odasında gülümseyerek ona bakıyordu.

“İşte geldin” dedi Melis, “Günlerce seni bekledim. Seni öyle çok merak ediyordum ki!”

“Evet, Melis ben de birkaç gündür rüzgârın bu tarafa esmesini bekliyordum. Ancak bugün gelebildim. Seninle arkadaş olmaya geldim,” diye yanıt verdi Rüzgâr Kız.

“Çoğu kişi beni görür ama benim gerçek olduğuma inanmaz. Sen bana inandın. Benimle arkadaş olmayı istedin. Beni aramak için evime kadar geldin. Sana çok teşekkür ederim,” diye devam etti.

Melis çok mutlu olmuştu. O gün saatlerce sohbet ettiler. Daha sonraki günlerde de Rüzgâr Kız sık sık Melis’i ziyaret etti. Çok iyi arkadaş olmuşlardı. Melis bu gizemli arkadaşından hiç kimseye söz etmedi ama ne zaman biri hayallerinden bahsetse kendi kendine gülümserdi. Çünkü Melis hayallerine inandığı için çok iyi bir arkadaş kazanmıştı.

“

Pencerenin önünde beklerken
uyuyakaldı, birden saçlarını
okşayan bir serinlik onu
uyandırdı. Rüzgâr Kız odasında
gülümseyerek ona bakıyordu.

Enis Özkalap

İstanbul / 9

KÜÇÜK YARAMAZ

Günlerden pazardı. Babam, annem ve ben kahvaltı sofrasında sohbet ediyorduk. Bayılırim hep beraber yaptığımız kahvaltılara.

- Tatil başladı Mert, dedi babam. Bu tatil hepimiz için yeniliklerle dolu.

- Neden babacığım?

- Edirne'de bir iş buldum. Üstelik amcanların oturduğu binada boş daire var. Onu da kiraladım.

- Artık Edirne'de mi oturacağız? Yuppii.

Çok sevinmiştim. Çünkü 9 yaşındaydım, doğduğumdan beri koskoca bir binada yaşıyordum. Hiç bahçesi yoktu ve hiç arkadaşım da yoktu. Annem her zaman "İstanbul'un en iyi yerinde yaşıyoruz," derdi. Ama ben hiç mutlu değildim. Zaten kardeşim de yok. Edirne'de kuzenlerimle birlikte olmak çok güzel olacaktı.

Bir hafta sonra amcamların alt katındaki daireye taşındık. Burası çok büyük bahçesi olan üç katlı bir binaydı. Annem eşyaların bir kısmını yerleştirdi. Hepimiz çok yorulmuştuk. Yengem bize bahçede sofra kurmuştu. Tayfun, Selim, amcam, yengemle beraber bahçedeki çardağa indik. Tayfun, amcamın büyük oğludur. Aynı yaştayız. Biraz uykucu, biraz obur ve minik bir göbek sahibi diyebiliriz. Selim ise;

amcamın küçük oğlu 6 yaşında ve çok yaramaz. Sık sık mahallede kaybolur. Yaramazlığını anlayabilmeniz için size yaşadığı bir olayı anlatayım: Bir gün, sokakta yeni tanıştığı biri ondan abisinin oyuncaklarını istemiş ve ona daha iyilerini getireceğini söylemiş. Bizim yaramaz da buna inanmış bütün oyuncakları toplayıp kimseye de bu durumdan bahsetmeden vermiş. Sonrasını siz düşünün...

Oradaki ilk günümüzdü ve ben çok mutluydum. Sofra hazır olana kadar saklambaç oynayalım dedik. İlk ben ebe oldum. 70'e kadar saydım. Arkamı döndüm ama dönmez olaydım. Selim'in, manav Ahmet amcanın meyve taşıdığı kamyonete bindiğini gördüm. Hemen Tayfun'a seslendim. Heyecanla koştu. Selim, kamyonet kasasındaki kutuların arasında görünmüyordu. Mecburen kamyonete bindik. Kolilerin arasında Selim'i aradık. Birden "Paaaaat!" diye bir ses oldu. Ahmet amca kamyonetin kasasını kapattı. Bağırarak duymadı.

Tayfun:

- Ahmet amcanın kulağı az duyuyor eyvah! Dedi.

Kamyonet çalıştı. Bir de müziği açmasın mı? Artık bizi duyması imkansızdı.

"Amanın yandım Zühtü" diyerek gidiyorduk. İlk günden başıma neler gelmişti böyle.

Yarım saat kadar yol gittik. Selim'e de bir sürü söylendik. Nihayet durmuştuk. Kapı açıldı. Ahmet amcanın şaşkın suratını görmeliydiniz. Yanında bir abi de vardı. Adının daha sonra Yunus olduğunu öğrendik.

- Siz nereden çıktınız çocuklar? dediler.

Biz de olanları anlattık.

Yunus abi:

- Haydi ailenizin telefon numarasını söyleyin de görüntülü

arama yapalım merak etmesinler, dedi.

Selim "Ben söyleyebilirim," diye atladi. Sık sık kaybolduğu için numarayı ezberlemiş tabi.

Neyse konuştuk. Yunus abi:

- Gelin aileniz sizi almaya gelene kadar bahçeyi gezdireyim, dedi.

Yunus abi çok güler yüzlü, çok kültürlü biriydi. Bu koskoca bahçe ona babasından kalmış. Bir sürü meyve ağacı dikmiş, sebzeler yetiştirmiş. Üstelik bahçenin ihtiyacı olan elektriği de rüzgâr türbinlerinden ürettiyormuş. Hafta sonları buraya aileler çocukları ile gelip istedikleri kadar meyve sebze toplayıp evlerine de götürebiliyorlarmış. Tohumlar ekip, fidanlar dikip onları sahipleniyorlarmış.

- Yunus abi, çocukları davet etmek nereden aklına geldi? diye sordum.

Arkadaşımin 7 yaşındaki oğlu bir gün bana "Çilekleri hangi ağaçtan toplayabiliriz?" diye sordu.

- O gün şehirde büyüyen çocuklar için çok üzıldüm ve bu kararı aldım. İsteyen her çocuk buraya gelebilir, toprakla istediği gibi istediği kadar oynayabilir. Her çocukla bir ağaç fidanı dikiyoruz ve onun adını veriyoruz. Karşıda gördüğünüz fidanlar da sizin olsun çocuklar, hadi birlikte dikelim.

Sevinçle fidanlara doğru koştuk. Yirmişer adım arayla fidanlarımızı diktik. Can sularını verdik. Can suyu, yeni dikilen bitkilerin ilk suyuymuş, öğrendik. Artık bizim de kiraz ağaçlarımız olacaktı. Bu harika bir şeydi. Biraz da erik ağaçlarından erik yedik.

Biraz ileride domates fidesi diken teyzeler vardı. Onların yanına gittik. Fideleri domateslerin kendi çekirdeğinden ürettiyorlarmış. Buna en çok Selim şaşırdı. İlkokula

başlamadığı için bilemedi tabi.

Amcamla babam biz domates fidelerini dikerken geldi. Gördükleri manzara onların da çok hoşuna gitmiş gibiydi. Yunus abiye çok teşekkür ettiler. Biz de yunus abi ile vedalaştık.

Yunus abi:

- Cumartesi yine bekliyorum çocuklar, arkadaşlarınızı da getirin, dedi.

Amcam yolda Selim'i uyardı. Bu yaramazlıklarının sonunun kötü olabileceğini anlattı. Ben sesimi çıkarmadan onları dinliyordum ama çok da mutluydum. Böyle güzel bir günü İstanbul'da geçiremezdim.

Ceylin Kaya

Bursa / 13

HAYALLER

Kimi için hayaller hoş, kimine göre boş.

Kimine göre her şey, kimine göre hiçbir şey.

Peki, bu göreceli kavramın insan hayatındaki yeri ne? Aslında hayaller bizim hayatımızın her anında, her duygusunda... Özlemek bir hayal kurma biçimidir mesela. O kişiyi düşünmeden özleyemezsin. Hayal kurmadan da o kişiyi düşünemezsin. Hayal kurmadan meslek sahibi olamazsın mesela. Her doktor mesleğine kavuşmadan önce kendini stetoskopla hayal etmiştir. Veya bir öğretmen, sınıfına girdiği ilk anı düşlemiştir.

Hayat upuzun bir yol ve hayaller bizim yol gösteren tabelalarımız... Hayallerimiz olmazsa nereye gideceğimizi bilemeyiz. Kararsız insanlar genelde hayalleri olmayanlardır. Hayalleri olanlar ne istediğini iyi bilir. Bazı insanlar mantık ve akılcılığı savunarak hayal kurmayı boş bulurlar. Oysaki mantık, insanı yalnızca başka bir şehre kadar götürebilir, hayaller ise istediği her yere... Yıllardır ünlü düşünürlerin dilden dile, nesilden nesle aktardıkları bir soru vardır: "Hayatın anlamı ne?" Bence hayatın anlamı, hayallerimiz... Çünkü insanlar hep hayalleri için tutunur hayata. Hani bir söz vardır "İnsanlar elde ettikçe daha da iyisini ister." diye... Bu da işte tam bu yüzden... İnsanlar hayalsiz yaşayamaz. Bu yüzden hayalleri gerçekleştirdiği gibi bu sefer de daha iyisini hayal ederler. Aslında bu, insanın doyumsuzluğu değil, hayal kurmaya duyduğu muhtaçlığıdır.

Hayaller insanların kanatlarıdır. Bence güvenin kanatlarınıza.

“Hayatın anlamı ne?”
Bence hayatın anlamı,
hayallerimiz... Çünkü
insanlar hep hayalleri
için tutunur hayata.
Hani bir söz vardır
“İnsanlar elde ettikçe
daha da iyisini ister.”
diye...

Berra Tulan

İzmir / 7

HAYAL ET Kİ, GERÇEK OLSUN

Cama nefesimi üfleyip üzerine resim çizmeyi hep sevmişimdir. Küçük kalpler, çiçekler, kelebekler... Bugün ise ev resmi çizmek istiyorum; bahçeli, tek katlı, başını kaldırdığında gökyüzünü görebildiğin bir ev.

Evde yoğun bir koşturmaca var. Eşyalar yerleştiriliyor, her yer temizleniyor. Babamın işi sebebiyle taşındığımız bu şehirdeki ilk günümüz. Eski, bahçeli evimiz, okulum, arkadaşlarım, hatta üzerinde adım yazılı olan ağaç evim şimdi çok uzakta kaldı. Yeni insanlar tanımak, yeni yerler gezmek hep hoşuma gitmiştir. Ama şimdi farklı, içimdeki korku karnımı ağrıtıyor. Buradaki evler, cama çizdiğim resme hiç benzemiyorlar. Ayakkabı kutuları gibi üst üste yığılı ve buradan gökyüzünü görmek imkânsız. Karnımın ağrısı geçince anneme dışarı çıkacağımı söyledim. Hayır mı, annem hayır mı dedi? Neden? Ben hep dışarıda oynarım mahalledeki tüm çocuklar gibi.

Annem:

- Yavrum, buraya yeni taşındık, kimseyi tanımıyoruz. Okul arkadaşlarınla yarın tanışır, oynarsın. Ama şimdi değil.

Tüm gün evi yerleştirdik. Odam öncekine göre daha güzel. Ama pencereyi açtığında yemyeşil ağaçlar yerine karşı apartmanı görüyorsun. Cama nefesimi üfledim hooh! Kocaman bir çınar ağacı çizdim. Sabah camda beni bekleyen bir ağacım oldu bile!

Ertesi gün, okul için erkenden kalkıp penceremi açtım. Sabah güneşiyle camda parlıyor ağacım... Gökyüzünü görebilmek için camı açıp dışarı baktım. Ama sadece karşıdaki apartmanın çatısını görebildim. O da ne! Tam karşıdaki pencereden bana bakan bir çocuk... Yaşasın, arkadaş olabiliriz!

- Hey, merhaba!

Perdeyi yüzüme kapatmış olamaz değil mi? Sadece duymamıştır.

Kahvaltının ardından, babam beni okula bıraktı. İlk derste öğretmenimiz beni sınıfla tanıştırdı ve yer düzenlemesi yaptı. Sıra arkadaşım soru sorulduğunda kekeleyen, turuncu saçlı, tatlı bir kız. Teneffüs zili çaldığında, herkes etrafımı sardı. Saçının bir tarafı uzun, sarışın bir çocuk heyecanla:

- Sen şimdi köyden mi geldin?

- Evet.

- Sizin orada hayvanlarınız var mıydı?

- Köpeğimiz vardı. Buraya gelirken akrabalarımıza bıraktık.

- Ben bayılırım köpeklere hele böyle büyük olanlara. Buralarda pek büyük köpek bakamıyorsun. Evler onlar için küçük.

- Bahçeye çıkıp oynayalım mı?

Tamam diyen sınıftakilerle bahçeye koşarak çıktık. Yakalamaca, ip atlama, saklambaç hepsini oynadık. Okul çıkışı geldiğinde günün nasıl geçtiğini anlamadım. Evlerimizin aynı yerde olduğu iki arkadaşım daha var. Yürürken onlarla konuşup, oynadık. Onlardan ayrılıp eve geldiğimde öğretmenimin karşı apartmana girdiğini gördüm. Ne güzel, öğretmenimle karşılıklı apartmanlarda oturuyoruz! Acaba kaçınıcı katta oturuyor, yarın sorarım.

Odama girip, üzerimi değiştirdim. Camdaki çınar ağacım silinmiş. Yenisini yapsam iyi olacak. Cama ağacımı çizerken, yine aynı çocuğu gördüm. El sallamaya çalışırken perdeyi çekip içeri girdi. Aynı anda apartman kapısından da öğretmenimin çıktığını fark ettim. Sanırım burada oturmuyor. Ertesi gün, okulda öğretmenime, onu evimizin karşısındaki apartmana girerken gördüğümü söyledim.

- Evet, orada bir öğrencim var. Rahatsız olduğu için bir süre eğitimine uzaktan devam edecek. Sizin sınıfınızdan bir arkadaşınız. Ama hiçbiriniz onu tanımıyor.

- Hep evde mi kalıyor öğretmenim? dedi Buse.

- Hastalığından dolayı dışarı çıkamıyor.

- Ne kadar da sıkıcı tüm gün evde kalmak. Tamam, bilgisayarla oynarsın, sonra istediğin zaman kalkarsın ama sıkıcı, dedi Burak.

- İnsan kendi kendine bir şeyler yapamazsa sıkıcı olabilir. Ve hayal kuramıyorsa... Ama öyle birinin kendisi de sıkıcı, diye yanıtladı öğretmenimiz.

O gün okul çıkışı eve giderken düşünmeye başladım. Hayalim böyle bir yerde okumak değildi, ama hayallerin sınırı yoktu ki. Oturmak istediğim evimiz de böyle değildi ama ben orayı güzelleştirebilirdim. Beni sürekli takip eden bu komşu çocuğu ve sınıf arkadaşım aslında benimle konuşmak istiyor olabilir miydi?

Odama girip penceremi açtım. Cama çınar ağacını çizdim. Çekmecedeki yapışkanlı renkli kâğıtlardan kelebekler ve çiçekler yapıp hepsini pencerenin altına yapıştırdım. Sonra da şarkı söylemeye başladım. Karşı taraftaki perde oynamaya başlayınca tüm gücümle bağırdım:

- Hey, oradasın. Merhaba arkadaş olalım mı?

Perde aralandığında tekerlekli sandalyeden, bana bakan bir çocukla karşılaştım.

- Merhaba biz aynı yaştayız. Hem sınıf arkadaşınız. Hem bak aynı yerde oturuyoruz. Bak burası benim odam. Senin odan da orası mı? Ben resim çizmeye bayılırım ama büyüdüğümde balerin olacağım peki ya sen, senin hayalin nedir?

Sandalyesini geriye çekip perdeyi kapattı. İlginç, içindeki duygular aldığı ilaçlardan yok olmuş olabilir mi?

Ertesi gün, okul çıkışı üstümü değiştirmeye odama çıktım. Penceredeki çınar ağacım silinmiş olmalıydı. Her zamanki gibi pencereye bakarken karşı tarafta yeşil bir parıltı gördüm. Duvarda kocaman yapışkanlı kâğıttan yapılmış bir ağaç görünüyordu. Bu nasıl oldu, bunu kim...?

- Merhaba ben Utku. Arkadaş olabiliriz.

- Çok sevinirim. Bu zamana dek neden hiç konuşmadın ki benimle?

- Doğru soruyu sormasan yine konuşmazdım. Ben konuşmayı pek sevmiyorum. Ama her şeyi resimle anlatmayı çok seviyorum.

- Bu ağacı sen mi yaptın?

- Evet, ağaçları sevdiğini anladım. Senin için yaptım.

Camdan cama ne kadar konuştuk bilmiyorum ama çok eğlenceli biri. İlerleyen günlerde, annelerimizin yardımıyla pencereler arasına ip gerdik ve birbirimize resimler yolladık.

Günler böyle geçerken, bir bahar sabahı, öğretmenimiz, 23 Nisan için gösteriler ve yetenek yarışmaları yapılacağını söyledi. Bale yeteneğimin olduğunu bilen öğretmenim, benim dans yarışmasına katılmamı istedi. Ben de öğretmenime arkadaşım Utku'nun resim yeteneğini anlattım. Öğretmenim:

- Yarışmanın kuralları var. Utku resimleri o gün çizmeli.

Akşam Utku'ya bunu anlattım. Yüzü hiç üzgün durmuyordu.

- Utku yeteneklisin; ama yarışmaya katılamıyorsun. Hiç mi üzölmüyorsun?

- Ben yetenekliyim bir gün başarırım. Sen yarışma için çalış.

O gece uyumadım, düşündüm. Ertesi gün sınıf arkadaşlarımla büyük resim kâğıtları aldık. Hepimiz üzerine hayallerimizi yazdık. Hepsini Utku'ya verdik. Hayallerimizi çizmesini istedik. Çünkü bu resimler bayram hediyeimiz olacaktı.

23 Nisan günü, bale kıyafetimi giydim. Utku beni penceresinde bekliyordu. Beni görür görmez alkışlamaya başladı.

Herkes yarışma için yerlerini almıştı. Tören başladığı an tüm arkadaşlarımızla Utku'nun yaptığı resimleri öğretmene ve oradakilere gösterdik. Hayallerimizi görmüşlerdi. Resimlere de hayran hayran bakıyordu. Hepimiz;

-“Utku resimleriyle bize katılamazsa bizlerin de hayalleri bu resimlerde kalacak,” diye bağırđık.

Herkes bizi destekleyince iki öğretmen Utku'nun evine gitti. Döndüklerinde her birimize ödöller dağıtılıyordu. Resim dalındaki ödöller açıklanacağı anda sınıf öğretmenimiz eline megafonu aldı ve iki sokak uzaktan bile duyulacak şekilde bağırđı:

- Resim dalındaki sonuçları açıklıyorum; “23 Nisan Çocukları” resim ödölü birinciliğı Utku Yılmaz'a ait.

Utku sadece bu ödölü değıl hepimizin kalbini de kazanmıştı. Onun sayesinde; başarısız olsak da hayal et ki, gerçek olsun demeyi öğrenmiştik. Siz de hayal edin, gerçek olsun.

“

Onun sayesinde;
başarısız olsak da
hayal et ki gerçek
olsun demeyi
öğrenmiştik. Siz de
hayal edin, gerçek
olsun.

Yusuf Buğra Sevim

Bursa / 12

HAYALİM İÇİN BİR SAYFA AÇTIM

Okullar kapanmış yazın kavurucu sıcakları hepimizi esir almıştı. İmkân bulup İznik Gölü'nün kıyısına kaçanlar biraz serinliyor, ama benimki gibi çiftçi aileler en bereketli zamanlar olan yazı, tarlada geçiriyordu. Bizim için yaz hasat zamanıydı. Gündüzleri tarlada ailesine yardım etmek ise her köy çocuğunun en önemli göreviydi. Bir çocuk için tarla eğlenceliydi aslında. Bir yetişkin kadar sorumluluğu yoktu.

Bazen çalışıyor bazen bir ağacın gölgesinde dinlenip kitap okuyordum. Kitap okumak en büyük tutkumdu. Her kitap kahramanı bana arkadaş oluyordu. Onların duygularını, yaşadıklarını âdeta ben de yaşıyordum. Tarlada kitap kahramanları bana eşlik ediyordu sanki. Akşamları ise kitap okumak dışında internette de vakit geçiriyordum.

Yine akşam internette dolaşırken bir yazı gördüm: "Bir kitap yazdı, hayatı değişti." Bunun nasıl olduğunu merak edip parmağımın farenin tuşuna basmasıyla hayatımın değişeceği aklımın ucundan geçmezdi. Metinde yazan şey yoksulluk içinde yaşayan bir kadının, yazdığı bir kitapla büyük bir üne kavuşmasıydı. Bu haberi okuduğumda sandalyemi geriye itip gözlerimi kapatıp havaya doğru baktım. O an anlamıştım ki benim asıl hayalim, bir kitap yazmaktı. Hemen kitaplığıma koştum. Türkçe öğretmenimin doğum günümde aldığı defteri çıkardım. Öğretmenim yazma konusunda yetenekli olduğumu söylüyor, beni yazmaya teşvik ediyordu. Ama ben kendimde

o güveni bulamıyordum. İşte artık zamanı gelmişti ve ben hayalime kavuşmayı her şeyden çok istiyordum. Defterimin ilk sayfasını açtım. Oraya “HAYALİM İÇİN BİR SAYFA AÇTIM” yazdım. Şimdi gelmişim zor olan yere: “Ne yazacaktım?” ve “Nasıl başlayacaktım?” Bunları düşünürken elimdeki kalemle oynuyordum, birden kalemim yere düştü. Yere eğilip kalemi alırken heyecandan kafamı masaya hızla çarptım. Sanki dünya sallanıyordu. Kulaklarım çınıyor, başım dönüyordu. Birden gözlerim kapandı, gerisini hatırlamıyordum.

Gözlerimi açtığımda hastanedeydim. Bir doktor, bir kadın ve bir adam yanımdaydı. Gözlerimi açtığımı görünce sonradan babam olduğunu anladığım kişi “Bakın, bakın gözünüzü açtı,” dedi. Bir melek gibi güzel gözlerle bakan kadın “İyi misin yavrum?” diye sordu. Ne olduğunu anlamamıştım. Ben neden bir hastane odasıyındaydım, asıl önemlisi ben kimdim? Onlara sordum “Siz kimsiniz?” diye. Bana ağlayan gözlerle baktılar ama neden ağladıklarına bir anlam veremiyordum. Doktor “Bu tür kafa travmalarında geçici hafıza kayıpları yaşanabilir. Lütfen endişelenmeyin!” dedi. Annem “Nasıl yani doktor bey, oğlumuz hiçbir şey hatırlamayacak mı?” diye sordu. Doktor “Maalesef bir süre böyle kalabilir,” dedi. Babam bu durumun ne kadar sürebileceğini sorunca doktor zamanını kestirmenin pek mümkün olmadığını, bir gün olabileceği gibi bir yılı da bulabileceğini söyledi. Annem “Şaka yapıyorsunuz, bu şaka değil mi, bir şey söyleyin, lütfen şaka deyin!” derken dizlerinin üstüne çöktü ve ağlamaya başladı. Babam “Eve gidebilir miyiz?” diye sordu. Doktor “Çıkış işlemlerini halledip gidebilirsiniz,” dedi. Babam doktorla beraber işlemler için odadan çıktı. Annem gözündeki yaşları silerek “Yusuf, yavrum beni hatırlamıyor musun?” diye sordu. Annemin söylediği sözden sonra ismimi öğrenmiştim: Benim ismim Yusuf’tu. Ben anneme kafa sallayarak “Hayır, üzgünüm,” dedim. Annem bana bakıyordu, yapacak hiçbir şeyi yokmuş gibi çaresizce bakıyordu. Bir müddet sessizce kaldık. Durumu anlamıştım. Hafıza kaybı yaşıyordum. Çok tedirgin olmuşum ya hiçbir zaman hatırlayamazsam?

Çıkış işlemleri bitince hastaneden çıktık. Arabaya doğru giderken birden başım döndü, buranın yabancıysen sanki biraz hatırlar gibi oldum. Sedyeyle yaşlı birini buraya getirdiğimiz geldi aklıma. Babamın gözyaşları içinde sedyenin arkasından baktığını hatırlamıştım. Babama daha önce yaşlı birini buraya getirmiş miydik diye sordum. "Evet geçen ay babamı yani dedeni getirmiştik," dedi. "Peki ya o şimdi nasıl?" diye sordum. Babam yere bakarak gözlerini kıstı ve bir damla gözyaşı yere düştü. O anda ne demek istediğini anladım, dedem vefat etmişti. İçimde büyük bir acı hissettim. Demek ki dedemi çok seviyordum. Aslında bu beni rahatlattı, demek oluyor ki olayları unutmuştum ama duygularım hâlâ canlıydı. Eve varmıştık, görünce anlamıştım, bu bizim evdi. Evin dışını ya da içini hatırlamıyordum ama içimde güzel duygular uyandırmıştı. Eve girerken ayakkabımı gördüm her iki teki de farklı renkti. Bu bana garip gelmişti. Anneme sordum "Bunlar neden farklı renk?" Annem mavi renkli ayakkabıyı göstererek, "Onlar senin en sevdiğin ayakkabındı, hani komşunun köpeği Tüylü tekini kaçırmıştı da bir daha bulamamıştın. Ama çok sevdiğin için de başka bir ayakkabının tekiyle onu eş yapmıştın, hâlâ onu giyiyordun. "Annemin yüzüne boş boş baktım ve boynum bükük şekilde "Hatırlamıyorum," dedim. Annem yavaş yavaş ümidini kaybediyordu. Bunu gözlerinden anlıyordum.

Eve girince hemen odamı görmek istiyordum. Belki bazı şeyleri hatırlamama yardımcı olurdu. Beni odama götürmelerini istedim. Kapıdan girerken kalbim küt küt çarpıyordu. Odam bana bir şey hatırlatmadı ama orada büyük bir huzur hissettim. Kocaman bir kitaplığım vardı, yaşıma göre çok fazla kitabım vardı. Demek ki kitap okumayı seven biri idim. Buna çok sevindim. Dolabıma, eşyalarıma baktım ama hiçbirini bana geçmişe dair bir şey hatırlatmıyordu. Çalışma masama doğru yaklaştım. Oradaki defter duruyordu, günlüğüm mü diye heyecanlandım. Defteri elime aldım. Defter boştu, ilk sayfada sadece bir cümle yazıyordu: "HAYALİM İÇİN BİR SAYFA AÇTIM." Bu cümle beni çok etkiledi. Birden

gözümün önüne defteri alışı, masaya koyuşum, kalemimi düşürüp yerden alırken kafamı çarpışım geldi. Bir kitap yazmak istediğimi hatırladım. Sanki o an beynimin içinde bir volkan patladı. Yazmak istediğim kelimeler aklımın içinde âdeta dans ediyordu. Onları bir an önce yazıya aktarmak istiyordum. Hemen bir kalem alıp yazmaya başladım, biri ne yazacağımı kulağıma fısıldıyordu, sanki. Durmadan yazdım, yazdım. Yazdıkça hatırlıyordum kim olduğumu; neleri sevdiğimi, ailemi, arkadaşlarımı, yaşadıklarımı, her şeyi hatırlıyordum. Tüm benliğimle yazıyordum.

Haftalar sonra yazacaklarım bitmişti, son cümlemi de yazıp defteri kapattım. Babamdan bunu bir yayıncıya göndermesini rica ettim. Önce çok önemsemedi. O bir çiftçiydi. Bu onun için karmaşık bir işti. Ama beni kırmamak için uğraştı ve bir yayıncı bulup kitabımı gönderdi.

Bir hafta sonra telefon çaldı. Arayan yayıncıydı: “Oğlunuzun kitabını okuduk ve çok beğendik ama bunu 13 yaşında bir çocuğun yazdığına inanmak çok zor,” dediler. Benimle görüşmek istediler. Onlarla görüşünce kitabı benim yazdığımı emin oldular. Kitabı basmaya karar verdiler. Kitap basıldı. Kitabım o kadar çok beğenildi ki kısa sürede en çok satanlar arasına girdi. Defalarca baskısı yapıldı. Hatta ülkenin sınırlarını da aşarak birçok dile çevrildi. Bu durum benim hayallerimin bile ötesindeydi.

Bir kitapta okuduğum, hafızama kazınmış söz ne kadar da doğruydı: “İnsan âlemde hayal ettiği müddetçe yaşar.”

Hatice Ceran

Kırşehir / 12

HAYALLER SONSUZDUR

Hayalleri bir ışına benzetiyorum. Çünkü hayaller de ışın gibi doğduğumuzda başlar ve ömrümüzün sonuna kadar sürer. Örneğin, çocukken bir an önce okulun açılmasını ve okuma yazma öğrenmeyi hayal ederiz. Biraz daha büyüdüğümüzde kariyer yapmayı, evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı hayal ederiz. Yaşlanınca çocuklarımızın bize bakmasını ve bize şefkatle yaklaşmasını isteriz. Yani “hayallerimiz” hayatımızın her yerindedir. Sizi bir süreliğine içinde hayallerimin olduğu bir serüvene çıkaracağım.

Yedinci sınıfta okurken beni daima canlı tutan bir hayal şekillenmeye başlamıştı. Hâkim olmak istiyordum. Bu isteğimin oluşmasında Mithat amcamın yeri çok büyüktü. Çünkü o da bir hâkimdi. Kendisine çok özeniyordum. Evine gittiğimde kalın kitaplarını görüyordum ve onların içindeki kanun maddeleri beni çok etkiliyordu. Bir gün ben de bu kanun maddelerini ezberleyebilir miyim acaba? diye kendime soruyordum. Ezberleyeceğime de inanıyordum. Çünkü arkadaşlarım ezberimin çok kuvvetli olduğunu söylüyorlar ve adaletli bir insan olduğumu dile getiriyorlardı. Hatta hedefim sadece hâkim olmak değil aynı zamanda hukuk öğrencilerine ders veren bir hoca olmaktı.

Hedeflerim doğrultusunda fen lisesine girmiş, burayı bitirdikten sonra da Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni kazanmıştım. Üniversite yıllarımda yurttaki kalıyordum ve aynı

zamanda maddi durumu kötü ancak ideali olan lise çağındaki öğrencileri belirleyip onlara ders anlatmaya başlamıştım. Çocukların mutluluğunu gördükçe ben de mutlu oluyordum. Ailemden uzak ama hedeflerimi gerçekleştirecek olmamın hayali ile yıllar geçiyordu. Nihayet üniversiteyi bitirmiş, üstelik derece de yapmıştım. Hâkimlik sınavlarını bekliyordum. Bu arada da ben üniversite birinci sınıftayken, ders verdiğim lise öğrencilerinin üniversiteyi kazandıklarını öğreniyordum. Böylece mutluluğum katlanarak artıyordu.

Bu duygular içerisinde hâkimlik sınavını kazanmıştım ve atamam yapılmıştı. Çocukluk hayalimi gerçekleştirmiştim, çok mutluydum. Bunun yanında omuzlarımda büyük bir yük olduğunu hissediyordum çünkü kendisinden adalet beklenen bir insandım artık.

İlk duruşmamda çok heyecanlıydım. İlk kararımı vermiştim. Sonra bu böyle yıllarca devam etti. Yine girmiş olduğum bir duruşmada karşıma mahalleden bir tanıdığım çıkmıştı. Bir tarafta duygularım diğer tarafta adalet dağıtan görevim. Bu duygularla davamı bitirip kararımı vermiştim. Kararım, kanunların emrettiği şekilde adil olmuştu. Görevimde duygusallığa yer yoktu.

Yıllar böyle akıp giderken çocukluğumdaki hayallerimden bir diğeri; okumak isteyen fakir çocuklara maddi destek sağlamaktı. Bu hayalimi de gerçekleştiriyordum. Bu arada araba sahibi olmuş ve kendime bir ev almıştım. Evimi hayal ettiğim gibi, Beşiktaşlı olduğum için siyah beyaz olarak dekore etmiştim. Hayallerim teker teker gerçekleşiyordu.

Şimdi hayallerini gerçekleştiren biri olarak benden sonrakilere tavsiyem şudur: Hayallerinizin peşinden yılmadan, usanmadan koşun. Çünkü gerçekleştireceğiniz hayaller birilerine umut ve yaşam kaynağı olacak. Hayaller sonsuzdur...

Elanur Kurak

Ankara / 10

OYUN ÇOCUĞU

O gün okulun son dersiydi. Çocuk, okulda bir öğretmene bir saatine bakıp duruyordu. Geçen her dakika içindeki sabırsızlık şiştikçe şişiyordu. O kadar çok istiyordu ki zamanın hızlı geçmesini. Ama ne mümkün... Onun için geçen her dakika bir saat gibiydi. Sonunda çıkış zili çaldı. Çocuk sırasının üzerindeki eşyalarını çantasının içine özensizce tıktırıp koşarak servisinin yolunu tuttu. İnme sırası ona gelince servis kapısı açılır açılmaz evine doğru koşmaya başladı. Zili çaldı. Kapıyı annesi açtı. Ayakkabısını ve çantasını ortaya fırlatarak odasına girdi. Masanın üzerindeki telefonu büyük bir istekle alarak oyununu açtı. O kadar çok seviyordu ki bu oyunu, oynarken kendinden geçiyor, yüzü şekilden şekile giriyor, kazanınca sevinçle bağırıyor, kaybedince de ağlayacak kadar çok üzülüyordu. Annesi çocuğa:

-Yavrum, neden yine gelir gelmez sarıldın telefona, diye sitem etti.

Çocuk:

-Anne dün en heyecanlı yerinde bırakmıştım, bırak da biraz daha oynayayım.

Annesi ona hep sitedeki parka inip arkadaşlarıyla oynamasını, hoplaması, zıplamasını, koşmasını söylerdi. Ama çocuk çoğunlukla bu teklifi reddediyor, oyundan bir türlü kopamıyordu. Kapı çaldı. Annesi kapıyı açtı, kapıdakiler

çocuğun arkadaşlarıydı. Onu parka oyun oynamaya çağırıyorlardı. Çocuğun annesi onların bu sebeple geldiğini anladı ve yumuşak bir gülümsemeyle çocuğun odasına girdi. Ona:

-Arkadaşların gelmiş, haydi git onlarla oyna, bak seni çağırıyorlar dedi.

Çocuk her zamanki sıkıntılı havasını takınıp oflaya pufloya:

-Anne istemiyorum, oyunun en heyecanlı yerindeyim zaten, bugün dışarıda oyun oynamak istemiyorum, dedi.

Annesi sinirli biraz da şaşkın bir şekilde kapıdaki çocuklara,

-Çocuklar, o gelemeyecek, dedi.

Annesi kapıyı kapatır kapatmaz çocuğun yanına gidip öfkeli bir şekilde:

-Yeter artık, eve hapsoldün, çık biraz dışarıda oyna! diyerek telefonu elinden aldı.

Çocuğun bu durumdan memnun olmadığı her hâlimden belliydi. Telefon gidince bilgisayarı açmaya yeltendi ama bu duruma da annesi el koydu ve bilgisayarı almaması için hiddetle bilgisayarı elinden aldı. Çocuk da büyük bir sinirle:

-Keşke park ve okul diye bir şey olmasaydı da sürekli telefon ve bilgisayar ile oyun oynayabilseydim, dedi.

Sonra uykuya daldı. Sabah olduğunda çocuk gözlerini açtı, gerinerek etrafına baktı ve yatağından çıktı. Bugün dışarıya çıkmak ve arkadaşlarıyla oyunlar oynamak için sabırsızlanıyordu. Yerinden kalkarak cam kenarına gitti ve dışarıyı izlemeye başladı. İlk başta her şey normal gibi gözüküyordu. Güneş pırıl pırıl parlıyor, ağaçlar tomurcuklanmış çiçekleriyle âdeta güneşi selamlıyorlardı. Sonra ne olmuş bu sokaklara, ne olmuş sokakta gezen insanlara diye düşündü kendi kendine. Ardından kahvaltı için

mutfağa gitti. Annesine:

-Anne, kahvaltımı yapıp arkadaşlarımla parkta oyun oynamak için acele etmeliyim, dedi.

Annesi hüzünlü bir şekilde kafasını "olmaz" anlamında sallamakla yetindi. Çocuk:

-Neden? diye sordu. Annesi:

-Dışarıda virüs var, çıkamazsın, kimse çıkamaz. Okula da bir süre gidemeyeceksin, dedi ve elindeki işi yapmaya devam etti. Çocuk annesinin söylediklerini duyunca birden neye uğradığını şaşırды. Sonra kendine gelince sessizce odasına çekildi. Telefondaki oyunu oynamayı düşündü bir ara, ama artık canı istemiyordu. Canı dışarı çıkmak, parklarda arkadaşları ile oynamak istiyordu. Üzgün bir şekilde pencereye doğru ilerledi ve dışarı baktı. Sonra "Dışarıda kimse yok, sanki gökyüzünde bir kuş bile uçmuyor," dedi. Kafasında bir sürü soru vardı. Nereden gelmişti bu virüs? Neden insanların kötülüğünü istiyordu? Ne zaman ayrılacaktı bu dünyadan? Günler haftalar geçti. Yine sabah olmuştu. Çocuk uyandı ve her sabah yaptığı gibi büyük bir umutla pencereden dışarı baktı. Ama beklediği manzarayla bir türlü karşılaşamıyordu. Yine dükkânlar kapalı, yine sokaklar bomboştu. Haberlerde sürekli hastalıktan bahsediliyordu. Herkesin gündemindeydi bu virüs. Öğretmenlerinin gönderdiği ödevleri yapmak için masanın başına oturdu. Ödevlerini yaparken bir yandan da bu virüsün ne zaman yok olacağını, bu sıkıntılarından ne zaman kurtulabileceğini düşünüyordu. Artık içinden telefonla oynamak bile gelmiyordu. Bir daha hiçbir zaman dışarıda, parklarda oyun oynayamayacağı korkusuna kapıldı. Birkaç saat sonra akşam oldu. Çocuk annesine akşam yemeğini hazırlaması için yardım etti. Yemeklerini yediler ve beraber sofrayı topladılar. Daha sonra çocuk odasına gitti. Canı her zamanki gibi çok sıkılıyordu. Yaparken zevk aldığı bir şey yapmalıydı. Düşündü, düşündü... Sonra aklına çok güzel bir fikir geldi. Bir öykü yazmalıydı. İçine tüm umudunu ve

hayallerini katarak bir öykü yazmaya karar verdi. Öyküsünün başkahramanı kendisi olacaktı. Kendisinin ve tüm ülkesinin yaşadığı bu zor günleri anlatacaktı. Yazdı, yazdı... Biraz uzun sürse de yine de öyküsünü tamamlamayı başardı. Öyküsünün sonunda her şey normale dönüyordu. Çocuk gerçeğin de öyküsünde olduğu gibi normale dönmesini umarak yatağına uzandı ve derin bir uykuya daldı. Sabah oldu esneyerek uyandı ve pencereden dışarı baktı. İlk başta gözlerine inanmadı. Çocuklar dışarıda gülerек oynuyor, yanlarında iki komşu birbirine sarılıyordu. Uzun zamandır sokakları böyle görmemişti. Annesinin yanına koştu.

Çocuk, "anne, virüs..." diyemeden annesi:

-Haydi, ekmek al da gel bakalım, dedi ve kocaman bir kahkaha attı.

Çocuk:

-Bitti mi? Artık okuluma gidebilecek, arkadaşlarımla oyun oynayabilecek miyim? dedi. Annesi:

-Evet, söylediklerinden fazlasını bile yapabileceksin, dedi ve çocuğuna kucak dolusu bir sevgiyle sarıldı. Çocuk ekmek almaya çıktı. Yolda sanki yazdığı öykünün gerçek olduğunu düşündü ve kendi kendine gülerек yoluna devam etti.

Muhammet Berke Karafazlıoğlu

Rize / 8

HAYALİMDEKİ DÜNYA

Gözümü açtığımda karşımda tanımadığım biri duruyordu. Büyük bir çığlık attım. Yanında olan kısa cüceleri de görünce avazım çıktığıınca bağırdım. Onlardaki şaşkınlık bakışları içerisinde iyice çığlığımı büyüttüm. Yattığım yerden fırladım ve kapıya yöneldim kapı mı dedim? Kim buna kapı der ki? Sadece kapı görüntüsünde olduğunu fark etmem geç olmadı. Duvar kapı şeklinde boyanmış sadece kapı gibi durması için yapılmış. İşe yaramıyorsa neden kapı görüntüsünde boyanışlar? Düşünceler kafamdan birer birer geçerken nefes almam zorlaşıyordu. Kapı görüntüsünde olan duvara tekme vuruyor bağıırıyordum.

- Kimse yok mu? Yardım edin! Arkamdan bir ses:
- Sakin ol!
- Sizi tanımıyorum. Buraya nasıl geldim? Annem nerede? Babam nerede?
- Dün geceyi hatırlamıyor musun?

Dün gece akşam yemeğinden sonra odama çıktığım aklıma geldi sonra günlüğümü yazdım ve uykuya daldım. Bir dakika günlük mü dedim ben? Yoksa o günlükte bahsettiğim şeyler mi oluyor.

- Evet bunu sen istememiş miydin? Günlüğüne istediğin bir dünyadan bahsetmiştin. Yeni arkadaşlıklar, yeni bir dünyadan

ve istediğin şekilde her şeyi yapabileceğin bir şekilde inşa ettin. Günlüğün yüzüncü sayfası senin dileğinin gerçek olacağı sayfaydı. Ve sen yüzüncü sayfada yeni dünya diledin.

- Bu bir şaka olmalı. Ben şu an bir rüyadayım ve birazdan uyanacağım.

- Hayır. Yeni bir evrene geçiş yaptın. Bizi sen inşa ettin. Bu yeni dünyamızın başkanı da sensin.

- Şaka mı bu? Ben daha 9 yaşındayım nasıl buranın başkanı olacağım?

- Bu güzel hayali oluşturan biri bence çok iyi bir başkan olabilir. Etrafındaki üç cüceyi işaret ederek.

- Bunlar yoksa o hayalim de bahsettiğim: Ecü, Bücü, Cücü üçüzleri mi?

Üçü bir anda:

- Evet biziz.

Dediler ve gülüştüler. İçimden keşke daha güzel şekilde onları inşa etseydim de şu an karşımda tek gözlü canavar gibi durmasaydılar diye geçirdim.

- Bu arada ne düşündüğümü de duyabiliyor musunuz?

- Evet mesela bize canavar dediğini duyduk, dediler.

- Ah, daha dikkatli olacağım.

Hepimiz gülmeye başladık. Şu an ne olduğunu bilmiyordum ama bu bir rüyaysa da uyanana kadar bunun keyfini süreceğim.

- Hadi inşa ettiğim dünyayı bana gösterin.

Cüceler el ele tutuştu ve beni ortalarına aldılar.

- Gözlerini kapat ve sadece dinle çocuk. Kalbini dinle.

Kalbimin sesi o kadar hızlıydı ki duymamak imkansızdı.

Gözümü açtığımda başka bir yerdeydik. Gözlerime inanamadım. Burası hayalimden bile güzeldi. Uçan arabalar, küçük insanlar, kocaman bir dönme dolap, renkli balonlar... Gözlerimin parladığını anlayabiliyordum. Çünkü bu dünyamda savaş yok, kin yoktu. Öyle hayal etmişim. Çocukların rahatça oynayabileceği, doyasıya eğlenebileceği ve istediği kadar şeker yiyebileceği bir yer...

Etrafa göz gezdirirken cücelerin sözcüsü olarak inşa ettiğim Hele'ye gözüm ilişti bana gelmem için işaret ediyordu. Onun olduğu yere doğru yöneldim. Burada sınıf arkadaşlarımın olduğunu görünce hemen koşmaya başladım. Canım arkadaşım Kağan da buradaydı.

Bir hayalden dünya inşa ettim ve şu an gerçekleşti. Hem de en güzel şekilde. Bu dünyamda tabii ki sınıf arkadaşlarım da olacaktı. En yakın dostum da olmazsa olmazdı.

Kağan bana dönerek:

- Burası harika dostum!

- Hadi dostum o zaman eğlenelim.

Kağan ile önce dönme dolaba sonra uçan arabalara bindik. O kadar mutluyduk ki burada zaman kavramı yoktu. İsteddiğimiz kadar eğlenebilirdik. Gidip şekerlemelerden istediğimiz kadar yedik. Uçan balonlara bindik. En sonunda yorgun düştük ve ağacın gölgesine uzandık.

- Kağan bunun gerçek olmadığını biliyorum ama yine de çok eğlendim. Gerçek gibi eğlendim. Hayalimde ve gerçeğimde gerçek dostum olduğun için teşekkür ederim.

Birbirimize sarıldık ve uykuya daldık.

Gözümü açtığımda odamdaydım. Bunun gerçek olmayacağını biliyordum. Ama biraz daha keşke orada kalıp eğlenebilseydik.

Annemin mutfakta şarkı söylediğini duyunca gülümsedim. Gerçekten onu çok özlemişim. Odamı da özlemişim. "İnsanın ait olduğu yer yuvasıdır," demişti babam. Ben buraya aitim ve yuvamı seviyorum.

Yatakta doğruldum ve gözüme günlüğüm ilişti. Hemen uzanıp yüzüncü sayfayı açtım. Fakat sayfa yırtılmıştı. Gözlerime inanamadım. Kim yırtmıştı ki?

Sayfanın altındaki notu görünce gözlerimin yerinden çıktığına yemin edebilirim: "Başka hayalinde buluşmak üzere çocuk."

Rabia Baylar

Rize / 13

HAYALLERİN PEŞİNDE

Zil çalmıştı. Matematik dersine girecektik. Selim Hoca'nın notlarımızı okuyup düşük alanları azarlamak için hızlı adımlarla merdivenlerden çıktığını duyabiliyordum. Sınıfa girip sıraya oturdum. Tabii her "inek" öğrenci gibi önlerde oturuyordum. Selim Hoca normalde notları okumadan önce sınav hakkında konuşur ama nasıl notlar aldıysak direkt notları okumaya başladı.

"Mira, kırk beş.", "Semih!" Bir süre durdu. "Yirmi beş. Gel kâğıdına bak. Orçun, altmış sekiz."

Gözleri hocanın üstünde, notunu merak eden az sayıda öğrenciden biriydim. Selim Hoca yakın arkadaşım olan Ufuk'un ismini söyledi. Ufuk'la göz göze geldik. Düşük aldığını ikimiz de biliyorduk ama yüksek not bekliyormuş gibi sırtıyordu. Hoca gülümsedi, gözlüklerini çıkardı ve:

"Kopya mı çektin oğlum?" dedi.

Ufuk:

"Hayır hocam, bu sefer biraz çalışmış olabilirim," dedi ve güldü.

"Altmış beş aldın."

O an Ufuk'un tepkisi görülmeye değerdi. Şaşırmıştı. Hoca'nın yanına koştu. Sanki bekliyormuş gibi güldü ve bana baktı. İlkokulu saymazsak matematikten aldığı en yüksek not diyebilirim.

“Mahir, yetmiş beş.”

Ne! Bu olamazdı. Aldığım en düşük nottu diyebilirim. Tam itiraz edecektim ki hocanın güldüğünü gördüm. İçim rahatladı. Şaka yapmıştı.

“Doksan sekiz aldın Mahir. Aferin.”

Yanına çağırdı ve hatamı gösterdi.

“Konu eksikğin var ama aferin.” dedi.

Anlaşıldığı gibi çalışkan biriyim. Ailem, en çok babam, mimar veya doktor olmamı istiyor. Herhâlde tercih yapabileceğimi tek şey bu. Başka bir şey olursam geçinemeyeceğimi mi düşünüyorlar, anlamıyorum. Bana pek kendi düşüncelerimi sormazlar. Her şeyime karışıyorlar. Arkadaşlık ilişkilerime bile. Bu yüzden konuştuğum pek tembel arkadaşım yok. Ufuk dışında. “Onunla konuşmanı istemiyoruz.” diyemezler çünkü ailelerimiz arkadaş, anlarsınız ya.

Eve geldim. Kendi anahtarım ile eve girip hemen üstümü değiştiriyorum. Çünkü okul formamdan nefret ediyorum. Sizce de mor ve kahverengi çok uyumsuz renkler değil mi? Annem kapının sesini duyduğunda her zaman “Geldin mi Mahir?” diye sorar. Ben de her seferinde “Hayır anne. Henüz değil.” diye cevap veririm ve ikimiz de güleriz. Üstümü değiştirip yemeğe indim. Annemin elinden tabakları alıp masaya yerleştirdim. O sırada kapı çaldı. Gittim ve açtım. Mimar olacak kadar akıllı fakat her seferinde anahtarını unutacak kadar akıllı havada, yakışıklı, mimarlık bölümünü bitirir bitirmez işe alınan, yetenekli ve de takım elbiseli bir adam gelmişti: Abim.

“Ne haber Mahir?” dedi. Saçlarımı birbirine karıştırdıktan sonra içeri girdi.

“İyi senden?”

“İyi. Yemek hazır mı?”

“Sayılır.”

Konuşmamızı mutfaktan gelen annemin sesi böldü:

“Yemek hazır.”

Abim:

“Üstümü değiştirip geliyorum.”

Ben de annem kızmasın diye çantamı odama çıkardım. Nasıl desem? Odamı çok seviyorum. Günün büyük çoğunluğunu odamda geçiyorum. Odamı istediğim gibi tasarlamamın, verimli çalışmamı sağlayacağını düşündükleri için buna izin verdiler. Odam bir sürü tabloyla dolu. Duvarlarda en az üç farklı renk var. İstedğim gibi. Boş vakitlerimde resim yapmaya bayılıyorum. Bazen gizlice harçlıklarımdan biriktirdiklerimle tuval ve boya alıyorum. Babam görse çok kızar. Şöyle açıklayayım: Bir keresinde Görsel Sanatlar öğretmenim beni yetenekli bulduğu için Güzel Sanatlar Lisesine gitmeye teşvik etmişti. Hatta çok sevdiği bir resmimi benden izin isteyip almıştı. Bir gün yemek yerken bu konuyu açtım ve babam deliye döndü. O liseyi küçümseyebildiği kadar küçümsedi ve hocamla kavga etti. Yine bir hayalimi yok saymıştı. Oysa büyüdüğümde galeri açmayı bile düşünmüştüm. Ama sürekli ders çalışıyordum. Bu yüzden babam odamdaki tabloların benim olduğunu bilmiyor. O abim gibi olmamı istiyor bense ne olmak istediğimi bilmiyorum. Ama ne olacağımı biliyorum: Garip. Aşağı indim ve sofraya oturdum. Annem çok güzel yemekler yapmıştı ve çok açtım. Yemeğe başladık. Babam sınavlarımla yakından ilgileniyordu ve birazdan sonuçları soracağını biliyordum. Tedirgin değildim çünkü notlarımın hepsi yüksekti. Babam:

“Mahir. Sınavların nasıl? Matematikten bir konunun kötü olduğunu ve İnkılap dersinin düştüğünü gördüm.”

Lokmamı yuttum. Acaba her baba çocuğu hakkında bu kadar şey biliyor mu ya da bilmek istiyor mu diye düşündüm.

“Güzel, baba. Matematikteki o konuyu düzelteceğim. İnkılap hocamız izne çıktı. O yüzden son konumuz eksik. Ama fazla düştü sayılmaz. Görselde...”

"Peki ya sınav notların nasıl, kaç aldın?"

"Fen bilimlerinde ilk sınav notum doksan beşti. İkincisi yüz."

"Güzel." dedi babam.

"İnkılap doksan iki. Görsel..."

"Görselden kime ne? Peki matematik?"

Başımı öne eğdim. Tabağımla kalanlarla oynarken "Doksan sekiz." dedim.

"Güzel. Çok iyi ama yüz yapacaksın. Diğerleri?"

"Diğerleri açıklanmadı ama Görsel..."

"Sana Görselle ilgilenmediğimi söyledim. Zaten eminim ki o çok bilmiş hocanız önüne gelene yüz puanı veriyordur." Sesini yükseltmişti. Cevabımın "Peki, baba." olmasını bekliyorlardı. Ama kendisinden takdir almayı sevdiğim bir hocama ve yapmayı sevdiğim tek şeyi önemseyen bunun için tavsiye veren birine hakaret etmesi ağrıma gitmişti. Aklıma umursamadığı hayallerim de gelince sinirlendim ve birden masaya vurdum. Bunu abim su içerken yapmışım. Abim öksürürken annem bana ve babama bakıp yavaşça:

"Mahir ne yapıyorsun?" dedi. Bağıştırdım:

"Hocam hakkında böyle konuşma!"

Babam sinirlenmişti:

"Bana o işsiz adamı mı koruyorsun?" dedi.

"O benim hayallerime ve isteklerime senden daha çok önem veriyor!"

Babam:

"Sen çocuk işleriyle mi uğraşmak istiyorsun? Fırçayla para kazanamazsın bu kadar başarılıyken!"

İkimiz de burnumuzdan soluyorduk. Abim bana bakıp:

"Hadi odana çık Mahir." dedi. Sandalyemi ittim ve odama çıktım. Söyleyeceğim çok şey vardı ama... Aynaya baktım. Kızarmıştım. Saçlarım hâlâ abimin dağıttığı gibi duruyordu. Gözlerimi aynadaki yansıma diktim ve derin bir nefes aldım. Sakinleşmem lazımdı. Telefonumu aldım ve sevdiğim bir şarkıyı açtım. Fırçamla sevdiğim şeyi yaparak sakinleştim. Uyuyacaktım ki annem geldi. Babamın benim iyiliğimi düşündüğünden bahsetti. Biliyordum. Bağırdığım için üzülüyordum da... O da üzülüyordur. Sinirlendim işte. Ama haklı davamdan vazgeçmeyerek konuşmuştum.

Sonunda sınava gireceğim gün gelmişti. Herkes yanımdaydı. Babam da. Sınav çok iyi geçmişti. Babamla konuşuyorduk ama derslerden fazla bahsetmiyorduk yine de. Dediğim gibi sınav iyiydi. Ve benim bunun için küçük bir sırrım, daha doğrusu yeteneğim vardı. Fotoğrafik hafızam güçlüydü. Yani gördüklerimi unutmuyordum. Bu yüzden hep yazarak çizerek çalıştım. Gördüğüm bir resmi de bakmadan bire bir çizebiliyordum. Ya da manzarayı... Belki de bu yüzden yetenekliyim resimde.

Tercih zamanı geldi. En iyi liseleri yazmak zorundaydım. Ama yanında Görsel Sanatları da... Ailem bilmiyordu. Sadece Görsel Sanatlar öğretmenim ve ben. Tabi oraya girmek için yeteneğini göstermek gerek. Hocam yaptığım tabloları gönderdi. Kazanmıştım resim bölümünü. Her zaman istediğim gibi tekniklerini de öğrenecektim. Ama büyük bir sorun vardı. Ailem bilmiyordu ve yazdığım Fen Lisesi'ni de kazanmıştım. Peki, ne yapacaktım? Bir seçim yapmamı istiyorlardı. Fen Lisesine gitmemi istiyorlardı. Bir kişi hariç, Görsel Sanatlar öğretmenim.

Babam okula geldi. Görsel Sanatları unuttuğumu sanıyordu. Babam öğrenmişti ve çok kızgındı. Öğretmenlerden özür dileyerek beni boş bir sınıfa çekti. Önce sakınleştirdi ve beni ikna etmeye çalıştı. Ben biraz karşı geldiğimde sinirlendi ve:

"Eğer oraya gidersen yurttan kalırsın eve hafta sonları gelirsin!" diye bağırdı sarsarak.

Gözlerim doldu. Ama tehdit eder gibi değil pes etmiş gibi söylemişti.

“Şimdi git o gereksiz hayallerinin peşinden!” dediğinde bundan emin oldum. Diğer gün annem beni okula yazmaya götürdü. Lise boyunca yurttaydım. Babam dediğini yapmıştı.

Lisede gitar çalmayı da öğrenmiştim. Üniversite zamanı gelmişti ve Görsel Sanatlar Fakültesinde iki yıllık resim bölümünü kazanmıştım. Annem ve abim beni çok destekledi. Bir sürü arkadaşım, bir kız arkadaşım ve odama sığmayan, hocalarımın hep istediği ama vermediğim çok tablom olmuştu. Üniversitede bir hocamla arkadaş gibiydik. Bana beraber galeri açmayı teklif etti. Artık yirmi iki yaşında bir delikanlıyım. Kendi evime çıkmıştım. Teklifini kabul ettim ve inanır mısınız tablolarım yok sattı. İlerledikçe daha farklı yerlerde daha büyük galeriler açtık. Babamın da bunları görmesini çok isterdim: İsteddiği gibi biri olmasam da başarılı olduğumu...

Babamı en son üniversiteye başladıktan bir sene sonra bana ev kiraladığında gördüm. Bir gün galerimde önemli bir sanatseveri karşılıyordum. O sırada tablolarımdan birinin yamuk olduğunu fark ettim. Düzeltmek için elimi götürdüm benimle birlikte birisi daha tabloyu tuttu ve düzeltti. Bu babamdı. Sarıldı kendimi garip ama çok mutlu hissettim. Ve içtenlikle “Oğlum” dedi. Sanırım barışmıştık ve ben önemli birini ağırladığımı ve onun yanına gitmem gerektiğini söyledim. O sırada bahsettiğim adam geldi ve babamla tokalaşıp sarıldılar. Şok geçiriyor gibiydim. Meğer eski dostlarmış. Adam birden babama beni övmeye başladı ve tablolarımı satın almak istediğini söyledi. Haberi böyle almak güzeldi.

Babam benimle gurur duyuyordu. Ben de mesleğim ve kararlarımla...

Rüya Topal

Sivas / 8

SOLUCAN MİMİ

Bir zamanlar solucan kasabasında tombul mu tombul Mimi adında bir solucan yaşarmış. Mimi hayal kurmayı dans etmeyi ve yemek yemeyi çok severmiş. Her gün farklı bir hayal kurar heyecanla sınıf arkadaşlarına kurduğu hayallerinden bahsedermiş. Mimi'nin en büyük hayali uçmakmış. Bir gün yine sınıfta hayallerinden bahsederken arkadaşı Rürü:

-Sen bir solucansın Mimi ve solucanlar asla uçamaz. Tabii bir kuşun gagasında değilsen, deyip gülmeye başlamış. Ve diğer sınıf arkadaşları da Rürü'ye katılarak Mimi'nin uçma hayaliyle dalga geçmişler.

Mimi aslında bu duruma biraz alışmış çünkü arkadaşlarından farklı bir görüntüsü varmış. Onlardan daha iri bir solucanmış ve onlarda olmayan tüylere sahipmiş. Çoğu zaman üzgün bir şekilde okuldan eve sürünürmüş.

Bugün yine üzgün bir şekilde eve gittiğinde, Onu kapıda karşılayan annesi:

-Benim güzel kızımı kim üzdü bakayım, diye dolanmış Mimi'ye.

Mimi:

-Anneciğim bugün arkadaşlarıma hayalimden bahsettim ve benimle dalga geçtiler. Zaten hep bana gülüyor, benimle alay

ediyorlar. Ben artık okula gitmek istemiyorum.

Anne solucan Mimi' ye sıkı sıkı dolanarak:

-Solucan kasabasında senin kadar iri ve güzel bir solucan daha önce hiç olmamıştı Mimi. Solucanlar kendilerinden farklı gördükleri her şeyi yadırgıyorlar. Kabullenemiyor ve dalga geçiyorlar çünkü anlamak ve yardımcı olmak zordur. Seni anlıyorum ama kolay olan vazgeçmek ve bu sana hiç bir şey kazandırmayacak. Hayallerinden asla vazgeçmemelisin. Uçmak bizler için imkânsız gibi görünebilir ama bu solucan kasabasında hayal ettiğin kadar var olursun. Şimdi, gözlerini kapat küçüğüm, kendini gökyüzünde hayal et. Üzülebilir kırılabilirsin ama ne okula gitmekten ne de hayal kurmaktan asla vazgeçme. Sen öncelikle kendine inanmalısın, demiş.

Annesinin sözleri Mimi'ye yağmur sonrası toprağın o enfes kokusu gibi huzur vermiş. Kendini gökyüzünde hayal ederek derin bir uykuya dalmış.

Ertesi sabah, her zamankinden neşeli açmış gözlerini Mimi.

-Anneciğim ben okuluma gideceğim, demiş.

Anne Solucan:

-Aferin Mimi, seninle gurur duyuyorum. Hadi o zaman kahvaltıya, demiş.

Mimi, kahvaltısını yapıp neşe içerisinde okuluna doğru sürünürken gözüne uzaktan mavi sarı kırmızı renkli bir cisim çarpmış. O yöne doğru sürünmeye başlamış ve yaklaştıkça o renklerin bir kelebeğin kanadı olduğunu görmüş. Yavaşça yerde yatan kelebeğe doğru sürünerek seslemiş:

-İyi misiniz?

Mimi'nin sesini duyan kelebek hafifçe doğrulmuş ve:

-Lütfen bir damla su verebilir misin? demiş.

Mimi:

- Elbette, diyerek sabah annesinin beslenme çantasına koyduğu suluğunu kelebeğe doğru uzatmış. Kelebek o kadar yorgun ve bitkin görünüyormuş ki suyu içebilmesi uzun sürmüştü. Mimi, suyunu içen kelebekten suluğunu almak için uzandığında kelebek gözlerini kocaman açarak:

-Senin burada ne işin var? diye sormuş.

Bu soru karşısında şaşırان Mimi:

-Burası solucan kasabası ve ben burada doğdum büyüdüm. Benim evim burası, demiş.

Kelebek Mimi'ye doğru uzanarak;

-Sevgili çocuğum sen solucan değilsin, sen bir tırtılsın, demiş.

Mimi, tırtılın ne olduğunu bilmiyormuş o yüzden kelebeğe:

-Ben tırtıl değilim, ben bir solucanım diye cevap vermiş.

Kelebek, Mimi'ye kendisine yardım ettiği için teşekkür ederek oradan ayrılmış. Mimi de kelebeğin kendisine söylediklerini düşünerek okulun yoluna doğru sürünmüş. O gün okul her zamankinden güzel geçmiş, arkadaşlarıyla güzel oyunlar oynamış. Zil çalıp herkes evlerine doğru sürünmeye başladığında Mimi'nin kendisini gizlice takip eden kelebekten haberi yokmuş. Anne solucan kapıda Mimi'yi bekliyormuş ve Onu görünce gözlerinin içi parlamış. Anne solucanın Mimi'den başka da yavruları varmış fakat o baharda Mimi kapısının önünde düştüğü ilk andan itibaren anne solucan, onun çok özel bir solucan olduğunun farkındaymış.

Annesinin ıslık ıslık gözlerini fark eden Mimi, daha hızlı sürünerek annesine dolanmış ve hemen okulda gününün çok güzel geçtiğinden bahsetmiş. Yardım ettiği kelebekten ve konuşmalarından bahsetmemiş çünkü tırtıl ne demekti, nasıl tırtıl olunuyordu önce kendisi öğrenmek istemiş.

Mimi, ödevlerini yaparken kapı çalmış. Anne solucan kapıya yaklaşmış:

-Kim o? diye seslenmiş.

Kapının diğer tarafından:

-İyi akşamlar bayan solucan, rahatsız ettiğim için üzgünüm fakat sizinle Mimi hakkında konuşmam gerek, demiş.

Anne solucan tedbirli bir şekilde kapıyı aralamış ve karşısında muhteşem kanatlarıyla parlayan kelebeği görmüş.

-Buyrun, sizi dinliyorum diye cevap vermiş kelebeğe.

Kelebek:

- Ben uzun yoldan uçarak geldim. Tam kasabanızın üzerinden geçerken susuzluktan ve yorgunluktan baygın düştüm. Sevgili kızınız Mimi bana su vererek yardımcı oldu. Mimi'nin bir solucan değil tırtıl olduğunu size söylemeliyim hanımefendi. Yumurta dönemindeki o şiddetli fırtınada sanırım Mimi'nin yumurtası rüzgârla kasabanıza uçmuş olmalı, demiş.

Anne solucan başını sallayarak:

- Evet o dönemde çok fırtına vardı yumurtalar karışmış olabilir. Ben zaten Mimi'nin farklı ve özel bir solucan yani tırtıl olduğunu biliyordum demiş gülümseyerek.

Mimi, kelebek ve anne solucanın konuşmalarına kulak misafiri olmuş. Kalbi heyecan ve mutlulukla hızla çarpmaya başlamış çünkü araştırmalarına göre tırtıllar büyüdükleri zaman kelebek oluyormuş ve buna göre Mimi de yakında kozasını örecektir ve kelebek olacaktı. Anne solucan, Mimi'nin kelebekle konuşmalarını dinlediğini fark etmiş ve Mimi'ye seslenmiş:

-Güzel kızım yanıma gel.

Mimi usulca anne solucana doğru sürünmüş ve O'na dolanmış:

-Anneciğim yani ben kelebek mi olacağım? Gökyüzünde uçabilecek miyim? diye sormuş.

Anne solucan:

-Evet Mimi, kendinde var olduğu için üzülmediğin şeyler aslında senin özelliğinmiş. Bizlerden farklı görünen tarafların aslında üstün taraflarınmış ve hayalini kurduğun her şey aslında senin gerçeğinmiş, demiş.

Mimi, anne solucana sıkı sıkı dolanarak gökyüzüne doğru kanat çırpışını hayal etmiş.

Ve baharın sonuna doğru kozasını ören Mimi, gökyüzüne doğru uçmak için ilk adımını atmış. Bir süre sonra koza çatlamış ve harika kanatları belirmiş önce, sonra bacakları. Güneşin doğuşuyla Mimi artık bir kelebek olarak uyanmış sabaha.

Anne solucana uçmuş önce, ona her zaman destek olduğu için teşekkür etmiş. Sonra sınıf arkadaşlarının yanına gitmiş. Mahcup mahcup ona bakan Rürü'ye doğru ilerlemiş ve kanatlarını açmış.

Rürü:

-Mimi sen haklıymışsın. Artık hem hepimizden daha güzel görünüyorsun. Hem de uçabiliyorsun. Seninle dalga geçtiğimiz için çok özür diliyorum, demiş ve diğer arkadaşları da Rürü'ye katılarak Mimi' den özür dilemişler.

Mimi:

-Sevgili arkadaşlarım, farklılıklarımız bizim en büyük değerimiz. Hayal kurmaktan, dost olmaktan vazgeçmemeliyiz.

Birbirimizi farklılıklarımıza rağmen sevebilmeliyiz. O zaman gerçek mutluluk olur, demiş.

Rürü ve diğer sınıf arkadaşları sürünerek Mimi'nin etrafına toplanmışlar ve onun harika kanatlarına, bacaklarına hayran hayran bakmışlar. Mimi, kendisi uçabildiği gibi artık arkadaşlarını da sırtına alarak uçurabiliyormuş.

Anne solucanın sözlerini düşünüyormuş her uçuşunda; "Diğerlerinden farklı olabilirsin bu senin özelliğin: kendine inan, kendine güven her şeyi başarabilirsin," diyormuş.

Salih Sert

Ardahan / 7

EBA DEDE

Çok eski zamanlarda EBA adlı bilgin bir dede varmış. Kim ne sorsa cevap verir, onları aydınlatırmış. En zor zamanlarda bile çocuklara yardım edermiş. Eğer bilmediği bir konu ile karşılaşırsa konuları araştırır ve en doğru şekilde çocuklara aktarırmış. Bazı çocuklar EBA Dede'yi tanıımıyormuş. Ama zaman içinde tanışmışlar.

Bir gün dünyada Koronavirüs adında salgın bir hastalık çıkmış. Kimse ne olduğunu anlamamış. Kısa bir zamanda çok fazla insan bu hastalığa yakalanmış. Hatta bu hastalıktan dolayı binlerce kişi ölmüş. Bütün ülkeler bu virüs ile savaşmaya başlamış. Virüs yüzünden neredeyse tüm dünyada hayat durmaya başlamış. Bizim ülkemizde de önlemler alınmış. Okullara bir süre ara verilmiş, yaşlılarımız ve biz çocukların bir süre evde kalmaları istenmiş. Türkiye'mizdeki bütün insanlar kurallara uymuş ve evde kalmışlar.

Bu zamanlarda okula gidemeyen çocuklar nasıl ders çalışacaklarını bilememişler. Her zamanki gibi EBA Dede'den yardım istemişler. EBA Dede bütün gücünü toplayarak onlara yardım etmeye başlamış. Bilmedikleri konularda EBA Dede hep çocukların yanlarında olmuş. Hatta EBA TV bile çıkarmış. İnterneti, bilgisayarı, tableti olmayan çocuklar bile televizyondan rahatlıkla dersleri izlemiş. Daha önce EBA Dede'yi tanımayan çocuklar da onunla tanışmış ve çok mutlu olmuşlar. Bu zor zamanlarda destek aldıkları dedeleri onlara birçok yeni şey öğretmiş. EBA Dede çok bilgin olduğu için

sürekli yeni çözümler buluyormuş. Okulda gördükleri tüm dersleri televizyondan bile rahatça izliyorlarmış. Çocuklar EBA Dedelerini çok sevmişler. Ancak okullarının da açılmasını dört gözle bekliyorlarmış. EBA Dede ve çocuklar bu virüsün bir an önce ülkemizden gitmesi için dua etmişler. Çocuklar gün gelecek yine okul bahçelerinde oyun oynayacak ve zil çalınca sınıflarına koşa koşa gideceklermiş.

Çocuklar bu zor günlerin çok yakında biteceği konusunda umutluymuşlar ve EBA Dedelerine evde kalmak için söz verip, teşekkür etmişler.

Emir Özgün Atalay

Ankara / 9

SUSUZ GELECEK

Yıl 2070, aylardan Mayıs. Yine karanlık bir gün, bugün de hayattayım. Vücudum halsiz, yürümeye gücüm yok. Susuzluğumu her hücremde hissediyorum. Masanın üstündeki bardağa bakıyorum, o da benim kadar susuz. Su bulmak zorundayım. Sürüklenen adımlarla evden çıkıyorum. Sokaklar da benim kadar, evim kadar susuz ve renksiz. Yeşilden eser kalmamış. Ağaçlar kuru, bahçeler çiçeksiz, her şey benim kadar çaresiz. Sıcaktan kurumuş topraklar, susuzluktan sürünen hayvanlar, susayan çocuklarına bir bardak su isteyen anneler bana çaresizliği anlatıyor.

Etrafımda, ellerinde boş kaplarla su aramaya giden insanlar var. Benim de elimden gelen tek şey bu. Su kaplarımı alıp, yürümeye başlıyorum. Su buluncaya kadar yürüyebilecek miyim? Vücudum susuzluğa ne kadar dayanacak? Uzunca bir müddet yürüdükten sonra, susuzların kuyruğunu görür gibiyim. Kuyruktakilerin tek isteği biraz su alabilmek. İnsanlar sıralarının gelmesini beklerken sabırsızlanıp birbirlerine giriyorlar. Bu sıraya nasıl gireceğimi, burada ne kadar bekleyeceğimi bilemiyorum. Umutsuzca yere oturuyorum.

Dedem anlatırdı; onların çocukluğunda bahar mevsimi bol yağmurlu geçermiş. Dereler, ırmaklar dolup taşarmış. Kışın lapa lapa kar yağar, toprak karı emerek bereketlenirmiş. Yağmur ve kar bolluk, bereket demekmiş. Yeşilin her tonu huzur verir, mavinin sonsuzluğu yeri ve göğü sararmış.

Mavinin beslediği yeşil bana yabancı, bize yabancı. Hiç tanımadığımız renkler bunlar. Mavi ve yeşili bizden alan ne? Bu dünyanın, bizden önceki sahiplerinin bencillikleri, düşüncesizlikleri olabilir mi? Dereleri, çayları, denizleri zehirleyen fabrikalar atıkları... Hırsları yüzünden arıtma tesislerini kurmadan para kazanan fabrikatörler... Dişlerini fırçalarken bir kova suyu boşa akıtan insanlar... Villaların, binaların bahçesinde hiçbir amaca hizmet etmeyen süs havuzları... Tamamen dikkatsizlikten ya da kasten çıkarılan orman yangınları... Yeşili, yağmur bulutlarını, bereketi bizden uzaklaştırdı. Çok acı bir gerçek, bu sorumsuzlar bizim insanlarımız...

Allah'ım bu ne rahatlık? Oysa ben su için birbirlerini öldürecek insanların devrinde yaşıyorum. Su savaşlarının tam ortadayım. Bu devirde hayat durdu.

O sorumsuz insanların bencilce kullandıkları teknolojiyle bile üretemediğimiz ama tüketmek zorunda olduğumuz bir nimeti nasıl bu kadar hor kullanırlar? Onları anlamıyorum. Herkes bilir, "Su yoksa yaşam da yoktur." Bizler hak etmediğimiz bir hayatı yaşıyoruz.

Bütün bu sitem dolu gerçekleri düşünürken sıra bana gelmişti. Saatlerdir beklediğim o anda, çatlayan dudakları susuzluktan acıyan ben, bir damla suyla mutluydum.

İşte dünyanın eski sahipleri, bizim için mutluluk bu kadar ucuz, bir o kadar da pahalı.

Aysima Özcan

Amasya / 8

TUHAF GEZEĞEN

İnsanların keşfedemediği gezegenlerden biri olan ALF06548 tuhaflıklarla doluydu. Gezegenin yarısında ilkbahar ve yaz, diğer yarısında ise sonbahar ve kış yaşanıyordu. Dünya'ya çok benziyordu. Tek farkı orada insanoğlu yoktu. Diğer canlılar vardı. Kuşlar, balıklar, kediler ve daha neler neler. Gezegenin ortasında bir salıncak vardı. O salıncağa bir insan binerse mevsimler birleşecekti.

Bir gün bir çocuk ekibi bu gezegene geldi. Ekip beş üyeden oluşuyordu. Bunlar; Aslı, Can, Sevim, Kürşad ve Aysima idi. Ekibin lideri olan Kürşad dedi ki:

- Bizi dünyadan buraya bilgi toplamak için gönderdiler. Toplam bir saatimiz var. Dünya saatine göre ALF06548 bir saat daha geriden geliyor. Gezegendeki hava, su ve toprağın yoğunluğunu ölçelim. Bu zaten yarım saatlik bir iş, geriye kalan yarım saatte ise yolculukta olmamız gerekiyor.

Can dedi ki:

- Peki ya buradaki canlılar, onları araştırmayacak mıyız?

Sevim, Can'ı onayladı:

- Evet, haklısın bizi aynı zamanda canlıları da araştırmamız için yolladılar, dedi.

Kürşad elini kafasına koydu ve kara kara düşünmeye başladı.

Zamana karşı yarışı kazanabilecekler miydi ya da bir sorun çıkarsa ne yapmalıydı? Aslı ile Aysima'dan hiç ses çıkmadı. Galiba içlerinden garip bir şey olacağı geçiyordu. Evet, yakında bir şeylerin olacağını sezinliyorlardı. O anda Aysima dedi ki:

- Hadi artık araştırmaya başlayalım epeyce vakit kaybettik.

Aslı:

- Çok doğru; zamanı tasarruflu kullanmamız gerekiyor, dedi.

Kürşad:

- Hadi o zaman araştırmaya başlayalım, dedi.

Sevim:

- Ben toprakla ilgili yoğunluğu ölçerim, dedi.

Can:

- Ben de havanın yoğunluğunu ölçerim, dedi.

Aslı:

- Ben de suyun yoğunluğunu ölçerim, dedi.

Aysima kapsül koruma görevini Kürşad da canlıları araştırma görevini aldı.

Kürşad:

- Herkes işinin başına arkadaşlar, dedi.

En tuhafı Aysima'nın göreviydi. Çünkü kapsülleri korumanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Fakat yanında kapsül görevi için hazırlanmış bir kitap vardı. Okumayı çok seven Aysima hemen kitabı okumaya başladı. Kitap bittiğinde herkes araştırmasını yapmış ve kapsüllerinin yanına dönmüştü. Aysima da kitaptaki tüm görevleri yerine getirmişti bu arada.

Kürşad yakıtları kontrol etmeye gitti. Döndüğünde üzücü bir haberi vardı.

- Arkadaşlar ne yazık ki 15 dakikalık yakıtımız var. Yani destek ekibi gelene kadar burada kaldık. Bu da demek oluyor ki yanımızda getirdiğimiz tohumlar işe yarayacak.

Sevim:

- Toprak bitki yetiştirmeye uygun. Hemen küçük bir sera yapalım, dedi.

Aslı:

- Anlaşılan bir süre burada hayat mücadelesi vereceğiz. Gezegenin dünyamıza göre doğu tarafında karanlık bir bölümü var, dedi. Sanki kış mevsimine benziyor. Diğer tarafı ise yaz mevsimi gibi. Tuhaf olansa iki mevsim arasında bir salıncak olması, gidip bu tuhaf durumu incelemeliyiz. Sizce de öyle değil mi? dedi.

Ekip hep birlikte Aslı'yı onayladı.

Sevim ve Aslı inceleme yapmak için salıncağın oraya gitti. Sevim etrafı incelerken ayağı bir dal parçasına takıldı. Sendelerken bir anda salıncakta buluverdi kendini. Başladı salıncakta sallanmaya. İşte o anda olanlar oldu. Hiç kimse gözlerine inanamadı ve mevsimler döngüsel bir sıra içinde birleşti. Önce hızlıca bir sonbahar ardından kış ardından ilkbahar ve yaz mevsimi oldu. Mevsim yaz olarak kalmıştı. Ekibin tümü salıncağın yanında toplanmıştı. Bu durum karşısında hepsi şoka uğradı.

Bu sırada salıncak bir sandığa dönüştü. Ekip lideri Kürşad hemen sandığı açtı. Sandığın içinde bir not vardı. Notta şöyle yazıyordu:

"Sevgili çocuklar görevinizi başarı ile tamamladınız. Gezegen, salıncağa bir insanın oturmasını ve insanların yaşam alanı

olmayı yüzyıllardır bekliyordu. Artık dünyanın yükünü hafifletme amacı ile ALFO6548 insanlığın hizmetindedir. Sizlerden ricam, ALFO6548'in de Dünya gibi kaynaklarının tükenmemesi için gerekeni yapmanızdır. Doğayı seven, yeşili koruyan, doğal kaynakları tasarruflu kullanan tüm insanlar buraya gelebilir."

Bu durum önce ekip tarafından takviye yakıt getiren ekiple paylaşıldı. Ardından tüm dünya ile paylaşıldı. Artık notta yazan özelliklere sahip tüm insanlar ALFO6548'e gelebiliyorlardı. Bu durum dünyadaki insanların dünya kaynaklarını kullanma konusunda da daha duyarlı olmalarını sağlamıştı. Belki de bu insanlığın son şansı idi.

Aslı, Aysima, Kürşad, Sevim ve Can notun kim tarafından yazıldığını hiçbir zaman öğrenemediler. Fakat araştırmayı hiç bırakmadılar.

Yağmurcan Yıldız

Sivas / 12

ORMANDA TEK BAŞIMA

Bölüm 1

Kaybolmak

Bugün kampımızın ilk günü. Ama ben ustalıkla, normalde harika, eğlence dolu, ateş başında hikâyelerin anlatılıp çadırların kurulacağı günü kendim için mahvettim. Nasıl mı? Durun size anlatayım:

Sabah saat on gibi kamp yapacağımız yere gitmek için ormanın içine doğru yürüyorduk. Şehrin gereksiz gürültülerinden, kirlenmiş havasından uzaklaşmak insanı rahatlatıyordu. Bunun yanında ıslak toprak kokusu -dün gece yağmur yağmış olmalı, evler o kadar dip dibe ve büyük ki, yağmurun yağdığını görmek mucizevî bir şey- kuşların o eşî benzeri olmayan sesleri ve hafif esen rüzgârda süzülerek uçan kelebeklerin eşsiz dansları insanı âdeta büyülüyordu. İşte sorun da burada başlıyor. Kelebeklere karşı değişik bir sevgi duyuyorum içimde. Hatta her zaman yanımda taşıdığım bir kelebek koleksiyonum bile var. Ama tahmin ettiğiniz gibi onları -duyarsız insanların yaptığı gibi- fileyle avlayıp hayatlarını bir hiç yapmıyorum. Yalnızca parmağıma konmalarını bekliyorum ve onları inceleyip geri bırakıyorum. Sonra da aklımda kalanları resmedip, çizdiğim kelebeği kâğıttan ayırıyorum. En son da kanatlarını yukarıya doğru katlayıp kutuma koyuyorum. Kusura bakmayın, istemeden uzattım. Kaldığım yerden devam ediyorum. İşte kelebekler

o kadar şahane dans ediyorlardı ki, ayaklarım beynimin iradesinden çıkıp onları takip etmeye başlamıştı. Bu da yetmezmiş gibi beynimi de esir almış, kontrol ediyordu. Kelebeklerin arkasından o kadar uzun süre gittim ki, onlar gökyüzüne uçup gözden kayboluncaya kadar onları takip ettim. Ancak o zaman kampçılardan uzaklaşıp bu başı sonu nerede olduğunu bilmediğim ormanın ortasında olduğumu fark ettim. Ve şimdi buradayım, ormanın ortasında, tek başıma...

Yanımda, belki iki gün idare edebileceğim kadar su, bir küçük paket kuru yemiş, not defterim, kalemim, yedek kıyafetlerim, el fenerim ve daha önce de bahsettiğim kelebek koleksiyonu kutum dışında hiçbir şeyim yok. Her ne kadar kampçılardan uzakta olsam da kendi kampımı yapmak zorundayım. Bu benim için zor bir süreç olacağı benziyor...

Bölüm 2

Minik Dost

Bir kampçının yapması gereken ilk şey, kendine bir yaşam alanı oluşturmaktır. Bunun için de öncelikle sığınacağım yeri bulmalıyım. Bir ağacın üstünde kalmak yabani hayvanlardan korunmak için ideal bir yer olsa da rahatlık ve bundan daha kötüsü üstüme böceklerin gelmesi veya uyuyunca ağaçtan düşmem gibi hayati riskler taşıdığı için uygun değil. Bir mağara da bulabilirim ama bu düşünce bana ağacın üstünde uyumanın daha güvenli olacağını çağırıştırdı. En iyisi ben her ne kadar önceki fikirlerimden daha çok beni yoracak olsa da birkaç dal parçası ve büyük yapraklar bulup çadıra benzer bir sığınak yapayım. Ama önce biraz dinlenip gücümü toptasam daha iyi olacak.

...

Ah! Evet, yeterince dinlendim. Artık işe başlasam iyi olacak. Önce şuradaki çalılığın altında duran kuru dal parçalarını toplayayım. Bu toplayacağım dal parçalarıyla sığınağımın

temelini oluşturacağım. Daha sonra da büyük yapraklar bulup sığınağımın her yanını örteceğim.

Artık sığınağımın temelini oluşturdum. Yaprakları da siva yaparak yapıştırsam yeni yuvamın içinde rahatlıkla yaşayabilirim. Daha önce büyükbabamın yanına gittiğimizde tavuk kümesinin dayanıksızlaşmış yerlerini çok ta akışkan olmayan bir çamurla sağlamlaştırdığını görmüştüm. Ben de öyle yapabilirim. Zaten toprak nemli olduğu için siva olarak kullanılabilir. Şu büyük yaprakla başlayayım.

Güneş batmak üzere... Toprağın yüzeyine koyduğum birkaç yaprağın üstüne oturmuş, kuruyemiş yiyerek gün batımını izliyorum. Gece olmadan yuvasına yetismeye çalışan kuşlar, ulumak için dolunayın doğmasını bekleyen kurtlar... Ve artık, bitmek bilmeyen günün yorgunluğunda göz kapakları yavaşça aşağıya süzülen ben...

Ah, ne kadar da çabuk sabah olmuş! Dün gece artan kuru yemişlerimle kahvaltımı yapıp yola koyulayım. Bir dakika, kuru yemişler yok! Ateşi yakmayı da unutmuşum. Kuru yemişleri bir hayvan yemiş olabilir! Hemen toplanıp aramaya başlayayım. Görüşürüz küçük yuvam!

Uzun zamandır yürüyorum ve hâlâ kahvaltı yapmadım. Su sesi geliyor. İleride bir su kaynağı olmalı! Eminim yanında meyve ağaçları da vardır. Gitmişken yarısı boşalmış olan mataramı da doldururum. Bugün muhteşem bir gün olacak, hissedebiliyorum.

Gerçekten de nehrin yanında meyve ağaçları varmış! Sonunda guruldaması bitmek bilmeyen karnımı susturabileceğim. Aa! Şu yerdekiler benim kuru yemişlerim değil mi? Yaramaz hayvancığın pati izleri de burada. Çok korkuyorum ama sanırım bu sefer de merakıma yenik düştüm. Neredesin bakalım meraklı hayvancık? Buldum! Bu yavru bir tilki. Hafif kırmızıya çalan turuncu tüyleri arasına karışmış beyaz tüyleriyle o kadar sevimli görünüyor ki... Sanırım annesini kaybetmiş. Benim yanımdaki kuru yemişleri aldığına göre

çok acıkmış olmalı. Çünkü hayvanlar çok acıkmadığı sürece insanlara yaklaşmaz. Kuru yemişlerimin çoğunu bitirmiş olsa da hâlâ bana yaklaşıırken çekinmiyor. O da benim gibi aç olmalı. Şu meyveleri toplayıp beraber yesek hiç de fena olmaz. Gün kısa, bir işi bitirdin mi diğerine başlamalısın!

Artık guruldamarlar dindi. Sırtımı büyük bir ağaca dayamış, küçük tilkinin çenesinin altını okşuyorum. Tilkicik de başını güvenle dizime yaslamış, ben okşadıkça mırlamaya benzer sesler çıkarıyor. Küçük bir mola...

Bölüm 3

Kurtulmak

Uzaktan gelen hırlamalarla irkildim. Yavru tilkiye baktım, hâlâ uyuyordu. Hemen çantamı sırtıma taktım ve tilkiyi de kucağıma alıp sesin geldiği yerin tersine doğru koşmaya başladım. Tilkicik koşmamın verdiği sarsıntı ile uyandı. Sonra da kucağımdan atlayıp hırlamanın geldiği yere doğru koşmaya başladı. O buraya, ormana aitti. Başının çaresine bakabilirdi. Ama çok küçük olduğu için zarar görebilirdi. Bunun için ben de tilkinin peşinden gittim. Onu yakaladım ama artık çok geçti. Hırlayan büyük hayvan tam karşımızdaydı. Yavru tilki kucağımdan atladı ve büyük hayvana doğru gitti. Bir süre sonra hırlamalar kesildi. Ancak o zaman gözümü açabildim. Yavru tilki, büyük hayvanın önünde oturuyordu. Bu oydu, yavru tilkinin annesi! Başta ikimiz de birbirimizi düşman sanmıştık. Ama şimdi anlıyorum ki, anne tilki yavrusuna ulaşmak için hırıliyordu. O da benim onlara zarar vermeyeceğimi anlamış olmalı ki, başını teşekkür edercesine eğip yavrusuyla birlikte gitti. Ben de bir yudum su içtim ve o anın verdiği rahatlıkla ormanın huzur dolu sesini dinlemeye başladım. Ateşin kuru dalları yakarken çıkardığı sesler geliyordu. Korkuyla ayağa kalktım ve arkamdaki çalılığı aralayıp geniş düzlüğe baktım. Mutluluktan hareket edemiyordum. Heyecanla titremeye başladım. Onları bulmuştum! Kamp alanı gözlerimin önünde seriliydi...

Zeynep Rana Koç

Sivas / 9

BÜYÜK İŞLER KOCAMAN KARARLAR

Eray çok çalışkan bir çocuktü ama bu aralar derslerine hiç çalışmıyordu. Çünkü okuldan üç arkadaşı Eray'ın peşini bırakmıyorlardı. Bugün teneffüste ise annesinin kendi elleriyle hazırladığı kekini almaya çalışmışlardı. Eray vermek istemese de zorla kekini vermişti. Eray bu olayı annesine ve babasına anlatmıyordu. Arkadaşları anlatırsa başının büyük derde gireceğini söylemişlerdi.

Ertesi gün babası onu okuluna bıraktı. Eray yavaş ve ürkek bir şekilde sınıfına doğru ilerledi. Ders Matematikti. Eray sınıfa girdikten birkaç dakika sonra öğretmeni de sınıfa girdi. Öğretmeni akıllı tahtada geometrik şekillerden üçgen şeklini açtı ve özelliklerinden bahsetti. Şöyle dedi: Üçgenin üç kenarı ve üç köşesi vardır. Eray üçgeni duyunca o üç arkadaşının üçgen şekli oluşturup; kendisini sıkıştırdıkları anı hatırladı. Ardından öğretmenleri kareden bahsetmeye başladı ve şöyle dedi: Karenin dört kenarı ve dört köşesi vardır. Eray kareyi duyunca aklına o üç çocuktan en iri yarı olanının üstündeki tişörtte de kareler olduğunu hatırladı. Eray böyle düşünürken zil çaldı.

Şimdi dünyadan çokook uzakta olan Matematik Gezegeni'ne gelelim. Matematik Gezegeni'nin amacı matematiği öğrenmeye çalışan öğrencileri desteklemek ve matematikle arası pek iyi olmayan öğrencilere matematiğin neredeyse hayatımızın tamamını kapladığını ve matematikten birkaç

konuyu öğretmektir. Matematik Gezegen'inin başkanı profesör Pi uzmanlarıyla bir toplantı düzenlemiştir.

Toplantıda dünyalı bir çocuğun matematikten uzak kaldığını ve ona yardımcı olması için bir uzman aradığını söyledi. Uzman Trigo hemen atıldı:

-Ben bu göreve üstlenirim profesör Pi.

-Tamam, bu görevi sana veriyorum.

Herkes sırayla dağılmaya başladı. Trigo odasına geçtiğinde yardımcısı Frigo hemen:

-Nasılsın Trigo? Sana bir görev verildiğini duydum.

-Evet Frigo.

-O zaman hemen işe koyulalım.

Birlikte ışınlanma odasına geldiler. Orada çalışan bir adam:

-Gideceğiniz gezegeni, ülkeyi ve şehri söyleyin. Trigo hemen bilgileri söylemiş. Gözlerini kapatmışlar ve Dünya'ya ışınlanmışlar.

-O gün Dünya'da hafta sonuymuş. Eray ailesiyle kahvaltı yapıyormuş. Bir an babasının cep telefonu çalmış. Babası telefonu açınca onu işten çağırdıklarını öğrenmiş. Babaları Eray ve Duygu'yu da götürecekmiş.

Eray'ın babası bahçelere çit yaparmış. Telefonda ise bir Bilim Merkezi'ne çit yapılması gerektiği söylenilmiş. Kahvaltılarını bitirip Eray ve kardeşi Duygu arabaya binmiş. Babası verilen konumu açmış. Yarım saat sonra Bilim Merkezi'ne gelmişler. Onları bilim uzmanı kılığına girmiş Trigo karşılamış.

Babası arabadan metre, not defteri ve kalem getirmiş. Duygu:

-Acaba bu yetiştirdikleri bitki de ne?

-Bunlar karpuz, dedi Trigo.

-Vay canına! Çocuklar kışın da karpuz yiyebilsin diye karpuz mu yetiştiriyorsunuz?

-Evet.

-Ama bunlar karpuzdan çok kitaba benziyor.

-Evet! Bu, deneme tarlamız. Her bir tohumu çocukların hayal gücüyle besledik ve özel bir yöntemle büyüttük. Bu tohumlar büyüüp çocukların hayal ettikleri kitaplara dönüşüyor.

Eray ve Duygu aynı anda:

-Vay canına!

-Şimdi çitlere geçelim.

Eray biraz uzaklaşınca bunun bir üçgen olduğunu anladı. Babasıyla birlikte tarlanın bir kenarını ölçtüler ve tam kırk sekiz metre geldi. Eray babasıyla birlikte diğer kenarı tam ölçeceklerken Trigo:

-Durun! Neden diğer kenarı ölçüyorsunuz?

-Siz tek bir kenarına mı çit istediniz?

-Hayır, bakın bu bir eşkenar üçgen. Tek bir kenarını ölçseniz bulursunuz. Üçgenin üç kenarı vardır ve bu bir eşkenar üçgen olduğu için tüm kenarları eşittir. Eğer bir kenar uzunluğunu üç ile çarparsan çevresini bulursun.

Eray Trigo'nun söylediği işlemleri hemen not defterine yazdı ve sonucu buldu. Sonuç 144 metre.

Babası çitleri getirip onları sabitlerken Eray, kardeşi Duygu ve Trigo yan tarlaya geçtiler. Bu da bir üçgendir. Ama tam eşit değildi sanki. İki kenarı eşit, diğerleri farklı.

Duygu: Peki ya burada ne yetiştiriyorsunuz?

Trigo: Çilek yetiştiriyoruz ama bunlar zeki çilek. Çünkü içine hiçbir yabancı maddenin girmesine izin vermiyor. Ne sunî gübrelerin, ne kirlenmiş suların, ne de zehirlenmiş toprağın...

Duygu: Bunu nasıl yapıyor?

Trigo: Bu çileğin yeni özellikleri var. Bu özellikleri sayesinde her şeyi analiz edebiliyor ve onun doğallığına zarar verebilecek hiçbir besini kabul etmiyor. Yüzde yüz organik çilek. Alın hadi yiyin.

-Hımm.

-Geçelim ölçülere.

Eray ve Trigo birlikte eşit olan iki kenarın birini ölçtüler. Buldukları sonucu iki ile çarptılar. Ardından Trigo ve Eray farklı uzunlukta olan kenarı ölçmüşler. Çarpıp buldukları sonuç ile şimdiki buldukları sonucu alt alta yazıp toplamışlar. Trigo buldukları sonuç kağıdını çocukların babalarına götürmüş. Trigo birkaç dakika sonra gelmiş. Beraber yan tarlaya geçmişler. Eray bu tarlanın kenarlarının farklı olduğunu anlamış.

-Bu bir çeşitkenar üçgen değil mi?

-Evet, bu bir çeşitkenar üçgen. Bu nedenle bütün kenarlarını ölçüp toplayarak sonucu buluruz.

-Burada ne yetiştiriyorsunuz?

-Bizler burada "Işıldayan Armutlar" yetiştiriyoruz. Bu armutlar sabahları güneş enerjisini içlerine çekip akşamları ışık yayıyorlar. Hadi şimdi buranın çevre uzunluğunu ölçelim. Eray ve Trigo hemen ölçmeye başladılar. Her kenarını ölçtüler. Alt alta yazıp topladılar. Eray buldukları sonuç kağıdını babasına götürdü. Geldiğinde Trigo ile Duygu konuşuyordu. Hep beraber yan tarlaya geçtiler.

Eray: Burada ne yetiştiriyorsunuz?

Trigo: Bu tarlamızda üzüm yetiştiriyoruz; fakat sıradan bir üzüm değil. Bunlar bilgelik üzümleri.

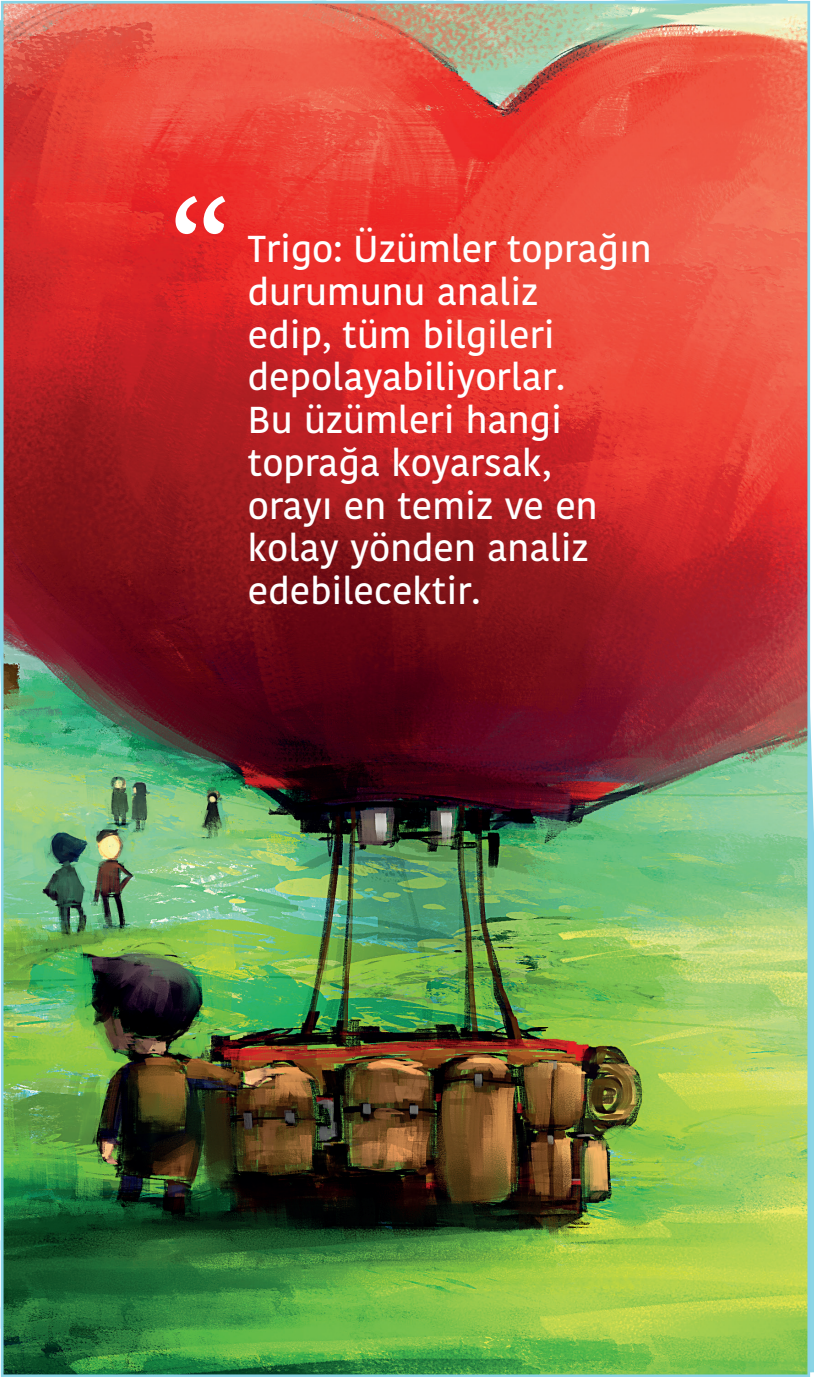
Eray: Peki ya adları neden bilgelik üzümleri, özelliği nedir?

Trigo: Üzümler toprağın durumunu analiz edip, tüm bilgileri depolayabiliyorlar. Bu üzümleri hangi toprağa koyarsak, orayı en temiz ve en kolay yönden analiz edebilecektir. Şimdi geçelim ölçümlere. Eray ve Trigo, bu tarlanın kare olduğunu biliyorlardı. Hemen bir kenarını ölçüp dörtle çarpıp sonucu buldular. Eray, sonucu buldukları kâğıdı Trigo'ya verdi. Trigo onlara üzümlerden ikram etmişti. Trigo gelene kadar onlara ikram edilen üzümleri yediler. Trigo ile birlikte babaları da gelmişlerdi. Babaları son tarlanın çitini yaptıktan sonra Trigo onları yolcu etti. Eray, kardeşi ve babası arabalarına binip gittiler.

Sabah uyandığında Trigo, kendini odasında buldu. Frigo'dan Eray'ın durumunu ona göstermesini söyledi. Frigo, Trigo'nun dediğini hemen yerine getirdi. Trigo çok mutluydu; çünkü Eray bir zamanlar olduğu gibi, derslerinde çok başarılı bir öğrenci olmuştu. Trigo bugün şunu anlamıştı. Şu evrende paylaştıkça çoğalan iki şey vardı. Biri bilgi diğeri ise sevgi idi. Bu gezegende ikisi de çok boldu ve buradan yayılıp çoğalmaya devam edecekti.

“

Trigo: Üzümler toprağın durumunu analiz edip, tüm bilgileri depolayabiliyorlar. Bu üzümleri hangi toprağa koyarsak, orayı en temiz ve en kolay yönden analiz edebilecektir.

Mete Terzi

Bartın / 8

PABUÇ BALIĞI

Zeki karnesini alıp heyecanla eve doğru koştu. Artık beşinci sınıfa geçmişti. Sevinçle karnesini annesine, babasına gösterdi. Güzel bir tatili hak etmişti. Akşama kadar denizde yüzüp balık tutacak, sahilde arkadaşları ile top oynayacaktı.

Zeki, Karadeniz kıyısında küçük bir ilçede yaşıyordu. Yaşadığı yerde her sene eylül ayının başında pabuç balığı festivali düzenlenirdi. Pabuç balığı, sadece Zeki'nin yaşadığı ilçede görünen nesli tükenmekte olan bir balıktı. Şekli ayakkabıya benzediği için pabuç balığı denirdi. Ayrıca bu balığın kuyruğu da kalp şeklindeydi. Zeki pabuç balığı festivali için sabırsızlanıyordu. Çünkü festival boyunca bütün sokaklar ısıt ısıt olurdu. Her yerden kemençe sesleri yükselirdi. Sokakları mis gibi pabuç balığı kokusu sarardı.

Zeki dışarı çıktığında ne bir süs vardı, ne de bir eğlence... Sanki herkes unutmuş gibiydi. Yoldan geçen birine sordu:

- Amca festival neden yapılmıyor?

Amca:

- Uşağım bu seneki pabuç balığı festivali iptal oldu.

Zeki:

- Neden?

Amca:

-Çünkü bu sene hiç pabuç balığı tutulamadı. Nesli tükendi diyorlar.

O anda belediye hoparlöründen bir duyuru yapıldı. Duyuruda şöyle deniliyordu: Pabuç balığı yakalayan ödüllendirilecektir.

Bunu duyan herkes çok sevindi ve kayıklarına doğru koşmaya başladı. Deniz kayıklarla dolmuştu. Kayıkların içerisinde Zeki ve babası da vardı. Babası pabuç balığının kapalı havalarda, kayalıkların kenarlarında bulunduğunu söyledi.

Kısa bir süre sonra kayalıklara varmışlardı. Çok uzun süre oltaları suda beklemelerine rağmen hiç pabuç balığı tutamamışlar, ilk gün başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Tıpkı Zeki ve babasınıninki gibi tüm kayıklar boş dönmüştü.

Ertesi gün Zeki'nin babasının işe gitmesi gerekiyordu. Zeki denize açılmayacakları için çok üzgündü. Bu yüzden tek başına balık tutmaya gitmenin iyi fikir olduğunu düşündü. Torbasına yiyecek bir şeyler koyup annesinden gizli kayığa bindi ve denize açıldı. Pabuç balığını bulmalıydı. Büyük ödülü kazanmalıydı. Böylece festival de yapılmış olacaktı.

Zeki ilk önce bir süre nereye gitmesi gerektiğini düşündü. Babasıyla birlikte gittiği kayalıklara gitmeye karar verdikten sonra kayığını o tarafa doğru sürdü. Dakikalar içerisinde kayalıkların oraya varmıştı. Oltasını hemen suya atıp beklemeye başladı. Oltasını suya atalı iki saat olmuştu. Sıkılmıştı, karnı acıkmıştı ve pabuç balığını tutamayacağını düşünmeye başlamıştı. Çarşıda gördüğü amcanın söyledikleri doğrudu galiba. Pabuç balığının nesli tükenmişti. Artık eve gitmeliydi. Hem annesi de merak etmiştir. İstemeye istemeye ve üzgün bir şekilde kayığını kıyıya doğru sürdü ama evler bir türlü görünmüyordu. Yoksa kaybolmuş muydu? Galiba yönünü kaybetmişti. Kayığını durdurdu etrafına bakınmaya başladı. Kıyıyı göremiyordu. Korkmaya başladı. Sonra tekrar kayığını

çalıştırdı, biraz daha ilerledi.

Denizin üzerinde bir karartı belirdi. Önce anlayamadı. Yaklaştıkça bunun küçük bir adacık olduğunu fark etti. Kayığını yaklaştırdı. Adacığın üzerinde martılar ve yengeçlerin olduğunu gördü. Aslında bu adacık büyük bir kaya parçasıydı. Üzerinde yosunlar vardı. Biraz daha ilerlerse adacığa çıkabileceğini düşündü. Kayığı yaklaştırdı, dikkatlice kayıktan indi ve kayığın ipini bir taş parçasına bağladı. Biraz dinlendi, yemeğini oradaki martılarla paylaştı.

Bu adanın etrafı kayalarla kaplıydı. Acaba burada pabuç balığı var mıydı? Oltasını ve kovanını kayıktan aldı. Oltayı suya atıp beklemeye başladı. Güneş batmak üzereydi. Artık ümidi tükenmişti. Eve gitmeliydi. Zaten kaybolmuştu. Tam o anda oltasında bir kıpırdama fark etti. Heyecanla oltasını çekmeye başladı. Bir an önce balığı çekmek istiyordu. Ancak hızlı çekerse balığın kaçabileceğini düşünerek daha dikkatli çekmeye başladı. Oltanın ucu yaklaştığında heyecanı da artmaya başlamıştı. Biraz sonra oltanın ucundaki pabuç balığını gördü. Sevinçten kalbi küt küt atmaya başladı ve "Yaşasın!" diye bağırdı. Balığı oltadan çıkardı, dolu kovaya koydu. Bir an önce kıyıya vararak balığı verip ödülü almak istiyordu. Festivalde herkes ondan bahsedecekti. Festivalin yıldızı olacaktı. Arkadaşları çok sevinecekti. Öğretmenine de balığı nasıl tuttuğunu anlatacaktı. Büyük ödülle arkadaşlarının ve kendisinin almayı hayal ettiği o kırmızı bisikleti nihayet alabilecekti. Bisikletine sadece kendisi binmeyecek, arkadaşlarının binmesine de izin verecekti.

Kovadaki balığına yeniden baktı. Balığı kovanın içinde yüzüyordu. Ne kadar güzeldi. Pulları pırıl pırıldı, kuyruğu gerçekten kalp şeklindeydi. Acaba başka pabuç balığı var mıydı? Bir tane daha yakalasa ne güzel olurdu. Oltasını tekrar suya atmak istedi ama çok geç olmuştu. Hava kararmadan eve gitmeliydi. Kovanını dikkatlice kayığa yerleştirdi. İpi çözdü ve kayığa binip yola çıktı. Küçük adacığa veda etti. Bu ada

ona şans getirmişti. Bu adacığa “Pabuç Balığı Adası” demeye karar verdi. Buraya babası ile de gelmeliydi.

Kayığın dümenini tutup yola devam ederken yakaladığının son pabuç balığı olabileceği aklına geldi. Zeki aç gözlülük edip bu balığı yakalarsa ne festival kalırdı ne de pabuç balığı. Ama onu tekrar suya atarsa, binlerce yumurta bırakıp, tekrar çoğalabilirdi. Yeniden bu denizlerde özgürce yüzebilirdi. Tıpkı babasının anlattığı gibi kova kova balık yakalayabilirlerdi. Zeki’nin çok sevdiği festivaller de devam ederdi.

Zeki balığı serbest bırakmaya karar verdi. Aniden kayığı durdurdu. Elini kovaya daldırdı, balığa dokundu ve onunla vedalaştı. Kovadaki balığı suya bıraktı. Hep insanlara, hayvanlara yardım etmeyi hayal ederdi... İşte şimdi hayali gerçek olmuştu... Nesli tükenmekte olan bir balığı kurtarmış olabilirdi. Balığın arkasından baktı. Daha huzurlu ve mutluydu.

Ayağa kalkıp kayığına çalıştırdı. Babasının ona anlattığı gibi yolunu bulmak için caminin minaresini görmeye çalıştı. Bir süre sonra caminin minaresini ve kıyıdaki evleri gördü. Doğru yoldaydı. Kıyıya doğru ilerlerken balığı yakalamanın coşkusu ve onu suya bırakmanın sevincini yaşıyordu.

Çok yorulmuştu ama çok da mutluydu. Bugün yaşadıklarını kimseye anlatmayacaktı. Artık ne ödül ne de insanların onu alkışlaması önemliydi. Balığı suya bırakarak doğaya iyilik yaptığı düşüncesi onun için en büyük ödüldü.

O ödülünü almıştı...

Deniz Baray Şen

İstanbul / 9

SİHİRLİ DUT

Ahmet o gün arkadaşlarıyla buluşup futbol oynamak için dışarı çıkmıştı. Ancak onları gördüğünde bir gariplik olduğunu fark etti. Sanki onları daha önceden tanıımıyormuş gibi hissediyor, arkadaşları da ona, sanki uzaylı görmüş gibi bakıyordu. Ahmet ilk başta arkadaşlarını şaşırtacak bir şey yaptığını düşünse de sonra anladı ki kendisinde bir sorun yoktu; sorun arkadaşlarındaydı.

Bundan iki hafta önce; Ahmet, Emre, Ege ve aileleri ile ormanda piknik yapmaya gitmişlerdi. Piknik örtüleri çimenlere örtülmüşken Emre'nin babası Haşım amca, "Ahmet, Emre, Ege haydi çocuklar gelin, mangal hazır." diyerek çocuklara seslenmesine rağmen Ahmet, Ege ve Emre'den ses çıkmıyordu. Ahmet'in annesinin hemen telaşa kapılıp "Yoksa çocuklar kayıp mı oldu?" demesi üzerine Emre ve Ege'nin annesi de telaşlanarak hep birlikte Ahmet, Ege, Emre diye bağırırmaya başladılar. Bu olaylar yaşanırken Ahmet, Ege ve Emre farkında olmadan piknik alanından çok uzaklaşmışlardı. Ahmet, "Ege ve Emre'ye piknik alanından çok mu uzaklaştık yoksa bana mı öyle geliyor?" dedi. Emre atıldı ne uzaklaşması Ahmet, hâlâ piknik alanına çok yakınız. Ege de Ahmet'e katılmadığını söyledi. Ahmet de "Hemen döneriz ama önce gelin şuradaki ağaçtan dut yiyelim." dedi. Emre ile Ege tamam dedi. Ege ve Emre ağaçtan dutları koparıp yemişti. Ahmet ise son anda yemekten vazgeçmişti çünkü dutların rengi ona olması gerekenden değişik gelmişti. Aslında tadını

çok da merak etmesine rağmen tam elini uzatmışken kulağına bir ses “Sen yeme, sen yeme!” diye fısıldamıştı. Tam o sırada Ahmet, annesinin de kendisine seslendiğini duydu. Tam neler oluyor diye ürpermişken Ege ve Emre de annelerinin sesini işitmişti. Bunun üzerine her üçü de annelerine doğru koşup sarıldılar ve öptüler. Anneleri: “Nerelerdeydiniz çocuklar, çok korktuk.” dedi. Ardından hep beraber piknik alanına gittiler. Mangal hâlâ sıcaktı. Afiyetle yemeklerini yedikten sonra yorgun ama mutlu bir şekilde evlerine döndüler.

Emre’nin eve gelir gelmez karnında büyük bir ağrı başlamıştı. Dayanamayacak kadar çok sancıyordu. Yüksek sesle ağlamaya başlayınca, hemen anne ve babası yanına koştular. Telaşla hastaneye gitmek üzere yola çıktılar. Ege’nin de aynı şekilde karnı ağrıyordu ve onlar da ailece hastaneye koşmuşlardı. İki arkadaş ve ailesi aynı hastanede karşılaştılar. Çok şaşırdılar, piknikte yedikleri bir şeyin onları bu hâle getirdiğini düşündüler. Çocuklar içerdeydi ve doktorlar henüz bilgi vermemişlerdi. Anne ve babalarıysa bekleme salonunda telaş içinde bir o yana bir bu yana hızlı adımlarla yürüyorlardı. Doktorlar dışarı çıkar çıkmaz hemen yanlarına koştular. Her iki çocukta da aynı belirtiler vardı ama tahlillerinin hepsi temiz çıkmıştı. Doktorlar çaresiz bir şekilde ağrı kesici vererek çocukları on beş gün sonra kontrole gelmek üzere evlerine gönderdiler.

Hastaneden döneli iki gün olmuştu. Emre’nin artık karnı ağrımiyor ama kendini olduğundan çok farklı hissediyordu. Etrafındaki her şey çok farklı görünüyordu. Sanki her şeyi ilk defa görüyordu. Emre telaş içinde Ege’yi aramak istedi. Acaba o da aynı şeyleri mi hissediyordu? Annesinden Ege’yi aramasını rica etti. İki arkadaş hem şaşkınlık hem korku içinde aynı şeyleri hissettiklerini anladılar. Günler hızla geçiyordu. Artık eskisi gibi haylazlık yapmak, arkadaşlarını kandırmak, korkutmak gelmiyordu içlerinden. Neredeyse iki hafta evde kitap okudular, resim çizdiler, hiç sevmedikleri ders çalışmayı bile seviyorlardı artık. Doktor kontrolünde de

her şey normal çıkmıştı. Sanki ikisi de hep dalga geçtikleri Ahmet'e benzemişlerdi.

O gün futbol oynamaya çıktıklarında birbirlerine şaşkın şaşkın bakmaları bu yüzdendi. Ahmet dutu yememiş, Emre ve Ege afiyetle midelerine indirmişlerdi dutları. Sanki o dutlar, Ege ve Emre'yi tüm kötü huylarından kurtarmıştı. O gün neşe içinde futbol oynadılar akşama doğru evlerine gittiler.

Üç arkadaş, yıllar boyunca hep görüştüler. Her konuda birbirlerine destek ve yardımcı oldular. Yıllar sonra bile bir araya geldiklerinde o günü, piknik maceralarını ve dutun onlara yaptıklarını şaşkınlıkla hatırladılar. Ege ve Emre çocukken gördükleri bir rüyayı bir akşam iş çıkışı buluşup sohbet ederken tesadüfen birbirlerine anlattıklarında şok oldular. Her ikisi de tıpatıp aynı rüyayı görmüştü. Düşlerinde yaramaz ve haylazlıkla geçirdikleri bir günün sonunda bastıkları çamur, bataklığa dönüşmüş ve onları içine doğru çekmeye başlamıştı. Tam bellerine kadar çamura batmışken bir el uzanıp onlara bir avuç dut uzatmıştı. Dutu yediklerinde kendilerini güneşli bir günde yemyeşil çimenler üzerinde oynarken bulmuşlardı. Dutları uzatan kişi onlara bu dutun mucizevi olduğunu, yanlış yolda ilerleyenlere doğru yolu gösterdiğini söylemişti. Her iki arkadaş da aradan geçen onca yıllar içinde bu rüyayı hatırlayıp birbirlerine anlatmadıklarına hayret ettiler. Heyecan içinde Ahmet'i arayıp rüyalarını anlattılar. Ahmet: "Keşke ben de yeseydim, çok canım çekmişti." deyince o kadar çok güldüler ki herkes dönüp onlara baktı.

Kim bilir belki size de bir gün biri sihirli bir dut uzatır belki de bu sadece bir hayaldir. Siz birinin size dut uzatmasını beklemeden hep iyinin, doğrunun ve güzelin peşinden gidin. Biri dut uzatırsa da sakın yıkamadan yemeyin...

“

Düşlerinde yaramaz ve haylazlıkla geçirdikleri bir günün sonunda bastıkları çamur, bataklığa dönüşmüş ve onları içine doğru çekmeye başlamıştı. Tam bellerine kadar çamura batmışken bir el uzanıp onlara bir avuç dut uzatmıştı. Dutu yediklerinde kendilerini güneşli bir günde yemyeşil çimenler üzerinde oynarken bulmuşlardı.

Derin Sur

Kırşehir / 9

YELKEN AÇILAN HAYALLER

Gelecek bir bilinmezlik midir? Yoksa hayallerimi gerçekleştirebileceğim bir zaman dilimi mi? Esasında hayal kurmadan yaşadığımız hiçbir anın anlamı yoktur. Gelecekte başaracağımız her şey aslında hayalini kurmuş olduğumuz düşlerden ibarettir. Ben size zaman treninin durmuş olduğu istasyonlardan birinde kurmuş olduğum bir hayalden bahsedeceğim.

Benim de hemen herkes gibi gelecekte olmayı hayal ettiğim bir meslek var elbet. Hatta bazıları inanmadığım, olmaz dediğim hayaller taslağı. Fakat ben size biraz farklı olarak hayatımda olmasını istediğim insan ilişkilerimden bahsetmek istiyorum:

Mesela çocukluktan edindiğim birkaç dostumla açık camdan gelen manolya ağacının kokusu eşliğinde yapılan tatlı sohbetlerim olsun.

Evimde sıkıldığım ya da hüznümlendiğim bir anda, komşudan gelen bir gitar sesinin mutluluk verici notalarından çıkan dalgalar olsun hayatımda.

Mesleğimi yaparken çevremde hep beyaz, narince bakan portakal çiçeğinin ilhamını verecek arkadaşlarım olsun.

Evim bir çocuk parkının yanında olsun mesela. Büyüsem de içimde kalan çocukla ve parktan gelen çocukların şen

kahkahalarıyla hayatımda kalın giden notaların arasında hoş, ince bir ezgi gelsin bana.

Her yerde umut türküsü şakırdayacak bülbüller olmayacak ya... Ama beni her düştüğümde kaldıracak, ufacık bir yaramda "Bak öptüm, geçti." diyen ailem her zaman yanımda olsun benim.

Çevremde başka canlılar da olacak tabii... Yavru kedilerin çekinmeden miyavladığı, kaldırımıdaki gelinciklerin ezilmediği, ağaçların korkusuzca gökyüzüyle komşu olabileceği kadar büyüdüğü bir dünyam olsun.

Çok değil aslında istediklerim ve hayallerim. Denizden bir avuç su almak gibi benimkisi. Unutmamalıyız ki en sınırsız kaynak hayal gücümüzdür. Ey Dünya! Duy sesimi, hayallerimi.

Berkay Al

Amasya / 12

O GÜN

O gün okuldan biraz geç çıkmıştı Ömer. Okulun voleybol takımındaydı ve antrenmana katılmıştı dersleri bitince. Elinde topu, sırtında çantası oynaya oynaya evine gidiyordu. Ayağı taşa takılınca birden yere kapaklandı, elindeki top fırlayıp gitti. Ne olduğunu anlamaya çalışırken kendisine doğru mahcup, ürkek, kirli bir elin uzandığını gördü. Düştüğü yerden kalkarak üstünü başını silkeledi ve topunu kapıldığı gibi koşarak uzaklaştı oradan. Kendisine uzatılan eli tutmadığı gibi bunu yapan çocuğa da bir teşekkür etmemiştir.

Eve geldiğinde kimseye bir şey söylemeden odasının yolunu tuttu üstünü başını çıkarmalıydı. Pantolonun dizi yırtılmıştı ve kanıyordu. Banyodan pamuk ve batikon alarak dizini temizleyecekti. Batikon damlatılmış pamuğu dizini bastırdı. Acıyordu ama dizi mi kalbi mi bilemedi. Gözünün önüne ilk o kirli eller geldi. Kafasını kaldırdığında gördüğü o mahcup çipil çipil siyah gözleri hatırladı. Neden tutmamıştı o eli? Neden bir teşekkür etmemiştir? En azından biraz gülümseyebilirdi? Kaçarak uzaklaşmak da neydi?

Bütün akşam kafası bu sorularla meşguldü. Akşam sofraya oturmuş ne tek bir lokma yemek yemiş ne de tek bir söz etmişti. Yarın onu bulacak ve gereken neyse onu yapacaktı. Bu iç rahatlaması ile gözlerini sonunda kapatabildi.

Ertesi gün okulda dersinin bitmesini bekledi ancak zaman geçmek bilmiyordu. Bekledikçe içindeki stres daha da artıyordu. Ya onu bulamazsa ya özrünü kabul ettiremezse? Tüm bunlar beynini meşgul ediyordu. Basket antrenmanı

sonrası koşarak çıktı okuldan. Onu bulacaktı, bulmalıydı. Köşeyi dönerken derin bir nefes aldı ve biraz sonra karşısına çıkacak çöp tenekesini beklemeye başladı. Onu tam işte dün gördüğü o noktada bulacaktı. Ama korktu, yapamadı, durakladı.

“Merhaba!” dedi birisi ona arkasından. Gelen sesle irkildi, sıçradı birden ve elindeki top fırladı gitti. Telaş, korku, pişmanlık, şaşkınlık, sevinç, heyecan tüm duyguları birbirine girmiş bir hâlde gülmeye başladı. Katıla katıla gözlerinden yaş gele gele gülüyordu. Karşısındaki çocuk bir an ne olduğunu anlayamadı ama o da kendini bıraktı, gülmeye başladı. Ne kadar duvarın dibine oturup güldüklerini bilmiyorlardı ama her kahkaha, her gözyaşı içlerindeki kiri pası temizlemişti.

Bir zaman sonra Ömer sordu:

- Kimsin sen? Ne yapıyorsun burada?

Çocuk başını önüne eğerek,

- Mustafa. Çöp topluyorum, dedi ve başını eğdi.

Sanki adını söyleyince hayatını tüm gerçekliği ortaya çıkmıştı. Utandı. Acıktım ben, dedi ve cebinden yarım ekmek çıkardı. Hiç düşünmeden ikiye böldü ve Ömer’e uzattı. Yapmayacaktı bunu, bu sefer kendisine uzatılan eli boş çevirmeyecekti. Tereddüt bile etmeden aldığı ekmeği ısırды, büyük bir iştahla. Mahcup çipil çipil gözler ısıll ısıldı.

Yıllar sonra ofisinde otururken hatırladı bugünleri Ömer. Onun kendisini bulmasını sağlayan o yaşadığı iki gündü. Mustafa’yla o günden sonra çok iyi iki arkadaş oldular. Her dertte kederde sevinçte ortak oldular. Acıyı da tatlıyı da beraber yaşadılar. Hayatta yollarını hep kesiştirdiler. Bugün ikisi ülkede ses getiren bir yardım kuruluşunun başındalar. İhtiyacı olan insanlara yardımlar ulaştırıyorlar, o ilk gün duvarın dibinde otururken kurdukları hayaldeki gibi.

Ve artık o mahzun çipil çipil siyah gözler ve Ömer ısıll ısıllar.

Harika Güler

Ağrı / 13

ATATÜRK'E HEDİYEMİZ

Öykü 5. sınıfa gidiyordu. Mart ayının sonlarına gelinmişti. Öğretmenleri o gün sınıfta bir duyuruda bulundu. "Arkadaşlar, bildiğiniz gibi 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı yaklaşıyor. Birlikte bir gösteri hazırlamaya ne dersiniz?". Bütün sınıf, hep bir ağızdan "Eveet! Çok isteriz." diye haykırdı. Gösteride sergilenmesini istedikleri fikirleri düşünüp bir hafta sonra sınıfta paylaşma kararı aldılar. O gün cuma olduğu için Öykü ve sınıf arkadaşları hafta sonu buluşmaya karar vererek pazar günü bir araya geldiler. Yapacakları gösteri hakkında uzun uzadıya konuştular. Sonunda tek bir istekleri vardı o da öğretmenlerine yapacakları gösteriyi beğendirmektir.

Bu buluşmaları verimli geçmişti. Çünkü herkes Öykü'nün fikrini çok beğenmişti. Öykü, İstiklâl Marşı'nı işaret diliyle okumayı önermişti. Bu çok güzel ve duygusal bir şeydi. Çünkü 23 Nisan, Atatürk'ten çocuklara armağandı. Onlar da yapacakları gösteriyi hem kendi öğretmenlerine hem de Başöğretmen Mustafa Kemal Atatürk'e hediye edeceklerdi. Pazartesi günü öğretmenlerine gösterileri için fikirlerini açıkladılar. Öğretmenleri İstiklâl Marşı'nı işaret dili ile okuma fikrini duyunca hem çok duygulandı hem de çok gururlandı. Hemen kabul etti ve o gün çalışmaya başladılar.

Günler, haftalar geçti. 23 Nisan'a bir gün kalmıştı. Öykü çok heyecanlıydı. Çünkü çok çalışıp güzel bir şey ortaya

koymuşlardı. Ay yıldızlı elbiseler giyeceklerdi. Sabaha kadar heyecandan doğru dürüst uyuyamadı ve sabah oldu. Öykü, ay yıldızlı tişört ve beyaz pantolonunu giydi, okula gitti. Okul şenlik alanı gibiydi. Kırmızı ve beyaz beraberken ahenkle dans eden bir Türk bayrağını andırıyordu her biri. Herkes çok güzel gözüküyordu. Öğrenciler gösterilerine başladı. Sıra 5/B'de, Öykü'nün sınıfındaydı. Hepsi sıraya geçti ve işaret diliyle İstiklâl Marşı'nı okudular. Gösteri bittikten sonra herkes çok duygulanmıştı. Tabii ki 5/B'de... Bu tüm okul için çok anlamlı bir 23 Nisan'dı ve tek dilekleri her çocuğun 23 Nisan'da sadece çocuk olmalarının mutluluğunu yaşamaları ve Atatürk'e 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nı bizlere hediye ettiği için sonsuz teşekkür etmeleriydi.

Elif Deşat

Manisa / 10

ARAYIŞ

Oğün yaşadığım olaydan sonra hayatımdaki bir çok şey değişmişti. Neden mi? Çünkü aklımdan bile geçiremeyeceğim birçok şeyin farkına varmak beni bilmediğim fakat fazlasıyla merak ve heyecan uyandıran bir arayışın içine sürüklemişti.

Bir akşam her zamanki gibi ailecek oturuyorduk. Annem o sırada çiçeklerine bakıyordu ve herkes kendi hâlindeydi. Annemin bir anda çiçeklerle konuşmaya başladığını duyunca televizyon izlemeyi yarıda bırakıp onun karşısındaki koltuğa oturdum. Çok şaşırmıştım çünkü ilk defa annemi çiçeklerle konuşurken görmüştüm. Bir süre daha annemin çiçeklerle olan konuşmasını dinledim. Daha fazla dayanamadım ve anneme "Anneciğim çiçeklerle neden konuşuyorsun? Onlar bizi duyamaz ve anlayamazlar." diye sordum. Annem bana doğru döndü ve gülümseyerek "Kızım, bitkiler de birer canlıdır ve bize tepki verirler." dedi. Benim şaşkınlığım giderek büyüyordu. İyice meraklandım ve annemden bir örnek vermesini istedim. Annem bana gülümsedi ve:

- Kızım insanlar bunu kanıtlamak için bir çok deney yapmışlar. Bu deneylerden birinde insanlar ilk çiçeğe hem düzenli olarak su vermiş hem de çiçeğe şarkılar söyleyip güzel sözlerle hitap etmişler. İkinci çiçeği ise sadece düzenli olarak sulamışlar. Birkaç gün sonra çiçekleri incelediklerinde birinci çiçeğin güzeller güzeli bir ihtişamla açtığını fakat ikinci çiçeğin ise

solduğunu hatta yavaş yavaş öldüğünü gözlemlemişler. Kızım, gördüğün gibi bitkiler de onlara gösterilen ilgiye, sevgiye tepki verir.”

Annem sözlerine başladığı andan itibaren dikkat kesilmiş onu dinliyordum. Annemin konuşması bittiğinde büyülenmiş bir hâlde annemin yüzüne bakakalmıştım.

Bir süre annemin söylediklerini düşündüm. Aslında yeterince şaşırmıştım ama aklımda bir soru daha vardı. Tamam, bitkiler bize tepki veriyordu ama bizim “cansız” olarak nitelendirdiğimiz nesneler de bize tepki verir miydi? Aklımdan geçen bu sorunun cevabını gerçekten de çok merak etmiştim. Merakla:

-Peki bizim cansız olarak nitelendirdiğimiz nesneler de bize tepki verir mi?” diye sordum. Babam konuşmamıza katılmak istemiş olacak ki:

-Evet, kızım. Eşyalar da insanlara tepki verir. Aslında bütün nesneler canlıdır denebilir. Çünkü nesneler atomlardan oluşur ve bu atomların içinde sürekli bir hareket yani canlılık vardır dedi. Benim şaşkınlığım giderek artmıştı ama babamın örnek vermesini bekledim ve beklediğim gibi oldu. Babam:

- Kızım örnek vermek gerekirse içinde yaşanılan bir evle yaşanılmayan bir ev birbirinden çok farklılıklar taşır. İçinde yaşam olan ev ve bu evdeki eşyalar kullanıldıkça, temizlendikçe, bakımı yapıldıkça en önemlisi de o evde mutluluk, sevgi, saygı, hoşgörü ve paylaşım varsa o evin de eşyaların da ömrü daha uzun ve konforlu olur. Eşyalar o evdeki canlılık sayesinde canlı kalır. Fakat içinde yaşanılmayan eve gelince; kullanılmayan eşyalar, bakılmayan bir ev, içinde yaşayan olmadığı sürece çürümeye mahkûm kalıyor. Bulunduğu ortamdan bir canlılık belirtisi gelmeyen eşyalar da yavaş yavaş canlılığını yitiriyor. Bu inanılmaz bir şey. Halk arasında eşyaların kullanıldıkça eskidiği düşünülse de bu düşünce biraz yanlıştır. Aslında kullanılmayan eşyalar

yavaş yavaş ölürken kullanılan eşyalar ise canlılığını sürdürür, dedi. Bu diyalogdan sonra bir süre sessizlik oldu. Bu sırada ben şaşkınlığımı gidermeye çalışıyordum. Demek ki her şey kendi içinde bir canlılık barındırıyordu. Bu canlılık paylaşıldıkça, dokunuldukça, değer verdikçe büyümeye devam ediyordu.

O akşamdan sonra bir çok şeye bakış açım değişti. Daha dikkatli, daha mutluydum. Çiçeklerim ve balığımla konuşuyor, dünyaya selam vererek uyanıyordum. Bu arayış bana sevginin gücünü ve canlı cansız her varlığın aslında birbirine hizmet etmek ve sevmek için yaratıldığını her şeyin paylaştıkça büyüdüğünü öğretti. Fakat bu sadece bir başlangıçtı. Daha keşfetmediğim çok şey vardı.

“

O akşamdan sonra birçok
şeye bakış açım değişti. Daha
dikkatli, daha mutluydum.
Çiçeklerim ve balığımla
konuşuyor, dünyaya selam
vererek uyanıyordum.

Metehan Ocak

Amasya / 9

GERÇEKLER HAYALLE BAŞLAR

Yatağımdan kalktım, çok mutluydum. 30. yaş günümdü bugün. Elimi yüzümü yıkadım, evden çıktım. Ne çabuk geçmişti günler, 30 yaşına gelmiştim. Pilottum, ilk pilotumuz Vecihi Hürkuş gibi gökyüzünde süzülüyordum. Yolcuları her yere uçarak götürüyordum. Bir de bugün pilotluğumun 10. yıl dönümüydü. Bu sebeple çifte mutluluk yaşıyorum. Şimdi arabama binip havaalanına gideceğim. Bu arada da size neler yaşadığımı anlatacağım.

Bir gün okuldan eve dönerken Bakkal Rıza amcanın camında bir broşür gördüm. Bugün saat 14.00'te 23 Nisan gösterisi varmış, uçaklar gösteri yapacakmış. Çok şaşırmıştım ve de heyecanlanmıştım. İlk defa uçakların yaptığı bir gösteriyi seyredecektim. İçimden "Bu gösteriye gitmem lazım." dedim. Koşarak eve vardım. Annemden ve babamdan gösteriye gitmek için izin aldım, evden çıktım. Gösterinin başlamasına iki dakika vardı. Birden kendimi dünyanın en hızlı adamı gibi hissettim ve koşmaya başladım. Son anda gösteriye yetiştim. Gösteri başladı, uçaklar arkalarından kırmızı beyazlı sisler bırakarak al bayrağımızı göklere dokuyorlardı âdeta. Uçağın nefes kesici hamleleri, yürekleri ağızlara getiren ve baş döndüren burguları hayret vericiydi. Gösterinin sonunda uçakların gökyüzüne yazdığı yazı gurur vericiydi: Yaşasın 23 Nisan! Uçakların gösterisine hayran oldum. Uçaklar ilgimi çok çekmişti. Hemen araştırmaya başladım. Bu konu hakkında bildiğim tek şey Vecihi Hürkuş'un ilk pilotumuz olduğuydu.

Daha sonra uçakların bölümleri, hızı, büyüklüğü uçak çeşitleri ve bunun gibi bir sürü konu hakkında bilgi edindim. O gün karar verdim: Pilot olacaktım.

Pilot olma hayalimi gerçekleştirmek için liseden sonra Sivil Havacılık okudum. Teknik bilgiler, simülasyon uçuşları, planör uçak eğitimleri derken yıllar çabucak geçti.

İlkler neden unutulmaz biliyor musunuz? Kalbiniz yerinden fırlayacakmış gibi çarpar. Damarlarınızda dolaşan kan damarlarınızı çatlatacakmış gibi akar. Bütün vücudunuzdan soğuk terler boşalır. Elleriniz titremeye başlar da ondan. Benim de ilk olarak bağımsız uçuşa zamanım gelmişti. Gerçi yanımda hocamız vardı ama o koltuğa geçtiğimde küçücük planör uçak bana devasa bir gemi gibi gelmişti. Hocamız her ne kadar sakin olmamı söylese de bu o kadar da kolay olmadı. Pratik bilgilerimi uygulamaya geçirmekte biraz zorlansam da işte havadaydım. İmrendiğim kuşlarla yan yana uçuyordum.

Sonraki uçuşlarımda uçağın bir parçası gibi oldum. Giderek tecrübe kazandım ve okulumu başarıyla bitirdim.

Mesleki olarak ilk uçuşumda İstanbul-Antalya uçağını kullandım. Yolcuların hiçbirini üzmedim, yolcular benden çok memnun ayrıldılar. Şimdi Türkiye’de ikinci; dünyada en iyi dördüncü pilotum.

Benim bütün dünyanın konuştuğu bir sözüm var: “İnsan hayallerle yaşar, gerçeklerle uçar.” Sen de merak etme. Hayallerinin peşinden koşarsan bir gün senin de hayalin gerçek olur.

Nehir Işık

Adana / 9

23 NİSAN BİZİZ

Dün gece bir rüya gördüm.

Büyük devlerin saldırısına uğramış küçük ve masum bir göz parıltısıyla ne yapacağını bilmeyen bir çocuk...

Korkutucu bağırışlar, üzerime kapanmayı bekleyen karanlıklar ve savaşın korkusu üzerine çökmüş çocuk çığlıkları. Şimşekler hiç olmadığı kadar ürkütücü parlıyor, gök gürültüsü yeryüzüne kâbus yaşatmaya hazırlanıyordu.

Umudun bitip feryadın başladığı, sevincin yerini hüznün kapladığı ve yakarışın sadece Allah'a yapıldığı avuç içlerinden göklere yükseltilen dualar.

Bir anda gözleri kamaştıran bir ışık. Ülkemin kuzeyinden doğuyordu bu sefer güneş. Yağız atına binmiş, sarı saçlı mavi gözlü bir prens bize yaklaşıyor ve her yer aydınlanmaya başlıyordu.

Gökyüzü bize yardım edercesine elini uzatmış prensimizi takip etmemizi bekliyordu.

Umuda açılan kapıdan ilerledik bir süre. Devlere karşı birlikte savaşağız, birlikte kurtaracağız ülkemizi ve birlikte yöneteceğiz diye haykırıyordu beyaz atından komutanımız.

Ak sakallı bir dede vardı yanında. Adı Sütçü İmam. Çevresi gittikçe kalabalıklaşan ve yüzünde gülümseme beliren

komutan tek tek işaret ediyordu dirilişin savaşçılarını. Şahin Bey, Tayyar Rahmiye Hanım, Fevzi Çakmak, Kazım Karabekir, İsmet İnönü... Şerife Bacı kucağında bebeğiyle bekliyordu cennete gitme hazırlığında.

Derken sabah oldu ve gözlerimizi yepyeni bir güne açtık. Kâbusun yerini umut almış, karanlığın yerini çocuk cıvıltılarının sardığı aydınlık yarınlar.

Rüyamda gördüğüm sarı saçlı komutan, binlerce yılın vermiş olduğu bağımsızlık gücünü benliğinde barındıran bir eda ile haykırıyordu.

Bugün bizim, yarınlar bizim yani hepimizin.

Ve asıl kahramanlarımız, yarının büyükleri, bilim insanları, yöneticileri olacak siz.

Yani çocuklarımız.

BU ÜLKE SİZLERE EMANET...

Öykü Coşkun

Ankara / 9

PEMBE ATKILI LEYLEK

Bir sonbahar günü leylekler sıcak yerlere göç etmek için uçuşa hazırlanıyorlardı. Küçük leylek Lekirdek, mutlulukla en sevdiği pembe atkısını boynuna takmış bu uzun yolculuğa çıkmak için bekliyordu. Çok heyecanlıydı.

Biraz sonra bütün leylekler yola çıktı. Lekirdek ve ablası da sürüde uçarak ilerliyorlardı. Aşağıdan leylekleri gören insanlar da onların gökyüzünde oluşturduğu eşsiz manzarayı izliyorlardı. Tam da bu sırada Lekirdek, pembe atkısını düşürmüş, rüzgâr da olanca gücüyle atkıyı aşağı doğru savuruyordu. Lekirdek ağlamaya başladı. Ablası, Lekirdek'in ağladığını görünce dayanamayıp ani bir kararla atkının peşine düştü. Bizim Lekirdek durur mu hiç? O da hemen ablasının peşine takıldı. Pembe atkı önde, ablası atkının arkasında, Lekirdek de ablasının arkasında insanların üzerine doğru ilerliyorlardı. Ablası tam atkıyı tutacakken aşağıdan küçük bir kız kollarını açıp atkıyı tutuverdi. Lekirdek ile ablası bu durum karşısında kalakaldılar. Peki şimdi ne yapacaklardı?

Küçük kız leylekleri karşısında görünce çok sevindi. Onlara hemen ekmek ve su verdi. Bu sırada atkıyı da yanına bıraktı. Lekirdek hemen atkısının yanına gidip boynuna taktı. Bunu gören küçük kız pembe atkının Lekirdek'e ait olduğunu fark etti. Ekmek yiyip su içen Lekirdek ve ablası orada biraz dinlendiler. Küçük kızın iyi niyeti karşısında çok da mutlu oldular fakat şimdi de sürüye yetişmek için bir an önce

harekete geçmeleri gerekiyordu. Yetiřebileceklerinden de emin değillerdi. Kùçük kız durumu fark edip hemen babasına koşup olanları anlattı. Kùçük kız ve babası leylekleri arabalarına bindirip hızla sürüye yetiştirdiler. Sürünün altına gelince arabanın kapılarını açtılar. Lekirdek ve ablası minnetle kùçük kıza bakıp sürüye doğru uçtular. Kùçük kız ve babası onlara el salladılar. Lekirdek çok mutluydu, pembe atkısı boynunda sıcak ÷lkelerde kuracağı arkadaşlıkların hayalini kuruyordu...

Hasan Ali Aydın

İstanbul / 12

PES ETMEMEK

O gün Antarktika'da hava -50 derecedi. Türk bilim adamlarını taşıyan konvoy sabahın erken saatlerinde yolda kalmıştı. Bu bilim adamlarından biri olan Ömer ise ekibin en genç üyesiydi. Saatler hızla ilerliyor, gece oldukça hava daha da soğuyordu. Ömer buraya penguenleri araştırmak için gelmişti, fakat kıtanın kaynaklarını da araştırdığı oluyordu.

Saat çok geç olmuştu. Türk ekibi artık uyumaya başlamıştı. Fakat Ömer'in gözüne bir türlü uyku girmiyordu. Sanki kötü bir şeyler olacaktı. Ve olan oldu. Çok şiddetli bir kar fırtınası başladı. 2-3 dakika içerisinde tüm araçlar kar altında kalmıştı. Ömer, karın altından kurtulmaya çalışıyordu ama ne zaman çıkmayı başarsa daha fazla karın altında kalıyordu. Daha hızlı olabilmek adına çantasını ve aletlerini çıkardı. Ama fırtına durmuyordu. Artık enerjisi kalmamıştı. Ağız gözü kar içinde bayıldı. Sabah olduğunda fırtına dinmişti. Ama Ömer karın altında kaldığı için nefes almakta zorlanıyordu. Son gücünü de kullanarak karı delmeye çalışıyordu giderek yüzeye ulaştığını zannediyordu. Ama o anda tüm umutları yerle bir oldu. Çünkü çantasına ulaşmıştı. Yani yukarı doğru değil aşağıya doğru kazıyordu. Bu sefer aletlerini de alarak tam tersi yönde kazmaya başladı. Ama kazdıkça üstüne kar dökülüyordu. Artık tüm umutlarını kaybetmişti. Karnı çok acıkmıştı ve nedenini bilmediği bir susuzluk hissediyordu. Kar temiz olduğu için yemeye başladı. Ama kar, susuzluğunu

gidermek şöyle dursun, Ömer'i iyice de susatıyordu. Artık bir çaresi kalmamıştı. Gözü karardı ve tekrar bayıldı. Uyandığında yeni bir fırtına daha olmuştu. Artık tamamen sıkışmış kalmıştı. Hava çok soğuk olduğundan kar, gittikçe sertleşiyordu. Ömer "Yardım edin!" diye bağıırıyordu ama kimse sesini duymuyordu. Ömer, artık susuzluğu, açlığı, yorgunluğu hissetmiyordu. Kazmaya başladı, tüm gücüyle kazıyordu karlar giderek beyazlaşıyor, Ömer giderek daha net görmeye başlıyordu. Ve sonunda dışarı çıktı. Ortalıkta kimse görünmüyordu.

Burası Türklerin araştırma merkezine yakın bir yerdi. Kendi grubuna doğru koştu ama merkez bomboştu. Sadece o kurtulmuştu. Hemen en yakın kurtarma birimine haber verdi. Gelen ekiple arkadaşlarını kurtardılar. Bunlar olurken haberciler geldiler. Ömer ile röportaj yaptılar. Artık tüm dünya onu konuşuyordu.

Ömer pes etmemiş, sonuna kadar savaşmıştı. Çünkü pes etmek, bir işi yarım bırakıp kaçmak bize yakışmaz. Yılmak, pes etmek bizim kitabımızda yazmaz. Tıpkı Mevlana'nın da dediği gibi "Kötü bir döneme girdiğinde ve her şey sana karşı gibi görüldüğünde, bir dakika bile dayanamayacakmışsın gibi geldiğinde sakın pes etme. Çünkü işte orası gidişatın değişeceği yer ve zamandır."

Melek Zeynep Ünverdi

İstanbul / 11

ŞİRİNKÖY TATİLİM

Geçen yaz tatilinde annemle kısa süreli bir yolculuğa çıktık. Günlük hayatımızın yoğunluğundan, şehrin bunaltıcı havasından, trafikten ve gürültüden uzak bir yere gitmek istiyorduk. Aklımızda, annemin bir arkadaşı olan Ümran ablanın Denizli'deki köyü vardı. Kırmızı arabamızla "Bismillah!" dedik, yollara düştük.

Annemle yolculuk yapmayı çok seviyordum. Bir de kendi arabamızla giderken istediğimiz yerlerde duruyor, fotoğraf çekiyor, canımız ne yemek isterse onu alıyorduk. Denizli'ye vardığımızda yolumuzun bittiğini sanmıştık, meğer köy merkezden iki saat uzaktaymış.

Güzel yolculuğumuzdan sonra köye vardık. Gittiğimizde akşamdı, evin etrafında ne var ne yok göremedik. Evde de Ümran ablanın kız kardeşi ve yeğeni bebek Aybike vardı. O akşam ne yediğimizi fark edemeyecek kadar yol yorgunuyduk, bir iki lokma bir şeyler atıştırdık. Bize hazırladıkları yataklara yattık, tam uyuyacak gibiyken düzenli aralıklarla silah sesleri gelmeye başladı. Herkes odasına çekildiği için ne olduğunu soramadım, zaten sonra da uyuyup gitmişim.

Sabah kuş sesleriyle uyandım ve hemen bahçeye koştum çünkü çevreyi çok merak ediyordum. Kapıdan çıkar çıkmaz evin dört tarafının koskocaman bir bahçe olduğunu gördüm. Ümran abla benden çok önce uyanmış, ineklerle uğraşmıştı, hâlen de süt pişirme, yoğurt yapma işleriyle uğraşıyordu. Ben

de annemi uyandırdım ve kahvaltı hazırladık. Köyün kahvaltısı çok farklıydı. Çıtır çıtır yufka ekmek, süzme yoğurt, kendi yaptıkları zeytinler vardı. Mutfağın içinde şömineye benzer bir ocak vardı. Çay ve yumurtayı orada pişirdik. Afiyetle kahvaltımızı yaptık. Neredeyse gördüğüm her şeyi orada ilk kez görüyordum. Bu arada gece gelen silah seslerinin sebebini öğrendim. Geceleri tarlalara, dağlardan yaban domuzları iner, bahçede ne bulurlarsa talan ederlermiş. O sesle domuzları korkutuyorlarmış.

Bahçeyi gezip keşfetmek isteğinden içim içime sığmıyordu. Son lokmamı bitirmeyi bekleyemeden dışarı fırladım. Bahçeye çıktığımda koca koca ahırlar gördüm. Sonra arkamdan Ümran abla büyük bir çuval soğanla geldi. Bahçenin kenarına bir örtü serdik ve soğanları ayıklamaya koyulduk. Bebek Aybike de yanımızda oyalanıyordu. Meğer bahçede henüz tanışmadığımız soğan meraklısı iki kuzu varmış. Bahçenin bir başından bize doğru koşmazlar mı? Kaç kez çuvalı devirdiler, kaç tane soğan aşırıdılar, annemi ve beni kaç kez yaladılar, Aybike'yi de kaç kez korkudan zıplattılar, hatırlamıyorum. Zar zor o işi bitirdik.

Orada hiç boş vakit yoktu. Baktık elinde sepetle Ümran abla tarlaya gidiyor. Hemen peşine düştük. Kendi yiyeceklerini yetiştirecekleri kadar küçük bir sebze meyve bahçeleri vardı. Bir sepet dolusu domates, biber, bamy, bürölçe, salatalık ve patlıcan topladık. Birkaç karpuz ve kavunu da koltukaltımıza sıkıştırıp eve döndük. Biz hep iş bitti zannederken yeni bir iş başlıyordu. Şimdi de evin balkonunda biberler dizilmeliymiş. Büyük bir iğneye takılmış iplere biberleri dizip, boynuma takınca ayaklarıma kadar uzanan biber kolyeleri yaptık.

Öğle saatinde çay yanına küçük bir atıştırmalık yiyip, bahçe işlerine biraz daha yardım ettik. İneklerin bakım saati gelmişti. Ümran abla ile ahırları gezmeye ve ineklerle tanışmaya başladım. Sol tarafta iki tane ahır, içlerinde de beş tane inek, Şengöl, Nurgöl, Sakar, Yağmur, Seher, bir de küçük

buzağı vardı. Sağ tarafta ise bir ahır, içinde de arabamızın iki ya da üç katı kadar büyük bir inek vardı, adı Alakız'mış. Siyah beyaz renkliydi ve o kadar güzeldi ki. İki buzağı da onun yanında vardı. Ben onlarla tanışırken Ümran abla yapılacak işleri ve hayvanların eksiklerini belirliyordu. Kovalarla her birine sularını taşıdı. "Samanları bitmiş." dedi. Aldık elimize çuvalları, samanlığa gidip doldurduk, sırtımıza yükleyip hayvanlara getirdik. Her yaptığım şey bana o kadar farklı ve eğlenceli geliyordu ki ancak köylülerin bu işleri sürekli yapmasının çok da yorucu olduğunu aklımdan geçiriyordum.

İnekleri beslemek için de uzunca bir hazırlık gerekiymiş. Sularını ve samanlarını verirken bir yandan ahırları temizledik. "Gelberi" diye bir aletleri var, adına çok güldüm. İneklerin arkalarında, etraflarında dolaşıp, kuyruklarını vurup da beni alaşağı etmeleri riskine rağmen ayaklarının altlarını temizledim. Annem de yanımda bana yardım ediyor, fotoğraf ve video çekiyordu.

Ahırlar temizlenince biz artık sütlerin sağılmasını izlemek için etrafta sadece durduk ve Ümran ablayı soru yağmuruna tuttuk.

- Neden elle sağmıyoruz ki inekleri! Ben elimle sağmayı hayal etmiştim.
- Şengül'ün karnı biraz şiş mi? Bebeği ne zaman doğacak?
- Buzağılar neden annelerinin yanında durmuyorlar?
- Ümran abla çok mu soru soruyorum, bıktırdım mı seni?

Sorular sorular...

Büyük inekler sağıldıktan sonra sıra buzağıları beslemeye geldi. Buzağılar biraz annelerinden biraz da biberondan beslenirlermiş. Ümran abla biberonu elime verdi, ben de buzağının ağzına götürdüm. O kadar mutlu görünüyor ve biberona öyle güçlü sarılıyordu ki dünyalar benim oldu.

İnekleri besleme ve süt sağma işleri bitince Ümran abla yine sütleri pişirip, yoğurtları yapmaya koyuldu.

Arada bahçede bulduğum meyvelerden, otlardan yiyordum ama açık hava iştahımı açmıştı galiba. Akşam yemeğini hazırlamak için balkondan fasulye, domates ve soğan aldık. Yiyeceklerin pazardan ve marketten değil de bahçeden alınması, yiyecek artıklarının çöpe değil de hayvanlara verilmesi şehir hayatına göre çok değişik ve çok değerli gelmişti bana. Yine ev ocağında ateş yakıp yemeği pişirdik. Ümran ablalara da yorgun argın gelip yemeği hazır görmek iyi geliyordu. Soframız çok bereketli ve lezzetli oluyordu. Akşam çay, biraz sohbet bir de Aybike ile oynamak derken, insan uykuyu hak ediyor, rahat bir uyku çekiyordu.

Dört günümüz geçti orada. Hem her gün aynı işleri yaptık, bir taraftan da sürekli yeni şeylerle karşılaştık. Dönüş yoluna çıkmadan önce bahçede son bir tur atıp bulduğumuz her yiyecekten birkaç tane topladık. Anadolu insanı öyle cana yakın, öyle cömert ki. Hem Ümran abla hem komşular bir çok ikramda bulundular. Yanımıza yolluk olarak mis gibi cıtır ekmeklerden de alıp, herkesle uzun uzun sarılıp, kucaklaşıp vedalaştık.

Her güzel şeyin bir sonu vardır. Tatilimiz bitti. O güzel havayı, çiçekleri, toprağı, hayvanları bırakıp dönmek biraz zor gelmiş olsa da yaşadıklarımızın tadı da yanımıza kâr kaldı.

Esmâ Aydın

İstanbul / 13

MİNİK PARMAKLARIN BÜYÜK HAYALLERİ

Günce, bedeninin yükünü pencerenin mermerine dayadığı ellerine vermiş, büyük bir durağanlık eşliğinde dışarıyı seyre dalmıştı.

Şehrin kırsal kesimi, hayat doluydu; burada kayın ağaçlarının, menekşelerin, kayaların ve otların kendi duyguları vardı.

Dünyada bu böyleydi ama insanlar, elektrik ve günlük yaşamın gürültüsü yüzünden bunu hissedemiyorlardı. Derin bir nefes aldı. Belinde asılı duran köstekli saati eline alıp kontrol ettiğinde, resitale yalnızca birkaç saat kaldığını gördü. Bir çok kez sahne almasına karşın, bu sefer gerilmesine ve heyecanlanmasına sebep olan yegâne bir isim vardı. Aka Talay. Aka Talay ile ilk kez, yaklaşık yedi-sekiz yıl önce tanışmıştı Günce. Geleceğine yön veren bu olay -hiç unutmazdı- Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda gerçekleşmişti. Daha küçük yaşta Günce, farklı sanatçıların şarkılarını analiz eder, performanslarını ve hareketlerini taklit ederdi. Küçük kızı yakıp kavuran bu müzik tutkusunu annesi Ayla Hanım fark etmiş ve bir gün kızına sürpriz yaparak büyük festivallerin, etkinliklerin yapıldığı bu konser salonuna götürmüştü. Gösteri başlamış, Günce ise tüm dikkatini sahneye vermişti. İlk başlarda heyecanla dinlerken sonlara doğru bu heyecan yavaş yavaş sönmeye başlamıştı. Tam sıkıntıdan uyuyakalmak üzereyken sahneye O çıktı: Aka Talay. Büyük başarılarla imza atmış, adıyla tüm dünyaya nam salmış bir piyanist. Frédéric Chopin'den, Nocturnes, Op. 9 No. 2'yi çalmaya başlamıştı. Parmakları tuşlara değmeden

önceki o sessizlik anı dün gibi aklıdaydı Günce'nin. Tereddüt ve şaşkınlığına veda edişinin aldığı zaman... Parmaklarının tuşa değdiği an geleceği belirlenmişti küçük Günce'nin. O kadar çok etkilenmişti ki küçük kız, sesli bir şekilde ağlamaya başlamıştı. Kalbi sıkışıyor, gözleri yaş doluyordu. Bütün duyguları birden coşmuştu âdeta. Müziğin tüm zevkleri kendisinde toplanmış gibiydi. Dört dakikadan az... Dört dakikadan az süren bir performans...

Günce'yi piyanist yapan da buydu. Onunla tanıştığı an hayatı değişti. Gördüğü, duyduğu, hissettiği her şey... Etrafındaki tüm tablo renk almaya başlamıştı. Önündeki sonsuz seçeneği bir kenara süpürmüş, piyanist olmaya karar vermişti küçük yaşta. Tek hayali buydu. Daha çok insanın piyanist olmasını sağlayan bir piyanist olmak. Hiç durmadan gece gündüz çalışmaya başlamıştı. Bayılıncaya kadar pratik yapıyordu hatta. Verebildiği her şeyi vermişti. Elinden gelenin en iyisini. Bu yaşına kadar sayısız önemli yarışmaya katılmış birincilik ile de geri dönmüştü. Fakat bu sefer Aka Talay'ın önünde çalacaktı. Bu yarışma, o yüzden bu kadar önem teşkil ediyordu Günce için. Hâl böyle olunca heyecan ve gerginlik de kaçınılmazdı elbet.

Günce'nin daha önce hiç tatmadığı duygular bedenini ele geçirirken sahne korkusu da dakikalar kala baş göstermeye başlamıştı. Ama ne olursa olsun o sahneye çıkacak ve müziğini oradaki herkese ulaştıracaktı. Belki mükemmel bir performans sergileyemeyecekti ama elinden geleni ardına koymayacaktı. Çalma şansı olduğu sürece dinleyecek bir izleyici hep var olur. Sahip olduğu her şeyle çalacaktı. Böylece kendisini duyan insanlar onu asla unutmazdı. Böylece sonsuza dek onların kalbinde yaşayabilirdi.

Günce oturduğu sandalyede dikleşti. Zaman gittikçe daralıyordu ve birazdan o sahneye adım atacaktı. Kalp atışlarını duyabiliyordu. Yanında akranlarından tam 15 kişi vardı. Hepsinde bir gerginlik vardı ancak Günce'nin içini kemiren şey bambaşkaydı. Birkaç dakika sonra hayalleri gerçekleşecekti. Kendisinden önce sahneye çıkan çocuklar bir

bir geri dönüyordu. Kapıdan içeriye giren çocukları gördükçe heyecanı gittikçe artıyordu. Nihayetinde otuzlarında bir kadın kapıyı aralamış, elindeki listeye bakarak ince sesiyle adını söylemişti.

“Günce Doğan.”

İşte vakit gelmişti. Kendisini göstermesi için belki de bir daha hiç eline geçmeyecek bir fırsat vardı. Kıyafetlerini son kez düzeltti ve küçük bir nefes kontrolünün ardından sahneye giriş yaptı. Salondan büyük bir alkış yükselirken, Günce selamını vermiş ve çoktan piyanonun karşısındaki yerini almıştı. Frédéric Chopin - Nocturnes, Op. 9 No. 2' yi çalacaktı. Evet, Aka Talay'ı ilk kez gördüğünde bu özel ismin çaldığı gibi. Seyircilerden çıt çıkmıyordu artık. Jüri ise büyük bir ciddiyetle sahnedeki kıza dikkat kesilmişti. Gözlerini kapattı ve büyük bir konsantrasyonla çalmaya başladı. Daha ilk başlarda seyirciyi kendisine çeken Günce, vermek istediği duyguyla izleyenleri âdeta büyülüyordu.

Seneler sonra çok yakınındaydı Aka Talay. Saçları ağarmış, biraz da zayıflamıştı. Tek bakışta tanımıştı bu adamı Günce. O andan beri heyecanı artıyordu. Orada duruyor ve Günce'yi izliyor olduğu gerçeği bir türlü rahat olmasına izin vermiyordu.

Alnındaki ter damlaları düşüp parmaklarını ıslatsa dahi bir saniye bile durmadı Günce. Durmak istemedi. Sonuna kadar çaldı. Mükemmel, dil ısırmalık bir şekilde çalmaya çalışmadı. Duygularını döktü notalara yalnızca. İzleyiciler belki de bu yüzden bu kadar etkilenmişti. Jürileri de es geçmemek gerek. En az izleyiciler kadar onlar da etkilenmişlerdi bu performanstan. Parça bittiğinde Günce de bitmişti âdeta. Soluk soluğa kalmıştı. Nefesini düzene sokmayı başardığında oturduğu sandalyeden kalktı ve önce jüriye, ardından seyirciye dönerek tekrar selam verdi. Ardından yine yüksek bir alkış koptu salondan. Aralarından birkaç tezahürat cümlesi seçmek de mümkündü. Günce'nin mutluluğu yüzünden okunuyordu. Hayallerini gerçekleştirmenin mutluluğuydu bu. Hatta öyle ki yarışmanın sonucunu bile düşünmüyordu o

an. Gözleri Aka Talay'a kilitlenmişken, gülümsemesi daha da yayıldı çehresine. Günce'nin kendisini tanıdığı gibi, Aka Bey de Günce'yi hemencecik tanımişti. Çoğu gösterisine sürekli izleyici olarak katılan, verdiği konferanslarda hep en önde, büyük bir ilgiyle oturan bu kız çocuğunu tanımasaydı olmazdı zaten. Yüzüne yayılan gülümsemeye o da engel olamıyordu. Hayranlığını gizlemeyerek kendisi de ayağa kalkarak alkışladı. Salondaki sesler dindiğinde, diğer yarışmacılar da sahnedeki yerlerini aldı. Derecelendirmeler yapılmış, nefesler tutulmuştu. Aka Talay mikrofonu eline aldı ve konuşmaya başladı.

"Sevgili çocuklarım, Öncelikle hepinizin göstermiş olduğu performans dudak uçuklatacak cinstendi. Ancak biliyorsunuz ki aranızdan yalnızca birinizi seçmek durumundayız. Hepinizi tebrik ediyor ve hayallerinizin yolunuza ışıık olmasını diliyorum. Bugün burada göstermiş olduğu yeteneğiyle herkesi büyüleyen, her bir notayı hissetmemizi sağlayan bu isme ayrıca teşekkür ediyorum. Kazananımız: Günce Doğan. Tebrikler!"

Kendisine uzatılan plakette gerçek dünyaya dönen Günce'nin heyecandan nevre şaşmıştı. Elinde tuttuğu plaket ile gururla tekrar sahnenin ortasına yürüdü. Bu seferki sessizlik ise Günce'nin konuşmasını dinlemek içindi:

"Bugün burada bulunmak benim için büyük bir onur. Şu anda burada bulunmama vesile olan birkaç harika insana ve bu ödüllü bana layık gören tüm jüriye minnettarım."

Hepimiz birbirimize bağlıyız müzik sayesinde. Tıpkı notaların ara sıra bağlandığı gibi. Sınırlar, dil, ırk... bunların hiçbirisi müzikte bir anlam ifade etmiyor. Müzik aracılığıyla, tanıdığımız insanlarla, tanımadığımız insanlarla, bu dünyadaki tüm insanlarla bağlıyız.

Belki ileride sadece karanlık bir yol vardır. Ama yine de inanmak ve devam etmek zorundayız. Hayallerimizin biraz da olsa yolumuzu aydınlatacağına inanmalıyız. Hadi... Hadi bir yolculuğa çıkalım!"

Yiğit Aslan

İstanbul / 12

GÜNEŞLİ BİR CUMA SABAHİ

Benim adım Metin, 10 yaşında siyah saçlı, mavi gözlü, kısa boylu ve büyüklerimin deyişiyle parlak bir çocuğum. O Cuma günü babamı en güzel giysileriyle çıkarken gördüm, koşup babamı durdurdum ve babama neler olduğunu sordum, “Bugün meclis açılacak oğlum” dedi. “Baba seninle gelsem ne olur?” dedim. Usulca annemin gözlerine baktım. Annemin başıyla onay vermesi üzerine “Hadi bir şeyler yiyelim sonra çıkarız.” dedi. O gün aslında korku ile cesareti aynı anda yaşıyorduk hepimiz. Bir yanımız sokaklara dökülmek istiyor. Diğer yanımız ise canımızı korumak için ne yapacağını bilmez bir hâldeydi.

Babamla birlikte Anafartalar Caddesi’nden Altındağ’a doğru yürüdük. Hacı Bayram Camisi’nden çıkan kalabalık bir topluluğa karıştık. Bir anda babamın eli elimden kaydı ve onu kaybettim. Şaşkınca etrafıma bakıp koca koca adamların arasından elimle kendime yol açarak ilerlerken, önüme uzun boylu biri çıktı. “Önümden çekilebilir misiniz Efendi?” dedim. Arkasını döndü ve yere eğilip boyu boyuma denk gelince de omzumdan tutup: “Adın ne küçük bey” dedi. “Adım Metin efendim, berber Ragıp efendinin oğluyum, onu kaybettim kalabalıkta.” dedim. Bir anda hayatımın en büyük olayını yaşadım. O karşımda duran adam, herkesin bahsettiği Anafartalar Kahramanı Mustafa Kemal’di. Dal gibi titremeye başlamıştım. Titrediğimi gören Mustafa Kemal beni kollarına alıp kucakladı. Şimdi her yeri yukarıdan görüyordum. O anda çaresizce etrafa bakan babamı gördüm ve bağırdım. Koşarak yanıma geldi ve beni Mustafa Kemal’in kucağından aldı. “Sağ

ol Efendi" dedi. Ben inip Mustafa Kemal'e tekrar sarıldım. "Sağ olun Paşam, iyi ki varsınız" dedim. O da bana "Çok çalış ve oku çocuk, çünkü bizi eğitim ve bilim kurtaracak, bizi siz kurtaracaksınız" dedi. Ona orada söz verdim.

Sonradan babamın anlattığına göre o gün Meclis'e bir kahvehanenin gaz lambasını almışlar. Bir ilkokulun çatısını ve öğrencilerin oturduğu sıraları da buraya getirip Meclisi birkaç gün içerisinde kurmuşlar. Mustafa Kemal, Meclis Başkanı seçilmiş o gün. Vatanın her bir karışında kongreler düzenleyip, her yere adım adım gidilerek Millî Mücadele anlatılıyordu.

İçimizdeki coşku ve sevinç tarif edilmezdi. Babam sevilen bir berberdi. Ona tıraşa gelen çok önemli kişiler her gün yeni bir şey anlatırdı. Akşamına da babam bize birer hikâye gibi anlatırdı olanları. Bir keresinde biri kadınların cepheye nasıl yardım ettiğini anlatmış gözleri dolarak. Biz de ağlamıştık o gün.

Babam elinden geldiğince bizleri okutmak için her şeyi yaptı. Bizler de onun emeklerini boşa çıkarmadık. Öğretmen okulundan mezun olup Anadolu'yu karış karış gezerken Atatürk'e verdiğim sözü tutmuş olmanın gururunu yaşadım hep.

23 Nisan 1970 yılıydı, artık öğretmenlik yapmıyordum. Meclisin kuruluşunun üzerinden tamı tamına 50 yıl geçmişti. Torunum Ali'nin 23 Nisan gösterilerini izlemek için buluşmuştuk. Bugün çocuklara adanmış, tıpkı benim o meclisin açıldığı günün öğleninde koşturmam gibi çocukların doya doya kutladıkları özel bir gün olmuşu.

Sizlere bu hikâyeyi büyük dedemin, günlüğünden bakarak yazdım. Benim adım Arif. Ali dedemin, dedesinin hikâyeleri bizlere sürekli anlatılırdı.

Bugün TBMM'nin kuruluşunun 100. yılı fakat bugün evden kutlayacağız çünkü virüs var tüm dünyada ama biz 100. yılı kalbimizde kutlayacağız.

Bugün hep bir ağızdan camlarımızdan, balkonlarımızdan İstiklal Marşı'nı okuyacağız.

Zeynep Dila Alkan

İstanbul / 10

ZAMAN MAKİNESİ

A rtık ders çalışmadığım bir gün bile olmayacak diye düşündü ama ardından eklemekten de yapamadı: “O benim delice tutkum, nasıl kurtulabilirim ki bundan.” Zeynep penceresinin önünde duran sandalyesine oturmuş bağımlısı hâlinde geldiği telefon oyununun giriş saatini bekliyordu. Artık ders çalışmıyor, kitap okumuyor, bu oyunla tanışmadan önce en sevdiği bulmaca olan sudoku kitabının yüzüne bile bakmıyordu. Derslerinde büyük bir düşüş yaşadığını hissediyor ama bunu düzeltmek için hiçbir girişimde bulunmuyordu. O geceyi oyunda şampiyon olarak tamamladıktan sonra başını yastığına koyup uykuya daldı. Sabah uyandığında karşısında ne olduğunu anlamadığı bir makine vardı. O kadar şaşırmıştı ki annesinin kahvaltıya çağırdığını bile duymamıştı. Yukarıdan cevap gelmeyince annesi telaşlanmış ve odaya doğru gelmeye başlamıştı. Zeynep, annesinin geldiğini anlayıp makineyi hızlı bir şekilde yatağın altına koyduğu anda annesi odaya girdi.

- Kızım kaç saattir seni çağırıyorum duymuyor musun?

Zeynep ne diyeceğini bilemiyordu bir süre sessiz kaldı. Annesi soruyu yineledikten sonra az da olsa kendine geldi ve kekeleyerek:

- Hiç, yeni uyandım da.

- Tamam, kahvaltı hazır pijamalarını çıkar da aşağıya gel seni

bekliyoruz.

- Tamam geliyorum.

Annesi çıkar çıkmaz hemen yatağının altındaki makineyi çıkardı ve şaşkın şaşkın inceledi. Makinenin altından bir parça düştü ilk başta kırdığını zannetti ama parçanın içinde bir not vardı. Not şuydu:

Ben profesör Çokbilmiş bu elinde tuttuğun bir zaman makinesi 2080 yılında ben yaptım. Bunu sana gönderdim çünkü benim zamanım tehlikede. Örneğin artık anneler babalar değil çocuklar işe gitmeye başladı. Anneler ve babalarsa evde Legolarla oynamaya başladı. Senden istediğim; zaman makinesini kullanarak yanıma gelmen. Annene haber verme. Bu akşam saat sekizde camın önüne geçerek makinenin açma tuşuna bas daha sonra şunları söyle:

Askonyaprovanyafaskavliyahreb 2080 yılına git ve profesöre yardım et. Yoksa iki hafta sonra bu olaylar başına gelecek.

Ne yapacağını bilmiyordu, üstünü giyindi ve yavaş adımlarla kahvaltıya indi. Annesi kardeşiyle beraber sofrayı kurmuş Zeynep'in gelmesini bekliyorlardı. Hemen masaya oturdu masada duran kahvaltılıkaları inceledi hangisinden ne kadar yiyeceğine karar vermişti bile. Küçük lokmaları ağzına tıkıştırılmaya başladı. Servisin kornasını duyduktan sonra kardeşiyle birlikte çantasını alıp dışarı çıktı. Servis içinde geçen muhabbetlere katılmamış ne yapacağını düşünüyordu. Yaptığı tek şey yol boyunca dışarıda yaşanan olayları izlemek oldu. Sınıfa girdiğinde hâlâ kimse yoktu. Bu anı değerlendirip zaman makinesini inceledi. İçinden çıkan notu bir daha okudu kafası çok karışmıştı. Ne yapacağını bilmiyor bunu daha fazla düşünmek istemiyor ama bir türlü aklından çıkaramıyordu. O sırada içeriye arkadaşı Erva girdi. Zeynep hemen zaman makinesini ve notu çantasına koydu. Erva en iyi arkadaşındı her şeyini ona anlatırdı ama zaman makinesini Erva'ya anlatmak istemiyordu. Zeynep çok renk vermemek için

sıradan şekilde selamlaştı ve yerine geçti.

Öğretmen içeri girdi ders başladı. Zeynep dersi dinlemiyor onun yerine zaman makinesini düşünüyordu. Derster bir şekilde bitmiş saat altıyı gösteriyordu. Eve geldiğinde yemeğini yedi ve annesine ödevi olduğunu söyleyip odasına geçti. Saat yediyi gösterirken çantasını hazırlamaya başlamıştı. Ne ile karşılaşacağını bilmediğinden büyük bir sırt çantasının içine bir gün yetecek kadar su, yarım ekmek ve atıştırmalık bir şeyler koyduktan sonra kötü durumlar için de el feneri, halat ve soğuktan koruması için ceket aldı. Saatin sekiz olması için on beş dakika daha vardı. Ailesinin yanına inip yanlarına oturdu belki onları son kez görüyordu. Ne olacağını bilmiyordu hatta on beş dakika içerisinde iki sefer profesörün yanına gitmekten vazgeçip sonra tekrar gitmeye karar vermişti. Saate baktı sekize bir dakika vardı. Hemen odaya çıkıp zaman makinesini eline aldı ve özel sözleri söyledi. Yüzüne çok güçlü bir ışık çarptı. Uyandığında hâlâ camın önündeydi aşağıya inerkenki yollar bayağı değişmişti ve her basamakta farklı bir şekil vardı. Aşağı indiğinde orada annesi yoktu onların yerine profesör vardı. Profesör Zeynep'i görünce çok sevindi.

- Selam geçmişteki ben, nasıl geçti yolculuk, heyecanlandın mı? Neyse konuşmayalım hadi hemen gidelim birkaç kişiye bakalım da sorunu gör.

Geçmişteki ben sözüne çok şaşırmıştı, ne demekti bu? Yüzünde biraz tebessüm olmuştu ama belli etmemeye çalıştı.

- Profesörle dışarı çıktılar. Durum çok ciddi gibi görünüyordu. Daha okula bile gitmeyen çocuklar şirketlerde patron, lokantalarda aşçı, okullarda öğretmen olmuştu. Anneler, babalar ise öğrenci gibi okula gidiyor ve parklarda oynuyorlardı. Bu durum Zeynep'i çok şaşırttı. Profesöre dönerek:

- Bu durum ne zamandır böyle?

- Sen buraya geldiğin gün ayın kaçıydı?
- Ne önemi var?
- Ben aslında senim. Senin, gelecekteki hâlinim. Burada araştırmalardan başımı kaldıramıyorum ki o günden bugüne eve kapandım. Sana gönderdiğim icadı yapmaya çalışıyorum. Anneler, babalar ve çocuklar için çözüm arıyorum.
- Vay demek ki ben büyüyünce mucit olacağım. Zaman makinesi yapacağım.
- Hiç zannetmiyorum.
- Nasıl yani? Ben gelecekteki sen isem bu profesör olacağım anlamına gelmez mi?
- Gelmez çünkü sen artık ders çalışmıyor, kitap okumuyorsun. Sadece oyun oynuyor, sana hiçbir şey kazandırmamasına rağmen orada şampiyon olmak için saatlerini veriyorsun.
- Ne yani oyun oynadığım için aynı kaderi paylaşamayacak mıyız?
- Oyun oynadığın için değil, o oyun için her şeyini verdiğin için, derslerinden vazgeçip kitap okumayı bıraktığın için paylaşamayacağız.
- Söz veriyorum çalışacağım. Kitap da okuyacağım söz veriyorum.
- Sözü bana değil kendine vermelisin, ben bu konuda sana yardımcı olamayacağım. Ama şu an konu bu değil, tarih neydi gelirken?
- 12 Ocak 2020 pazartesi saat 20.00.
- 26 Ocak 2020 'de başladı bu aile değişimi. Nedenini bilemediğim için herhangi bir çözüm bulamıyorum. Dedim ki belki geçmişteki ben daha farklı düşünür de aileleri iyileştiririz. Zamanı, geçmişi ve geleceği kurtarıriz.

Zeynep çok şaşkındı, ne diyeceğini bilmiyor kendisini rüyada hissediyordu ama profesörün dedikleri onu gaza getirmiş, harıl harıl düşünmeye başlamıştı. Çözüm bulacağını biliyordu ama bunu nasıl başaracağını bilmiyordu. Aradan iki koca gün geçti ve bir çözüm düşünmüştü bunu profesöre anlatacaktı.

- Profesör ben bir çözüm buldum.

- Anlat bakalım.

- Birlikte zaman makinesiyle olayın başladığı güne gideceğiz, o günü 00.00'dan 23.59'a kadar yeniden yaşayıp köyün her yerini inceleyeceğiz, sonra bu zamana geri dönüp olayın çözümünü bulacağız. Ha bu arada bütün herkesin o gün içinde yedikleri, içtikleri her şeyi inceleyeceğiz hatta videolarını çekip onlar hakkında not alacağız.

- Tamam, hadi başlayalım. Zaman makinesi nerede?

- Yukarıda camın önünde.

- Getir o zaman.

Makineyi getirmişti, profesör bazı ayarlar yaptı ve bir tuşa bastı, o ışık gene yüzüne vurmuştu. Uyandığında kendi odasında yatağının üzerinde yatıyordu. Profesörü aradı bulamadı. Alt kata indi işte profesör oradaydı. Profesör sağa çekildiğinde gördüğü şeye çok şaşırmıştı. Annesiyle babası oyuncaklarla oynuyorlardı ama kardeşi orada değildi. Gözleri kardeşini aradı bulamadı. Bahçeye, mutfığa, banyoya, kardeşinin odasına hatta kendi odasına baktı ama yoktu. Profesör:

- Hadi artık araştırma yapalım. Köyün en yaşlısı kim tanıyor musun?

- Tam bilmiyorum ama galiba Fehmi Karakol. Bazıları ona Fehmi dede diye seslenir. Alay gibi olmasın kolları gerçekten çok karadır ama yüzü bir pamuk kadar beyazdır.

- Tamam, peki evi nerede?
- Evi köyün eski taş değirmeninin ordadır. Hadi gidelim.
- Tamam, arkandan geliyorum.

Değirmene varmışlardı. Fehmi dedeyi bulmak için eve girdiler. Fehmi dede kendi kendine saklambaç oynuyordu. Koltuğa oturdular ve Fehmi dedenin yediğini içtiğini not ettiler. Son içtiği içeceğin adı "Garipçe Suyu" ydu. Bunu görünce çok şaşırıp eve döndüler, bu içeceği daha önce hiç görmemişlerdi. Bakkala baktılar rafın birinde gördüler. Su şişesini incelemeye başladılar. Etiketin içindekiler kısmında içeriği ile ilgili neredeyse hiçbir şey yazmıyor yazılı olan cümlelerde Kiril alfabesi ile yazılmış olduğundan anlaşılmıyordu. Zeynep'in fikri işe yaramıştı bir tanesini alıp geleceğe gittiler. Zeynep ne yapacağını bilmiyordu, profesör kitapları karıştırırken etrafı inceliyor fen ve teknoloji kitabında gördüğü şekillerin gerçeklerine dokunuyordu. Profesör Zeynep'ten de yardım istedi, birlikte bir iksir hazırladılar.

Yeniden geçmişe, olay başlamadan bir iki saat önceye gitmişlerdi. Bütün garipçe sularını satın aldılar. Bu pek zor olmamıştı çünkü köyde sadece iki bakkal vardı. Bütün garipçe sularını döktüler yerine bu iksiri koydular böylece zaman ilerledikçe herkes bu iksirlerden alacaktı. Bu iksiri içenler eski hâline dönecekti. Artık vedalaşma vakti gelmişti. Zeynep:

- Madem çözümü bulduk bir soru sorabilir miyim?
- Tabii ki.
- Şimdi ben senin geçmişteki hâlinsem o zaman İngilizce sınavından kaç aldım?

Birlikte gülmeye başladılar. Profesör:

- Bundan önce düşünmen gereken şeyler var. Belki de sen büyüyünce mucit olacaksın, zaman makinesi yapacaksın bana sorduğun soruya bak.

- Belki değil profesör, başaracağım. Artık oyun oynamayı abartmayacağım, oyunda şampiyon olmasam bir şey kaybetmem ama kitaplardan vazgeçersem çok şey kaybederim.

Vedalaştılar. Zeynep ailesinin yanına geri döndü. Zeynep ailesini görünce çok rahatlamıştı. Gözleri kardeşini aradı, kendi kendine:

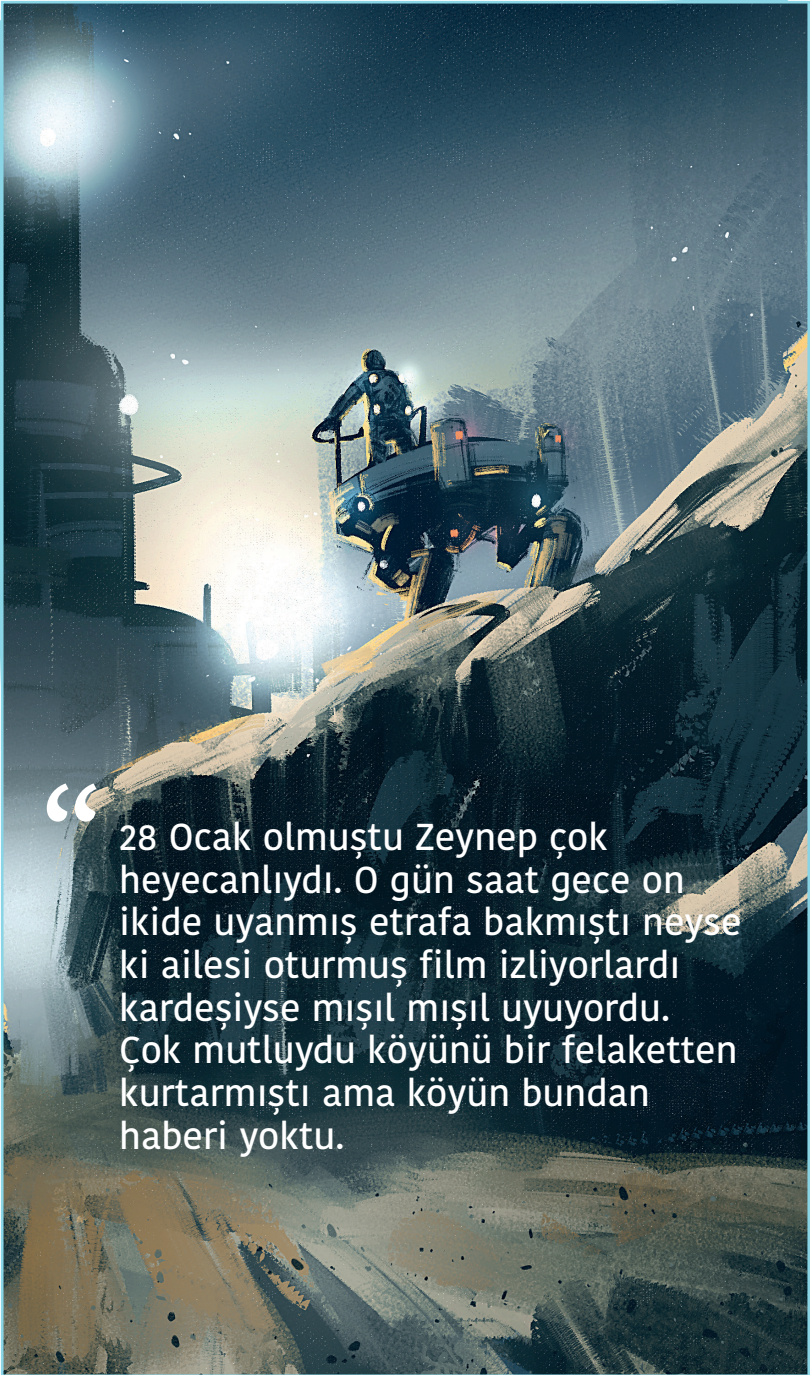
- Eyvah, kardeşim nerede! diye düşündü.

Sonra kardeşinin odasına baktı, neyse ki oradaydı, üzerinden bir yük kalkmıştı, ailecek oyunlar oynadılar, şarkılar söylediler. 28 Ocak olmuştu, Zeynep çok heyecanlıydı. O gün saat gece on ikide uyanmış etrafa bakmıştı neyse ki ailesi oturmuş film izliyorlardı kardeşiye mışıl mışıl uyuyordu. Çok mutluydu köyünü bir felaketten kurtarmıştı ama köyün bundan haberi yoktu. O da yatağına gidip uyudu.

Sabah kalktığında hiçbir şey olmamış gibi hissediyordu. Olayı yarım yamalak hatırlıyordu. Kafasını kaldırıp etrafa bakınca rüya olduğunu anladı. Gülmeye başladı ama bir yandan da düşündü, "Bütün güzel alışkanlıklarımdan vazgeçip bir oyuna bağımlı olmak mı? Yoksa düzenli ve güzel hayatıma kaldığı yerden sıkı sıkıya sarılıp devam etmek mi?" Tabii ki hayallerine ulaşmak için ikinci şık ağır basıyordu. Artık hiç korkmuyordu sabah kalkıyor, sporunu yapıyor, üstünü giyinip kahvaltıya iniyor, okula gidiyor arkadaşlarıyla oynuyordu. Artık çok mutluydu, ileride bir mucit olabilmek için derslerine çok çalışıyor kitap okuyordu.

Ailesini hiç unutmuyordu. Babası gelene kadar ders çalışıyor babası gelince ailecek zaman geçiriyorlardı.

Zeynep gelecekte profesör olur mu bilemeyiz ama her şeyin dozunu ayarlayan işlerini yerinde ve zamanında gerçekleştiren, dersini çalıştıktan sonra kafa dağıtmak için oyununu da oynayan bir kız olarak hayatını sürdüreceğinden artık eminiz.

“ 28 Ocak olmuştu Zeynep çok heyecanlıydı. O gün saat gece on ikide uyanmış etrafa bakmıştı neyse ki ailesi oturmuş film izliyorlardı kardeşiyse mışıl mışıl uyuyordu. Çok mutluydu köyünü bir felaketten kurtarmıştı ama köyün bundan haberi yoktu.

Zülal Mısra Sinan

İstanbul / 10

HAYAT BAHÇESİ

Annemin bana seslendiğini duymamıştım. Hayat Bahçesi adıyla andığım bahçeye doğru koştum. Kendimi özgür bir kuş gibi gökyüzünde kanat çırpıyor sandım. Koştum, koştum, koştum. Durmadan koşuyordum.

Bir ara annemin “Kahvaltı hazırladım çabuk gel.” deyişini duydum. Ama aldırış etmedim. Çünkü bugün yaz tatilinin başlangıcıydı. Eve döndüm ve sonra annem “Neden bu kadar sevindin?” diye sordu. Ona anlamsız geliyordu. Beşinci yaz tatilim olduğundan çok mutluydum. Kasaba okuluna gidiyordum. Okulum evimize çok yakındı. Ben bu güzel tatile girmenin sevincini yaşıyordum ama onlara anlamsız geliyordu. Birkaç hafta geçti. Artık ara ara kendime “Bu tatil ne zaman bitecek?” diye sormaya başladım. Bazen oyunlar oynuyor bazen resim çiziyor ve bazen de arkadaşım Sude ile kendimizin icat ettiği oyunlar oynuyorduk. Sude genelde benim gibi resim yapmayı severdi ama güzel şiir yazmayı daha çok seviyordu. O, bazen Hayat Bahçesi’ndeki selvi ağacının altına oturur şiir yazardı. Bazı günler onu çağırmaya gittiğimde annesinin biraz önce çıktı demesini pek garip buluyordum. Çünkü o genelde güneşin doğuşunu izlerdi. Bence sen güneşin doğuşunu izlemek yerine ilgi alanın olan şiir yazsan daha iyi olmaz mı? derdim. O da bana güneşin doğuşunu izlemekten ilham aldığını söylerdi. Ben de birkaç sefer bunu söyledikten sonra ısrar etmedim. Sude’nin altına oturduğu selvi ağacını çiziyordum. Genelde günler resim

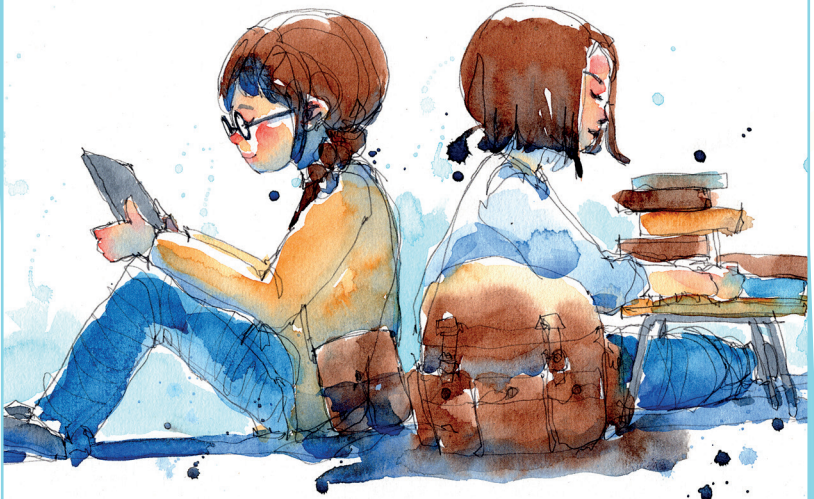
çizerek ya da oyunlar oynayarak geçiyordu.

Hayat Bahçesi'ni başka çocukların bilmesini istemiyorduk. Çünkü başkaları burayı öğrenirlerse kötü istekleri için kullanırlar, diye düşünüyorduk. Ta ki o güne kadar. Güzel bir perşembe sabahıydı. Ben yine Sude'yi çağdırmaya gittim. Belki evdedir diye. Evde değildi. Nerede olduğunu tahmin etmiştim. Annesine selam verdim ve Hayat Bahçesi'ne doğru yol aldım. Hayat Bahçesi'nde Sude birileriyle oturuyor ve sohbet ediyordu. O an beynimden vurulmuşa döndüm. Ama neden orada olduklarını bilmiyordum. Birden koşmaya başladım. Sude beni görmüştü. Bana seslendi. Ben duymazlıktan geldim. Kümesten kovulmuş bir tilki gibi hem kaçıyor hem de onun benim kadar üzülmelerini istiyordum. İçim bu olumsuz duygularla dolup taşmıştı. Eve döndüğümde annemin soru soracakmış gibi bakışlarına aldırmadan odama geçtim. Günlüğüme onun kötü bir kız olduğunu ve Hayat Bahçesi'ni başkalarına da gösterdiğini yazdım. Bu bizim büyük sırrımıza bir ihanetti. Ama o insanların neden orada olduğunu bile bilmiyordum. Sonra annemin bana seslendiğini ve ona yardım etmemi istediğini duydum. Ben de günlüğümü dolabımın üzerine kaldırdım ve annemin yanına gittim. Akşam yemeğimizi yedik ve ben tekrar odama geçip günlüğümü yazmaya devam ettim. Hâlâ neden orada olduklarını çözmemiştim. Yarın Sude'ye gidip mutlaka bunu sormalıydim. Hemen sabah olsun diye beklerken uyuyakalmışım.

Sabah olduğunda derhal kıyafetlerimi giyip çıktım. Bu olaydan sonra evdedir, diye tahmin ediyordum. Tahminim doğru çıkmıştı. Evdeydi. Çok üzülmüştü. Neden onlar oradaydı bile diyemeden bana "Onlar burayı biliyormuş ben de bildiklerini öğrenince onları herkesin gördüğü kısma götürdüm sen gelene kadar da sohbet ettik" dedi. Utanmışım. Ben onlara burayı tanıtip güzelliklerini gezdirdi zannetmiştim. Eğer öyle olsaydı onlar orayı kendilerine ait zannedebilirlerdi. Ama öyle olmadığı için birbirimizi affettik.

Her zamanki gibi Sude'yle birlikte Hayat Bahçesi'ne gidip resim çizmeye ve şiir yazmaya devam ettik. Akşam olup eve döndüğümde günlüğüme yazdığım "Kötü Kız" ifadesini sildim. İnsanlara karşı ön yargılı olmamam gerektiğini bir kez daha anladım. Hatta arkadaşım ile paylaştığımız Hayat Bahçesi'ni, yeteneklerini sergilemek isteyen tüm çocuklarla paylaşmalıyım diye düşündüm.

“Neden onlar oradaydı bile diyemeden bana “Onlar burayı biliyormuş ben de bildiklerini öğrenince onları herkesin gördüğü kısma götürdüm sen gelene kadar da sohbet ettik” dedi. Utanmıştım. Ben onlara burayı tanıtip güzelliklerini gezdirdi zannetmiştim.

İpek Mira Arda

İzmir / 11

MÜZİK HİÇ DURMASA

Her yer çok karanlık ve soğuk... Ayaklarım; yarı çıplak hâlde, bir deri parçasının içindeki buz küresini andırıyor. Karanlık, gölgeli bir ağacın rüzgârının verdiği ürpertiyle üşüyorum ve mideme bir yumruk vurulmuş gibi açım.

Biz dört kişiyiz; kardeşim, ninem, ben ve annem. Babam ise cephede. Kardeşim doğduğu zaman, ben okula yeni başlamıştım, babam da o sıralar cepheye gitmişti. Annem bize hep "Babanız çok cesur ve güçlü. Bir gün mutlaka dönecek." diyordu ve her kapı çaldığında "Ahmet" diye kalkıyordu yerinden.

...

Karanlığı bazı gecelerde öyle derinden hissedersiniz ki, içinize işler. Ve bir gaz lambasının ışığında gelecek için hayaller kurarsınız çünkü en büyük ışığın içinizdeki umut olduğunu fısıldar bir ses. Nereden geldiğini hiç bilmediğiniz bu sesin izinde günler geçer gider.

...

"Yatarken gaz lambasının fitilini söndürmeyi unutma tatlım." dedi annem. Tüm hayallerin sonu bir fitil kadar mıdır? Kim bilir? Şimdi hem soğuk, hem karanlık, hem de umudu çalınmış bir gecedeyiz. Buğulu bakışlarımı gören annem, "Gazımız bitmemeli." diyor, haklı da. Birazdan lambayı tamamen

kapatıp yatacağız. Yatmak, böyle zamanlarda en güzel şeydir. Çünkü düşlerde özgürsünüzdür. Örneğin; güzelce karnınızı doyurup üstüne çikolatalı bir dondurma yiyebilirsiniz. Neyse en güzeli gerçekten yatmak. Bu sırada aklımdan bazı sorular geçiyordu: Acaba sabah dağıtılacak somun ekmek bize bir hafta yeter mi? Hem belki üzüm de verirler böylece annem hoşaf yapabilir. Bir de içine ekmek doğradık mı değme keyfimize. Evet evet, yatma zamanı. Yorganımız yine soğuk ama içinde hep birlikte olmanın sıcaklığını hissediyoruz. Kardeşimle, anneme iyice sokuluyoruz, ninem de yanımızda. Ninem canım ninem. Uzun zamandır sessizleşti. Artık daha az hareket ediyor ve neredeyse hiç konuşmıyor. O da babamı bekliyor. Ve gecenin karanlığını yine nereden geldiğini bilemediğim o müzik aydınlatıyor, gözlerim ağırlaşırken bu tatlı melodiyle uykuya teslim olmaya hazırım.

Gün aydınlanmıştı ve yine aynı müzik çalıyordu, tanıyordum ama zamana uymuyordu. Uzandım, gözümü açmadan yere bastım ve birden müzik durmuştu. Gözlerimi araladım, ayağım yatağımın yanındaki sıcacık peteğe değiyordu ve o tıpkı bir güneştopu gibi ayaklarımı ısıtıyordu. Doğrudum, bilgisayarım bana öyle uzak ve fazla geldi ki. Cep telefonum yoktu zaten. İyi ki yoktu. Annem hep “Bu vatanın değerini uğruna can vermedikçe, gözlerimizi cep telefonlarından kaldırıp etrafa bakmadıkça anlayamayacağız” derdi. Ona tüm kalbimle katılır, cepheye alınan benim yaşımda çocuklarla yer değiştirmeyi düşlerdim. İçeriden gelen kızarmış ekmek kokusu ilk kez bana davetkâr gelmiyordu. Sıcacık terliklerimi zar zor giydim. Boğazımda bir yumru var gibi yutkunarak kahvaltımı yaptım. Ve sonra gene en büyük hayalimin büyüsüne kapıldım. Evet, benim hayalim; tüm çocukların sıcacık bir terlikle ve anne babalarıyla güne başlamaları...

Keşke müzik hiç durmasaydı.

Aslı Turung

Ağrı / 13

23 NİSAN VE MUTLULUK

Benim adım Melek. Küçük ve şirin bir köyde yaşıyorum. 23 Nisan'a yaklaşırken bir gün arkadaşlarımla okuldaki gösteri için sunucunun kim olacağını konuşuyorduk. Benim düşüncem şuydu: Türkçe Öğretmenimiz Ahmet Hoca, gözünde bir numara ve güvenilir olan öğrenciye bu görevi verirdi. Bu kişi elbette onun en çok sorumluluk verdiği öğrenci olmalıydı. Ne yazık ki sunuculuk sorumluluk isteyen bir şeydi ve aynı zamanda hem sık hem de temiz görünmek gerekliydi. Bunu herkes gibi ben de isterdim ancak zor durumda olan babamı masrafa da sokamazdım. Eve geldiğimde tüm kıyafetlerime göz gezdirdim. Şık bir şey ortaya çıkaracaktım. Bunun için annemden iğne ve iplik istedim ve uğraşmaya başladım. İşim bittiğinde ortaya çok şık ve rengârenk bir etek çıkmıştı. Atamızın bize hediye ettiği bu güzel günde herkes birer çiçek olmalıydı.

Sabah heyecanla uyandım, bugün büyük gündü. Sunucunun kim olduğu belli olacaktı. Okula gittim, sırama oturdum ve merakla Ahmet Hoca'nın gelmesini bekledim. Nihayet geldi ancak bana tuhaf bir bakış attı. Nedenini anlayamamıştım, onu kıracak bir şey yapıp yapmadığımı düşündüm. Hoca, "Melek!" diye haykırdı. "Sunucu sensin." Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu, bir süre ne diyeceğimi bilememiştim ancak sevinçten kanatlanıp uçacaktım sanki... Bu mutluluğun yanında öğretmenimin bana attığı tuhaf bakışın nedenini anlayamamıştım. Okul çıkışı sevinçten hoplaya zıplaya eve

gidiyordum ki ayakkabılarımın eski olduğunu fark ettim. Eteği halletmiştim ama ayakkabıyı da dikemezdim ya. Eve geldiğime annem ve babam ayakkabı için üzüldüğümü anlamasınlar diye yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim. Annemle babama okulda olanları anlattım, çok sevindiler ve beni tebrik ettiler. Akşam otururken aklıma komşumuzun benden bir yaş büyük kızı Ceyda geldi. Belki de bana uygun bir ayakkabısı vardı. Hemen evlerine koştum ve Ceyda'ya durumu anlattım. Bana bir ayakkabısını bugün için ödünç verebileceğini söyledi. Dünyalar benim olmuştu.

Günler birbirini kovaladı ve nihayet 23 Nisan geldi. İçim içime sığmıyordu, heyecandan kalbim göğsümden taşmıştı âdeta. Okula gittiğimde her yer kırmızı beyaz bayraklarla süslüydü. Ne de güzelleşmişti her yer. Alkışlar ve takdir saçan bakışlarla kürsüye çıktım. Çıktığım ilk dakikalarda çok heyecanlanmıştım. Herkesi güzelce kürsüye şiirlerini ve metinlerini okumaları için davet ettim. Her güzel şeyin olduğu gibi sunuculuk görevimin de bir sonu vardı. Kürsüden alkışlarla indiğimde Ahmet Hoca beni bir sürprizin beklediğini söyledi. Annem ve babam bana bir çift ayakkabı almışlardı. Hem de kıpkırmızıydı. O kadar çok sevindim ki boyunlarına atladım. Babam: "Kızım, baştan beri beni üzmemek için elinden geleni yaptın, bunu çoktan hak ettin." dedi. Sanırım hayatımdaki en güzel 23 Nisan'dı.

Belfü Nur Coşkun

Isparta / 10

TARÇIN VE BEN

Ara ara pencereme bir kuş konardı. Önceleri fazla durmazdı. Ancak daha sonra benim aklıma bir fikir geldi ve onun için pencerenin önüne ekmek koymaya başladım. Ben ekmek kırıntılarını koydukça o da sık sık gelmeye başladı. O geldikçe ben mutlu oluyordum. Bir gün ekmek kırıntılarını koymayı unuttum. O da belli saatlerde ve belli aralıklarla geldi. Ekmeği camda göremeyince var gücüyle cama vurdu. Ben de kalkıp kontrol ettiğimde kuşun beni çağırdığını hissettim ve hemen camı açıp ekmeği parçalayarak koydum. Galiba artık arkadaş olmuştuk, beni görünce gitmiyordu. Ona bir isim bulup onu kendime alıştırmam lâzım, diye düşündüm. Adını en sevdiğim isim olan Tarçın olarak koydum. Zamanla Tarçın ismine alıştı ve birbirimizi çok sevdik. Birkaç ay bu şekilde devam ettik ancak sonraları daha seyrek gelmeye başladı. Sebebini merak etmiştim. Birkaç ay sonra yanında yavrusuyla çıkageldi, baktığım kuş sayısı iki olmuştu. Yavru kuş için de bir isim düşündüm ve ona da Limon adını verdim.

Limon önceleri bana alışamadı fakat annesinin beni çok sevdiğini görünce yavaş yavaş bana sokulmaya başladı. Onu avuçlarımin içine alıp okşamak inanılmaz bir mutluluktur. Ne yazık ki Limon fazla yaşamadı, elim bir kazada Tarçın yavrusunu kaybetti: onu kedi kapmıştı. Anne kuş Tarçın, artık bana da gelmemeye başlamıştı. Onu merak ediyor ve

çok özlüyordum. Onu göremediğim için çok da üzgündüm. Bir sabah Tarçın uzun bir aradan sonra geldi. Onunla uzun uzun bakiştık. Derdimiz ortaktı. O da ben de Limon'u çok özlüyorduk. Anlaşmak için konuşmaya gerek duymamak ne güzeldi. O, bende; ben de onda teselli bulduk.

Hümeysra Tiryaki

Trabzon / 13

BİR BİLİM YOLCULUĞU

On kişilik bir grupla limana doğru ilerliyorduk. Ben istemsizce hızlanıyor, ilerde olduğumu fark ettikçe bu sefer geri dönüyor az sonra kendimi yine ilerde buluyordum. Bunun sebebi fazla heyecanlı olmamdı. Bir an önce gemiye ulaşmak istiyordum çünkü. Gemi görünmeye başlayınca daha da heyecanlandım. Koşmaya başladım. Arkamdan grup lideri seslenince durdum ama gözlerimi gemiden ayıramıyordum. Durmak zorunda olduğum için bu sefer olduğum yerde zıplamaya başladım. Bana bakan şaşkın gözler umurumda değildi, duramıyordum. Grup bana yetişince yine hızlı hızlı yürümeye başladım. Gemiye bineceğimiz yere 2 metreden az kalmıştı, hemen koşup oraya ulaştım. Gemi karşımda duruyor ben de ona hayran hayran bakıyordum. Grubun geri kalanı da gelip toplandı, liderimiz elindeki birkaç kağıdı karıştırıp listeyi çıkardı ve yoklama almaya hazırlandı. Ben de onlara dönüp adım söylemesini bekledim. Liderimiz 40 yaşlarındaki Seyit Hoca isimleri saymaya başladı:

-Mehmet?

-Burda...

-Yağmur?

-Burada...

-Ali?

-Burda...

...

-Damla?

Adımı duyunca "Burdaa!" diye heyecanla ve biraz da gururla bağırdım. 10 kişinin de-liderle beraber-burada olduğuna karar verince -nihayet -Seyit Hoca gemiye binebileceğimizi söyledi. Zaten gemiye en yakın tarafta durduğum için tekli sıranın en başında ben vardım. Kaptan Hayrettin -kendisine Hayrettin Paşa deniyordu- elini uzatıp binmeme yardım etti ve benden sonra diğerlerinin de binmesine yardım ederken "Hoş geldiniz!" diyerek bizi karşıladı. İçten, güler yüzlü olmasının yanında soğukkanlı, deneyimli ve iyi biri olduğunu düşünüyorum. Ayrıca ne kadar dinamik bir duruşu olduğu da gözümden kaçmadı. Saçlarındaki yer yer aklara bakılırsa 50-55 yaşlarında olduğu anlaşılıyordu. Ardından kendini kısa ve öz tanıttı: Bana Hayrettin Paşa derler. Ben bu geminin kaptanıyım. 25 yıllık bir deniz tecrübem var. Birlikte yapacağımız bu yolculuğun kazasız belasız geçmesi dileğiyle...

Kısa konuşmasından sonra "Haydi viraa..." diye bağırdı ve bizim grup dışındaki tek kişi miço halatları çözdü. Geminin bir o tarafına bir bu tarafına güvertede hızlı hızlı yürüyordum. En sonunda geminin sivri kısmında durup okyanusa baktım. Sonra limana döndüm. Gittikçe uzaklaşıyorduk ama hâlâ limanda dolaşan insanlar belirgindi. Bir süre daha baktım ama Seyit Hoca çağırınca yanlarına gittim. Bizi önce bir saydı, eksik olmadığını anlayıp konuşmaya başladı:

-Evet... Uzun zamandır beklediğimiz gün geldi. Görüyorum ki aranızda fazla heyecanlananlar var. Anlıyorum çünkü ben de içten içe heyecanlıyım. Öncelikle hepinize güvendiğimi bilmenizi isterim. HEPİNİZ ŞARTLARA UYGUN OLDUĞUNUZ VE BU İŞİ İSTEDİĞİNİZ İÇİN BURADASINIZ. Amacımızı hepinizin bildiğini düşünüyorum: Yedi ay önce böyle bir çalışmayla keşfettiğimiz adayı incelemek. Ada, ortasında uzun zamandır patlamayan volkan bulunduruyor. Adadaki incelemeler bizi boşa yorabilir ya da tam tersi hayallerimize kavuşturabilir. Umarım

incelemelerden fayda görecek şeyler buluruz. O zamana kadar denizin tadını çıkarın, zira yolumuz uzun, en az dört ay okyanusta olacağız. İyi yolculuklar dilerim.

Daha sonra yine herkes kendi arasında konuşmaya başladı. Ben önce kalkıp limana baktım yine ve bayağı uzaklaşmış olduğumuzu gördüm. Bütün liman görüş alanındaydı ve bu sefer insanlar seçilemeyecek kadar küçülmüşlerdi. Her şey yolundaydı ve yolculuk iyi gidiyordu. Ada incelemesi yapacağım için hâlâ heyecanlıydım. Adanın incelemeye değer bir yanı olmayabilirdi ama bu ihtimali düşünmek istemiyordum. O adada harika ve ilginç şeyler bulacağımızı hayal ediyordum. Hatta belki dünyadan habersiz kendi halinde yaşayan insanlar belki de yeni canlılar bulurduk. Belki orada adaya düşmüş ve kurtarılmayı bekleyen birileri vardı. Bu şekilde düşünüp daha çok heyecanlanıyordum. Liman görünüyor mu diye tekrar o tarafa baktım. Her şey minicikti ve çok uzaktı. Sonra arkadaşların yanına gittim. Seyit Hoca eşyalarımızı kontrol etmemizi tavsiye etti. Önce kendi kişisel çantama baktım: pusulam, su mataram, kıyafetlerim, kaybolursak yapacaklarımızı anlatan kılavuz ve diğer şeyler... Yemekler toplu yenilecekti. Yemek saatlerine dikkat etmemiz gerekiyordu, yemek saatinde yemezsek bir sonraki yemek saatini beklememiz gerekecekti. Bu kararı hep birlikte aldık. Kolumdaki saate bakınca yemek saatinin yaklaşmakta olduğunu fark edip aç kalmamak için karnımızı doyuracağımız yere gittim. Sanırım herkes buradaydı. Gemide miço olarak görev yapan Miraç ağabey ve birkaç kişi daha yardımlaşarak hep beraber sofraya kurduk ve hep birlikte yedik.

Güneşin batmasına az kalmıştı. Kamaraya geçtim. Yağmur da yanımdaydı. O da benim gibi çok heyecanlıydı ama bazı kaygıları vardı. Ben olaya fazla iyimser baktığımı farkındaydım. Çok geçmeden sabah ada hakkında kurduğum hayallere onu ortak ettim. Ayağa kalktık ve "Bu yolculuk çok güzel olacak!" dedik. Hava kararmış, akşam olmuştu. Herkes kamaralara çekildi. Yerime yattım ve adayı düşünerek uykuya daldım.

Uyanıp saate baktım. Kahvaltıya daha vardı. Kamaradan çıktım. Nerdeyse grubun yarısı uyanmış buralarda geziyordu. Liman gözüküyor mu diye baktım. Kendi etrafımda döndükten sonra denizden başka bir şey görmeyeceğimi anlayınca önce tebessüm edip sonra gülmeye başladım. Denizin ortasıydık. Acaba adaya gitmemize ne kadar kalmıştı? Kaptanın yanına gidip sordum:

-Ada çok uzak, aksilik çıkmazsa üç dört ayı göz önüne alman gerekiyor.

-Anladım, teşekkürler kaptan!

Güverteye geçtim ve oradan yine geminin sivri ucuna... Denize bakıp bakıp adada bulabileceklerimizi, keşfedebileceklerimizi düşünüyorum. Arkama dönüp gemiye bir göz gezdirdim. Herkes uyanmış buralarda geziyordu. Kaptan da bir tura çıkmış, ellerini arkadan bel hizasında birleştirmiş, ağır ağır geziniyordu güvertede. Gökyüzüne biraz baktı ardından saatine baktı ve kaptan köşküne döndü. Gökyüzüne bakarken yüzü sanki endişeliydi. Ben de baktım, güneş yoktu ama havanın bozacağını yahut fırtına çıkacağını zannetmiyordum. Bu ihtimalleri düşünerek bu sefer gülmeden bakıyordum denize. Fırtına çıkmaması gerekirdi. Sonuçta gemide duracağımız şu birkaç gün için hava durumuna bakmıştık. En uygun hava koşullarında çıkmıştık yola. Kahvaltı saati olduğunu fark ettim oraya giderken. Yağmur'un da beni çağırmaya geldiğini gördüm. Oradan birlikte kahvaltıya gittik.

Sofradan kalkarken gökyüzüne baktım. Gökyüzü biraz daha aydınlanmıştı sanki ama yine de garip bir soğukluk, pus vardı. Bu sorun edilebilecek bir şey değildi bence. Sorun olsa kahvaltıda kaptan bizi uyarırdı, uyarmadığına göre fırtına tehlikesi yoktu. Birkaç saat sonra gökyüzünde parça parça bulutlar vardı. Birkaç bulutla fırtına çıkmaz diye düşündüm, içim rahatlamıştı artık. Ne de olsa Kaptan tecrübeli diye geçirdim içimden fakat yine de iyice rahatlamak için Kaptan Hayrettin Paşa'nın yanına gidip sordum:

- Bir sorun mu var?

-Sabah bir ara şüphelenmiştim ama sonra sorun olmadığına karar verip size bir şey söylemedim. Tabi şunu unutma, denizde fırtına riski hiçbir zaman sıfır değildir ama yine de endişelenmene gerek yok en azından şimdilik.

Gönül rahatlığıyla gidip yemeğimi yedim. Sonra kamaraya geçip kitap okudum. Sonra kitabı bırakıp adayı düşünerek uykuya daldım. Aylarca birbirinin tekrarı sabahlar, öğlenler ve akşamlar yaşadık. Üçüncü ayın sonlarına doğru sabah uyandığımda her zaman yaptığım gibi ilk güverteye çıkıp ada görünüyor mu diye ufka baktım. Geminin sivri ucuna geldim ve uzakta bir karaltı gördüm. Dürbünle bakınca ada olduğuna emin oldum. Çığlıklar atarak koşup Seyit Hoca'yı uyandırdım. Tabi diğerleri de çığlığımla kalkmışlardı. Seyit Hoca'ya bunun bizim ada olup olmadığını sordum, başıyla beni onayladı. Adaya giderek yaklaşıyorduk. Dürbünle baktım tekrar. Sanki bir kızılık görüyordum. Adanın toprağı kızıldı galiba. Diğer tarafta da Seyit Hoca bakıyordu. Düşünceli bakıyordu, yanına gidip:

- Kızılığı mı düşünüyorsunuz, diye sordum. Başını sallayarak onayladı. Ben de:

- Kızıl topraklı galiba, dedim.

- Yedi ay önce değildi, dedi. Ben de olağanüstü iyimserliğimle:

- Yedi ay içinde değişmiş olabilir mi toprağının rengi? Sonuçta yedi ay önce kıştı. Şimdi kavurucu bir yaz. Eğer böyle bir ihtimal varsa bu inceleme gerçekten ilginç olur.

Seyit Hoca da benim fazla iyimser olduğumu anlamıştı.

- Hayal gücün çok genişmiş. Ama ben olabileceğini düşünmüyorum. Eğer öyle bir şeyse-ki değildir- olağanüstü bir şey olurdu. Onun ne düşündüğünü sordum, yüzüme baktı ve:

- Emin değilim ama istemeden de olsa volkanın patlamış

olmasından korkuyorum, dedi. Çok korkmuştum, bu ihtimali sevmedim. Kendi tahminime odaklandım ama haklıydı.

Saatler sonra neredeyse adaya iyice yaklaşmıştık, kızılığın nedeni ortaya çıkmıştı: Volkan patlamıştı! Hayallerim suya düşmüştü. Gemiden inememiş adaya bakıyorduk çünkü volkan adanın tamamını kül ve lavlarla kaplamıştı ve hâlâ lavlar dağın en tepesinden adanın her tarafına nehir gibi akıyordu. Dizlerimin üstüne çöküp ellerimle yüzümü kapattım. Öylece biraz kaldıktan sonra kalkıp "Volkanın dinmesini bekleyelim! Sonra araştırmaya başlayalım, lütfen!" diyecektim ama gemimiz daha adaya yanaşamadan kül olurdu, bir şey diyemeden kamarama döndüm. Geri dönüş için yeniden yola çıkmıştık. Yolculuğumuzun ikinci gününde her tarafı nereden geldiği belli olmayan bir sis kaplamıştı. Koca okyanusta hiç fırtına yaşamamıştık ama bu sis de neyin nesiydi? Hiçbir şey görünmüyordu. Neredeyse bir hafta bu şekilde yolculuk ettik. Sekizinci gün öğlene doğru Yağmur heyecanla gelip beni kamaramdan çıkardı, gözlerime inanamamıştım, sis gitmişti. Yağmur, eliyle işaret ettiği yere bakmamı istedi. Tarif ettiği yere baktım, heyecandan küçük dilimi yutacaktım. Karşımızda kocaman ada vardı! Seyit Hoca:

- Haritaları inceledim okyanusun bu bölgesinde böyle bir ada gözüküyor, dedi heyecanla. Kaptan da gözlerine inanamıyordu. Yanaşıp uygun bir yerde demir attık. Adaya çıkıp çıkmama konusunda yaşanan tartışmanın hemen ardından heyecan, endişe ve korku karışımı duygularla araştırmayı yapacak herkes yavaş yavaş adaya indi, ben diğerlerinin aksine çok mutluydum.

Adaya vardığımızdan beri yaklaşık iki hafta geçmişti. İncelemeler bitmişti ve yeniden gemiye dönüyorduk. Yeni bir bitki ve o bitkiyle beslenen bir fare türü bulmuştuk. Şimdi evimize geri dönüyorduk. Ben aradığımı bulmuştum, bilim adına önemli bir görevi yerine getirmiş olmanın mutluluğuyla geriye dönüyorduk.

Muhammed Arda Erdem

Yozgat / 10

KARA KUZU

Yusuf okula ilk defa gidiyordu. Çok heyecanlıydı. Annesinin hazırladığı kahvaltıyı yaptıktan sonra okul yoluna çıktı. Yolda koyun sürüsü ve çobana rastladı. Kuzuların başını okşadı. Sürüdeki kara kuzu Yusuf'un arkasından gelmeye devam ediyordu ki çoban kuzuyu çağırınca geri dönüp gitti. Kuzuyla onu ayırmalarına çok üzüldü Yusuf. Okulun ilk günü güzel geçti. Yeni arkadaşlar edildi, öğretmenini de çok sevdi. Eve dönerken gözü kara kuzuyu aradı. Ama koyun sürüsü ve çoban çoktan oralardan uzaklaşmışlardı. Evde okuldan ve kara kuzudan bahsetti. Ertesi gün okula giderken kuzuyu görmeyi umuyordu ama göremedi. Yalnızca bir kere daha uzaktan tepenin üzerinde melerken sesini duyup görmüştü.

Artık okula iyice alışmış, okuma yazmayı ilerletmişti. Karne günü yaklaşmıştı. Babası derslerinde başarılı olan Yusuf'a "Karne hediyesi ne istersin." diye sordu. Yusuf'un tek hayali vardı, o da kara kuzu...

Ama babasının o kuzuyu alacak parası olmadığını bildiği için bunu söyleyemedi. "Babacığım zaten benim her şeyim var, bir şey hediye etmene gerek yok." diyebilirdi. Dört kardeşi vardı ve babası çiftçilikle geçinmeye çalışıyordu. Yusuf en büyük çocuk olduğu için kardeşlerini de düşünmeliydi. Ağabey olmak kolay değildi.

O hafta hastalandığı için Yusuf okula gidemedi. Boğazı ağrıyor ve ateşleniyordu. Yatağın içinde kan ter içinde kalıyor,

sürekli bir şeyler sayıklıyordu. Babası “Doktora götürmemiz lazım bu böyle olmayacak.” dedi annesine. Annesi “Sabah olsun götürelim, ben alnına soğuk bez koydum inşallah ateşi düşer.” dedi. Ama Yusuf hâlâ sayıklıyor, kara kuzunun uçurumdan aşağı düşüp yaralandığını görüyor, ağlar gibi sesler çıkarıyordu. Babası “Ne söylüyor Yusuf?” dedi. Annesi de “Kara Kuzu’dan bahsetmişti ya herhâlde rüyasında onu görüyor, kara kuzum gitme orası tehlikeli deyip duruyor.” dedi. Babası “Demek ki o kuzuyu çok seviyormuş bizim oğlan.” dedi. Yusuf sabaha kadar hem inledi hem ağladı, türlü türlü rüyalar gördü. Nihayet sabah oldu da babası onu alıp sağlık ocağına götürdü. Doktorun verdiği iğne ve ilaçlarla Yusuf bir haftada ancak iyileşebildi. Çok zayıflamıştı. Hiç iştahı yoktu. Annesi ne yapsa canım istemiyor, midem almıyor diyerek geri çeviriyordu.

Babası onun bu durumuna üzülüyor moralini düzeltcek, onun yaşama sevincini geri getirecek çareler arıyordu ki dışarıdan koyun kuzu sesleri gelmeye başladı. O an kara kuzu meselesi aklına düştü. Çıkıp koyun sürüsüne bakmaya başladı. Çoban da arkadan geliyordu. Kara kuzuyu sordu ona. Çoban kuzuyu Halil Emmi’ye sattığını söyledi. Evi uzak olmasına rağmen Yusuf’un babası durumu anlatmak için Halil Emmi’nin evinin yolunu tuttu. Uzun süre yürüdükten sonra adamın evine ulaştı. Kapıyı açan Halil Emmi’ye durumu anlattı. Fakat adamı kara kuzuyu kendisine vermesi için zor ikna etti. Neyse ki eli boş dönmedi.

Eve girdiğinde Yusuf’u yatakta uyurken buldu. Kuzuyu Yusuf’un yanına bıraktı ve uyanmasını bekledi. Yusuf ise kuzunun melemesi üzerine dönerek gözlerini ovuşturdu. Sanki bir rüyadaydı. Gözlerine inanamıyordu. Kara kuzu onun elini yalayınca rüya olmadığını anladı ve hemen yataktan doğrularak kara kuzusuna, en büyük hayaline kavuştu.

Ecrin Ulaş

Trabzon / 10

GECE

Gece dediysem yanlış anlamayın. Aslında o, benim gündüzüm, göz aydınlığım...Minik patileriyle yaşamıma sevgiyle dokunan Gece'm...İşte, sevimli kedim Gece'nin hikâyesi...

Mis gibi güneşin ağaçlara, kuşlara, çiçeklere neşeyle hayat verdiği bir bahar sabahı, teneffüs saatinde okulun bahçesinde arkadaşım ile geziyordum. Aşırı sıcaklarda bize serin gölgesi ile kanat geren, bahçe duvarının yanındaki akasya ağacının dibinde küçük, sevimli bir yavru kedi duruyordu. Çok bitkin görünüyordu. Arkadaşım ile yanına yaklaştığımızda bizden kaçmadığını fark ettim. Aç olduğu her hâlden belliydi. Ders zili çalmasına az bir süre vardı. Arkadaşıma kedinin yanında kalmasını söyleyerek hemen kantine koştum. Cebimdeki harçlığımın bir kısmıyla ona süt aldım, sınıftaki beslenme çantamda bulunan plastik tabağı da alarak tekrar kedicğin yanına döndüm. Arkadaşım ve kedicik bıraktığım yerde duruyorlardı. Plastik tabağa sütü döküp ona uzattım. Sanki günlerce yemek yememiş gibi hızlıca içip bitirdi. Bana teşekkür eder gibi baktı ve kendisini sevmeme izin verdi. Ders zili çalmıştı. Biz sınıfa doğru giderken kedicğin arkamızdan gelmeye çalıştığını fakat yürüyemediğini fark ettim. Sağ ön ayağı topallıyordu, belki de çok acı çekiyordu. Onu böylece bırakmak içime sinmese de derse girmek zorundaydım. O ders benim için çok uzundu. Aklım hep kedicikte olduğu için zor bitirdim, sanki zaman geçmek bilmiyordu.

Sonunda ders zili çaldı ve herkes evine gitmek için koştururken, ben hemen akasya ağacının altında yatan kediciğin yanına gittim. Karnını sütle bir güzel doyurduğu için mışıl mışıl uyuyordu. Bir süre onu seyrettikten sonra onun için ne yapabileceğimi düşünmeye başladım. O sırada babamın bana seslendiğini duydum, beni almak için okul çıkışına gelmişti. Ona kediciğin durumunu anlattım, çok üzülmüştü. Kediciği alıp veterinerine götürmeye karar verdik. Kısa bir tedaviden sonra biraz rahatlamışa benziyordu. Sevimli gözleriyle bize bakıyor, patisiyle yüzümüzü okşuyordu. Veterinerden çıktıktan sonra bir an babamla göz göze geldik. Şimdi ne olacak der gibi birbirimize baktık. İşte o an ikimiz de aynı şeyi düşünmüştük. Artık yavru kedi ailemizden biriydi.

Kediciği alıp eve giderken her şey yolunda görünüyordu, ancak arabada beni bir endişe aldı. Annem bu duruma ne diyecekti? Babama endişemi anlattığımda, merak etmemem gerektiğini, annemin her ne kadar titiz de olsa merhametli olduğunu, minik yavrucuğun hikâyesini anlattığımızda ikna olacağını söyleyerek beni rahatlatmıştı. Sonunda eve vardık. Annem önce şaşırır, tepki gösterir gibi oldu ama yavrucuğun hikâyesini anlattığımızda o da bizim gibi kabullendi. Ailemizin yeni bir mutluluk kaynağı vardı artık...

İyi ama ailede herkesin bir ismi var, onun da olmalıydı. Eve gelinceye kadar hep kedikti ancak ona bir isim bulmamız gerekirdi. Ailece düşündük ve biraz hüzünlü biraz da gizemli bu zeytin karası kedimize "Gece" ismini koymaya karar verdik. Çok mutluydum. Gece, kısa sürede evimizin neşesi oldu. Aradan bir hafta geçtiğinde ayağı yavaş yavaş iyileşmişti. Birbirimize daha çok alıştık. Onunla vakit geçirmeyi çok seviyordum. O da benim okuldan gelmemi sabırsızlıkla bekliyor gibiydi. Okuldan geldiğimde kucağıma öyle bir atlıyordu ki beni özlediğini anlıyordum. Hatta zaman zaman onunla konuşuyordum. En iyi arkadaşım artık Gece olmuştu. Beni dinliyordu, insanların birbirlerini dinlemeyi çok iyi yapamadığı bu dünyada sevimli kediciğin dostluğu

benim için çok değerliydi. Tedavilerini ve aşılarını eksiksiz yaptırdık. Babam ona hemen mama kabı, su kabı, uyku minderi ve tırmalama tahtası ile çeşitli oyuncaklar, tabi en vitaminlisinden de mamalar aldı. Ödül mamalarını da unutmadık. Ona gözümüz gibi baktık. Anladım ki sevgi sadece insanlar arasında olmazmış. İnsan istese bir hayvanla da bir çiçekle de dost olabilirmiş. İşte o dost benim Gece'mdi.

Kuzenim Çağan da Gece'yi çok sevdi. Hatta zaman zaman üçümüz birlikte oynardık. O da annesine kedi sahiplenmek istediğini söyledi. Çok mutlu oldum, çünkü bir kediciğin daha yuvası olacaktı. Belki o da benim kediciğimle dost olurdu. Bizi insan yapan en önemli duygu sevgi ve merhamettir. O yüzden ben doğadaki bütün canlıları çok seviyorum ama Gece'yi bambaşka...

Size Gece'min hikâyesini anlattım. Hayvanlara sevginizi göstermekten korkmayın, tabi insanlara da... Umarım hikâyemde sizin için de bir şeyler vardır. Belki içinizdeki sevgiyi yeniden keşfedersiniz. Daha çok seversiniz. Siz de kapınızın önünde bir kap yemek, bir kap su bulundurun. Hepinize iyi Gece'ler...

“

Ona gözümüz gibi baktık.
Anladım ki sevgi sadece insanlar
arasında olmazmış. İnsan istese
bir hayvanla da bir çiçekle de
dost olabilirmiş. İşte o dost
benim Gece'mdi.

Arda Turan Kaya

Nevşehir / 8

GÖK BİLİMCİ OLMAK

Benim adım Arda Turan Kaya. En büyük hayalim, gök bilimci olmak. İnternette sürekli bu alanda araştırmalar yapıp videolar izliyorum. Merkür, Venüs, Dünya, Mars, Jüpiter, Satürn, Uranüs ve Neptün isimlerini duyunca bile heyecanlanıyorum. Araştırdıkça gök bilimci olma isteğim daha çok artıyor. Kara deliklerin her şeyi yutabilmesi, uzayın oluşumunun büyük bir patlamayla gerçekleşmesi, yıldızların süpernova olduklarında çekirdeklerinin nötron yıldızına dönüşmesi ve kısacık ömründe kara delik gibi her şeyi yutması çok ilgimi çekiyor.

Bende heyecan yaratan daha çok şey var. Mesela, Ay'da uzaylı kanıtları olması şaşırdığım başka bir şey.

Çok çalışıp, derslerimde başarılı olmak, araştırmalarımın devam etmek, uzayın sonunu keşfedip, zaman makinesi icat etmek istiyorum.

Hayal kurmak çok güzel. Gök bilimci olup NASA'ya girmek istiyorum ve bunu başaracağım. Orası çok uzak olsa da, uzun bir süre görüşmesek bile bu konuda fedakârlık yaparım.

“

Merkür, Venüs,
Dünya, Mars, Jüpiter,
Satürn, Uranüs ve
Neptün isimlerini
duyunca bile
heyecanlanıyorum.
Araştırdıkça gök
bilimci olma isteğim
daha çok artıyor.

Rana Alya Tütüncü

Zonguldak / 7

GÖKKUŞAĞI

Bir zamanlar göklerde yaşayan yedi renk varmış. Bu yedi renk sürekli tartışmış. Aslında aralarında çok da büyütülecek bir konu yokmuş. Ama yine de onlar küs kalır birlikte oynamazlarmış.

Kırmızı :

-Ben ateş rengiyim. Siz gelirsiniz kül olursunuz.

Mavi:

-Ben gökyüzü rengiyim. Ben izin vermediğim sürece buraya gelemezsiniz.

Yeşil:

-Ben; yaprak, ağaç rengiyim. Ben izin vermediğim sürece hiçbiriniz bahçeye giremezsiniz.

Mor:

-Üçünüze de gelmek isteyen olmaz zaten.

Sarı:

-Ben Güneş rengiyim. Bu da hepinizden daha üstün olduğumu gösterir.

Turuncu:

-Siz sadece övünün ben sizden daha iyiyim. Zaten Güneş bile benim rengimle batar.

Lacivert:

-Siz iyiyim deyin ben mükemmelim.

Bu tartışmalar gün boyu sürer, günler bu şekilde geçip gidermiş. Güneş bu durumdan çok sıkılmış arkadaşı yağmura bu durumdan bahsetmiş. Yağmur ona çok güzel bir fikir vermiş.

O gece bulutları çağırmışlar. Sabah güneş yeryüzüne doğar doğmaz tüm renklerde yine her gün yaptıkları gibi kendilerini beğenir konuşmalarını, sevgisiz sözlerini birbirlerine söylemeye başlamışlar. Tam o sırada bulutlar güneşin yanına yaklaşmış ve içindeki yağmur yeryüzüne dökülmeye başlamış.

Bu sırada beklenmedik bir ışıkla birden renkler istemeden gökyüzünde bir kuşak meydana getirmişler. Bütün renkler hayret içerisindeymiş. Aslında hiç istemeden birden birleşmek zorunda kalmışlar.

Kırmızı çok parlak olduğunu fark etmiş, turuncu ışıldadığını, mavi renginin daha da güzelleştiğini fark etmiş. Renkler aslında beraberken daha da parladıklarını, daha güzel olduklarını fark etmişler. Hem ne kadar da özlemişler birbirlerini...

O günden sonra bir daha asla kavga etmemişler. Bütün insanlar onların bu birlik ve beraberliğini görünce hep ayakta onları izlemişler.

İlgın Efsa Coşkun

Kırıkkale / 8

HER ŞEY DOĞRU!

Merhaba! Ben Gediz. Geçen yaşadıklarımı sana anlatmak istiyorum. Belki sen inanırsın. Kimse inanmıyor! Ama doğru...

19 Nisan Perşembe, dışarı çıktım. Kar lapa lapa yağıyordu! Ama nasıl olurdu? Yani mevsim ilkbahar ve kar yağıyordu! İnanılmazdı. Belki daha sonra kar tutardı ve kardan adam yapardım. Aradan bir iki saat geçmişti ve beklediğim şey oldu. Her yer bembeyaz. KAR TUTMUŞTU! Hemen atkımı, kulaklığımı, beremi ve eldivenimi takmıştım. Yanıma üç havuç, iki zeytin, dört adet ise dal almıştım. Kardan adamı yaparken kafasının üstünde bir sepet oluştu. Bu sepet SARI, KAHVERENGİ ve SİYAH renklerindeydi. Biraz korkmuştum ama çok meraklı olduğum için korksam da sepetin içine doğru eğildim, KEŞKE YAPMASAYDIM...

Sepet beni içine doğru çekti ve bir yere ışınladı. Başımı çarpmıştım, galiba o zaman bayıldım, gözümü açtığım zaman önümde bir tavşan olduğunu fark ettim. Bana :“Sen, sen de kimsin?” diye ürkerek sordu. Ben:“Ben de bilmiyorum. Ne işim var burada?” dedim. Tavşan benim, ona zarar vermeyeceğimi anladığı için rahatlamıştı ve bana şöyle dedi: “Benim adım Minnoş. Peki, senin adın ne?”

Ben: “Benim adımda Gediz.” dedim ve “Buraya nasıl geldim?” diye sordum.

Tavşan: "Nasıl geldiğin hakkında hiçbir fikrim yok ama sana buradan çıkabilmen için yardımcı olabilirim." dedi. Aslında Tavşan beni denemek istiyormuş. Tabii benim bundan haberim yoktu.

Tavşan: "Sana üç havuç vereceğim." dedi.

Ben: "Tamam." dedim.

Tavşan anlatmaya devam etti:

"Eğer doğru havucu seçersen evine geri dönebilirsin ama eğer yanlış havuçlardan birini seçersen ÖMRÜN BOYUNCA BURDA KALIRSIN!" dedi.

Ben biraz korkarak: "Başlayalım." dedim.

Tavşan dediği gibi üç adet havuç verdi ve "Başarılar." diledi. Ben başımı salladım. Biraz bakındıktan sonra ortadaki havucun altının çürük olduğunu fark ettim. Biraz daha inceledim ve sonra Minnoş'a "Ortadaki." diyerek cevap verdim.

Minnoş: "Peki ama neden onu seçtin?" diye sordu.

Ben: "Onu seçtim çünkü altı çürüktü ve diğer havuçları da çürütmesini istemedim." dedim.

Minnoş: "Kutlarım, doğru havucu buldun! Aslında sana ufak bir oyun oynadım. Amacım seni denemektir, isteseydim seni kendi zamanına gönderebilirdim. Umarım bana kızmamışsındır. Verdiğin cevap senin dikkatli ve iyi biri olduğunu gösteriyor. Buradan ayrılmadan önce sana bir hediye vermek istiyorum." dedi ve bana boyum kadar pembeş bir gemi verdi. Tavşana teşekkür ettim ve kulağıma eğilip dedi ki: "Bu gemi sihirlidir. Ona şifreli kelimeleri söylediğin zaman evine geri dönebilirsin." dedi ve şifreyi kulağıma fısıldadı.

Onun söylediği gibi, şifreli kelimeleri söyledim, gemiye binip GEMİ, GEMİ ESKİ ZAMANIMA GÖTÜR BENİ dedim ve kendi zamanıma geri döndüm...

Göktuğ İçer

Hatay / 8

GÖKTUĞ CORONAYA KARŞI

Göktuğ sabah erkenden kalktı, kahvaltısını yaptı ve okuluna gitti. Göktuğ biraz üzgün ve tedirgindi. Corona adında bir mikrop vardı ve tüm dünyaya yayılıyordu.

Okuluna vardığında daha da üzüldü. Çünkü öğretmenine ve arkadaşlarına sarılamıyordu. Elif öğretmen sınıfa geldiğinde, onlara, Corona adlı mikrobun hızla yayıldığını söyledi. Kendimizi ve sevdiklerimizi korumak için kimseye sarılmamamız gerektiğini ve ellerimizi sık sık yıkamamızı anlattı. En kötüsü de okulumuza kısa süreliğine ara verildiğini söyledi ve evden dışarı çıkmamamızı önerdi.

Hepimiz çok üzüldük ve vedalaşarak evlerimize döndük. Odama geçip bu mikrobun ortadan nasıl kaldırabiliriz diye düşündüm. Birden aklıma daha önce icat ettiğim küçültme aletim geldi ve onu kullanarak kendimi küçülttüm. Yanıma kolonyalı kılıç, sabun ve bolca su aldım.

Mikrobun merkezine gidip Corona Kralıyla görüştim. Önce ona tatlı dille insanlara zarar vermemesini, onları öldürmemesini anlattım. Ama kabul etmedi. Sonra kralın askerleri coronagiller bana saldırmaya başladı. Ben de onlara yanıma aldığım sabunları atıp suyu fıskırttım ve hepsi öldü.

Kral corona tek kaldı. Onu da kolonyalı kılıcımla savaşım öldürdüm.

Eve geldiğimde eski hâlime döndüm. Annemler salonda haberleri izliyordu. Haberlerde artık coronanın olmadığı, gizli bir gücün onu yok ettiği söylendi. Herkes buna çok sevindi. Sonra huzur içinde yaşadık.

Ertesi gün okula gideceğim için bütün gece uyuyamadım. Arkadaşlarıma ve öğretmenime sarılacağım için sabırsızlanıyordum.

Muhammed Harun Maltaş

Batman / 11

İNSANLIK

Güneye doğru uçuyordum. Her Ebabil kuşu gibi bizim de göç zamanımız gelmişti. Bir ara gözüm yere takıldı. Gerçekten çok şaşırdım. Sokaklar, caddeler, pazarlar hiç görmediğim kadar boştu. İnsanlar yok denecek kadar azdı. "Acaba ne oldu bu insanlara?" diye düşünmeye başlamıştım ki yanımdaki arkadaşımın sesiyle irkildim. Görünüşe göre o da çok şaşırmıştı "Sence n'oldu bu insanlara?" diye sordu. Cevaplamak için tam konuşacaktım ki bir diğer arkadaşım söze girdi: "Şu ağızlarının önündeki bez parçası da neyin nesi?" demesiyle hemen gözümüzü sokaktaki insanlara çevirdik. Gerçekten de sokaktaki insanların çoğunun ağızlarının önünde bir bez parçası vardı. "İnsanlar çok değişmiş" diye bir ses yükseldi arkalardan. "Martılar da çok üzgün. Herhâlde insanlar onlara simit atmadığı için aç olmalılar" dedi hemen yanımdaki arkadaşım. "Herhâlde bu sokak çok değişik" dedim ve tekrar yola koyulduk. Ama gittiğimiz her yerde de görüntü aynıydı: Neredeyse hiç insan yoktu ve olan insanların da çoğunun ağızlarının önünde de bir bez parçası vardı. "Sanki Bir şeyden kaçıyorlar." dedi sürünün en yaşlı Ebabil kuşu. Evet sanki bir şeyden kaçıyor gibiydiler. Yanımdaki arkadaşım tekrar söze girdi: "Bir ara martılar konuşurken duydum: İnsanların arasına bir hastalık girmiş bu yüzden insanlar artık çok az dışarı çıkıyorlarmış." dedi. Nedendir bilinmez ama arkadaşım bu cümleyi kurduktan sonra sürüde bir sessizliktir aldı başını gitti. "İnsan bu mudur?" diye sordum. "Aylar önce kendilerinin

üstün olduğunu kanıtlamak için savaşan insanlar şimdi bu küçük mikroba mı yenildiler? Sizce de bu çok enteresan değil mi?" diye bir soru daha sordum ama kimse sesini çıkarmadı. "Demek ki insan buymuş." diye düşündüm. Artık kimsede ses seda yoktu. Konuşan sadece su şırıltısı ve kanat çırpma sesiydi.

Ali Mete Tunç

Hatay / 8

PORTAKAL SUYU

Koltuğuma oturup bilgisayarı açtım. Yarım bıraktığım animasyon yapma işimi hatırladım ve hemen onu tamamlamaya karar verdim. Animasyondaki karakterleri oluşturmaya başladım. Sırasıyla beş çöp adam yaptım. Bu beş adamın ilk dördünün kafası küçüktü. Ama beşincisinin kafası diğerlerine göre büyüktü ve kafasının içi boştu.

Ben çöp adamları oluştururken annemin mutfaktan seslendiğini duydum.

- Ali Mete ödevini yaptın mı?
- Evet, anne yaptım.
- Hadi gel, sana sıkıttığım portakal suyunu iç.

Mutfağa gidip annemin hazırladığı portakal suyunu alıp bilgisayarın başına geçtim. Animasyona, kaldığım yerden devam etmeye başladım. Tam beşinci çöp adamı bitireceğim anda elim dalgınlıkla bilgisayarın yanındaki bardağa değince, portakal suyunun tamamı bilgisayarın üzerine döküldü. Elim ayağıma dolaştı. Hemen bilgisayarı temizlemeye koyuldum. Havluyla dökülen meyve suyunu sildim ama artık çok geçti. Çünkü hepsi bilgisayarın içine sızdı. Ekrana bakınca ne göreyim? Renkler önce birbirine karışıp sonra birbirinden ayrışıyor. Az önce yaptığım çöp adamlar hareket ediyor ve anlamsız sesler çıkarıyorlar. Bir tanesi sağdan sola doğru zıplıyor diğeri ise elindeki sopayla bir diğerini kovalıyor. Hâlbuki ben daha onları yapmayı bitirmemiştim. Nasıl olur

da hareket ederler? Birden onlara baktığımı fark ettiler. Bilgisayarın içindeki kalemı alıp bir ışın kılıcı çizdiler ve kılıcı kaldırıp bilgisayarın ekranından bana doğru çevirdiler. Gördüklerime inanmadım. Kılıçtan çıkan ışın bana değdi ve beni bilgisayarın içine çekti. Kendime geldiğim zaman bilgisayarın içindeydim. Odama bilgisayardan baktım. Şok geçiriyordum. Çizdiğim çöp adamlar karşımda bana bakıyorlardı. Yaşadıklarına inanmıyordum. Odama doğru çıkmak istedim ama bilgisayarın iç ekranına çarptım. "Anneee Anneee!" diye bağırdım ama annem sesimi duymuyordu. Çok sinirlendim. Beni o hâlde gören çöp adamlar ne yapacaklarını şaşırıp, korkup kaçmaya başladılar. Onlar önde, ben arkada koşuyorduk. Bilgisayarımda o dosyadan bu dosyaya atlıyorlardı. Onları bir türlü yakalayamıyordum. Girdikleri her dosyayı karıştırıp dağıtıyorlardı. Bu oldukça can sıkıcıydı. Onlara "yapmayın, dağıtmayın!" diye bağırma rağmen beni dinlemiyorlardı. Koşarak resimlerin bulunduğu dosyaya girdiler. Peşlerinden ben de o dosyaya atladım. Tüm resimlerimin arasında koşmaya başladılar ve onları birbirine kattılar. Bebeklik resimlerimi, okul resimlerine karıştırdılar. Onların peşinden koşuyor ve aynı zamanda "yapmayın!" diye bağıırıyordum. Oradan çıkıp videoların olduğu dosyaya girdiler. Orayı da birbirine katıp çıktılar. Ana ekrana gelip google'a girdiler. Arama çubuğuna anlamsız şeyler yazıp tarattılar. Hiçbir sonuç çıkmayınca youtube'a girip komik videolara bastılar. Komik videolar oynarken geldiğimi fark edip oradan uzaklaştılar. Onları yakalayamayacağımın farkına vardım. Çöp adamları buraya hapsedmenin yolunu düşündüm, planım hazırıldı. Hemen kalemin bulunduğu yere gittim. Kalemle bir kazma kürek çizdim. Ekranı kazmaya başladım ve derine indim. Bilgisayarın USB girişine kadar vardım ve oradan dışarıya, gerçek dünyaya çıktım. Hemen ekran karşısına geçip yaramaz çöp adamları kendi videolarına geri yolladım.

O sırada annemin sesi geldi.

- Ali Metee, portakal suyunu içtin mi?

-Evet, anne hepsini içtim. Eline sağlık. :)

Emine Gülçin Sağlam / Tuana Hacıyakupoğlu

Trabzon / 11

RENKOSTAR

Açelya, üç kardeşin en küçüğüydü. “Evin bilgisi” derlerdi ona. Farklı düşünen, farklı hayaller kuran bir çocuktu o. Üç katlı büyük bir evleri vardı. Birinci katın girişinde sağda banyo ve lavabo, solda mutfak, biraz ileride sağda yemek odası, solda salon ve ileride sağda çalışma odası vardı. Tabi önünde de merdiven.

İkinci katın girişinde sağda banyo, solda lavabo, ileride sağda ablası olan Suna’nın, solda ise abisi olan Toprak’ın odası vardı. Biraz ileride sağda Açelya’nın, solda ise ebeveynlerinin odası vardı. Tabi tekrar merdiven...

Şimdi en garip yer olan çatı katına geçeceğiz. Bir çatı ne kadar garip olabilir demeyin. Eğer bu katın sahibi Açelya’ysa hazır olun. Burayı çok istemesi üzerine ailesi Açelya’ya vermişti. Açelya’dan başka kimse giremiyordu. Çünkü anahtarı ondaydı ve kimseyi de içeriye almaya niyeti yoktu. İçeride nelerin olduğunu merak ediyorsunuz değil mi? Artık açıklama vakti geldi.

Açelya uzaylıların varlığına inanıyordu. Açelya burada araştırmalarını yapıyordu. Etrafı cam olan bu yerde iki kitaplık, uzaylılar ve canavarlarla ilgili birçok kitap, bir teleskop -bu teleskobu küçüklüğünden beri biriktirdiği kendi parasıyla ve biraz da ailesinin yardımıyla almıştı- ve bir de upuzun bir tezgâh vardı. Arkadaşları olan Beril, Derin, Çiçek, Ayaz ve Rüzgâr’la bile paylaşmamıştı. Ama çok

yakında Çiçek'le paylaşmayı düşünüyordu. Çünkü daha fazla içinde tutamayacak gibiydi. Hepsisiyle okulda tanışmıştı ve mahalleleri de aynı olunca sıkı fıkı arkadaşlar olmuşlardı. Kimse birbirinden bir şey saklamazdı. Ailesiyle de iyi geçinirdi fakat uyurken, uyanınca, yemekteyken, okuldayken, dersteyken bile uzaylıları ve araştırmalarını düşünüyordu. Ailesi her zaman onu böyle görmeye başlayınca çatı katını Açelya'ya vermenin kötü bir karar olduğunu düşündü.

Sabah olmuştu. Açelya okula gitmek için hazırlanıyordu. Aklında yine uzaylılar vardı. Aşağıdan gelen, "Kahvaltı hazır çocuklar." sesiyle kendine geldi. Yemekte yumurta vardı. Çocukların gelişimi için önemli bir protein kaynağı olduğunu biliyordu. Yumurtayı sevmiyordu fakat gelişimi için önemliydi bu yüzden yiyecekti. Bir insanın yumurta sevmemesi ablasını hem şaşırtıyor hem de kızdırıyordu. Abisi ise sadece okula gitmeyi düşünüyordu. Çünkü gerçekten abisi kadar okulu seven kimseyi görmemişti. Yemeğini yedi ve kapının çaldığını duydu. Hızla aşağı indi ve arkadaşlarının onu beklediğini gördü. Ablası ve abisi ortaokula gidiyordu ve o yüzden çoktan gitmiş olurlardı. Açelya ise daha ilkokuldaydı. Ama mutluydu. Annesine söyleyip hemen dışarı atıldı. Sabah erken kalkmayı her çocuğun aksine seviyordu. Ve erken yatmayı da... Okul yolu pek uzun değildi, bu yüzden yürüyerek arkadaşlarıyla gidiyordu. Derin düşüncelere dalmıştı. "Acaba uzaylıları çağırmak için bir müzik mi gerekiyordu?" diye düşündü. Bu müziğin notalarını düşünürken arkadaşlarının ona seslendiklerini bile fark etmemişti. "Hey dostum!" "Dünyadan Açelya'ya dünyadan Açelya'ya". Derin'in ona dokunmasıyla kendine geldi.

Okula geldiklerinde zil çalmıştı. Hızla derse girdiler. Açelya ve arkadaşları dersteyken annesi ve babası onun için ne yapabileceklerini düşünüyorlardı. Çünkü onu böyle mutsuz görmek hiç de hoşlarına gitmiyordu. Annesi "Ona biraz daha zaman tanıyalım eğer hâlâ üzgün olursa ..." diyebilmişti sadece. Baba onun sözünü şöyle tamamladı:

“Oranın anahtarını ondan isteriz.” “Ya vermezse” dedi annesi. “O zaman biz almak zorunda kalırız.” dedi ve konuşmayı bıraktılar.

Açelya’nın okulu bitmişti. Bugün cumaydı. İstiklal Marşı’nı okuyup eve geldi, yemeğini yedi ve arkadaşlarıyla oynayabilmek için annesinden izin aldı. Annesi ona şöyle cevap verdi: “Sakin ol kızım daha üstünü bile değiştirmemişsin. Önce güzelce dinlen, üstünü başını giy, sonra çıkarsın. Çıkmadan önce bana haber vermeyi unutma!”, “Tamam anne, teşekkür ederim.” dedi ve annesini öpüp odasına çıktı. Annesi onun çatıya değil dışarıya çıkmaya gittiği için mutluydu. Sanırım Açelya’nın arkadaşlarının ailelerine de söyleyecekti. Belki arkadaşları onun ağzındaki baklayı çıkarmasına yardımcı olurlardı. Açelya arkadaşlarına “Parkta buluşuruz, size söylemem gerek çok önemli bir şey var.” demişti. Hemen hazırlanıp dışarı çıktı. Çıktığında tam kapıyı çalmakta olan Çiçek’i gördü. Zaten ona yolda söylemeyi düşünüyordu. Söze şöyle başladı “Çiçek sana parka gitmeden söyleyeceğim.” Çiçek heyecanlanmıştı. “Tabi hemen söyle. “Çiçek ben uzaylıların var olduğuna inanıyorum ve bununla ilgili çatı katında araştırmalar yapıyorum.” dedi bir çırpıda. O kadar hızlı söylemişti ki Çiçek daha algılayamadan “Sence saçma mı?” diye sordu. Çiçek biraz düşündükten sonra “Biliyor musun bence çok da garip bir şey değil, istersen ben de araştırmalarında sana yardımcı olabilirim ama senin kadar uzaylılara inanacağımı düşünmüyorum. Bunun yanında düşüncelerine saygı duyuyorum.” dedi.

Açelya’nın yol boyunca içi içini yiyordu. Yine de parka varana kadar sakın kalmaya çalışıyordu. Sonunda parka vardılar. Açelya herkesi orada görünce derin bir nefes aldı ve pat diye “Ben uzaylılarla alakalı araştırma yapıyorum” dedi. Sonra Derin söze girdi: “Ne, pat diye denir mi bu?” Çok şaşırmış olacak ki devamını getirmedi. Bu arada söze Ayaz girdi. “Çok farklı bir ilgi alanı ama ben bu konuda sana seve seve yardım edebilirim.” dedi. Açelya biraz da olsa rahatlamıştı

en azından bazı arkadaşları bu konuda ona destek oluyordu. Derin tekrar söze girdi. "Ben de sana destek olurum sadece biraz şaşırdım." dedi. Derin sözünü bitirir bitirmez Rüzgâr ise "Tamam o zaman, herkes hemfikir ise ben de sana yardımcı olacağım." dedi.

Açelya konuşma bitince havanın karardığını anladı ve eve daha fazla geç kalmamak için dağıldılar. Eve vardığında ailesi onunla konuşmak istediğini söyledi. Açelya biraz endişelense de elini yıkayıp geleceğini söyledi. Anne ve babası oturma odasına geçtiler ve Açelya da çok geçmeden geldi ve şöyle dedi:

- Ne oldu, neden benimle konuşmak istediniz?

Babası söze girdi:

- Açelya çatı katında çok vakit geçiriyorsun ve oraya kimseyi almıyorsun. Anahtarı sana vermenin kötü bir düşünce olduğunu fark ettik.

Çok geçmeden annesi söze girdi:

- Anahtarı verdiğimizde bunun geçici bir heves olduğunu, kendini odana kapatacağını düşünmemiştik. Bundan dolayı anahtarı senden almayı düşünüyoruz.

Açelya anahtarı onlara vermek istemediği için bir şey demeden odasına gitti. Babası peşinden giderken annesi kolundan tutup daha fazla üstüne gitmemesi gerektiğini söyledi. Açelya odasına girdi ve düşündü. Bu durumda bile uzaylılarla alakalı bilgi toplama derdindeydi. Anne ve babasının söylediklerini çoktan unutmuştu. Yine uzaylılarla ilgili hayallere kapılarak derin bir uykuya daldı.

Uyandığında gece olmuştu. Nasıl bu kadar fazla uyuduğunu o da bilmiyordu. Neden uyandım diye düşündü. Sesler evet bu sesler yüzünden uyanmıştı. Tekrar duymuştu o sesleri. Nereden geldiğini öğrenmek için yatağının kenarındaki

camdan dışarı baktı. Garip şekilli yaratıklar vardı. Açelya çok heyecanlanmıştı. Fakat aklına takılan şey neden mahalledeki hiç kimsenin ışığının yanmadığıydı. Abisinin bu saatte uyuması da garipti. Bunları boşverip hemen çatıya doğru koşmaya başladı. Çatıya çıktı ve ışığı açmaya çalıştı ama ışıklar yanmıyordu. Hemen el fenerini alıp teleskopuyla dışarı çıkmıştı. O da ne! Yeşil, mavi, sarı, kırmızı, mor renkli; yedi gözlü garip şekilli yaratıklardı bunlar. Bu yaratıklardan biri onu görmüş olacak ki irkilmişti. Açelya karanlıktan korkmuyordu. Çünkü karanlığın korkulacak bir şey olmadığını biliyordu. Dışarı çıktı. Evet! Bunlar uzaylıydı. Uzaylılara yaklaştı yaklaştı... Uzak mekiğindeydiler. Uzaya gidiyorlardı. Mavi renkli uzaylı büyük ihtimal korkaklandı:

- Sen, sen, sen neden uyumadın. Beni korkutuyorsun. Lütfen bana yaklaşma.

- Benden korkmanıza gerek yok. Ben sadece ne yaptığınızı çok merak ettim.

Kırmızı renkli olan sinirliydi galiba:

- Neyi merak ettin?

- Sizin nasıl bir şey olduğunuzu, dedi utanarak Açelya.

Yeşil renkli şakacı olsa gerek:

- Belki de o da uzaylıdır.

Açelya çekinerek şöyle cevap verdi:

- Hayır uzaylı değilim. Ama uzaylıları hep merak ettim. Sizlerle ilgili araştırmalar yaptım ama hiçbir kitapta sizin görsellerinize rastlamadım.

Mor olan da mutluydu herhâlde:

- Tamam ama senin bizi görmemen gerekiyordu. Birazdan insanlar uyanır. Seni artık geride bırakamayız. Merakını

gidermek için seni uzaya bizim yaşadığımız gezegene götürüyoruz.

- Evet, seni Renkostar'a götürüyoruz.

Açelya kekeleyerek

- Re... renk... renko.. ne?

Sinirliydi cevap veren:

- Renkostar, biz orada yaşıyoruz, neden şaşırdın?

- Hayır, hayır! Ben, ben çok heyecanlıyım.

Yola gireli saatler olmuştu. Açelya sıkılmış olacak ki;

- Bu yolculuk çok mu uzun sürecektir?

- Evet, dedi Şakacı.

- Bu gemiyi inceleyebilir miyim? Lütfen!

- Tabi ki, dedi Mutlu.

Hemen koşturmaya başladı Açelya. Dışarıdan çok küçük gözüküyordu ama içi o kadar büyüktü ki. Sanırım asla tamamını gezemeyecekti. Açelya içeriye doğru ilerlerken uzaylıların kendi aralarında konuştuklarını fark etti. Başkalarının sözlerine kulak misafiri olmamanın kötü bir şey olduğunu biliyordu. Bu yüzden onları dinlemeyecekti ama bazı sözcükler kulağına geliyordu:

- Ona güvenemeyiz.

- Aslında neden olmasın.

- Öyle de olabilir ama...

- ... kötü bir fikirdi.

Bu sözlerin arasında Açelya'nın onları dinlemediğini gören

Mutlu biraz daha ısınmıştı Açelya'ya.

- Bakın görüyor musunuz? Bizi dinlemiyor bile, onun güvenilir biri olduğunu size söylemiştim.

- O bir insan Mutlu, ona asla ama asla güvenemeyiz.

- Siz öyle sanın şimdi gidip onunla konuşacağım. Hey! Çocuk adını öğrenebilir miyim?

- Tabi, adım Açelya.

- Çok güzel bir isim Açelya.

- Teşekkür ederim.

- Neredeyse Renkostar'a geldik.

- Orası nasıl bir yer?

- Rengârenk!

- Tamam, artık geldik daha fazla oyalanmayalım, dedi Sinirli.

- Peki, diyebildi Açelya. Çünkü kırmızı renkli olan uzaylıdan korkuyordu.

İşte artık Renkostar'a gelmişlerdi. Hemen gemiden indiler. Burası çok renkli, rengârenkti gerçekten. Mavi olan Korkak'a döndü:

- Sana sana bir şey sorabilir miyim?

- Tabi sorabilirsin.

- Eeee adınız neydi acaba?

- Korkak, Korkak ben ama çok korktuğum söylenemez.

- Kesin, kesin öyledir korkak, dedi Şakacı.

- Güzel resim yapar mısın? Aleyna mıydı?

- Hayır Açelya.
- Üzgünüm unutmuşum.
- Sorun değil. İlk sorunu düşünürsem evet güzel resim yapabilirim.

Bunları konuşurken Açelya'nın bilmediği bir yere doğru yürüyorlardı. Açelya çok meraklı bir kız olmasından dolayı aklına takılan ne var ne yok hepsini sordu.

- Ben burada nasıl nefes alabiliyorum?
- Biz de senin gibi nefes alarak yaşıyoruz. Farklı olan tek şey sizlerin oksijen alıp karbondioksit vermeniz, biz ise tam tersi.
- Vay, çok ilginç!
- İşte geldik, dedi Şakacı alaycı bir şekilde.
- Burası çok renkli olsa da kimse bu renkleri nasıl ve nerede kullanacağını bilmiyor. Bu yüzden sizin gezegeninize geldik. Orada renklerin nasıl kullanıldığını gördük. Senin neden uyumadığını anlamıyoruz ama. Herkesi uyutmuştuk, dedi Mutlu.
- Ben bilmiyorum.
- Herkesi nasıl uyutuyorsunuz?
- Bu benim gücüm herkesin farklı güçleri var.
- Sanırım beni neden uyutamadığını biliyorum.
- Nedenmiş.
- Benim de bir gücüm var çünkü.
- Öyle mi? Neymiş o?
- Sevgi! Ben sizi çok seviyorum. Hep sevdim. Bir gün sizinle tanışacağımı biliyordum. Diğer insanlar sizden korkar. Bense

hep sizi araştırdım, sizi bekledim.

Hepsi bu sözler üzerine çok duygulanmıştı. Birbirlerine bakıp kaldılar. Sinirli biraz konuşmak istediğini söyledi. Arkadaşlarını bir kenara çekti. Açıyla konuşulanları az da olsa duyuyordu.

- Onu burada tutamayacağımızı biliyorsunuz. Ailesi merak edecektir. Üzülecektir.

- Ama o kadar iyi yürekli ki, dedi Mutlu.

- Evet, biraz daha kalamaz mı, dedi Şakacı.

- Onu burada tutmaya hakkımız yok. Zamanımız dar. İnsanlar uyanmadan onu geri göndermeliyiz.

Açıyla söylenenleri duyuyordu. İçindeki merakı dindiren bu gezegende daha fazla kalmak, daha fazla uzaylıları tanımak istiyordu ama anne ve babasının onu merak edecekleri de bir gerçektir.

- Geriye dönerim ama bir şartla, dedi söze karışarak.

- Neymiş şartın bakalım?

- Büyüdüğüm zaman sizi yine ziyaret etmek istiyorum. Beni yine gelip alır mısınız? Hem o zaman renkleri nasıl kullandığınızı da görmüş olurum.

Birbirlerine baktılar. Onaylar şekilde kafalarını hafifçe salladılar. Sinirli söze girdi:

Seni bugün buraya getiren şey hiç yılmadan kurduğun hayaller ve içinde büyüttüğün sevgiydi. Bir şeyi inançla istersen gördüğün gibi ortaya "sevgi" denen öyle bir güç çıkıyor ki bizim gücümüzü bile alt edebiliyor. Eğer büyüdüğünde bu inanç hala sende olursa ve sevgi denen o gücü yine kullanabilirsen mutlaka istediğin olacaktır. Buraya tekrar gelip gelememek senin elinde olacak.

Yola yeni girmişlerdi. Onu geri götürme görevi Mutlu'ya verilmişti. Uzay gemisine binmeden önce hepsiyle vedalaştı. Hepsine sarıldı. Şakacı: "Bu gezegende çok renk var. Ama en güzeli sendin." demişti ayrılırken. Sinirli bile gidişine çok üzölmüşü. Yıllar sonra tekrar döneceğı günö hayal etti. Sinirli'nin söylediklerini hatırladı. İçindeki inancı daha da büyütecekti. Sevgi onun en büyük gücüydü. Bu gücü hayatının her anında kullanmalıydı. Büyük bir hızla ilerleyen geminin manzarası gözlerini yormuştu. Yaşadıklarının da yorgunluğuyla uykuya daldı.

Annesinin öpücüğüyle uyandı. Şaşkıındı. Gördüklerinin hepsi rüya mıydı? Anahtar hâlâ elindeydi. Annesine uzattı. Artık buna ihtiyacım yok, dedi. Annesi kahvaltının hazır olduğunu söyleyip merdivene doğru yürüdü. Açıyla kafası karışık bir şekilde ne yapacağını düşünüyordu. Birden aklına yaşadıkları geldi. Gücünü kullanması gerektiğini hatırladı. "Anneciğim seni çok seviyorum" dedi bağırmaya yakın bir ses tonuyla. Annesi döndü, tekrar sarıldı ve teşekkür edip onu ne kadar çok sevdiğini söyledi. "Aşağıda görüşürüz" dedi. Açıyla yatağından doğruldu. Penceresinden dışarıya baktı. Karşı yamaçta o zamana kadar hiç görmediğı rengârenk çiçekler açmıştı.

Ceylin Naz Berberoğlu

İstanbul / 6

SÜT DİŞİ

Kocaman, üç tarafı denizlerle çevrili bir ülkede Ceylin Naz kadında hareketli mi hareketli, sevimli mi sevimli ve bir o kadar da duygusal bir kız yaşıyormuş. Bu güzel kızın bir isteği varmış. O da çabucak büyümekmiş. Bir gün arkadaşıyla okul bahçesinde oyun oynarken arkadaşının süt dişlerinin çıktığını görmüş. Kendisinin ise hiç süt dişi çıkmamış bu duruma çok üzülmüş. Okul çıkışı evine gitmiş. Yemeğini yiyip dişlerini fırçaladıktan sonra yatağına yatmış ve süt dişlerinin çıkması için dilekte bulunmuş. Süt dişi çıkan çocukların daha sağlıklı olduğunu düşünüyormuş.

Bir gün dileği kabul olmuş Ceylin Naz'ın. Dişinin sallandığını hissetmiş ve çok heyecanlanmış. Bu durumu hemen annesiyle paylaşmış. Her gün okula gitmeden önce dişini kontrol ediyormuş. Dişinin artık kopmak üzere olduğunu anlamış ona dokunmuş. Bir de ne görsün!

Her gün onunla beraber olan dişi ellerindeymiş. Bu onun için tarifi olmayan güzel bir duyguymuş. Çok ama çok sevinmiş. Onun bu sevincine apartmanlarının birinci katında oturan Pakize teyzesi hatta sitenin güvenlik görevlisi Bayram abisi bile şahit olmuş. Onunla her gün beraber olan dişine düzenli bakım yapmaya karar vermiş.

Bir sabah uyandığında dişini yıkamak istemiş. Fakat bir anda dişi ellerinden kaymış ve lavabonun içerisine düşmüş. Lavaboya düşen dişini bir daha hiç göremeyeceği için

feryat figan ağlamaya başlamış Ceylin Naz. Lavabodan akan ya da içerisine düşen her şeyin pis mi pis kokan, rengi simsiyah olan atık sulara karışacağını ve dışının orada rahat olamayacağını düşünüyormuş çünkü. Aklına öğretmeninin bu konuyla ilgili vermiş olduğu bilgiler gelince daha da üzülen küçük kızın aklında bir soru vardı: Neden bu atık sular doğada olmalıydı?

Akşam olup yatağına yatmıştı. Temiz mi temiz, her tarafı yemyeşil olan üzerinde çocukların kelebek yakalamaya çalıştığı, yumuşacık toprakların olduğu, arıların bile gelip mutlu çocukların şekerlerinden bal aldığı, pis suları ise kocaman kocaman yeşil devlerin susuzluğunu gidermek için içip yok ettiği bir çevrede yaşamak için dilekte bulunmuş.. Dileğinin gerçekleşmesi için o mini minnacık dışından bile yardım istemiş. Çünkü güzel günler vadeden çocuklar böylesi güzel bir çevrede yaşamalıymış...

Kim bilir neredeydi? Sevgili süt dişi...

Cemre Kanlıoğlu

Gaziantep / 8

SİNEKLER, ÇÜRÜK ŞEFTALİ SEVER

Merhaba arkadaşlar, ben sinek Sineko. Yaşadığım bahçe, dünyanın en güzel bahçesi. Bakıın! Her taraf ne kadar da güzel kokuyor, öyle değil mi? Şu ağaçlardaki elmalar, şeftaliler, armutlar... Kokuyu içinize çekin, siz de hissettiniz mi? Size bir sırrımı vereyim: Çürük şeftaliler hepsinden güzel kokuyor. Siz de iğrendiniz değil mi? Biliyordum zaten. Çünkü buradaki arkadaşlarım da sizin gibi pek hoşlanmıyorlar. Doğrusu benden de hoşlandıkları söylenemez.

Bakın, yine bütün arkadaşlarım öğle yemeğine geldi. Şimdi en taze yiyecekleri yemek için yarışacaklar. Biliyor musunuz? Bazıları o kadar sert şeyleri yiyorlar ki, onlara bakınca hayretler içinde kalıyorum. Mesela sincaplar... Onlar meşe palamutlarını, ceviz, badem, fındık gibi en sert yiyecekleri bile yiyebiliyorlar. Tavşanlar da havuçları kemirip yiyorlar. Ya o keçinin elmayı kütür kütür yemesi yok mu? Çok garip coooook! Peki, siz bunları nasıl yiyebiliyorsunuz?

Ama burada kimse beni anlamıyor. Arkadaşım elma kurdu Kuki dışında tabi. Herkes benimle dalga geçiyor ve arkadaşlık etmiyor. Hatta yanlarına dahi yaklaşmama izin vermiyorlar. Bakın Kuki geliyor. Geliyor dediğim, içindeki elmayla yuvarlanıp geliyor. Küttt! Şeftalime çarpıp durdu nihayet.

-Selam Kuki.

-Selam Sineko, ahhh! Biraz başım döndü. Elmam ağaçtan

düşüp buraya kadar yuvarlandı.

-Çok sarsılmış olmalısın. Çık artık elmadan biraz eğlenelim.

Ben buraları avucumun içi gibi bilirim. Ama Kuki sadece elması yuvarlanırsa gezer. Yoksa kendisinin pek gezdiği söylenemez. Elma nereye, Kuki oraya. Bugün de elmasıyla bana geldi. Ben de sıkılmışım zaten.

-Hadi Kuki, şu yaprağa çık, seni sallayayım.

-Bu sefer yavaş salla Sineko. Geçen gün beni alaşağı ettin, unuttun mu?

İşte geldiler, bizim yerinde duramayan sincap ve sinir bozucu kahkahalar atan tavşan. Bunları görünce içimden hiçbir şey yapmak gelmiyor.

Sincap:

-Oooo tavşan kardeş, bizim beceriksizleri gördün mü? Nasıl da eğleniyorlar? Hem de bizsiz. Ama biz en çok sizinle eğleniyoruz.

Tavşan (yine o gıcık gülüşüyle):

-Ha ha haa! Bizi eğlenecenizden mahrum etmeyin lütfen.

Sincap:

-En çok sizi bir şeyler yerken izlemek güzel oluyor.

Tavşan:

-Yerken değil yalarken ha ha ha!

İşte bizimle her zaman böyle dalga geçiyorlar. Aslında bizimle bir kere iyi geçinseler, onlarla ne kadar iyi arkadaş olacağımızı ispatlayacağız ama hiç fırsat vermiyorlar. Hatta onlardan arta kalan yiyecekleri bile korkmadan yedik. Ama bu sefer tüm cesaretimi toplayıp, neden onlar gibi

yiymediğimizi anlatacağım.

Sineko çekingen, ürkek ve salyalı ağızla:

-Bay sincap ve bay tavşan, bizim neden sizin gibi yiymediğimizi bilseydiniz, böyle dalga geçmezsiniz.

Sincap ve tavşan, ağızlarını yamulta yamulta:

-Neden yiymiyorsunuz? Acaba beceriksiz olduğunuz için olmasın. Bizim gibi yetenekli değilsiniz, ondan olabilir mi?

Elma kurdu Kiko korkudan elmasına girmiş, yalnızca gözleri görünüyor. Fısıltıyla Sineko'yu çağırıyor. Ama Sineko devam ediyor:

-İşler sizin düşündüğünüz gibi değil işte. Bizim sizin gibi keskin dişlerimiz ve güçlü bir midemiz yok. Tavşan ve sincap biraz yavaşlayıp, gökyüzünü izler gibi yaparlar. Sineko onlara biraz daha yaklaşır ve daha cesur bir şekilde:

-Bundan dolayı sizin yediklerinizden biraz daha sulu ve yumuşak yiyecekler yiye biliyoruz. Hele biraz da çürümüşse daha kolay hazmedebiliyoruz. O sizin beğenmediğiniz çürük seftalileri biz çok seviyoruz.

Tavşan ve sincap oldukları yerde duruyorlar. Küçük bir dal alıp toprakla hem oynuyorlar, hem Sineko'yu dinliyorlar. Sincap:

-Şeyy, galibaaa...

Sineko içindeki her şeyi söylemek istiyor. Aradığı fırsat eline geçmişken devam ediyor:

-Bakın hepimiz birbirimizden farklıyız. Siz iyi anlaşıyorsunuz ama siz de farklısınız. Mesela, sen sincap kardeş, o harika kuyruğun sayesinde daldan dala atlıyorsun, ağaçtan yere atlıyorsun. Kuyruğun seni dengede tutabiliyor.

Sincap kuyruğunu bir o yana bir bu yana sallayarak toprağı savurdu. Sineko'nun söyledikleri hoşuna gitmişti.

-Sen tavşan kardeş, o uzun kulaklarınla kanatlarımın çırpış sesini bile duyabiliyorsun. Bu sayede bütün düşmanlarından o hızlı koşan ayaklarınla kurtuluyorsun.

Tavşan, kulaklarını hareket ettirip, etrafında hızlıca döndü. Kuki elmanın içinden çıkıp, üstünde duruyor. Hep beraber tavşanın bu hareketine gülüyorlar.

Sineko:

-Mesela ben her yere, çok hızlı bir şekilde uçabiliyorum. Ya Kuki... Onun sayesinde en lezzetli elmalar yere düşüyor, siz de elmayı afiyetle yiyorsunuz.

Sincap, tavşana biraz daha yanaşıp, utanarak:

-Biz bütün bunları fark edemedik. Aslında hepimizin birbirimizden farklı güzel özellikleri varmış. Sizin neden o kokuşmuş, çürük şeftalileri sevdiğinizi de anladık. Aslında farklılıklarımız bizi güzel kılıyormuş.

Tavşan, bu sefer gıcık olmayan gülüşüyle:

-Ya hepimiz aynı olsaydık, hayat ne sıkıcı ve renksiz olurdu değil mi? Ho ho hooo...

Sonunda birbirimizi anladığımıza mutlu olduk. Ayrıca tavşana söylemek istediğim bir sözüm daha vardı.

-Tavşan kardeş, çocukların bir kısmı problem çözerken senin iki ayağının olduğunu zannedip problemi yanlış çözüyorlar. Bakıyorum da senin dört ayağın var.

Ha ha haaaa...

Hafsa Şahin

Trabzon / 11

TAŞIN GİZEMİ

Her zamanki gibi göremediğim bir bahar sabahına uyandım. Hiç ses gelmeyince anne ve babamın işe gittiğini anladım. Yatağımın başına yaslanan bastonumu aldım. İki yaşından beri bu bastona muhtacım. Rahat bir şekilde mutfağa gidebilmek için İpek ablaya seslendim:

- İpek abla, yardımcı olur musun?

İpek abla hemen yanıma geldi ve birlikte mutfağa yöneldik. Mutfakın kapısına yaklaştığımızda her zamanki gibi güzel kokular almaya başladım. Omletin kokusu açlığımı artırdı. İpek ablaya teşekkür ettim ve masaya oturdum. İpek abla "Afiyet olsun." dedi. Ben yalnız yemek istemiyordum bu yüzden İpek ablaya :

- Sen kahvaltı yaptın mı, diye sordum. İpek abla :

- Neden olmasın, dedi ve beraber sohbet ederek güzel bir kahvaltı yaptık. Mutfakın penceresinden vuran güneş beni ısıttı.

- İpek abla odamdan günlüğümü alıp beni bahçeye çıkarır mısın, diye sordum. O da "Tabii ki" deyip gitti. Bahçeye çıkıp hamağa uzandım ve beş yıl önce yazdığım günlüğümü dokunarak okudum. Günlüğümü okurken uyumuşum. Uykumda kabus görüyordum ve hamaktan "İpek ablaaa" diye bağıarak düştüm, sırtım acıdı. Ellerimle bastonumu

bulmaya çalışırken elime keskin bir taş geldi ve elimi kestim. Çok acıdı. Taşı elimden bırakamadım çünkü şekli bana bir şeyi andırıyordu. Çılgılımyı duyan İpek abla yanıma geldi ve beni kucağına alıp odama götürdü. Yatakta yatarken İpek abla elimdeki taşı alıp yere koydu, annemi aradı. Bir saat sonra annem yanıma geldi ve elimin yaralandığını görünce üzgün bir ses tonuyla :

- İyi misin canım kızım, diye sordu. Ben de iyi olduğumu belirtmek için başımı salladım.

Hemşire olan komşumuz Selin ablayı annem çağırdı ve bize gelip elimi pansuman etti. Akşam olunca ben yatağıma uzandım ama uyuyamadım. Aklıma gelen taş uykumu kaçıırıyordu. Yere eğildim ve İpek ablamın yere koyduğu taşı buldum ve onu ellerimle inceledim. Bu taşı sanki annemin yatak odasında tutmuş gibiydim. Taşın üstünde dokunarak okunabilecek bir yazı vardı. Yazıyı dokunarak okumaya çalıştığımda taşın üstünde "Handan" yazdığını fark ettim. Bu annemin ismiydi, çok şaşırdım. Neden annemin ismi bu taşta yazıyordu ki? Bu soruyu düşünürken uyuyakalmışım.

Sabah annem ve babam işe gitmişti, İpek abla ise çamaşır asıyordu. Bunu fırsat bilip bastonumu aldım ve dikkatli bir şekilde annemlerin yatak odasına ilerledim. Karşımda kocaman merdivenler vardı. İpek abla olmadan bu merdivenlerden çıkmam imkânsızdı ama merakım sayesinde ilk adımımı çoktan atmıştım. Sanırım merdivenler yeni silinmişti çünkü ayağım arada kayıyordu. İpek ablanın beni çağırma sesiyle irkildim :

- Nisa neredesin, Nisaaaa!

Merdivenden aşağıya hızlı bir şekilde inmeye çalışırken ayağım kaydı ve yere düştüm. İpek abla beni yatağıma taşıdı ve bana:

Biraz dinlen sonra merdivenden niye çıktığını öğreniriz, dedi.

Annemlerin gelmesine yarım saat kalmıştı. O odaya çıkıp önceden tuttuğum taşı bulmaya çalışmalıyım. İpek abla yemek yaparken şansımı bir kere daha denedim ama bu sefer daha dikkatliydim. Sonunda annemlerin odasının kapısına ulaştım. İçeri girip dokunarak etrafı aradım ama hiçbir şey bulamadım. Yarım saat çoktan bitmişti. Annem ile babamın sesleri geldi. Ben de kendimi hemen dolabın içine soktum çünkü üst kata hiç çıkmazdım. Beni görseler kesinlikle neden geldiğimi sorarlardı ve ben cevaplayamazdım. Annem ile babamın konuşmalarını daha net duymaya başladım. Babam anneme:

- Bugün bir doktorla görüştüm. Nisa'yı muayene ettirmek için randevu aldım, dedi. Annem de ona "Of Ensar! Nisa'nın gözlerinin böyle olacağını bilseydim..." dedi ve ağlamaya başladı. Ben de bunu duyunca çok üzüldüm. Annemler odadan çıktılar ve ben de yavaşça odama indim. Oturup her şeyi düşünmeye başladım. Annem neden ağlamıştı ki? Benim kör olacağımı bilseydi neyi yapmazdı? Belki o taşı bulsaydım annemin söylediklerini açığa çıkarırdım. Bu derin düşüncelerin içinden beni çıkaran babam oldu. Yanıma gelip

- Haydi Nisa, yemek hazır; gel mutfağa gidelim , dedi. Birlikte mutfağa geçtik. Ailece güzel bir akşam yemeği yedikten sonra oturma odasına geçtik. Annem bana

- Nisa, İpek bana merdivenlerden tek başına çıkıp bizim odaya gittiğini söyledi. O da senin onsuz üst kata çıkabilmene çok sevinmiş. Bu senin için iyi bir gelişme. Bense çok şaşkın bir şekilde donakalmıştım. Oysa odaya çıkarken çok sessiz olduğumu düşünüyordum. Neyse ki neden çıktığımı sormadılar. Babam bana :

- Nisa, nasıl yukarı çıktığını bize de bir gösterebilirsin. Annenin çantasındaki cüzdanı bize getirir misin?

- Ayağa kalktım ve bastonumu alarak çantaya doğru ilerledim. Çantanın içine elimi attığımda cüzdanı buldum ama yanında

sert bir cisim vardı. Biraz daha inceledim, bu benim aradığım taşı. Taşı cebime koydum ve cüzdanı aldım. Babam:

- Nisa bir şey mi oldu, niye gelmiyorsun, diye sordu. Ben de :

- Hayır, dedim ve yanlarına gittim. Annem:

- Aferin benim kızıma! Nisa, cebindeki ne? Az önce cebinde öyle bir şişkinlik yoktu. Ben de telaşlı bir şekilde :

- Şeyyy, aaaahh başım ağrıdı, ben odama gideyim. İpek abla yardımcı olur musun? İpek abla yanıma geldi ve odaya doğru ilerledik. Odaya gelir gelmez yatağıma oturup taşları çıkardım. İkinci taşta "Her şeyi yanlışlıkla yaptım." yazıyordu. İki taşın da keskin girinti ve çıkıntıları vardı. İki taşı birleştirip okuyordum ki kapıyı biri tıkladı. Ben taşları hemen yatağın altına attım ve uyuma numarası yaptım, içeri biri girdi. Hiç ses çıkarmadı. Yanıma gelip görme yetimi kaybettiğim ilk zamanlarda uyuyamadığımda uyuyabilmem için çalan müziği açtı. Ben de uykuma yenik düştüm. Sabah annemin sesiyle uyandım:

- Nisa uyan, bugün işe gitmeyeceğiz. Kahvaltı hazır, hem de bahçede yiyeceğiz, dedi. Ben de ona "Tamam anneciğim, ben İpek ablamlarla gelirim." dedim ve annem çıkınca yatağın altına elimi uzattım ama taşlar yoktu. İpek abla gelmişti ve kapıyı tıklatıyordu. İçeri girdi. Bazen ailenin tek çocuğu olmak kötü olurdu, çok ilgi gösteriliyordu. Bir de engelliysen olması gerektiğinden daha çok ilgi görüyordun. İpek abla beni annemlerin yanına getirdi. Güzel bir kahvaltıyı yaparken annem ile babama bir soru sordum. "Dün gece biri odama mı girdi?" Annem bana "Evet, ben girdim. Müzikle daha iyi uyursun diye düşündüm ve kaybettiğim taşları yatağının altında buldum. Oysa taşları bahçede kaybettiğimi düşünüyordum." dedi sert bir ses tonuyla. "Anne, o taşları bana verir misin?" diye sordum. Annem de "Onlar benim için çok önemli." dedi. İpek ablayla beraber odama geçtim.

Taşları alabilmek için bir plan yapıyordum ki babam ve İpek abla içeri girdi. Doktora gideceğimiz için İpek abla beni hazırladı ve ailece doktora gittik. Babamlar bu yüzden işe gitmemişlerdi. Doktor beni muayene etti. İlaçlarımı düzenli kullandığım için görebileceğimi söyledi. Ben çok mutlu olmuştum. İki gün sonra beni ameliyat edeceğini söyledi. Dünyalar benim olmuştu. Bu mutluluk sayesinde taşları unutmuştum. Annemler iki gün boyunca işe gitmediler. Bunu kutlayıp durduk.

Sonunda beklediğim gün geldi. Hastaneye gidip ameliyat oldum ve bir gün sonra taburcu oldum. Eve gidip uyudum. Bu sefer her zamanki gibi olmayan görebildiğim bir bahar sabahına uyanmıştım. Çok mutluydum. Kimseye muhtaç olmadan mutfağa geçtim. İpek abla yine döktürmüştü. Kahvaltı yaparken aklıma taşlar geldi. Babam ve annem yanıma geldi, birlikte bu anı kutlamak için bir geziye çıktık. Gezimiz çok güzel geçiyordu. Annem bana pamuk şekeri almaya gitti. Ben de babama:

- Baba, ben bir zaman önce iki taş buldum. İkisini birleştirtince "Handan her şeyi yanlışlıkla yaptı" diye yazıyordu. Sanki benim için de kabartmalı şekilde yazılmıştı. Sonra annem bu taşları benden aldı. Neden aldı hiç anlamadım. Baba, annem neyi yanlışlıkla yaptı, diye sordum. Babam gülümseyerek konuşmaya başladı:

- Sen iki yaşındayken gözlerini tutup çok ağlardın ve bazen uyuyamazdın. Annene sürekli kızı doktora götürelim, derdim ama annen geçer bir şey olmaz, derdi. İki ay sonra yürürken eşyalara çarpmaya başladın ve ben seni doktora götürdüm. Yüksek göz tansiyonundan dolayı gözlerinin görmediğini öğrendik ama doktor ilaçları düzgün kullanırsa gözlerinin on yaşında açılabilceğini söyledi. Annen bu durumu büyüyünce sana nasıl açıklayacağını düşünür, hep ağlardı. Sen yedi yaşına gelince bu durumu sana eğlenceli bir şekilde anlatabilmek için bu taşları yaptım ama annen

düşünceme olumlu bakmadı ve taşları benden aldı. Babamın bu anlattıkları beni çok üzdü. Annem pamuk şekeri almış geliyordu. Ben koşarak o da şaşkınlıkla bana bakıyordu.

- Anne, keşke bu taşların gizemini bana daha önce sen söylemiş olsaydın. Her şeyi babamdan öğrendim. Bunun için kendini üzme. Ben seni çoktan affettim, dedim ve sımsıkı sarılarak ağladık.

Zeynep Özge

İstanbul / 12

BENİM DÜNYAM DÜZ, YA SİZİN?

Birçok insan gelmiş geçmiş bu dünyadan. Bazıları adını tarihe, bilime kazırken bazıları da sadece arkadaş çevresi kadar tanınan bir insan olmuş. Çok tanınan insanlara bir öncelik de tanınmamış, kolaylık da sağlanmamış. Hepsi kendi emeğiyle, başarısıyla, çalışmalarıyla istedikleri seviyeye gelebilmişler. Kimileri çalışmasını kanıtlamak için çatılardan atlamış(Nikola Tesla gibi),kimileri okulunu bırakıp ilgilendiği alana yönelmiş, kimileri canı pahasına savaşa gitmiş ve dahası... Dolayısıyla bilim diye adlandırdığımız kavram insanların merak edip sorgulamasıyla başlamış. Zeynep'in de merakı bu bilim insanları sayesinde oluşmuştu.

Zeynep, bu sene 7. sınıfa başlamış meraklı bir kızdı. Araştırma yapmayı çok sevmezdi aslında ama ilgisini çeken bir düşünce olursa ne yapar eder onunla uğraşırdı. Bir düşüncesi vardı: Bilim yanılarak ilerler. Buradan yola çıkarak hiçbir şeyi araştırmadan doğru kabul edemeyeceğine karar verdi. Belki de bilimi o yanıltabilirdi. İşte bu düşünce onun için güzel bir araştırma konusuydu. Zeynep bir gün annesi ve babasıyla sokakta yürüyüşe çıktı. Daha sonrasında da bir çay bahçesinde oturdular. Babası ile havadan sudan konuşurken babasının bir düşüncesi dikkatini çekti. Babası "Dünya düz olabilir mi?" demişti. Acaba babası neden böyle düşünmüştü? Önce neden böyle bir düşünceye kapıldığını öğrenmeliydi. Babası havalimanında çalışıyordu. Bir gün arkadaşlarıyla sohbet ederken arkadaşlarından biri bu düşünceyi dile

getirmişti. Babası önce bu düşüncüyü saçma bulmuş ama daha sonrasında aslında mantıklı olabileceğine karar vermişti. Düşüncelerini kafasında netleştirince kızıyla da bu fikri paylaşmak istemişti. Zeynep, babasının anlattıklarını bir düşündü. Acaba bu gerçek olabilir miydi? Gerçekten de dünya düz olabilir miydi? Daha da önemlisi acaba Zeynep bilimi yanıltabilecek miydi? Şu ana kadar okulda işlediği derslerde ya da kendi öğrendiği herhangi bir bilgide böyle bir düşünceye hiç rastlamamıştı. Bir karar vermişti: Bu onun yeni araştırma konusu olacaktı. Babasının da anlattıklarını düşünerek bu işin üzerine gidecekti. Önce konuyla ilgili bilgi sahibi olmalıydı. Eve gelince hemen bir araştırma yaptı. Araştırmalarında birçok şey buldu. Dünya'da yaklaşık 6 milyon Amerikalı, dünyanın düzlüğü konusuna inanıyormuş. Ama Amerikalıların dışında da düz dünya teorisine inananların olduğunu düşündü. Mesela babası ve belki de daha birçok insan... Bu kişiler de tıpkı bilim insanları gibi birçok çalışma yapıp uğraş göstermiş. Astronotların oyuncu, fotoğrafların yalan olduğunu savunuyorlarmış. Düz dünya teorisine inanan Amerikalılar farklı insanları da bu konuya inandırmak için kampanyalar yürütüyorlar, konferanslar düzenliyorlarmış. Hatta düz dünya cemiyetinden birisi roket yapıp roketini uzaya göndermeye çalışmış ama başarılı olamamış. Zeynep'in aklı iyice karışmış. Bu kadar bilim insanı yalan mı söylüyordu? Yoksa dünyanın düz olduğu düşüncesi mi yanlıştı? Bu düşüncüyü biraz daha detaylı araştırdıktan sonra öğretmenine danışan Zeynep'i öğretmeni gayet normal karşılayıp niye böyle düşündüğünü sormuş. Zeynep de kendi sebeplerini açıklamış. Yoksa o da bir düz dünya araştırmasına mı başlamıştı? Bu düşünce onun aklını çok kurcalamıştı. Artık inanıyordu: Dünya düz de olabilirdi...

Fen öğretmenine bu konuyu açıkladıktan sonra en yakın arkadaşlarının da onun arkasında durabilmesi için arkadaşlarını, düz dünya teorisine inandırmayı başardı. Daha sonrasında bu bilgiyi İngilizce öğretmenine de söyledi. Bazen fen öğretmeni bazen İngilizce öğretmeniyle pek çok

kez bu konuda tartıştı. Bu teoriyi kanıtlamak için bir maket tasarladı. Bu maketi, sınıfının ve öğretmeninin gözü önünde sundu. Her gün ona sorulan soruları çürütmeye çalıştı. Bazı cevap veremediği sorular için çizim yapıp ya da maket yapıp getiriyordu. Düşüncesini desteklemeyen arkadaşlarının ilk tepkisi genelde şu şekilde oluyordu: Bize yalan mı söyleyecekler? Belki de evet... Bize neden yalan söylemesinler ki?... Düz dünya teorisine 6 milyon kişi inanırken geoit dünyaya milyarlar inanıyordu. Ama kimse şunu sorgulamıyordu: İnaniyor muyuz, inandırılıyor muyuz? Bize bunu öğretiyorlar. Eğer bize dünyanın düz olduğu öğretilseydi buna inanırdık diye düşündü Zeynep. Sonuçta geçmiş zamanlarda yaygın olan düşünce dünyanın düz olduğuydu. Sonrasında küre olduğunu iddia etmişlerdi. Bilim bir kere yanıldıysa ikinci kez niye yanılmasın? Zeynep her geçen gün bu konuyla ilgili yeni şeyler öğrenmeye çalışıyor, kendini geliştiriyordu. Artık buradan dönemezdi. Bu teoriye inanıyorsa kanıt bulması, çaba gösterip bir şeyler yapması gerekiyordu. O zaman farklı yöntemler denemeliydi.

Bu sefer elinde yazılı bir şeyler olsun istiyordu. Savunduklarını anlatan bir yazı... Belki de kendini anlatmanın en iyi yolu kendisinin kaleme aldığı bir yazıydı. Zeynep, bir dergi hazırlamayı düşünerek bu fikrini öğretmenleriyle de paylaştı. Dergisinin hazırlık sürecinde babası onun en büyük destekçisi olmuştu. Gece gündüz en güzel metinleri yazmak için uğraşılar. Bastırmak için heyecanla kırtasiyeden çıkarken dergisi elindeydi. Zeynep çok mutlu olduğunu hissediyor, mutluluktan havalara uçuyordu. Sonraki gün okula giderken dergisini de götürdü. Derginin konusu tabii ki düz dünyaydı. Dergisini öğretmenlerine gösterdi. Herkes çok beğenmişti. Sadece derginin konusunun çok doğru olmadığını söylüyorlardı.

Düz dünyaya başka inananlar da vardı. Artık bu bir araştırma konusu değildi, tartışma meselesiydi. Gerçekten nasıl bir dünyada yaşıyorduk? Yıllardır bu konu insanların dilinden bir

türlü düşmemişti. Artık kime inanacağını şaşırmıştı Zeynep. Zeynep dünyanın düz olduğuna inanmak için son bir yolunun kaldığını düşünüyordu. O da: Kendi gözleri ile bunu görmektir. O kadar heveslenmişti ki Zeynep, sadece dünyanın gerçekten düz olduğunu kanıtladığında neler olacağını hayal ediyordu. Belki de dünya düz değildi ama o çok inanmıştı. Kim bilir belki de Zeynep düşünceleriyle ya bilimi yanıltacaktı ya da bilim insanlarının araştırmaları onu ikna edecekti. Bu düşünceye sahipken bilim insanlarına saygı duyuyor ve haklarında asla kötü bir yargıda bulunmuyordu. Aslında Zeynep tahminlerinde hatalı çıksa bile üzülmecekti. Çünkü insanlar hiçbir şey düşünmezse bilim ilerleyemezdi. Zeynep de düşünerek bilime bir katkı sağlamayı hedefledi. Artık onun tek hayali, hedefi vardı: Zeynep de bir gün uzaya çıkmalıydı.

Doğru ya da yanlış; insanın her zaman bir hayali, bir düşüncesi olmalı. Zeynep gibi, hayatta tereddüt ettiğimiz konuları araştırmak, kendimiz ve insanlık için büyük bir gelişme olabilir. Saçma demeyin, düşüncenizin üzerine gidin ve araştırın. Kim bilir belki bir gün araştırırken dünya gerçekten düz olarak karşınıza çıkar...

Hakkı Batuhan Tartan

İskenderun / 10

UÇUŞ HAYALDEN ÖTE

Dikkat dikkat! Son çağrı... Adana havaalanından Paris'e kalkan son uçak!!!

Tekrar ediyorum. Son çağrı... Adana havaalanından Paris'e kalkan son uçak!!!

Son anons geldi. Uçak tıklım tıklımdı. Herkes Paris'e gideceği için mutlu görünüyordu. Pilot Batuhan, bu uçuşu yapacağı için çok heyecanlıydı ve uluslararası ilk uçuş deneyimi olacaktı. Paris'e gidiyordu. "Herkes emniyet kemerini taksın," anlamında hem İngilizce hem de Türkçe yapılan bir anonstan sonra uçuşa başlayacaktı. Emniyet kemerleri takılmıştı. "Madem öyle, hadi başlayalım. Bismillah," dedi kısık bir sesle. Son bir kontrolün ardından yardımcı pilota:

"Hazır mısın?" diye sordu. "Sen hazırsan elbette," dedi Mustafa. İkisi de aynı anda güç kolunu ileri itti. Heyecan çökmüştü içine. Uçak çok yavaş bir şekilde piste doğru ilerliyordu. Pistin sonuna varmışlardı, yerden kalkacaklardı, her şey tamamdı. Son hızla havaya kalktılar. Yaklaşık 900 kilometre hız yaptıklarını ve böyle giderlerse üç saatte Paris'e varacaklarını anons etti yardımcı pilot. İkisi de hâlden memnundu ama düşmeyen tansiyon gibi duydukları heyecan peşlerini bırakmıyordu. Batuhan, bir an evvel gidip az da olsa Paris'i gezmek istiyordu. Dileğini yardımcı pilot Mustafa ile gerçekleştirmesi güzel olurdu. Mustafa'ya, "birlikte Paris'i gezelim mi? Ne dersin?" diye sordu. Mustafa,

“Olur tabii. Benim için sıkıntı olmaz ama sonraki seferimize gecikmeyelim, ona göre gezelim,” dedi. Anlaştılar.

Hostesler, aralarda yiyecek ve içecek servisi yapıp yolcuların memnuniyetinden emin oluyorlardı. Pilot yorulunca biraz dinleniyor, Mustafa dinlenince de pilot Batuhan işi devralıyordu ve her şey yolunda gidiyordu. Paris’e ulaşmalarına 30 dakika kalmıştı. Bu haberi yolculara tek anonsla duyurduktan sonra her şeyin yolunda olup olmadığına dair bir kontrol yaptılar. Beş dakika boyunca havaalanının üstünde dönerek hızı azalttılar ve inişi sorunsuz bir şekilde gerçekleştirdiler. Yavaş yavaş havaalanına yaklaşıncı uçak emniyetli bir şekilde durdu ve tüm yolcular sapsağlam indi çok şükür. Pilotlar gezmek için sabırsızlanıyordu. Havaalanından bir taksiye atlayıp merkeze doğru ilerlediler ve Paris’in en ünlü yeri olan Eyfel Kulesine çıktılar. Orada bir lokanta vardı. Yemeklerini yedikten sonra bir de hatıra fotoğrafı çektirdiler. İkisi de sonraki seferlerini kaçırmak istemiyordu. Bu nedenle tekrar bir taksiye atlayıp havaalanına doğru gittiler. Seferi kaçırmamışlardı. Birlikte çok vakit geçiremedikleri için biraz üzüldüler ama çok mutluydular. Çünkü uçmak, onların kanında vardı. Bu seferi de yaptıktan sonra yorulup dinlenmeye çekileceklerdi belki ama hayallerden öte bir şey yoktu, hayallerini gerçekleştirmişlerdi. Geri dönüş için herkes hazırды. Emniyet kemerleri takılıydı, güzel bir anı olacaktı. Geri sayım başladı. Son 3, 2, 1.

25 YIL ÖNCE

Batuhan 5. sınıf öğrencisiydi ve her şey yeni başlıyordu.

Halil öğretmen:

-Çocuklar sizin de hayalleriniz vardır. Bunları bizimle paylaşmak ister misiniz?

-Öğretmenim! Ben, diye söz istedi Batuhan.

Halil öğretmen eliyle Batuhan’ı işaret ederek:

-Evet Batuhan. Seni dinliyoruz, dedi.

-Öğretmenim ben hep uçmak istemişimdir. Düşünsenize, bulutların üzerinden süzülerek gökyüzünün en sıra dışı manzarasıyla yolcuları bir yere taşıyorsunuz. Benim hayalim pilot olmak öğretmenim, dedi.

Halil öğretmen:

-Peki, neden bu mesleği hayalin olarak seçtin Batuhan? Bunu öğrenebilir miyiz?

-Benim kanımda özgürlük var, dedi Batuhan. Uçmak bana özgürlüğü anımsatıyor.

Tüm sınıf arkadaşları Batuhan'la alay ettiler, güldüler. Ama bu alaylar Batuhan'ı hayalinden vazgeçiremedi, uçmayı aklına koymuştu bir kere, hayalleri için çok çalışacaktı. Uçaklar bulutlara yaklaşıyorsa, Batuhan da hayallerine yaklaşıyordu hem de yılmadan. Pilot olacaktı. Buna inanıyordu çünkü hayallerin önünde engeller oldu mu onu aşmanın bir yolu da mutlaka vardı. Bunu biliyordu. Hayallerine koşmayı bırakmadı. Düşse de yine yerinden kalkmayı başardı ve sonunda pilot oldu.

“

Benim kanımda
özgürlük var, dedi
Batuhan. Uçmak
bana özgürlüğü
anımsatıyor.

Derin Sur

Kırşehir / 9

YELKEN AÇILAN HAYALLER

Gelecek bir bilinmezlik midir? Yoksa hayallerimi gerçekleştirebileceğim bir zaman dilimi mi? Esasında hayal kurmadan yaşadığımız hiçbir anın anlamı yoktur. Gelecekte başaracağımız her şey, aslında hayalini kurduğumuz düşlerden ibarettir. Ben size zaman treninin durmuş olduğu istasyonlardan birinde kurmuş olduğum bir hayalden bahsedeceğim.

Benim de hemen herkes gibi gelecekte olmayı hayal ettiğim bir meslek var elbet. Hatta bazıları inanmadığım, olmaz dediğim hayaller taslağı. Fakat ben size biraz farklı olarak hayatımda olmasını istediğim “insan ilişkilerimden” bahsetmek istiyorum:

Mesela çocukken edindiğim birkaç dostumla açık camdan gelen manolya ağacının kokusu eşliğinde yaptığım tatlı sohbetlerim olsun. Evimde sıkıldığım ya da hüzünlendiğim bir anda, komşudan gelen bir gitar sesinin mutluluk verici notalarından çıkan dalgalar olsun hayatımda. Mesleğimi yaparken çevremde hep beyaz, narince bakan portakal çiçeğinin ilhamını verecek arkadaşlarım olsun. Evim bir çocuk parkının yanında olsun mesela. Büyüsem de içimde kalan çocukla ve çocukların parktan gelen şen kahkahalarıyla, hayatımda kalın giden notaların arasında hoş, ince bir ezgi gelsin bana.

Her yerde umut türküsü şakırdayacak bülbüller olmayacak

ya... Ama beni her düştüğümde kaldıracak, ufacık bir yaramda "bak öptüm geçti," diyen ailem her zaman yanımda olsun. Çevremde başka canlılar da olacak tabi. Yavru kedilerin çekinmeden miyavladığı, kaldırımdaki gelinciklerin ezilmediğı, ağaçların korkusuzca gökyüzüyle komşu olabileceğı kadar büyüdüğü bir dünyam olsun.

Çok değil aslında istediklerim ve hayallerim. Denizden bir avuç su almak gibi benimkisi. Unutmayalım ki, en sınırsız kaynak hayal gücümüzdür. Ey Dünya! Duy sesimi, hayallerimi.

Ege Uzun

İstanbul / 12

DEDEMİN HEDİYESİ

Merhaba, ben Cem. Size geçen yıl başıma gelen ilginç bir olayı anlatacağım. Gelin başlayalım: Bundan yaklaşık bir yıl önce ziyaret için dedemin yanına gidecektim. Dedem, Atatürk zamanını araştıran bir tarihçi. Yola çıktığımızda dedeme soracağım soruları düşünüyordum çünkü her gittiğimizde onu soru yağmuruna tutarım. Eve vardık. Ben koşa koşa dedeme sarıldım ve dedemle beraber onun çalışma odasına gittik. O günden bir hafta sonra doğum günümdü, bu yüzden dedem bana bir hediye vereceğini söyledi. Çok heyecanlanmıştım. Dedem kitaplığının arkasına gizlenmiş bir kutu çıkardı. Bunu sana on üçüncü yaşında verecektim, bu çok değerli dedi. Kutuyu açtı içinde süngerlerle desteklenmiş bir cam şişe vardı. Dedem onu çıkardı ve "Geceleri uyumadan önce bir yudum al ve yat. Tehlikeli değil merak etme", dedi. Ben de onu aldım ve cebime çok dikkatli bir şekilde koydum. Sonrasında annemler dedemle biraz sohbet etti ve biz kalktık. Eve vardığımızda saat geç olmuştu. Şişeyi çıkardım bir yudum aldım ve uykuya daldım.

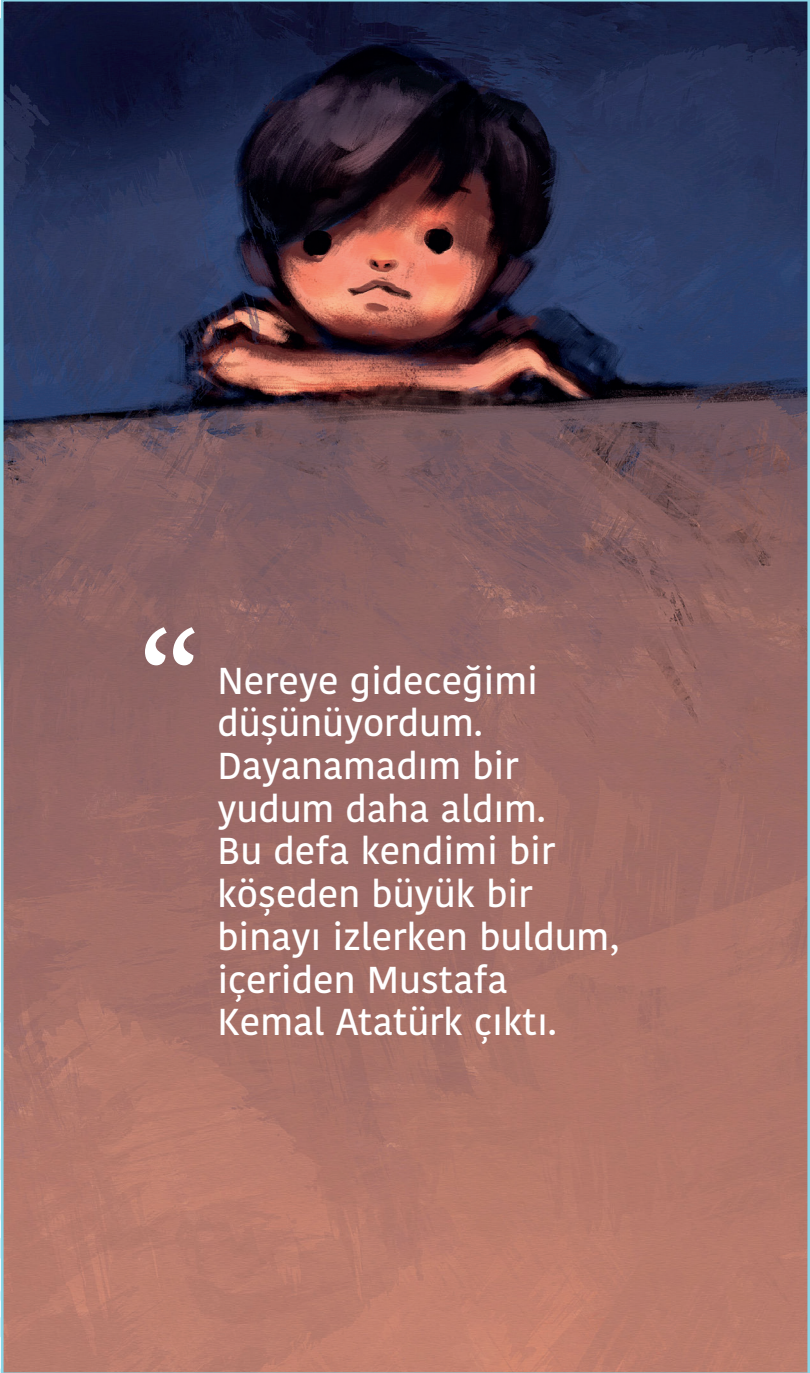
Uyandığımda bir evdeydim ama bir dolapta gizlenmiştim. Buraya nasıl geldiğimi ve neden gizlendiğimi bilmiyordum. Orada çok tatlı bir kadın vardı, kucağında da bir bebek. Ona ninni söylüyordu. Çocuğun adı Mustafa'ydı. Oradaki kadın sanırım kocası olan adama, "Ah Ali Rıza Bey, hissediyorum bu çocuk çok iyi bir çocuk olacak", diyordu. Konuşmalarına Osmanlı Türkçesi hâkimdi ama ben anlamakta zorlanmıyordum. Nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Adam kadına “Evet, ben de böyle hissediyorum Zübeyde Hanım” deyince kafamda bir ışık yandı. Zübeyde Hanım, Mustafa Kemal Atatürk’ün annesiydi, Ali Rıza Bey de babası. O zaman o çocuk, Mustafa Kemal Atatürk’tü! İnanamıyordum. Sonra bir anda gözlerim açıldı. Bu bir rüyaydı. Kalkıp hemen dedemi aradım. Dedem gülererek, daha yeni başlıyoruz, dedi. Her gece bir yudum al, diye de ekledi. O gün okuldan dönünce erkenden uyumaya karar verdim. Bir yudum aldım ve yine uykuya daldım. Uyandığımı düşündüğümde (artık bunun bir rüya olduğunun farkındaydım) bir sınıftaydım. Pek çok öğrenci vardı ve matematik dersi işleniyordu. Öğretmen, Mustafa adındaki çocuğu yanına çağırdı ve: “Benim adım Mustafa senin adın da Mustafa, bundan sonra senin adın Mustafa Kemal olsun” dedi. Bu, Atatürk’e Kemal adını veren öğretmendi. Sonra yine bir anda uyandım. Bu işi çok sevmiştim, okulda herkese bunu anlatıyordum ama kimse inanmıyordu. Eve geldiğimde orada çok kısa kaldığımı fark ettim ve acaba daha fazla içersem daha fazla kalır mıyım diye merak ettim. İşte bu gece bunu deneyecektim. Ödevlerimi yaptım, şişeden büyük bir yudum aldım ve yine uykuya daldım... Askerlerin arasında, bir yerden kaçıyormuş gibi koşuyorduk. Bizi Mustafa Kemal Atatürk durdurdu ve “Neden kaçıyorsunuz?” diye sordu. Önlerden bir asker de “Düşmandan” dedi ve bir tepeyi gösterdi. Mustafa Kemal, “Düşmandan kaçılmaz.” dedi. Bunun üzerine, önümde duran asker “Cephanemiz yok.” dedi. Mustafa Kemal “Cephaneniz yoksa süngünüz var.” diyerek, askerlere süngü taktirip, yere yatın emrini vermişti. Bir askerin, yanındaki askere, “Mustafa Kemal’in sözünü hatırla: Ben size taarruzu etmeyi değil, ölmeyi emrediyorum.” dediğini duyduğum anda yine kafamda bir ışık yandı. Bu sözü Atatürk, Çanakkale savaşında söylemişti, bu Çanakkale Savaşı’ydı. Bir anda bir savaşın ortasında buluverdim kendimi. Düşmanla aramıza sadece on metre gibi bir şey vardı ve ön sıradaki herkes şehit oluyordu ama kimse sarsılmıyordu, vazgeçmiyordu. Ben de nasıl kullandığımı anlayamadığım silahla savaşıyordum. Bir yerde havada birbirleriyle çarpışmış iki mermi gördüm ve duygusal bir şekilde uyandım. Bu defa

gerçekten fazla kalmıştım. Tüpte yaklaşık iki yudumluk içecek kalmıştı. Bu akşam ve yarın için kullanacaktım. Acaba nereye gidecektim?

Okuldan gelince yemeğimi yedim ve odama geçtim. Nereye gideceğimi düşünüyordum. Dayanamadım bir yudum daha aldım. Bu defa kendimi bir köşeden büyük bir binayı izlerken buldum, içeriden Mustafa Kemal Atatürk çıktı. Nerede olduğumu anlamak için etrafıma bakındım ve bir yapraklı takvim gördüm. Üstünde 23 Nisan 1920 Cuma yazıyordu. Bu çocuk bayramıydı, yani TBMM'nin açılışı, bu bina TBMM'ydi. İnanamıyordum, biz her yıl bu günü büyük bir sevinç ve coşkuyla kutluyoruz. Bugün benim ve bütün dünya çocuklarının. Bu mükemmeldi. Yine uyandım. Tek bir yudumluk içecek kalmıştı, acaba nereye gidecektim. O gün tekrar dedemi ziyarete gittik. Dedeme büyük bir yudum aldığımda gittiğim savaşı ve en son gittiğim TBMM'nin açılışını anlattım. Tek bir yudum kaldığını da söyledim. Dedem bu yudumda nereye gideceğini biliyorum ama söylemem. Kendin gör, dedi. Eve gidince son yudumumu heyecanla aldım. Şimdi ise çok kalabalık bir yere gelmiştim. Atatürk konuşmaya başladı ve: "Efendiler yarın Cumhuriyet'i ilan edeceğiz dedi." Herkes sevinç içinde, çok mutlu görünüyordu hatta mutluluktan ağlayanlar olmuştu. Ben de mutluluktan ağlıyordum. O zaman bugün 28 Ekim 1923'tü, yarın yani 29 Ekim'de Cumhuriyet ilan edilecekti. Bir anda uyandım. Mükemmel bir coşkudan çıkmıştım. Çok mutluydum ama bu son yudumdum, bir kez daha hiç göremeyecektim o zamanları. Olsun dedim içimden, böyle bir fırsat kimin eline geçer ki bir daha. Hemen dedemi aradım, o zaten buralara gideceğimi bildiğini söyledi. Sonunda da sevgili dedeme bu özel hediye için minnettar olduğumu söyledim.

O günden beri bu eşsiz tecrübeyi hiç unutmadım. Böyle bir hikâyeyi paylaşmamak bencillik olur diye size de anlatmak istedim. Bütün çocuklara bu doğum günü hediyemden tattırmak istedim. Umarım dedelerimiz hep var olur ve biz çocukları böylesi güzel hediyelerle onurlandırır.

“

Nereye gideceğimi düşünüyordum. Dayanamadım bir yudum daha aldım. Bu defa kendimi bir köşeden büyük bir binayı izlerken buldum, içeriden Mustafa Kemal Atatürk çıktı.

Almila Kuş

İstanbul / 11

BAŞLANGIÇ NOTASI

Parla, kızıl saçlı, iri yeşil gözlü herkes gibi normal bir çocuktur. O da oyun oynar, arada küçük yaramazlıklar yapardı. Ama onu diğer çocuklardan ayıran bir şey vardı. Parla down sendromluydu. Ne kadar temiz kalpli, arkadaş canlısı olsa da insanlar yargılayıcıydı. O, istese de onunla kimse oynamaz, kimse arkadaş olmazdı.

Parla aslında çok zekiydi. Tanıştığı profesörler, öğretmenler hep bunu söylerdi. İlkokulu evde okumuştur. Bir seferinde normal okula gitmiş ve sınıfta hem onun arkasından konuşan hem de ona kendisini kırabilecek sorular yönelten çocuklarla karşılaşmıştı. Bu yüzden Parla gerçekten çok kırılmış ve o hafta boyu ağlamıştı. Parla okula gitmek istemeyince ailesi ona özel öğretmen tuttu. Artık evde ders çalıştığı için ona ev ödevi gerekmiyordu. Günler böyle akadursun Parla artık ilkokulun sonuna gelmişti. Bu dönemden sonra artık okula gitmek istiyordu. Ailesi onun bu azmine hayır diyemedi ve onu evlerine yakın bir özel okula yazdırdı. O kadar mutluydu ki Parla, şimdiden onunla ilgilenen birçok arkadaşı olacaktı. Ve onu seven pek çok öğretmeni... Günleri zor eden Parla, o çok beklediği okulun ilk gününe, formaları, çantasıyla artık tam takım hazırды. Okulu o kadar büyük ve görkemliydi ki sınıflar F şubesine kadar uzuyordu. Parla beşinci sınıfın D şubesindeydi. Sınıfına girdiğinde çok etkilendi. Tekli sıralar, kocaman bir akıllı tahta ve çok büyük olan sınıf bir hayli kalabalıktı. Neyse ki en öne oturma şansını kazanmıştı. İlk

ders Fen bilimleriydi. Fen bilimleri öğretmenleri onların sınıf öğretmeniydi. Zil çaldı ve herkes sınıflarına girmeye başladı. Parla çok heyecanlıydı. Kalbi güm güm atıyordu. Her an öğretmenleri kapıdan girebilirdi. Kapı açıldı ve ayağa kalktılar. Öğretmenleri uzun, ince bedeniyle saçı topuzlu bir bayandı. Hem yumuşak hem de disiplinli birini andırıyordu. Öğrencilere günaydın diledikten sonra yerine geçti. Sınıfı süzdü. Böyle yapınca ilkokuldaki öğretmenini hatırladı. O da ilk girişinde sınıfı süzmüştü ve Parla'ya garip görüldüğünü ve bir hastalığının olup olmadığını sormuştu ve bu soru üzerine kısa bir cevap vermişti. O yaşadıkları onu çok yaralamıştı ve aynı şeylerin tekrarlanmamasını umuyordu.

Herkes sırayla isimlerini söyledi ve sıra Parla'ya gelmişti. Adını, soyadını, hobilerini söyledi. Öğretmeni onu gerçekten dinlemiş ve ona teşekkür edip yerine oturabileceğini söylemişti. Parla çok sevinmişti. Bir öğretmen onu can kulağıyla dinlemiş ve ona teşekkür etmişti. Diğer derslerde de bu tanışma süreci devam etti ve günün sonunda okul etüdüne kaldı. Sınıftaki samimi olduğu ilk ve tek arkadaşı İpek'te etüde kalyordu. Onunla yan yana gelmiş ve konuşma vakti bulmuştu. Parla o gün hiç eğlenmediği kadar eğlenmiş ve daha önce duymadığı huzur hissetmişti. Bu duygu, dostluktu. Artık hem gerçek bir okulu hem de gerçek bir dostu olmuştu. Okulu sevdi. Ona düşündükleri gibi davranmamışlardı.

Müzik dersine bayılıyordu. Bugünkü derslerinin konusu piyano eğitimi idi. Öğretmeni Parla'nın bu konudaki yeteneğini önceden ailesinden öğrenmişti. Ona birlikte çalmayı teklif etti. Parla, piyanoyu çalmaya başladığı anda sınıf arkadaşları ona hayran kalmıştı. Çünkü piyanoyu hiç duraksamadan sanki eğitimini almışçasına çalıyordu. Bir ders boyu onu dinlediler. Zil çalınca üzüldüler ama bu Parla için bir son değil bir başlangıçtı.

Artık küçük oyuncak piyano değil, gerçek bir piyano çalıyordu. Aklında, beyninde şarkı notaları, elleriyle, ayaklarıyla şarkının

ritmini tutturuyordu. Bir pazar sabahı kendisine bir posta gelmişti. Postada gelecek cumartesi günü Paris'teki en güzel opera salonlarından birisi olan Palais Garnierde piyanistlerin yarışacağı bir yarışmadan söz ediyordu ve Parla'nın da katılması için davette bulunuyorlardı. Parla eline çok büyük bir fırsatın geçtiğini biliyordu. Tüm dünya onu izleyecek ve Türkiye'yi o temsil edecekti. Hemen bu teklifi kabul ettiğinin göstergesi olan mektubu gönderdiler. Çok heyecanlıydı. Artık o daha güçlüydü. Ne kadar insanların gözlerini kendi üstünde hissetse de o yılmadan yola devam edecekti. Yarışma gününe kadar okuldan döndükten hemen sonra çalıştı.

Parla Beethoven'ın Moonlight Sonata adlı eserini çalacaktı. Duygusal bir parçaydı. Bütün yaşadığı acılarını, sevinçlerini, üzüntülerini seyircilerin anlayabileceği şekilde yansıtmalıydı. Uzun bir yolculuktan sonra Paris'teki o büyük, görkemli Palais Garnier opera salonuna girdiler. Allah'ım o ne büyüklüktü! Salon dolmuş hatta taşıyordu. Kura çekimi oldu. Çoğu ülkeden kişiler vardı. Parla 10. sıradaydı ve yarışma başladı. Sahneye çıktı ve piyanonun yanına geçti. Derin bir nefes aldı ve çalmaya başladı. Başladığı anda herkes alkışlamaya başladı ve Parla'yı ayakta dinlediler. Parçası bitince alkışlar koptu.

Uzunca bir konuşmadan sonra karar anı geldi. O da neydi! İsmi salonda yankılanıyordu. "Kazanan yarışmacımız Parla Deniz" dediklerini duydu. Küçük bir piyano dersi onu başarılarla ulaştırabilecek bu yola ışık tutmuştu. Kim bilebilirdi ki... Belki de bu kazanacağı ödüllerin başlangıcıydı.

Parla, o gün hayallerini gerçekleştirmişti ve çok mutluydu. Biliyordu ki inanmak başarmanın yarısı değil tamamıydı. İnsan başarıya giden yolda karşısına çıkan engellere ve ön yargılara takılıp kalmamalı başarmak için gökyüzündeki yıldız gibi parlamalı.

“

İnsan başarıya giden
yolda karşısına
çıkan engellere
ve ön yargılara
takılıp kalmamalı,
başarmak için
gökyüzündeki yıldız
gibi parlamalı.

Merve Cihan Yılmaz

İstanbul / 12

CAN DOSTUM

Koşuyordum. Hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyordum. Rüzgâr saçlarımı dalgalandırıyor, yüzüme çarpıyordu. Arif resmen bağırdı bana:

- Hadi Necati koş biraz, geç kalacağız bak!

- Tamam, koşuyorum işte!

Koştuk da koştuk, yetiştik sonunda. Gün batımı başladı, yetiştik.

Tüm mahalle oturmuş gün batımını izliyorduk. Harika bir manzaraydı.

- Ne kadar güzel değil mi Arif?

- Evet.

Gün batımını seyrettikten sonra hep beraber -tüm mahalle-evlerimize döndük. Herkes sohbet ediyor, kahkahalar atıyordu. Bir aile gibiydik. Gün batımını izlemek mahallenin günlük rutinlerinden biriydi. Gün batımı vakti geldi mi mahalleli her zaman toplandığımız çimenliğe gelir, herkes gün batımını izlerdi. Bugün batımı başka bir gün batımıydı bizim için.

Her zaman olduğu gibi sabah erkenden kalktım. Annem masayı hazırlamış kahvaltı yapmak için beni bekliyordu.

Babam ise işe gittiği için benden önce kahvaltı etmiş, evden çıkmıştı. Bugün hafta sonu olduğu için kahvaltı eder etmez dışarı attım kendimi. Bizimkiler çoktan toplanmış ne oynayacaklarını tartışıyorlardı. Ben de aralarına karıştım.

- Günaydın Necati. Geç geldin bugün.

- Günaydın. Siz erken toplanmışsınız asıl.

İkimiz de güldük. Uzun süre oyun oynadık. Sonra İrfan abi geldi. Kendisi mahallemizde şehir görmüş tek kişiydi. İki üç haftada bir İstanbul'a gider bizlere bir şeyler getirirdi.

- Toplanın gençler!

Herkes aynı anda koştu İrfan abinin arabasının yanına. Arabanın bagajını açtı:

- Oyuncak, kitap ne varsa getirdim bu sefer size!

Herkes eşyaları inceliyor harçlığı yeten, bir şey varsa alıyordu.

- Necati, senin harçlığın ne kadar? Ona göre bir şeyler vereyim sana.

- Yok, İrfan abi. Benim bu hafta harçlığım yok. Bu hafta babam pek bir şey satamamış da.

Biraz bekledi. Sonra da arabanın ön koltuğuna oturup, torpido gözünden bir kitap çıkardı.

- Al, sana hediye olsun. Oku sonra gel, bana içinden bir şiir oku.

Pek de sevmezdim kitap okumayı. Öğretmenim oku demedikçe okumazdım. Ama sonra çoğu arkadaşımın bir şeyler aldığını fark ettim; hediye idi, geri çevirmek olmazdı, aldım kitabı.

- Sağ ol İrfan abi.

Sonra da çıktım kalabalığın içinden. Tekrardan diğer çocuklara baktım. Hepsi çok güzel şeyler almıştı. Sonra Arif'in sesini duydum:

- Haydi Necati! Gün batımı vakti geldi. Bu sefer erken gidelim de koşmamıza gerek kalmasın.

Sırıttı sonra. Yürümeye devam etti. Ben de koşarak ona yetiştim. Beraber çimenliğe doğru yola koyulduk. Geldiğimizde kimse yoktu, tek başımızaydık. Çimenlerin üzerine uzandık.

- Necati.

- Efendim Arif.

- İrfan abi sana ne dedi?

- Şiir kitabı verdi ama okumayacağım. Kitap okumayı pek sevmem. Sen de biliyorsun.

Biraz bekledi ve derin bir nefes aldı Arif:

- Olur mu canım öyle şey! İrfan abi onu sana hediye etmiş okumamak olur mu Necati! Hem ben de okuma bilseydim keşke. Sen yine okula gidiyorsun Necati. Benim hatırıma oku Necati. Sonra bana bir şiir okursun içinden.

- Tamam, ama sırf senin hatırına okuyacağım.

Gün batımının başlamasına az kalmıştı, diğerleri de yavaş yavaş gelmeye başlamıştı. O gün daha konuşmadık. Aradan iki gün geçtikten sonra kitabı elime aldım ve okumaya başladım. Kitap resmen beni içine doğru çekti. Bir günde bitirdim. Ertesi gün dışarı çıktığımda Arif'i gördüm.

- Necati! Nerelerdesin sen? Dün hiç dışarı çıkmadın.

- Sürpriz!

- Ne sürprizi? Neyse neyse. Hadi gün batımı başlayacak,

gitmemiz gerek.

Sonra çimenliğe doğru koşmaya başladık. Bu gidişimizde tüm mahalle oradaydı. İrfan abi de. Kimseden ses çıkmıyordu. Bu anı fırsat bildim ve başladım yüksek sesle okumaya:

Bir ağaç gibi olmalı insan dediğin
Arkadaş dediğin, dost dediğin
Cömert olmalı,
Ağaçların dallarını kuşlarla paylaştığı gibi.
Bir ağaç gibi olmalı insan,
Yenilemeli kendini
Her sonbaharda,
Ağaçların yapraklarını döküp yenilenmesi gibi.
Ağaç gibi olmalı insan,
Neşeli olmalı
Selamlaşmalı, gülümsemeli,
Ağaçların açan çiçeklerinin etrafa neşe saçması gibi.
Bir ağaç gibi olmalı insan,
Paylaşmalı
Paylaşımçı olmalı,
Kudretli ağaçların bize nice nimetler sunması gibi.

Arif kolunu omzuma atıp:

- Can dostum benim, ağacım...

Ada Karaman

Muğla / 9

DOĞANIN KORUYUCULARI

Benim en iyi arkadaşım doğa. Çünkü ağaçlar, çiçekler, dallar ve çimenler çok rahatlatıcı. Çimenlerin içinde bir ağaca yaslanıp oturmak kadar eğlenceli bir şey var mı ki; esintinin içinde resim yapmak, şiir yazmak...

Bir şeyler okumak ya da doğada yürüyüş yapmak çok zevkli. Ama ağaçlar kadar güzeli yok. Baharda çiçekleri açar, herkesi büyüler. Yazın meyveler ile dolar, çocuklara neşe kaynağı olur. Oyun oynamak bile mümkün ağaçlarla: saklambaç, ağaca tırmanma, dallarına salıncak asma ve bir sürü oyun. Yeşil rengin içinde oyun oynamak çok eğlencelidir.

Bir köpeğim var, adı Şanslı. O çok küçükken sokakta bulduk. Bana çok alıştı. O da çimenlerde benimle oynamayı çok seviyor. Çok heyecanlı ve sadık bir köpek. Ben yemyeşil bir köyde oturduğum için ağaçlar, ormanlar, çiçekler arasındaki ormanda oyun oynadığım arkadaşlarım var. Selin, Damla, Furkan, Toprak en iyi arkadaşlarım. Şanslı'yı da unutmamalı. Selin'in bir kedisi var, ismi Lily. Toprak'ın da bir papağanı var ve o çok komik, adı ise Geveze. Damla ise hep bir hayvan sahibi olmak istemesine rağmen alerjisi bu duruma engel oluyor. Furkan'ın da Uslu adında bir köpeği var. Uslu yavru bir köpek olmasına rağmen Şanslı ile çok iyi arkadaşlar.

Her zaman köyümüzün yakınındaki bu ormanda oynarız. Annem bir öğretmen, babam ise ziraat mühendisi. Babam bana ağaç türlerini öğretmeye bayılır. Ben de bu derstleri

dikkatle dinlerim. Anneme yemek yapmada yardım etmek de çok zevklidir. Ailemi ve köpeğimi çok seviyorum.

Bir gün, her zamanki gibi ormanda arkadaşlarımla oyun oynuyorduk. Ormana ellerinde baltaları olan insanlar geldi. Bize "Farklı bir yerde oynayın." dediler. Ağaçları keseceklermiş. Tabii ki de hepimiz karşı çıktık. Şuradan şuraya gitmeyeceğimizi söyledik. Gitmezsek patronlarını çağıracaklarmış. Ne olursa olsun bu ormanı yani geleceğimizi korumaya kararlıydık.

Ağaçların hiçbiri kesilecek kadar yaşlı değildi. Kuşları ve onlarca hayvanı yuvasız bırakamazdık. Seslerin yükseldiğini ve adamların bize bağırdığını duyan Şanslı, birden huzursuzlandı. Bir bana bir adamlara dönüp durmaya başladı. Adamlardan bir "Hadi artık, gidin buradan!" diye bağırınca Şanslı adamların üzerine doğru gür sesiyle havlayarak koşmaya başladı. Bunu aniden yaptığı için onu durduramadık. Aslında çok fena bir şey yapmamıştı. Hak etmişlerdi. Bir yandan korku içindeydik ama yine de hepimiz "Aferin Şanslı!" diye bağıryorduk. Adamlardan biri ona taş attı. Canı yanıma benziyordu. Sanırım o da kendini korumak istediği için adamı paçasından ısırdı. Tam diğer adamı da ısıracakken arabaya binip gittiler.

Adamlardan biri camdan: "Yarın bir daha geleceğiz!" diye bağırdı. Bu konudan annemlere bahsetmedim. Babamla Şanslı'yı tedavi ettik. Ona Şanslı'nın ayağını taşa vurduğunu söyledim. Çünkü yarın için bir hazırlık planımız vardı.

Ertesi gün adamlar patronları ile yine aynı yere geldiler. Patronları bizi uyardı, kesimi engellemememizi istediler. Yapmazsak polisterin bizi evlerimize götüreceğini söylediler. Bu sefer Şanslı yanımda değildi yarasının iyileşmesi için dinleniyordu.

Hemen yaptığımız planımızı uygulamaya koyulduk. Selin, Furkan ve Damla köy halkını çağırmaya gideceklerdi. Benim

ve Toprak'ın görevi ise adamları oyalamaktı. Plan istediğimiz gibi gitti. Gelen köy halkı ve muhtar, polisi çağırdılar. Kesimleri yasalara uygun değilmiş. Bu yüzden ceza verilecekmış. Aynı zamanda zavallı Şanslı'yı da yaralamışlardı.

Köy halkı bizimle ve Şanslı'yla gurur duyuyordu. O günden sonra bize "Ormanın Koruyucuları" Şanslı'ya ise "Gazi Köpek Şanslı" unvanı verildi. Ormana çiçek ve ağaç fideleri diktik. Biz de daima "Doğanın Koruyucuları" olacağımıza söz verdik.

“

Ağaçların hiçbirisi kesilecek kadar yaşlı değildi.

Kuşları ve onlarca hayvanı yuvasız bırakamazdık.

Seslerin yükseldiğini ve adamların bize bağırdığını duyan Şanslı, birden huzursuzlandı.

Bir bana bir adamlara dönüp durmaya başladı.

Adamlardan bir "Hadi artık, gidin buradan!" diye bağırınca Şanslı adamların üzerine doğru gür sesiyle havlayarak koşmaya başladı.

Cemal Yusuf Karaoğlu

Ordu / 12

YAPAY ZEKÂLI KÖY

Sabah telaşla kalktığımda doğrudan saate baktım, bir de ne göreyim? Eyvah, Saat 9.30 olmuş! Çok sinirlendim akıllı robota... Seslendim, cevap alamayınca aşağı indim. Sinirim bir geçti, gülmeye başladım. Çünkü robotu yerde üzerine kahve dökülmüş bir halde gördüm, sırt üstü düşüp yerden kalkamayan, debelenen kaplumbağalara benziyordu. Apar topar eczaneye gitmek için hazırlanırken 24 Haziran 2035 tarihinin yani bugünün "Dünya Eczacılar Günü" olduğu aklıma geldi, neyse ki bugün nöbetçi değildim. Ben de robotu gözden çıkardığıma göre dolaptan elbisemi, ayakkabılıktan ayakkabımı kendim alıp kendi işimi görmeliydim. Uzun zamandır bu işleri ben yapmıyordum, biraz tuhaf geldi doğrusu. Robotun biraz sakar olduğunu düşünerek yeni bir yazılım yükletilmesine karar verdim. Robotu silikon vadisine bıraktıktan sonra meydanda olan törene gittim. Ben vardığımda tören çoktan başlamıştı, ayakkabımdaki dijital gösterge arkadaşlarımin sağ tarafta olduğunu gösteriyordu. Ben kalabalıkta onlara doğru hareket ederken onlar da bana doğru yaklaşmışlardı bile, tüm arkadaşlarım oradaydı.

Arkadaşlarla sohbet ederken birden benim adımın okunduğunu duydum. Yılın en iyi hizmet veren eczacısı seçilmiştim. Çok mutlu olmuşum. Ödülümü sahnenin yan tarafından havalanan küçük bir robot önce sunucuya verdi, sunucu başında yanan ışıklar ve yüzünde beliren gülücüklerle ödülü bana uzattı. Neyse ki bizim robot gibi bir

sakarlık yapmamışlardı. Ödülümü aldıktan sonra konuşmama başladım:

- Çocukken hep eczacı olmayı hayal ediyordum, eczanelerin önünden geçerken ilaçlara meraklı meraklı bakardım. Bu hayalim çok şükür gerçek oldu. Öncelikle buralara kadar gelmemi sağlayan ilkokuldan üniversiteye kadar olan tüm öğretmenlerime teşekkür ediyorum. Bana en çok morali veren anneme ve babama çok ama çok teşekkür ediyorum. Onların hakkını asla ve asla ödeyemem. Keşke hepsi aramızda olsaydı. Ben buralara gelene kadar çok gayret gösterdim. Bazen gecelerin geç saatlerine kadar, bazen de hiç uyumadan sabaha kadar ders çalıştım. Bu kadar dersin arasında küçüklükten hevesim olan hafızlığı yapıyordum. Ailem eğitim konusunda bana maddi ve manevi her türlü desteği verdi. Gerek hafızlık yaparken, gerek yurt dışında dil öğrenirken çok yardımcı oldular. Onlar sayesinde hem hafızdım hem de dört dil öğrendim. Bu uğraşlar sonucunda buralara kadar geldim. Şimdi ise elimden geldiğince insanlara yardım ediyorum ve mesleğimi en iyi şekilde sürdürmeye çalışıyorum. Bu ödüle layık görülmekten çok mutluyum...

Konuşmam bitti ve arkadaşlarımın yanına gittim. Önce beni tebrik ettiler, kucakladılar, akşam dolaşmaya çağırdılar, şöyle baş başa, yüz yüze bir sohbet edelim dediler. Akşam güzelce hazırlanıp Sultanahmet'te buluştuk. Beraber bir restorana girdik. Yine robot aşçıların ve garsonların hazırladığı yemekler geldi ve karnımızı bir güzel doyurduk. Tatlı siparişi verdikten sonra çok güzel sohbe daldık; eski günlerden, ağaçlardan, ormanlardan, köylerden, derelerden konuştuk. Ne kadar özlemişiz oraları!

Sabah kalktım, hazırlanıp gittim, eczaneyi açtım. Ortaokul arkadaşım Utku aradı, o da İstanbul'da bir hastanede doktor olmuştu. Utku benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi ancak 2020 yılında olan ve 3-4 yıl süren Coronavirüs salgınından sonra bir daha görüşememiştik. Benimle buluşmak istedi.

İş çıkışı ayakkabımın üstündeki göstergeleri takip ederek anlaştığımız yere aynı anda vardık. O da birkaç gün önce yine yakın arkadaşlarımdan Enes'e ulaştığını söyledi. Enes, Ünye'de bir süperbakkal merkezi açmış ve buradan akıllı robotlarla değişik yerlerde alışveriş hizmeti veriyormuş. Utku'ya, yine yakın arkadaşım ve aynı zamanda akrabam olan Yahya'nın Şişli'de bir eczane açtığını söyledim. O akşam eve gidince hemen Yahya'yı arayıp bana gelmesini istedim. Yahya geldikten sonra olanları anlattım. Enes'i İstanbul'a çağırdık ve o da kabul etti. Hep beraber pazar gününe bir buluşma ayarladık. Buluşma zamanı geldi, onları Boğaz'da bir restorana götürdüm. Hasret giderdik, uzun uzun çocukluğumuzdan konuştuk. İnsanlar için neler yapabileceğimizi, çocukluğumuzdaki hayatı tekrar nasıl yaşayabileceğimizi konuştuk. Elimizdeki her şeyi satıp küçük yapay zekâlı bir köy kurmayı düşündük, akıllı robotun yanında kuzu, tavuk, tavşan da olacaktı içinde. Doğamızla, toprağımızla iç içe akıllı, yapay zekâlı araçlarla birlikte yaşayacaktık. Köyün adını MaYmUnE koyacaktık, bu adlarımızın baş harfiydi. Artık hep beraber çevreye zarar vermeden orada yaşayacaktık. Bir gün evi toplarken karşıma eski fotoğraflarım çıktı. Hemen hemen dört yıldır Ünye'ye gitmemiştim, çok üzüldüm. O sırada yanıma Yahya geldi ve beni üzgün gördü, ona Ünye'ye, çocukluğumuza gidelim dedim. Bu konuyu birkaç gün tartıştık ve gitmeye karar verdik. Ben Karadeniz'i çok özlemiştim. Sonunda uçak saatimiz geldi ve yola koyulduk. Yarım saat sonra Ordu-Giresun Havaalanından Enes'in kuzeni bizi aldı. Ben hemen bizim kafeye gittim. Annem ve babam oradaydı. İlk onlara sarıldım. Kafe hâlâ eskisi gibiydi ve hiç bir değişiklik yoktu. İşlerin yoğunluğundan hiç gelememişim. Memleketime bir haftalığına gelmiştik ancak ben daha çok kalmak istiyordum. Deniz, toprak, yeşil, ağaç, orman beni bırakmıyordu. Bunları İstanbul'a dijital köyümüze taşımaya kesin kararlıydık. Yapay zekâlı robotların yanında yeşillikler, kuzular, ağaçlar, ormanlar olacaktı. Betonun, asfaltın yerine toprak kokusu...

“Elimizdeki her şeyi satıp küçük yapay zekâlı bir köy kurmayı düşündük, akıllı robotun yanında kuzu, tavuk, tavşan da olacaktı içinde. Doğamızla, toprağımızla iç içe akıllı yapay zekâlı araçlarla birlikte yaşayacaktık.”

Medine Nur Yüksel

Ordu / 12

KONUŞABİLEN AĞAÇ

O eski mahallenin yemyeşil park alanındaki tek ağaç... Ağaç ne demek? Bu ağaç gür dalları ve yemyeşil yaprakları ile herkesi kendine hayran bırakırmış. Kimisi bu ağacın dallarına salıncak asar kimisi sıcaklığında altına girer, oracıkta kestirmiş. Şu son birkaç günde ağacın yaprakları sararmaya, dalları kurumaya başlamış. Böylelikle ağacın dalları salıncakları tartmaz, altına gireni serinletmezmiş. İnsanlar artık bu ağaç onları mutlu etmediği için yanına bile yaklaşmaz olmuşlar. Ağaç da artık sevilmediği için yok olmaya yüz tutmuş. Ama kimse de gidip bu ağacın nesi var diye Ali'ye sormamış. Ali, bu ağacın koruyucusuymuş; birisi gelip ona zarar vermek istediğinde ilk önce uyarır, uymayanları ise gün boyu not tutar akşamları muhtara teslim edermiş. Muhtar da bu kişileri önce Ali gibi uyarır, eğer kurallara uymazlarsa ailelerine söylemiş. Aileleri onu, bu konu hakkında bilinçlendirmezse, Muhtar tüm aile bireylerini kişi başı üç fidan dikmekle cezalandırırmış.

Ali de ağaca ne olduğunu bilememiş. Yanına gider saatlerce onunla konuşmuş ama nafiye... Ağacın ona cevap vermeyeceğini kendisi de bilirmiş. Hâlbuki hiç kimsenin ona zarar verdiğini görmemiş. Günler geçmiş, Ali her gün ağacın bakımını yapmış, yanına gidip ona kitap okumuş. Hatta ona şarkı bile söylemiş.

Bir gün Ali ağaca "Canım ağacım, ne oldu sana böyle, kim sıkı

canını?" demiş. Ağaç birden dillenmiş: "Neden kimse bana bir isim vermedi Ali? Neden bana hiç kimse bir günden bir güne teşekkür etmedi? Bir de şimdi neyin var diye soruyorsun!" demiş. Ali donakalmış. Ağacın gözleri, burnu, ağzı varmış; üstelik konuşuyormuş da. Ali ne diyeceğini bilememiş. Daha sonra: "Seninle bir anlaşma yapabiliriz ama bir şartım var," demiş. Ağaç "O her neyse yapmaya hazırım, yeter ki artık benim de bir adım olsun." demiş. Ali şartını söylemiş: "Eğer eskisi gibi yemyeşil yapraklarını, güçlü dallarını yerine getirirsen biz de sana tüm mahalleli olarak bir isim vereceğiz." Ağaç birden yüzünü düşürmüştü ve Ali'ye: "Ama ben bile isteye bu hâle gelmedim ki..." demiş. Ali'nin gözleri fal taşı gibi açılmış:

"Ne demek istiyorsun sen canım ağacım? Kim yaptı sana bu kötülüğü?" Ağaç, "Geceleri biri gelip gövdeme bir şeyler sürüyor; ama tabii ki sadece bu yüzden böyle olmadım. Bir isminin olmaması da bu hale gelmemde bir etken..."

"Peki, kim olduğunu görebildin mi?" diye sormuş Ali. Ağaç "Hayır. Ama ne erkeğe ne de kadına benziyordu. Erkeklerin saçından uzun, kadınların saçından kısa bir saçı vardı. Gece olduğu için sadece saçlarını görebildim." Ali: "Başka bir şey göremedin mi?" demiş ağaca. Ağaç, "Gözlükleri vardı ve boynunda bir çizik..."

Ali, bu kişinin kim olduğunu tahmin edebiliyormuş ama pek de emin değilmiş. Ağaca saat kaç gibi geldiğini sormuş ve ağaç: "Sen gittikten yarım saat sonra demiş." Ali'nin ne düşündüğünü merak ediyormuş Ağaç, sormadan duramamış: "Ne düşünüyorsun Ali?" Ali: "Onu yarın akşam takip edeceğim ama senin de yardımına ihtiyacım var." demiş. Ağaç "Nedir o?" diye sormuş. "Senin dallarından birine kameramı bağlayacağım ve elimde delil olmuş olacak. Böylece onu muhtara şikâyet edebileceğiz. Muhtar da ona gereken cezayı verecektir. Şimdi eve gidip anneme biraz daha geç geleceğimi söyleyeyim ve bu sırada kameramı da alırım." demiş ve ağaca

el sallayıp eve doğru koşmaya başlamış.

Ali eve geldiğinde ilk önce annesinden izin almış. Sonra, yalandan, "Bir tuvalete gideyim." demiş. Bu sırada kamerasını almaya gitmiş. Annesine kamerasını alacağını söylese izin vermeyeceğini biliyormuş. Odaya girmiş ve kamerayı alıp dışarı çıkmış. Evin altındaki malzeme odasına girmiş ve oradan bir buçuk metre uzunluğunda bir ip alıp parka koşmuş.

Parka geldiğinde kamera ve ipi bir bankın üstüne koyup yakınlardaki oduncu Kamil amcanın yanına gitmiş ve ondan bir kütük istemiş. Kamil amca kütüğü getirdiğinde Ali'nin bunu taşıyamayacağını anlamış ve çırağına el arabasını uzatarak "Hadi Ali'ye yardım et!" demiş. Çırağı "Seve seve ustam!" diyerek Ali'yi takip etmeye başlamış. Parka geldiklerinde ağacın yanına koydurmuş kütüğü ve ona biraz beklemesini söylemiş. Banka gidip kamera ve ipi almış, kütüğün üstüne çıkıp kamerayı ağaca bağlamış ve kayda tıklamış. Çırağa teşekkür ederek ona daha ihtiyacı olmayacağını söylemiş. Ali ağaca: "Sakin ama sakın ben buraya gelene kadar konuşma olur mu?" demiş. Ağacın yanından bakıldığında görünemeyeceği bir yere saklanmış.

Hava kararmaya başlamış ve o malum kişi gelmiş. O kişi Ali'nin tahmin ettiği kişiymiş: Harun. Ali, sesini çıkarmadan Harun'un arkasına kadar gelmiş ve omzuna iki defa dokunmuş. Harun soğukkanlı bir şekilde arkasına dönmüş. Ali "Ne yapıyorsun sen Harun?" demiş. Yanında duran kutuyu eline almış. Kahverengi bir kutu boyaymış. Ali "Yazıklar olsun sana Harun!" demiş. Harun sanki haklıymış gibi yüksek sesle: "Neden sensin bu ağacın koruyucusu? Kimseye sormadan seni yaptılar. Koruyucu neden beni değil de seni yaptılar?" demiş. Haklı olarak Ali'nin gururu kırılmış.

- Neden bilmiyorum, ama ben bu ağacın tohumu şu toprağa ekildiğinden beri ona sahip çıkıyorum. Sen de yapsaydın benim yaptıklarımı belki beni değil de seni yaparlardı. Madem

bu ağacın koruyucusu olmak istiyordun neden ona zarar veriyorsun?

- Belki senin yüzünden, sen ağacı korumadın diye ağacın kurduğunu düşünürler diye yapıyorum. Tabii ki ben de seviyorum ağacı.

Ali şöyle bir gülümsemiş ve “Sana bir sır vereyim mi Harun?”. “Tabii ki çok mutlu olurum.” demiş Harun. Ali de “Belki o zaman ağaç seni affedebilir, belki ben de o zaman seni affederim ve seni muhtara şikâyet etmem. Ayrıca beraber yaparız ağacın koruyuculuğunu.” demiş. Harun “Ağaç beni nasıl affedebilir ki?” demiş. Ali şimdi görürsün diyerek “Canım ağacım, hadi beni seviyor musun, söyle!” demiş. Ağaç “Evet” deyince Harun buz kesilmiş. Ardından ağaç gözlerini de açmış. Ağaç “Senden bunu beklemezdim Harun, beni yanılttın. Ama beni de gerçekten sevdiğini bilmiyordum.” demiş. Harun “Peki beni affedebildin mi?” demiş. Ağaç da “Affettim, ama umarım bana bir daha zarar vermezsin. Ali de seni affederse benim koruyuculuğumu beraber yapın.” demiş. Ali “Tabii ki affettim.” demiş. Ağaç da Ali’ye dönüp göz kırpmış ve “Umarım bana mahalle olarak bir isim koymayı unutmazsınız. Yoksa ben hiç iyileşmem.” demiş. Harun ne olduğunu anlayamamış ve Ali ona tüm olayı anlatmış. Üçü birden kendilerine “Süper Koruyucu” ismini vermişler. Ali ve Harun ağacın koruyucusu, ağaç da doğanın koruyucusu olduğu için bu ismi vermişler. Ali, Harun’dan bu sırrın aralarında kalmasını istemiş.

Sabahın erken saatlerinde Ali, direkt muhtarın yanına gitmiş ve tüm mahalleliyi parkta toplamasını istemiş. Muhtar, öğle saatinde herkesi toplamış ve Ali ile Harun ağaca bir isim koymak istediklerini söylemişler. Herkes ortaya bir fikir atmış ve en sonunda ağacın ismi “OYUK BUDAKLI KAHRAMAN” olmuş. Ali ile Harun, Oyuk Budaklı Kahraman’ın sonsuza kadar koruyucusu olmuşlar.

M. Salih Sabah

Ankara / 9

ÇANAKKALE'DE

Yıl 1915. Çanakkale cehennem gibiydi. Her yerde bombalar patlıyordu. Barut kokusu, ölümler ve yaralılar. Yer Anzak Koyu, Arıburnu. Bir gece nöbetteydim. Bir anda uzaktan gelen karartılar gördüm. Tüfeğimi doğrulttum. Yaklaştıkça yaklaşıyorlardı. Artık elim tetikteydi. Ve bir anda düdük sesi geldi. Onların düşman olduğunu anladım. Sonra yüksek bir sesle “Düşman çıkartma yapıyor!” diye bir kaç kez bağırdım. Hemen ateş etmeye başladık. Düşman üstümüze üstümüze geliyordu. Arkadaşlarımdan birinin vurulduğunu gördüm ve hemen onun yanına koştum, “Sihhiye!” diye bağırmaya başladım. Sihhiye geldiğinde arkadaşımı kaldırdılar ve Sihhiye Çadırı’na götürdüler. Ben de onun yanında gittim. Ama sonra savaş için geri döndüm. Aradan bir kaç saat geçti, hâlâ çatışıyorduk. Bir anda kurşunlardan biri omzuma saplandı, diğer bir kurşun da bacağımı sıyrıp geçti. Az sonra sihhiye geldi ve beni de çadıra götürdüler. Hekim durumumun iyi olduğunu söyledi. Yandaki yatakta arkadaşım vardı ancak üstü örtülüydü. Arkadaşım şehit olmuştu. Sabah uyandığımda hekime “Savaş bitti mi?” diye sordum. Hekim “Savaş bitti, burada biz kazandık” dedi. Sonra ayağa kalktım. Cepheye gittim. Dünyâ cehennemden sadece ölümler kalmıştı, bülbüller şarkı söyler gibi ötüyorlardı. Anzak ölümlerinin arasından bir ses duydum. İngilizce olarak “Yardım!” diyordu. Hemen sesi takip ettim, genç bir Anzak askeri gördüm, onu kaldırdım. Sırtımda, Sihhiye Çadırı’na kadar götürdüm. Orada yaralarını sardılar. Benden bir bardak su istedi.

Verdim ve sordum “Senin adın ne?” dedim. “John” dedi. Ben de adımın Ali olduğunu söyledim. Ayrıca Anzak askerine mataramı da verdim. Bu arada bir haber geldi. Conkbayırı’na taarruz için beni de çağırıyorlardı. Hemen tüfeğimi aldım ve Conkbayırı’na gitmek için yola çıktık. Düşman, hendeklerin içindeydi. Kumandan “Süngü tak!” dedi. Süngülerimizi taktık ve kumandan “Hücuuum!” diye bağırdı. Taarruza kalktık. Düşman üzerimize mermi ve top yağıdırıyordu. Biz düşman hendeklerinin içine daldık ve düşmanı ağır bir yenilgiye uğrattık. Düşman cephesinde neredeyse hiç düşman askeri kalmamıştı, bir kısmı da kaçıyordu. Evet, gözlerimize inanamıyorduk, savaşı biz kazanmıştık. 18 Mart’ta düşmanı Çanakkale’de bozguna uğrattık. Onca şehidimizin kanı yerde kalmadı. Düşman, gemilere atlayıp kaçtı. Çünkü ÇANAKKALE GEÇİLMEZ!

Elif Rana Demir

Elazığ / 6

GİZEMLİ KUTU

Bir gün arkadaşım Nur ile parka çıktık. Kum ile oynamaya karar verdik. Hemen kum malzemelerini getirdik. Köprü yapacaktık, kardeşim Mert hemen arabalarını getirdi, heyecan içerisinde bizi bekliyordu. Biz de çok geç olmadan çalışmalara başladık. Ellerimizle kazdığımız için ellerimiz hep kum olmuştu. Büyük taşları ise kürek ile çıkarıyorduk. Birden sert bir cisme rastladık zar zor çıkardık. Bu şey kutuya benziyordu. Hatta bir kutu idi. Kutunun üzerinde bir takım yazılar belirdi. Üzerinde şöyle yazıyordu: Bu kutuyu açmak için ilk önce kutunun yan tarafındaki kolu iki kez çevirip bilmeceyi çözün, çözdüğünüz takdirde o şifreyi kutuya girin, kutunun içinden çıkacak yere gidin, gittiğiniz takdirde size hediye verilecektir.

Ben, Nur ve Mert ile beraber korkmuş, telaşlanmış bir yandan da heyecanlanarak bu bilmeceyi çözmeye karar vermiştik. Ve üçümüz birden kutunun üstünde bulunan kola elimizi attık ve üç deyince kolu iki kez çevirdik, kutunun içerisinden çıkan bilmece şöyle idi: Parktadır bu yer, önünde durursan çarpar aman dikkat!

Bilmece çok kolaydı geçen gün annem de aynı bilmeceyi sormuştu. Cevap tabii ki salıncaktı. Bütün özellikleri uyuyordu zaten. Hemen şifreyi nereye gireceğimi düşünmeye başladım. Salıncakta on tane harf var. Ben de on defa kolu çevirdim Kutunun içinden annem ve babamın fotoğrafı çıktı. Hemen Mert ile beraber annem ile babamın yanına koştuk, onlar da

zaten bizleri camdan izleyip gülüşüyorlardı.

- Annee! Baba! Size anlatacaklarımız var.
- Biliyoruz, o kutuyu biz hazırladık.
- Ama siz bizim kum ile oynayacağımızı nereden bildiniz?
- O da sır kalsın...

Acaba anne ve babamız tam olarak bizim kumla oynayacağımızı ve tam olarak orayı kazacağımızı nereden bildi? Ben bulamadım, ama belki sen bulursun.

Berk Yazıcıoğlu

İzmir / 8

KÖYDE DOSTLUK

Yıllar önce herkesin birbirine düşmanca baktığı bir köy varmış. Bu köyde insanlar hep kavga eder, dostluk nedir bilmezmiş.

Bir gün köye bir adam gelmiş ve bu durumu fark etmiş. Buna bir çözüm bulmak istemiş ve köy halkına bir oyun oynamış.

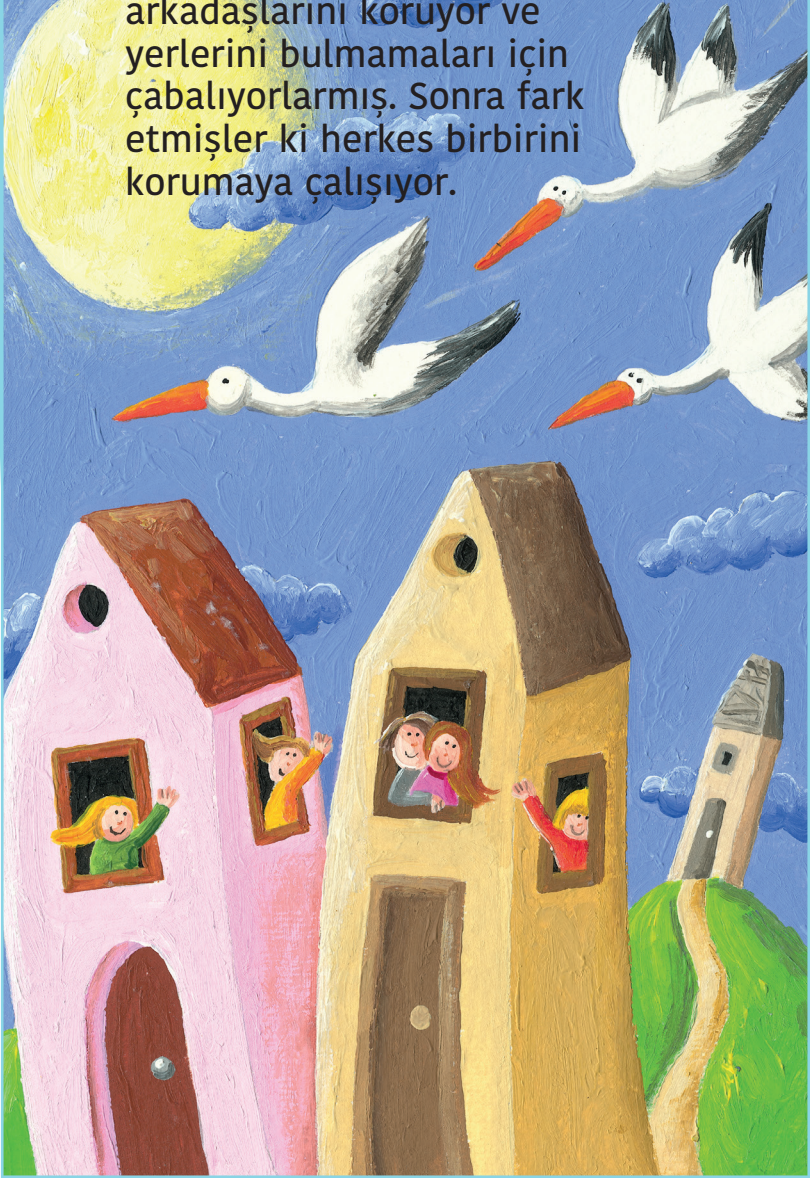
Köy halkını meydana davet etmiş ve oyuna başlamışlar. Oyun saklambaçmış. Bu kişi bu oyunla çok iyi bir ders vereceğini düşünmüş. Saklambaçta birisi ebe olmuş. Bu adam diğerlerinin yerini sürekli ebeye söylüyormuş. O yerlerini söyledikçe diğer köylüler arkadaşlarını koruyor ve yerlerini bulmamaları için çabalıyorlarmış. Sonra fark etmişler ki herkes birbirini korumaya çalışıyor. Adamsa sürekli oyunu bozmaya çalışıyor. Köylüler hep birlik olup adama karşı çıkmışlar.

Adam ise uzun zamandan beri ilk defa birbirlerini koruduklarını, birbirine yardım ettiklerini ve dostluğun ne kadar önemli bir şey olduğunu anlatmış.

İnsanlar bunun farkına varmış ve adama teşekkür etmişler. Bu adam her şeyin normale döndüğünü, dostluk ve dayanışmanın olduğunu görünce köyden ayrılmış ve böylece köylüler hep birbirine sevgiyle bakmış.

“

O yerlerini söyledikçe
diğer köylüler
arkadaşlarını koruyor ve
yerlerini bulmamaları için
çabalıyorlarmış. Sonra fark
etmişler ki herkes birbirini
korumaya çalışıyor.

Aleyna Şalcum

İzmir / 8

MEMİŞ'İN MACERASI

Uzak diyarlardaki bir köyde Memiş adında bir adam yaşarmış.

Memiş, anne babasını küçük yaşta kaybettiği için köyde tek başına yaşıyor, geçimini sağlamak için de ne iş olsa çalışıyormuş. Öylesine iyi kalpli bir insanmış ki girdiği işlerden hep bu iyi niyeti yüzünden kovulurmuş. Çünkü karşılaştığı insanlar ne yazık ki onun gibi iyi niyetli değillermiş. Uğradığı haksızlıklara daha fazla dayanamayan Memiş, köyünden ayrılıp şehre gitmeye karar vermiş. Nasıl olsa orada daha çok iş imkânım olur, diye düşünmüş. Köy halkıyla vedalaşıp yola koyulmuş.

Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Bir dere kenarına gelmiş. Karnının acıktığını fark eden Memiş, derenin kenarına oturup, çantasından ekmeğini çıkarmış. Bir avuç su alıp yüzünü yıkamış. Bir avuç daha alırken sudaki balıkları fark etmiş. Zavallı balıklar öylesine zayıflarmış ki Memiş onlara acıyarak ekmeğini onlarla paylaşmış. Balıklar sanki ona teşekkür edercesine suda bir o yana bir bu yana dans etmeye başlamışlar. Memiş yaptığı bu iyiliğin sevinciyle yoluna devam etmiş.

Yolda ilerlerken bir karınca ailesi görmüş. Ama ne yazık ki karıncaların bir kısmı ölü durumda imiş. İnsanlar üstlerine basıp öldürmüş olabilir, diye düşünerek onlar için bir tümsek yapmış. Böylece gelip geçenler tümseği görüp daha dikkatli

yürürler diye düşünmüş. Bir taraftan da karıncalara şarkılar söylüyormuş. Minik karıncalar sanki bu şarkıya eşlik ediyor gibi hareket ediyorlarmış. Memiş onlara veda ederek yoluna devam etmiş.

Memiş yol boyunca düşünmüş, hayaller kurmuş. Şehir nasıl bir yer hiç bilmiyormuş. Güzel bir yer olmalı diye geçirmiş içinden. Acaba kalabalık mıdır? Acaba nasıl bir işim olacak? Belki orada bir aile kurarım, çocuklarım olur diye düşüncelere dalmışken bir ağaçtan gelen sesle hayallerinden ayrılmış. Kafasını kaldırdığında ağacın dalında bir kuş yuvası olduğunu görmüş. Ses yuvanın içinden geliyormuş. Kuşu ürkütmemeye dikkat ederek ağaca tırmanan Memiş yavru ile karşılaşmış. Zavallı kuş belli ki açlıktan böyle ötüyormuş. Hemen çantasından bir parça ekmek çıkarıp onu iyice ezerek yavruya vermiş ve annesi gelene kadar onu yalnız bırakmamış.

Akşam olmaya başlamış. Memiş çok yorulmuş olmasına rağmen yürümeye devam etmiş. Hava kararmadan şehirde olmak istiyormuş. Uzun bir yürüyüşün ardından nihayet şehre gelmiş. Öylesine yorgunmuş ki kendisine kalacak bir yer bulup hemen uykuya dalmış.

Ertesi sabah erkenden kalkan Memiş, iş aramak için şehrin meydanına gitmiş. Birkaç kişi ile görüşüp daha önceden yaptığı işleri anlatmış. Bu sırada daha sonradan padişahın askerleri olduğunu öğrendiği kişiler meydana gelmişler. Bir duyuru yapacaklarını söylemişler. İçlerinden biri:

- Ey halkımız, duyduk duymadık demeyin. Padişahımızın güzeller güzeli kızının evlenme zamanı gelmiştir. Üç aşamalı olarak gerçekleştirilecek olan yarışmayı kim kazanırsa onunla evlenmeyi hak edecektir, demiş.

Ardından da bu aşamaları insanlara anlatmış. Bu yarışma herkes gibi Memiş 'in de ilgisini çekmiş. Kim padişahın kızı ile evlenmek istemez ki diye düşünmüş ve adını yazdırmış.

Memiş, yarışma günü erkenden şehrin meydanına gitmiş. Yarışmanın ilk aşaması için yapılan açıklamayı dikkatlice dinlemiş. Padişah elinde tuttuğu yüzüğü, ipi ve boncuğu denize atmış ve halkına seslenmiş:

- Kim bunları bana getirirse ilk aşamayı geçmiş olacak.

Tüm katılımcılar suya atlamışlar. Memiş denizin derinliklerinde ilerlerken parlak bir ışık görmüş. Ona yaklaşan bu ışık aslında padişahın yüzüğünün parıltısı imiş. Memiş gördüklerine inanamamış. Çünkü gölde beslediği balıklar ona doğru geliyorlarmış. Birinin ağzında yüzük, diğerinin boncuk, sonuncusunda ise iplik varmış. Bunları alan Memiş, sevinçle padişahın yanına gitmiş ve hepsini vermiş. Böylece birinci turu geçmiş olmuş.

Yarışmanın ikinci aşamasına geçilmiş. Bunun için sarayın bahçesine bir çuval pirinç dökülmüş ve belirlenen sürede kim en fazla pirinç tanesi toplarsa onun kazanacağı söylenmiş. Memiş başlamış pirinç tanelerini toplamaya. Ama öyle çokmuş ki umutsuzluğa kapılmış. İşte tam bu sırada pirinç tanelerinin hareket edip, ona doğru geldiklerini fark etmiş. Gözlerine inanamıyormuş. Biraz daha dikkatle bakınca pirinç tanelerinin altındaki karıncaları fark etmiş. Ormanda yardım ettiği karınca ailesi ona yardıma gelmiş. Böylece kısa sürede tüm pirinç tanelerini toplayan Memiş, mutluluk içinde ikinci turu da tamamlamış olmuş.

Son tura geldiklerinde padişah kendinden emin bir tavırla:

- Senden Nemrut Dağı'na gitmeni ve orada yetişen gülen elma ile ağlayan ayva ağacından meyve getirmeni istiyorum, demiş.

Memiş, hayatı boyunca ne böyle bir dağ duymuş, ne de böyle ağaçlar görmüş. Bir ağacın altına oturup kara kara düşünmeye başlamış. Hiç umudu kalmamış. İşte tam bu sırada ormanda doyurduğu kuş yanına gelmiş. Yanında annesi ve babası da varmış. Birinin gagasında gülen elma,

diğerinin ise ağlayan ayva varmış. Memiş sevinçten ağlamaya başlamış. İyilik etmenin karşılığını bu yarışmada fazlasıyla aldığını düşünmüş.

Koşarak padişahın yanına giden Memiş, meyveleri verdiğinde padişah inanmamış. Ama verdiği sözde durması gerektiğini de biliyormuş. Kızını Memiş'le evlendirecekmış.

Düğün hazırlıkları tüm hızıyla sürerken Memiş yardımlarından dolayı teşekkür etmek için dostları balıklar, karıncalar ve kuşlara gitmiş.

Hepsi, bir başkasına karşılıksız iyilik yapmanın ne kadar güzel bir davranış olduğundan bahsetmişler. Ve bununla ilgili atasözünü Memiş'e söylemişler: İYİLİK EDEN İYİLİK BULUR. Memiş tüm dostlarını düğününe davet ederek onlara veda etmiş.

Memiş'in düğünü çok güzel olmuş. Ve eşiyle birlikte senelerce mutlu yaşamışlar. Her fırsatta canlılara iyilik yapmayı da unutmamışlar.

Zeynep Reyryan Ulutaş

Niğde / 10

YAŞAMA SEVİNCİ

Sıcacık güneşin altında güneşlenen, yağmurun yağdırdığı suyu masaj gibi hisseden bir nergis bugünkü konuğum. Şu anda bizim yaşadığımızı bilmiyor. Gözü ufukta... Kendisine gelip güzel kokusunu içine çekip ona her gün şarkılar söyleyen bir çocuğu bekliyor. Suyunu verip onunla saatlerce sohbet eden bir çocuk gözlerinde. Ancak ne olduysa gelmiyor o çocuk. Birkaç haftadır hissetmiyor bu koruluktaki samimiyeti, içtenliği... Aslında bir gelse, bir duysa o baldan tatlı sesini... Bir savursa altın saçlarını, özenle örülmüş saçlarını bir gösterse o da sevinecek. Ama gelmiyor işte. Şaka arkadaşı gelmiyor nergisin. Acaba kızdı mı ona? Hiçbir şey dememişti ki nergis, neden küsmüştü? Hayır, hayır küsmezdi. Barış doluydu o çocuk, küsmezdi. İçi el vermezdi. Affederdi hep. Ne olmuştu acaba? Merak etmişti şimdi...

Çocuk da düşlüyordu nergisi. Birkaç gün susuz kalmıştı, oysaki tam polenlerini etrafa yollayacakken, neslini devam ettirecekken gelmemişti çocuk. Altın saçlı çocuk, gül yanaklı çocuk. Hep gülümseyen yüzü bir anda ışığını yitirmişti. Dışarı çıkamıyordu, onu bekleyen bir nergisi olsa bile. O zaman hasta olabilirdi. En kötüsü ise nergisine bulaştırabilirdi. Vazgeçti gitmekten ama düşündü ve bir anda kocaman bir gülümseme yayılmıştı yüzüne...

Bir çözüm, bir çözüm bulmuştu işte çocuk, güvercin. Evet, yanlış duymadınız bir güvercin. Posta güvercini... Nergisin

yakın arkadaşıydı güvercinin. Bir de kaplumbağa vardı. Kaplumbağa, hani şu yazar olan. “Tavşan ve Kaplumbağa” öyküsündeki kaplumbağa. Olimpiyatlara katılmak yerine yazar olmuştu. Çocuk yüzünü güldüren masalları yazan bir yazar. Çocuk tanıyordu onları. Nergis tanıştırmıştı.

Çocuk bir melodi tutturdu ağızıyla “Trallallallaaaaa trallallallaaa la la la laaaaa...” Bunu önceden yazmışlardı. Sözleri de var da biraz karışık şimdi sadece melodi var dillerde. Güvercin bir duydu bu sesi pırrrrrrr havada, pırrrrrr orada, pırrrrrr çocuğun yanında. Çocuğun planı işe yaramıştı. Önemli olan zorluklara karşı ayakta durmaktı, yaşam sevincini yitirmemektir. Kısa bir süre midir, uzun bir süre midir bilmem ama bildiğim şey şu ki böyle de çok eğlenmişlerdi. Çocuk bir torbaya su koyuyor, güvercin onu nergise götürüyordu, yine suluyordu nergisi.

Dedim ya önemli olan yaşam enerjini kaybetmemektir. Başarmışlardı, ayrı yerlerde ama yine beraber gülüyorlardı...

Zehra Özuğur

İstanbul / 8

ENGELSİZ SEVGİLER

Merhaba ben Zehra! Gördüğüm eşyaları, okuduğum kitapları, bulutları, gölgeleri ve bilmem daha neleri hep bir şeylere benzetirim. İşte bundan dolayı okuduğum kitaplardan, çizdiğim resimlerden etkilenerek hem mor hem de iki katlı, çatısı havuzlu, bahçesinde atı ve kedisi olan, çardağında semaver yanan, misafirleri eksik olmayan, cıvı cıvı huzur dolu bir evde yaşadığımı düşünürüm.

Yanımızdaki evse çatısı ters dönmüş dondurma külahlı, kendisiyse herkesin gelip gittiği ama kimsenin tutmadığı üç katlı bir hesap makinesine benzer. Ama bu gece burada bir şeyler olmuş. Nereden mi biliyorum? Camlarda perdeler, dışarıda koliler, taşınacak eşyalar ve kuyruğunu sallayıp yalanarak gezen tuhaf bir kedi var.

Beni bu eve gitmek için heyecanlandıran asıl şey ise birkaç gündür bahçeye düşen kâğıttan uçaklardı. Bugün o uçaklardan birini tam alacaktım ki kuyruğunu sallayıp yalanan şu tuhaf kedi yine benden önce kapıp koşmaya başladı. Ben de arkasından koşmaya başladım. Kedi beni yeni komşumuzun evine getirdi.

Bahçede, tekerlekli sandalyesiyle bir kız çocuğu bana tebessüm etmeye başladı, ben de böylece kâğıt uçakların sahibini bulmuş oldum. Ona dedim ki:

- Neden uçakları bahçeye atıyorsun?

- Çünkü seninle arkadaş olmak istiyorum, eğer yürüyebilseydim bunu gelip sana söyleyebilirdim.

Elimi uzatarak:

- Tamam o zaman, arkadaş olabiliriz, ben Zehra.
- Ben de Zülal, ama ben her zaman bir yerlere gelemem.
- Olsun, biz de uçak yapıp haberleşiriz. Hem istersen seni ziyaret etmeye de gelebilirim.
- Çok sevinirim. Annem limonata yapmıştı, birlikte içmeye ne dersin? Onun limonatası o kadar güzeldir ki içtikçe kendini serin ırmaklarda yüzüyor gibi hissedersin.
- Olur, benim annem de çok güzel çubuk kraker yapar, her zaman yanımda taşırım, ırmaklarda yüzmezsin ama bir ağacın tepesinde ırmakları seyrettiğini hissedebilirsin...

Artık Zülal'in en yakın arkadaşı, dostu, ben olmuştum ve onun bu hafta doğum günü vardı. Kumbaramdaki madeni ufaklıklarla ona bir hediye alabilirdim. Ama ne?.. Kitap mı? En sevdiğim kitapları bilirdi. Boya kalemleri mi? Duvarlardaki resimleri birlikte yapmıştık. Elbise mi? Zaten bir sürü elbisesi vardı. Bir şey, ikimizin de olsun, ama ne, ne?

Birim kesirin taralı bölgesinde, ayakkabımın bozulan cırt cırtında, pilavın üzerindeki kuru fasulyede, diş fırçasına sıkıttığım bezelye kadar macunda, uyuyayım diye kafamı koyduğum yastıkta her yerde ama her yerde aklımda hep bu vardı. Tezgahta kırmızı mı yeşil mi diye elma seçerken zabıadan gelen o cızırtılı ses bütüüüün bunları susturdu.. Evet, bulmuştum. Bizim de birer telsizimiz olmalıydı.

- Annee, buldum buldum, biz de telsiz alabilir miyiz?
- Olabilir tatlım, eve gidince konuşalım mı?

Eve gelince kumbaramı kaptığım gibi anneme getirdim.

Heyecanla:

- Zülal'le bana telsiz alır mısın anneeee?
- Tabii, hem belki size minik bir pasta bile yapabilirim.
- Yaşasın!..

Bahçeye çıktım, sevinçten uçuyordum, dışarıda beni bekleyen bir uçak vardı. Onu izlerken arkadaşşıma haber götürmesi için içimden "Canım arkadaşım Zehra, seninle çok güzel zamanlar geçireceğimizi düşünüyorum. Sevgilerle kal, görüşürüz." diye haber gönderiyordum. Tam o sırada annem çağırdı:

- Telsiz bir iki gün içinde gelebilirmiş.

"Teşekkürler annee..." diyerek boynuna sarıldım. İki gün sonra hediyemiz gelmişti. Paketlemek için bir karton ve boyalarımı alıp Zülal'lere gittim. El baskısı yaptığımız kâğıdı hediye paketi olarak kullanacaktım ama onun bundan haberi yoktu.

Zülal'in doğum günü gelmişti, kalbim küt küt ata ata hediyemi verdim. Mutluluktan yeşeren gözleriyle bana baktı. Artık uçaklarımızı Kıymık'a kaptırmadan görüşebilecektik...

“

Bahçeye çıktım, sevinçten uçuyordum, dışarıda beni bekleyen bir uçak vardı. Onu izlerken arkadaşşıma haber götürmesi için içimden “Canım arkadaşım Zehra, seninle çok güzel zamanlar geçireceğimizi düşünüyorum. Sevgilerle kal, görüşürüz.” diye haber gönderiyordum.

Bedirhan Alp

İstanbul / 9

GERÇEKLEŞEN HAYAL

Tarihe olan merakımdan dolayı annemin yeni aldığı kitabı hemen okumaya başladım. Kitabın ismi bile beni heyecanlandırmaya yetmişti: “Beklenen Komutan: Sultan Mehmet.” Beni o kadar etkiledi ki uykusu saatim gelmesine rağmen kitabı bitirmeden uyuyamadım. Sultan Mehmet’le daha fazla beraber olmak ve onu daha çok tanımak istediğimden kitabın bitmesine çok üzülmüştüm. Bu düşüncelerle uyuya kalmışım.

Gözümü açtığımda bambaşka bir yerdeydim. Her şey çok değişti. Sanırım çarşıdaydım ama günümüzdeki gibi değildi. İnsanların giydiği kıyafetler, satılan şeyler, her şey çok değişti. Nerede olduğumu öğrenmek için çarşı içinde yürümeye başladım. Şaşkın şaşkın etrafıma bakarken tanıdık bir yüz gördüm. Yanlış görmüş olabilir miydim yoksa o Sultan Fatih miydi? Gittikçe yaklaşıyordu, yanılıyor olamazdım... Oydu... Diğer insanlar gibi giyinmişti ve kimse onu tanııyordu. Hemen yanına gittim ve “Ben sizi tanıyorum!” diye bağırdım. Gülümsedi ve bana doğru eğilip: “Sessiz ol küçük.” dedi. Ben ona hayran hayran bakarken elini omzuma attı ve yürümeye başladık. Çarşıdan biraz uzaklaşınca “Beni nereden tanıyorsun?” diye sordu. “Seni kim tanımaz, sen o müjdelenen komutansın!” dedim. Bunu söyledikten sonra gözlerinin dolduğunu gördüm. “Gel bakalım küçük, seni biraz misafir edelim.” dedi ve beni sarayına götürdü. Sanki bir belgeselin içindeydim. Sarayın içindekiler,

askerler, nişancılar... Beni odasına götürdü. Hâlâ orada olduğuma inanamıyordum. O büyük Fatih'in fetih hayallerini kurduğu odadaydım. Etrafı incelemeye başladım. Farklı dilden kitaplarla dolu kocaman bir kütüphanesi, duvarda asılı dünya haritası vardı. O da ne, şahî topu!.. Henüz kâğıt üzerinde çizim hâlindeydi ve gerçekleşmek için o büyük günü bekliyordu. Bu bir fetih hazırlığıydı. "Sultanım, bunlar sizin projeleriniz mi?" diye sordum. "Evet, müjdelenen komutan olmak için gece gündüz çalıştığım, hayallerini kurduğum fethin çalışmaları." dedi.

Pencereden bakarken bir yandan da benimle konuşuyordu. "Bu çalışmalarımın sebebi bir kuru toprak parçası değil, biz toprakları değil, gönülleri fethetmeye gidiyoruz." dedi. Kulaklarıma inanamıyordum. Bu, okulumun duvarında yazılı olan, her gün önünden geçerken okuduğum sözdü ve ben o sözü sahibinden, Fatih'ten duyuyordum. Onun bu fethi ne kadar istediğini öğrenmek için, "Peki Sultanım, ya fetih başarılı olmazsa?" diye sordum. Kaşlarını çatı ve gür bir sesle: "Ya ben Konstantiniyye'yi alırım ya Konstantiniyye beni!" dedi. Biraz sonra cevabını bildiği bir soruyu sorar gibi sıcak bir gülümsemeyle: "Sen neredensin?" diye sordu. Ben de gülümseyerek: "Senin bana miras bıraktığın yerden Sultanım!" dedim. Bir anda annemin sesini duydum:

- Bedirhan, kahvaltı hazır, uyan hadi!..

Gözlerimi açtım ve anladım ki hepsi bir rüyaymış. Bu, kitabın bitişinden daha üzücüydü.

Hayrunisa Sevimli

İstanbul / 9

KAVUNLU KÖY

Güneş batmak üzereydi, hava bulutluydu, şimşek çakıyordu, galiba yağmur yağacaktı. Defne balkonda oturmuş, bomboş sokağa bakıyordu. Canı sıkılmıştı. Okula gitmek, arkadaşlarıyla oyun oynamak istiyordu ama okul kapalıydı. Bütün gün evde durmaktan çok sıkılmıştı.

O böyle düşüncelere dalmışken annesi çağırdı. Akşam yemeği saati gelmişti. Oturup yemek yediler. Yemekte hiç kimse konuşmadı, herkesin canı sıkındı. Yemekten sonra haberleri izleyip daha da sıkıldılar. Annesi "Allah yardımcımız olsun." diyordu. Aslında Defne haberleri pek izleyememişti. O yüzden neler olduğunu bilmiyordu. Çünkü ailesinin haber izlediği saat, onun kitap okuma saatine denk geliyordu. Defne odasında kitabını okurken birden çok uykusu geldi ve derin bir uykuya daldı.

Uykusu o kadar derindi ki rüyasında kendini hiç bilmediği bir yerde görüyordu. Karşısında "Kavunlu Köy" yazan bir tabela vardı. Defne şaşırmıştı, kendi kendine gülmeye başladı. "Kavunlu Köy" diye bir yer mi olur hiç?" dedi. Köye doğru yürümeye başladı. Yürüdükçe daha çok şaşırdı. Çünkü her yer kavun doluydu. Kavundan evler, parklar hatta kavun gibi ağaçlar ve çiçekler vardı. Fakat hepsi çok güzel kokuyordu. Defne ilerledi ilerledi... Her yer çok güzel görünüyordu. "En iyisi parka gideyim." dedi içinden.

Önünde kocaman bir park vardı, içinde de bir sürü çocuk

oynuyordu. Defne şaşırdı çünkü çocukların hepsi yalnızdı, yanlarında ne aileleri ne de bir yetişkin vardı. Kendi kendine "Acaba neden bu çocuklar tek başlarına parka gelmiş ki?" diye düşündü. Birden bir ses duydu, çocuklardan biri ona seslenmişti. Defne kendisine seslenene doğru gitti. Çocuk:

- Merhaba benim adım Kavun, beraber oynayalım mı? dedi Defne bu isme çok şaşırmıştı ama hemen kabul etti. Uzun zamandır parka gidemediği için bu teklif çok hoşuna gitmişti.

Beraber saatlerce oynadılar. Bir o yana bir bu yana birbirlerini kovalayıp durdular. Defne çok mutluydu ama bir yandan da aklından bin türlü soru geçiyordu. Sonunda dayanamayıp arkadaşına sordu:

- Kavun, burası neresi gerçekten?

Arkadaşı:

- Bilmiyor musun? Burası Kavunlu Köy işte...

Defne:

- Evet, gerçekten de her yer kavun dolu ama ben nasıl buraya geldim? Buradaki çocuklar nasıl tek başlarına oyun oynuyor ki? Aileleri nerede?

Kavun:

- Herkesin annesi evde, hem neden burada olsunlar ki? Bu park çocuklar için. Onlar da burada oynuyor. Haydi, gel biraz gezelim beraber.

Defne:

- Ama... Tehlikeli değil mi?

Kavun:

- Hayır, neden tehlikeli olsun? Haydi yürü.

Defne, Kavun'un peşine takıldı. Bir pazara girdiler. Her yerde kavun vardı. Buranın adı boşuna "Kavunlu Köy" değildi. Pazarcılar tezgâhlarının başına bir sürü kavun dilimleyip koymuştu. Oradan geçerken isteyen bir dilim alıp yiyordu. Defne etraftaki insanları inceledi. İnsanlar birbirlerine yardım ediyor, her şeyi paylaşıyordu. Aldıkları bir dilim kavunu bile paylaşıyorlardı. Defne insanların bu davranışının ne kadar güzel olduğunu düşünüp iç geçirdi. Gençler yaşlılara yardım ediyordu. Çocuklar şen şakrak etrafta koşturuyordu. Defne, Kavun'la bir süre daha pazarda gezdikten sonra oradan çıktılar. Defne olan bitene anlam veremediğinden Kavun'a tekrar sordu:

- Burası neresi Kavun?

Kavun:

- Kavunlu Köy... Kavunlu Köy... Kaç kere söyledim ya işte.

Defne:

- Ama nasıl olur ben hiç duymadım daha önce. Annem de öğretmenim de daha önce böyle ilginç bir köyün varlığından hiç bahsetmemişti. Çok garip... Peki burası Dünyanın neresi oluyor tam olarak?

Kavun:

- Burası dünyanın kendisi... Dünya da aslında bir kavun değil mi? Dünya bir kavun, biz de içindeki çekirdekleriz.

Defne hayretler içindeydi:

- İyi ama burası çok temiz bir yer. Ağaçlar, çiçeklerle dolu. Çocuklar, kuşlar kadar özgür!

Kavun:

- Ben de onu diyorum ya. Burası dünyanın aslı. Kavunu koruyup onu sağlam tuttuğun sürece içi her zaman taze

ve tertemiz olur. Ama içinde küçücük bir delik bile açarsan zamanla içeriden çürümeye başlar. O küçük delik koca kavunun her tarafına zarar verir.

Defne:

- Sanırım seni anladım Kavun. Demek aslında siz burayı çok güzel korumuşsunuz ve o yüzden her şey mükemmel duruyor.

Kavun:

- Aynen öyle...

Bütün bu konuşmalardan sonra Defne ile Kavun beraber yine saatlerce gezdiler. Kavunlu yollardan geçip kavunlu bahçelerden çiçekler toplayıp taç yaptılar. Kavunlu ağaçların altında da dinlenip doğanın ve güneşin tadını çıkardılar. Defne çok mutluydu. Sanki bu mutluluk hiç bitmeyecek gibi geliyordu. Birden annesinin sesi cınladı kulaklarında:

- Defne, haydi kızım uyan!..

Defne gözlerini açtı ve her şeyin bir rüya olduğunu anladı. Akşam haberleriyle televizyondan gelen ses duvarlarda yankılanırken Kavunlu Köy'e tekrar gitmek umuduyla gözlerini sıkıca kapattı...

Hüseyin İlber Çetin

İstanbul / 7

BULUTLU KÖYÜN ADINI DEĞİŞTİREN LEYLEK

Şirin mi şirin bir köyde gökyüzü hep bulutlarla kaplıymış. Bulutlar hiç gitmediği için o köyde yaşayanlar, gökyüzünün mavi olduğunu bilmiyormuş. Ancak burada yuva yapan bir leylek, küçük Ayla'ya bulutların ardında mavi bir gökyüzü olduğunu söylemiş. Küçük Ayla leyleğe inanmış ve heyecanla bunu tüm köye duyurmak istemiş. Koşa koşa dedesinin yanına gitmiş. Nefes nefese anlatmaya başlamış:

- Dedeciğim çok güzel bir şey öğrendim.

Dede:

- Ne oldu evlat?

- Bulutların ardında masmavi bir gökyüzü var.

Dedesi gülümseyerek:

- Hiç öyle şey olur mu evlat! Yıllardır bu köyde yaşıyorum. Hiç mavi bir gökyüzü görmedim.

- Bana inan dede!

- Gökyüzüne bak bakalım, mavi bir şey görebiliyor musun?

- Hayır dede şu an görünmüyor ama var biliyorum.

Dedesi başını sallayarak hayır deyince koşarak annesine gitmiş Ayla. Fakat annesi de ona inanmamış. Annesinin

yanından ayrılıp tarlaya babasının yanına koşan Ayla'nın babası da mavi bir gökyüzünün olduğuna inanmamış. Ayla tarlanın yanından geçen arkadaşlarını görünce onlara seslenmiş:

- Arkadaşlar! Bulutların ardında mavi bir gökyüzü var.

Arkadaşları Ayla'nın bu sözlerine gülmüşler. İçlerinden biri cevap vermiş:

- Sen rüya görmüşsün. Gökyüzünün beyaz olduğunu görmüyor musun?..

Ayla arkadaşlarını da inandıramayınca çok üzölmüş. Başını öne eğip leyleğin yuvasına doğru yürümeye başlamış. Yarı yolda leylek ile karşılaşmış. Leylek onu üzgün görünce neler olup bittiğini merak edip sormuş. Ayla üzgün üzgün cevap vermiş:

- Kimse bulutların ardında mavi bir gökyüzü olduğuna inanmıyor.

Leylek de üzülererek düşüncelere dalmış. Sonra aklına aniden bir fikir gelmiş:

- Buldum Ayla buldum!.. Roket yapıp göğe fırlatalım ve bulutlarda bir delik açalım. Böylece o delikten herkes mavi gökyüzünü görebilir.

Ayla bu fikri çok beğenmiş. Birlikte araştırıp roket yapmaya başlamışlar. Günlerce, aylarca roket yapmak için çalışmışlar ve sonunda başarmışlar. Sabaha karşı, herkes uyurken köydeki dağın en tepesine çıkmışlar. Roketi, dağın tepesinden gökyüzüne fırlatarak merak ve heyecanla roketin bulutu delmesini beklemişler. Roket hızla ilerleyerek bulutta bir delik açmış. O delikten gerçekten de mavi gök görünmüş. Leylek sevinçten havalara uçmuş. Ayla ise koşarak köye inmiş. Bağırarak herkesi uykusundan uyandırmış:

- Heeyyy! Uyanın! Bulutların ardındaki mavi gökyüzüne bakın.

Ayla, mahalle mahalle gezip aynı şekilde bağırmaya devam etmiş. Tüm köy halkı uyanıp dışarıda toplanmış. Ayla'yı dinleyip gökyüzüne bakmışlar ancak mavi bir şey görememişler. Ayla'nın dedesi Ayla'nın yanına gelerek:

- Yavrum bütün köylüyü uyandırdın. Bak gökte en ufak bir mavilik yok.

- Ben gördüm dede lütfen buradan görünmüyordur. Hep beraber dağa çıkalım. Orada size mavi gökyüzünü göstereceğim...

Bazıları inanıp Ayla ile dağa doğru yürümeye başlamış. Bazıları ise inanmayıp eve dönmüş. Ayla, kendisine inananlarla beraber dağın tepesine çıkmış. Heyecanla:

- Bakın işte mavi gök bulutların arasında görünüyor.

Ayla başını göğe kaldırıp bakmış fakat gözlerine inanamamış. Gökyüzünde açılan delik çoktan kaybolmuş. Bulutlar birleşmiş, mavi gök yeniden kapanmış. Dedesi:

- Ben sana söylemiştim evlat.

Ayla üzülerek cevap vermiş:

- Ben görmüştüm dede gerçekten görmüştüm.

Herkes gidince leylek, Ayla'nın yanına gelmiş ve olanları tek tek anlatmış. Meğer Ayla köye doğru giderken roketin bulutta açtığı delik birden kapanmış. Ayla gözyaşlarını silip leylekten yardım istemiş:

- Benim için gökteki bulutları poşetlere doldurup getirir misin? Uçlarına çubuk takıp pamuklu şeker yapıp çocuklara dağıtacağım. Hem çocuklar mutlu olur hem de gökyüzünde bulut biter ve mavi gök görünür.

Leylek, Ayla'nın bu isteğini kabul etmiş. Ve hemen yola çıkmış. Ayla saatlerce leyleğin dönmesini beklemiş. Ama leylek geri dönmemiş. Ayla eve dönmek üzereyken leylek yorgun bir sesle Ayla'ya seslenmiş:

- Ayla çok yoruldum. Ama söylediğin gibi bulutları poşetlere doldurup getiremedim.

Ayla:

- Neden?

- Çünkü kanatlarım bulutların arasından geçip durdu. Onları bir türlü tutamadım.

Ayla'nın aklına yeni bir fikir gelmiş.

- O zaman bizim evdeki mavi boya kutularını alıp bulutları maviye boyayalım.

Ayla evdeki boya kutusu ile büyük fırçayı alıp leyleğin üstünde bulutlara doğru uçmuş. Gece boyunca bütün bulutları maviye boyamışlar. Ertesi sabah köy halkı uyandığında gökyüzünün mavi olduğu görünce çok şaşırılmış. Hatta bazıları Ayla'ya inanmadığı için ondan özür dilemiş:

- Sana inanmadık ama sen doğru söylemişsin. Bulutların ardında mavi bir gök varmış.

Ayla herkesin kendisine inanmasına çok sevinmiş. Ancak mavi bulutlar gittikçe kararmaya ve gök gürlemeye başlamış. Hemen ardından şiddetli bir yağmur yağmış. Herkes çok şaşkınmış. Çünkü yağmur damlaları mavi renkteymiş. Bütün köyü, evleri, yolları, ağaçları hep maviye boyamış. Herkes bu durumdan şikâyetçiymiş. Ayla'nın annesinin yıkayıp serdiği çamaşırlar bile maviye boyanmış. Ayla yaptığının hata olduğunu anlamış. Çok üzülmüş ve dedesine gidip gece bulutları nasıl maviye boyadığını anlatmış. Yaptıkları için özür dilemiş. Dedesi onu uyarmış ve bir daha asla böyle işlere

kalkışmamasını istemiş.

Ayla bu işi doğal yollardan çözmesi gerektiğini anlamış. Önce bulutların nasıl oluştuğunu araştırmaya karar vermiş ve bulutların yeryüzündeki suların buharlaşmasıyla oluştuğunu öğrenmiş. Bunun için köydeki bütün su kaynaklarının vanalarını kapatmış. Nehri toprakla doldurup kurutmuş. Eğer köyde su olmazsa gökte bulut oluşmaz diye düşünmüş. Susuzluktan bütün köy halkı sokaklara çıkmış. Herkes susuzluktan şikâyet etmiş.

Ayla'nın dedesi köyden birkaç kişiyle beraber sorunu çözmek için tüm su vanalarını tek tek kontrol etmişler. Vanaların kapalı olduğunu görünce şaşırılmışlar. Bütün musluk vanalarını açmışlar ve köy halkı tekrar suya kavuşmuş. Ayla bu durumdan hiç memnun değilmiş.

Herkes evine dağılmış akşam olmuş. Ayla yatağında uzanıp saatlerce düşünmüş. Bulutları göndermenin bir yolu olduğuna inanıyormuş. Yorgunluktan gözleri kapanmış ve uykuya dalmış. Uykusunda leylek ile buluşmuş. Leylek ona bulutları nasıl kaldırabileceklerini bulduğunu söylemiş. Ona planını anlattıktan sonra çalışmaya başlamışlar. Ayla köydeki bütün ipleri, uzun kablolu prizleri ve vantilatörleri toplamış. Köyün tüm gençlerinden yardım istemiş. Uzun uzun odunları birbirine çivileyip sağlamlaştırmışlar. Topladıkları bütün vantilatörleri, kare şekline getirdikleri odunların üstüne koymuşlar. Sonra köyde toplanan tüm ipleri birleştirmişler. İpin bir ucunu vantilatörleri taşıyan odunlara bağlamışlar. Diğer ucunu da leylek göğe uçup ayın içinden geçirip tekrar köye sarkıtmış. Köydeki gençler leyleğin sarkıttığı ipi çektikçe vantilatörlerin olduğu tahtalar yukarı doğru yükselmiş yükselmiş ve sonunda bulutlara ulaşmış. Fişleri takıp vantilatörleri çalıştırmışlar. Vantilatörlerin çalışmasıyla kuvvetli bir rüzgâr oluşmuş. Bu rüzgâr bulutları itmeye başlamış. Rüzgâr bulutları ittikçe masmavi bir gökyüzü görünmüş. Herkes birbirine haber veriyormuş:

- Bulutların ardında masmavi bir gök var koşuun!

Ayla uykusunda mutluluktan gülmeye başlamış. O sırada annesi telaşlı telaşlı Ayla'yı uyandırmış:

- Uyan kızım, uyan!

Ayla gözlerini açıp uyandığında her şeyin rüya olduğunu anlayınca üzülmüş. Annesi:

- Hadi kızım dışarı çık. Söylediklerin doğruymuş. Aniden şiddetli bir rüzgâr çıktı ve gökteki o beyaz bulutlar gitti. Şimdi herkes mavi gökyüzüne bakıyor. Bunu sen de görmelisin.

Ayla çığlık atmış:

- Neee!.. Gerçekten mi? Demek ki rüya değil gerçekmiş.

Sevinç çığlıkları atarak dışarı çıkan Ayla masmavi gökyüzünü kahkahalar atarak izlemiş. Leylek uçarak Ayla'nın yanına gelmiş. Sessizce kulağına fısıldamış:

- Bu köy artık Bulutlu Köy değil. Sonunda başardık.

O günden sonra o köyün adı "Bulutlu Köy" değil "Mavi Gök Köyü" olmuş.

Emine Ecrin Güler

İstanbul / 9

GEÇMİŞİN ÇOCUKLARI

Güneşli bir havaydı. Gökyüzü ısıt ısıldı. Kuşlar, köpekler, kediler olup bitenlerden habersizce şenlendiriyordu sokakları... Etrafta üç beş insan alışveriş telaşındaydı. Bense balkonda oturmuş etrafı izliyordum. Elimde bir bardak ballı süt, önümde kâğıt kalemim, olup biteni düşünüyordum.

Yepyeni umutlarla, yeni bir yıla giriş yapmıştık. Herkesin farklı farklı beklentileri vardı... Kimi para istiyordu, kimi iyi bir iş, kimi sağlık, kimi şans... Hacı annem vardı mesela... Babamın anneannesi... Yaşını sorduğumuzda seksen beşten fazla bende bilmiyorum diyor. Bu yüzden ben de bilmiyorum kaç yaşında. Dizleri çok ağrıyor. Çok da iyi göremiyor. Bu yüzden bir ameliyat oldu. İkinci bir ameliyat daha olması gerekiyor ama biraz vakit geçmeliymiş. Bizde kaldığında çok mutlu oluyorum. Birlikte bir alışveriş merkezine gitmiştik çok şaşırmıştı. Hayatında ilk defa gitmişti böyle bir yere. Buranın hepsi bir kişinin mi diye sordu, gülüştük. Zümra, küçük kardeşim, hepimize çikolata dağıttı. Hacı anne benim şekerim var deyip almayınca, Zümra kulağıma "Hacı annede şeker de varmış." dedi. Bunun bir hastalık olduğunu anlamadı. Ben annemlere anlatınca herkes kahkalar attı. Çok eğlenmiştik. Ben onu çok seviyorum. Onun iyi olmasını istiyorum. Anneannemin, babaannemin, dedemin, büyük babamın... Bütün sevdiklerimin, tüm insanların sağlıklı olmasını istemiştım yeni yılda... Çünkü sağlığımız yerinde olursa bütün sıkıntılar hallolur diye düşünüyorum.

İsteklerimizin, dileklerimizin gerçekleşmesini beklerken büyük bir deprem oldu ülkemde. Yaşadığım şehirden uzaklarda oldu ama yüreğimde hissettim. Çünkü biz de yaşadık. Nasıl bir korku olduğunu iyi biliyordum. Haberlerden izliyorduk olup biteni. Hiç kimse evine giremiyordu. Hava soğuktu... Yakınlarını kaybedenler, evlerini kaybedenler... Çok zor günler yaşandı. Bu yaşananlar sağlığın ne kadar önemli olduğunu bir kez daha hatırlattı. Ama hayat geride kalanlar için devam ediyordu...

Ben dördüncü sınıfa gidiyorum. Hayallerim yaşadıklarımın daha fazla. Çünkü ben gerçeğe giden yolun hayallerden geçtiğine inanıyorum. Babam hep 'Hayaller olmazsa, hayatlar yarım kalır' der. Ben de dopdolu bir hayat yaşamak için hayaller kuruyorum.

Biz üç kardeşiz. Ben doğduğumda hastalanmışım. Annem de bana üzülmekten rahatsızlanmış. Şiddetli bir baş ağrısıyla hastaneye kaldırılmış. Menenjit demiş doktorlar. Zor günler geçirmiş. Annem anlatırken "Sen baş ağrısıydın," der. Küçük kardeşim dünyaya geldiğinde de karnı ağrımış. Ona da "Sen karın ağrısıydın" der, gülümser. Abim de anne ben ne ağrısıydı diye sorunca, "Sen de ilk göz ağrısıydın" demiş. Abim: "Ben de gözünü mü ağrıttım?" diye sormuş. Anlamını öğrenince çok gülmüştük abime. Ben ortancayım. Annem de ortancam diye sever beni. Bu çiçeğin samimi duyguları ifade ettiğini söyler. Ben de hayallerimi yazıya dökerken en samimi kelimeleri seçerim.

Hayallerimde sınır yok benim. Bir uğur böceği, bir papatya, önemli bir gün ya da herhangi bir şey hayalimin başlangıcı olabilir. Mesela bu yıl için de kendimce büyük hayallerim vardı benim. En büyük hayalim ise okulumuzun bahçesinde yapılacak mezuniyet partisiydi.

İstediğim elbiseyi alabilmek için para biriktiriyordum. Ona uygun ayakkabılar alacaktım, saçlarımı da yaptıracaktım. Arkadaşlarımla bol bol eğlenip danslar edecektim. O ne

giyecek, elbisesi ne renk olacak, hangi müzikler çalacak... İlkokuldan mezun olacaktım, hem de iyi bir ortalama ile... Ailemin bana ne hediye alacağını düşünüyordum... Belki anneannem ve dedem de gelirdi mezuniyet partime. Onlar Ankara'da yaşıyorlar. O kadar heyecanlıydım ki... Ama bazen hayal ettiğimiz gibi olmuyor bazı şeyler.

Alınan bir karar ile bütün okullar kapanmış, evden eğitim dönemi başlamıştı. Hayaller eve sığar mıydı? Eğer hayatlar sığıyorsa, hayaller neden sığmasın?

Tam da böyle düşünürken bambaşka şeyler geldi aklıma. Bu bizim için geçici bir süreçti. Ama bir de hiçbir şekilde dışarı çıkamayacak çocuklar vardı. Yürüyemeyen, gökyüzünü göremeyen, yeşilliklere dokunamayan, kuş cıvıltılarından mahrum kalan çocuklar. Kimsesiz kalmış, maddi yetersizlikler nedeniyle belki de hiçbir eğlence merkezine gitmemiş çocuklar... Böyle düşününce hayallerimde çok bencil davrandığımı farkına vardım. Evet, 23 Nisan tüm çocuklara armağan edilmiş bir bayram. Ben de bu bayramın bütün çocuklar tarafından büyük bir sevinçle kutlandığını hayal ediyorum.

Etrafta çocuk kahkahaları... Gökyüzünde rengârenk uçurtmalar... Her şehirde en büyük meydanlar çocuklara ayrılacak... İstanbul'da Yenikapı bayraklar ve balonlarla donatılacak... Her yerde ücretsiz oyun makineleri, isteyen istediğine binecek... Dondurmalar bedava olacak... Çocuklar pamuk şekerle doycak... Engellerin aşıldığı, eşitsizliklerin ortadan kalktığı, bütün çocukların neşe saçtığı bayramlar kutlanacak... İnanıyorum ki geçmişin çocukları, bugünün büyükleri buna imkân sağlayacak...

“

Evet, 23 Nisan tüm çocuklara armağan edilmiş bir bayram. Ben de bu bayramın bütün çocuklar tarafından büyük bir sevinçle kutlandığını hayal ediyorum.

Ayşe Dinçer

İstanbul / 13

ÖZEL BİR GÜN

Ali yüzüne vuran güneş ışıkları ile gözlerini açtı. Kuşlar “Günaydın!” diye ötüyordu hep bir ağızdan. Ali tebessüm etti. Neşe doluyordu içi. Neydi ki sebebi? Takvime bir göz attı. İçinden “Bugün 23 Nisan, neşe doluyor insan!” diye geçirdi. Lavaboya gitti, yüzüne buz gibi suyu çarptı. Aynada biraz kendine baktı, ardından dişlerini fırçalayıp saçını taradı. Önceki gün özenle hazırladığı gömleğini ve pantolonunu giydi. Tam hazır olduğunu hissettiği anda annesi çağırdı: “Haydi oğlum! Kahvaltı hazır.”

Hızlıca kahvaltısını ettikten sonra tören için okula doğru yola koyuldular. Arabanın camından bakan Ali asılı bayrakları gördükçe daha bir gururlandı. Arabalarını okulun yakınındaki bir otoparka bıraktılar ve okula giriş yaptılar.

Bahçede okunan İstiklal Marşı’nın ardından okul orkestrası ve korosu şarkılar çaldı, seslendirdi. Daha çok çocuklara yönelik etkinlikler yapıldı fakat büyük küçük herkes mutluydu. Ali’nin içi içine sığmıyordu. Bulut olmuş uçuyordu sanki, öyle hafif hissediyordu ki...

Ne yazık ki her güzel vaktin bir sonu vardı. Artık yavaş yavaş eve dönme vakti gelmişti. Ali arkadaşları ile vedalaştı ve annesinin, babasının ellerinden tutup arabalarına doğru ilerledi. “Keşke her gün 23 Nisan olsa.” diye mırıldandı. Annesi ve babası hafifçe gülümsedi. Onlar da özlemişti çocuk olmayı. Eski 23 Nisanları düşünerek yürümeye devam ettiler. Arabaya

bindiler ve geldikleri yoldan geri evlerine döndüler.

Ali evin kapısını açtı, çok kuvvetli bir ışık gözlerini kamaştırdı. Tüm sesler kesildi. Işığın içinde bir adam silueti vardı fakat ışıktan ayırt etmek zordu. En az ışık kadar parlak bir çift mavi göz vardı Ali'nin önünde. Tanıdık bir ses duydu: "Bütün ümidim gençliktedir."

Yıllar sonra...

Alarm sesi odada yankılandı. İş sahibi olup ailesinden ayrı yaşamaya başladığından beri annesi, güneş veya kuşlar değil; alarm uyandırırdu onu. Bir rüya gördüğünün farkındaydı ama o rüyalarını hiç hatırlayamazdı ki... Toz olup gitmişti aklından gördükleri.

Yatağından kalktı; elini yüzünü yıkadı ve çalışma masasının başına geçti. Bugün yoğun bir gün olacaktı, diğer günler gibi. Takvim 23 Nisan'ı gösteriyordu fakat o bakma tenezzülünde bulunmamıştı. Filtre kahvesini yudumlayarak işine devam etti.

Tüm dikkatini ekranındaki e-postalarına vermişti ama zihninin derinliklerinde bir yerde, bugün ile ilgili mutlaka hatırlaması gereken bir şeyler olduğunu söyleyen küçük bir çocuk vardı.

Ecem Cemre Şişik

Amasya / 12

YALNIZLIK KÖTÜ KOKAR

Bahar sabahı güneş ışıklarıyla bana “Günaydın!” diyordu. Daha yatağımdan çıkmadan anlamıştım günümün güzel geçeceğini. Merakla, annemin kahvaltıda ne yaptığını görmek için mutfaka yöneldim. Annem pembe kareli önlüğü ile yaptığı krepleri ablam ve babamın oturduğu masaya koyuyordu. Annemin yanağına bir öpücük kondurup babamın yanına oturdum. Yemeğimi yedikten sonra pijamalarımı çıkarıp arkadaşlarımla oynamak için odama doğru yürüdüm. Dışarı çıktığımda arkadaşlarım çoktan top oynamaya başlamışlardı. Tam onların yanına giderken mahallemizin huysuzu Özlem teyzenin evinin camından içeriye bizimkilerin topları girdi. Kesilen toplara bir yenisi eklenmeden gidip topu almalıydık. Kim alacak diye aramızda tartışırken ben bu göreve gönüllü oldum. Ne de olsa grubun lideri bendim. Liderler cesur olurlardı.

Her zamanki gibi bir sabahtı. Sözde bahar sabahıydı. Odamdaki ağır koku, güzel çiçeklerin kokularının yerini alıyordu. Yataktan kalksam da hiçbir şey değişmeyecekti. Ağır kokuya bir de yalnızlık eklenecekti. Ben de günümü yatakta geçirmeye karar verdim. O kadar özeniyordum ki toprak yolda top oynayan çocuklara, çiçek satan kadına, kaldırımda mırılayan kedilere. Hepsi hayatın bir parçasıydı. Ben ise hayat oyunundan atılmış dışlanmış çocuk gibiydim. Sahip olduğum şeyleri ne zaman kaybetmiştim? Gülümsemem ne zaman terk etmişti beni? Hatırlayamadım. Dedemden kalan ve hep

cızırdayan radyomu açtım. Barış Manço çalıyordu. Birden çocukluğumu, koşup oynadığım sokakları hatırladım, balkona doğru yürümeye başladım. Ufacık balkona bir koltuğum bir de ben ancak sığsam da burayı seviyordum. Çünkü koku buraya gelmiyordu. Müziği, cam kırılma sesi bastırdı. Şu haylaz çocukların utanmaz davranışları sinirimi bozuyordu. Selam bile vermeyen, nezaket nedir bilmeyen yeni nesil çocukları... Balkona çıktım ve bir güzel bağırdım onlara.

Ne kadar huysuzdu Özlem Teyze. O kalın siyah gözlükleri ile balkona çıkıp sırf camı kırdığımız için bize ne kadar bağırıyordu. Özlem teyze mahallemizde pek sevilmezdi. Ben de onu kötü ve sevgisiz biri olarak tanırdım. Özlem teyzeyi hiç dışarıdayken görmemiştim. Ne kocası vardı ne de yaşayan akrabaları... Belki de vardı ama ziyaret etmemişlerdi Özlem teyzeyi. O bize bağdırdıktan sonra cesaretimi toplayıp topu almak için binanın içine girdim. Onun dairesine geldiğimde ve kapı açıldığında çok şaşırmıştım; çünkü onun gibi birisinin yaşadığı ev nasıl bu kadar güzel kokabilirdi? Ev koyu renklere döşeli olsa da sade ve güzeldi. Onu yine aynı kalın siyah gözlükleriyle görünce sıçradım. İnsanlar neden evde gözlük takar ki diye düşündüm.

Balkona çıkıp onlara biraz bağırdım ama sonra pişman oldum. Onların suçu neydi ki? Sadece benim zevk almadığım baharda onlar zevk alıyordu. İçeri doğru yürürken kapının çaldığını duydum. Çocuklar top almaya gelmiş olmalıydı. Toplarını bazen -öfkemi yenemediğim zamanlarda- keserdim. Bu gün iyi günümdeydim bu yüzden kapıyı açtım. Topu çocuğa doğru uzattım. Genellikle bir özür bile dilemeden kaçarak uzaklaşırlar. Bu defa öyle olmadı ve çocuk bana teşekkür etti ve "Nasılsınız?" diye sordu. Ben de sadece "İyiyim!" diyebilirdim. Keşke daha çok şey söyleyebilseydim. Ama yalnızlık, konuşma yetimi de alıp götürmüştü. O gitti, bir süre kapıda kalakaldım.

Topu alıp arkadaşların yanına döndüm ama aklım hâlâ Özlem

teyzedeydi. Kadın yapayalnızdı ve kocaman bir evde bir başına yaşıyordu. Oyundan ayrılıp eve gelince yine aklıma takıldı Özlem teyze. Yalnızlık kötü şey, dedim. Ayağım kırılınca odamda yalnızlıktan sıkıldığım günler geldi aklıma. Sonra onu ziyaret etmeye karar verdim. Anneme olanları anlattım. Annem kurabiye de yapalım, dedi. Ve davranışımın doğru olduğunu annemin güzel gülümsemesinden anladım.

O birkaç dakikayı bütün gün düşündüm. Zaman, o çocukla beraber donmuştu sanki. Saat öğle olduğunu ezan okununca anladım. Kapı bir daha çaldı, merakla kapıya yöneldim. Aynı çocuk gelmişti. Annesinin kurabiye yaptığını söyledi, içeri davet ettim. Bu küçük misafiri iyi ağırlamak istiyordum. Evin kokusu beni endişelendiriyordu.

Annemin yaptığı mis kurabiyeleri de alıp Özlem teyzenin evinin yolunu tuttum. Zile bastım ve o asık suratlı kadın gülümsüyordu. Beni içeri davet etti.

Acaba neden gelmişti? Evimi beğenmeyip geri gider miydi? Benim elimde olsa bu evde bir saniye bile durmazdım. Ona meyve suyu, kendime çay aldım. Salondan gelen rüzgâr esintisi ve kuş seslerini duydum. Çocuk bir anda kokunun nereden geldiğini sordu. Onun da kötü kokuyu aldığını düşünmüştüm. Fakat o farklı ve güzel bir koku aldığını söyledi. Neden bahsettiğini bilemedim.

Ona bu güzel kokunun nereden geldiğini sordum. Önce anlayamadı; sonra bilmediğini söyledi. Bana çocukluk anılarından bahsetti. Huysuz olduğu düşünülse de gayet tatlı ve güzel bir kadındı. Ben de ona okulumdan ve arkadaşlarımdan bahsettim. Özlem Teyze hiç evlenmemiş ve akrabalarını uzun zaman önce kaybetmiş. Kitapları sevdiğini ama okuyamadığını söyledi. Kitapları ben de severdim. Evde birçok kitabım vardı. İsterse ona kitap okuyabileceğimi söyledim.

Hızla evden çıktı. Eve gidip güzel kitaplardan birini alıp geleceğini söyledi. Hem korku hem de mutluluk vardı içimde. Gelmezse veya beni sevmediyse diye korkuyordum. Kapı tekrar çalınca sevinçle açtım kapıyı. Sesi yağmurdan sonra başlayan kuş cıvıltısı gibiydi. O günden sonra her gün uğrayıp hikâyeler okudu bana. Bir gün giderken sarılınca gözlüğüm yere düşüverdi. Ama hiçbir şey demedim ona sarıldım. O gittikten sonra onun oturduğu koltuğa oturdum ve onu -bu dünyadaki o güzel çocuğu- görebilmeyi diledim.

Onu tanıdıkça daha çok sevdim. Çıkarken sarılınca gözlüğü düştü. Göremediğini o zaman anladım. Bizlere kızan huysuz Özlem teyzenin sadece yalnız ve mutsuz bir kadın olduğunu anladım. Sevginin her şeyi iyileştiren bir ilaç olduğunu ben ondan öğrendim.

Rozerin Yiğit

İzmir / 12

HAYAL KAPIMIN ANAHTARLARI

Bu gece de ablamla yatağa uzandığımızda çok yorgunduk. Koca bir evi temizlemek ikimizi de yormuştu. Gözlerimi tavana dikmiştim. Tavana bakarken sanki papatyaların süslediği bir çimenliğe uzanmış, gökyüzünde dans eden bulutları izliyor gibiydim. Güneş bulutların arkasına saklanıyor, bazen de tenimi ısıtıyordu. Aslında böyle zamanlarda gece veya gündüzün, nerede olduğumun bir önemi yoktu. Karşımdaki saatin “tik tak” seslerine aldırış etmiyor, gökyüzündeki bulutları bir şeylere benzetmeme engel olamıyordum.

Yatağımın sağındaki çalışma masasında ablamın KPSS (Kamu Personeli Seçme Sınavı) kitapları vardı. Karşımdaki kitaplığa bakınca üst üste konulan kitapların her birinin hikâyesinin farklı olduğunu, her hayat hikâyesinin de bir film olduğunu düşündüm. Uyumaya çalışıyordum. Sokak lambasının ışığı odamı aydınlatıyordu. Sol tarafa dönmüştüm tam gözlerimi kapatıyordum ki, duvarda asılı duran birkaç postere daldım. Severeke dinlediğim Güney Koreli müzik grubunun üyelerinin olduğu posterler. Yanında asılmış aile fotoğrafımız, ağabeyimin, ablamın ve benim çocukluk fotoğraflarımız vardı. Ben doğmadan önce çekilmiş fotoğraflara bakınca “Onlarla büyümek nasıl olurdu?” demekten kendimi alamıyordum. Gerçekten onlarla birlikte çocukluk yaşasaydım nasıl olurdu? Aslında insan çoğu zaman olmak istediği dünyanın başkarakteridir, o zamana aittir. Ben de olmak istediğim yerin

hayalini kurayım şimdi:

Beş yıl sonra eğitim hayatımın belli bir kısmı için Güney Kore'deyim. Bayılarak dinlediğim müzik grubunun konser biletini aldım. Elimde light stick (grubun hayranlarının kullandığı ışık çubukları) ve karşımda kocaman bir konser sahnesi var. Şarkılara eşlik ederken light stick'i sallıyorum. Konserden çıktıktan sonra hâlâ yaşadıklarımın gerçek olduğuna inanamıyorum. Çok mutluyum. Seul'un en ünlü caddelerinden biri olan Gangnam Caddesinde şirin bir oteldeyim. Acıktım, bu yüzden dışarı çıktım. Çok güzel bir lokanta buldum. Biftek ve Kimchi (özel Kore sebzeleriyle hazırlanan bir çeşit salata) yedikten sonra kaldığım otele döndüm. Birden ablamın sesiyle irkildim: "Hadi, uyu artık!" dedi ve kendi odamdayım. Hayal dünyamızın kapısı sonsuz anahtarlara sahip. Bu kapıyı açacak anahtarları biz seçiyoruz.

Ertesi gün uyanınca masamda duran, okuduğum "Bana Deli Derlerdi" adlı kitaptan birkaç sayfa okudum. Kitap Einstein'ın hayatını anlatıyordu. En çok Einstein ile konuşup ona teşekkür etmek isterdim ki bir anda kendimi Almanya-Berlin'de buldum. Önümdeki kapının nereye açıldığını bilmeden kapıyı çalıp içeri girdim. İnanamıyorum! Karşımdaki Einstein! Almanca konuşuyordum. Yeni bir dili ne zaman öğrenmiştim? Einstein'ın masası çok dağınıktı. Arkasındaki yazı tahtasında çalışmış, belli notlar almış. Nereden geldiğimi sordu. Ona yüzlerce yıl sonradan geldiğimi söylesem bana deli derdi belki de. Önemli değildi çünkü Einstein'a da deli demişlerdi. Ona teşekkür edip dışarı çıktım. Beni hatırlamaya çalışıyordu. Bana çok yabancı bir şekilde bakarken kendimi birden odamda buldum. Gözleri hâlâ üstümdeydi.

Ailemle kahvaltı yaptım. Biraz kitap okuduktan sonra televizyon izlemeye başladım. Kanalları değiştirirken bir tarih belgeseline denk geldim. Sizinle bir hayale gidelim mi? diyordu belgeseldeki ses. Haydi o zaman! Bugünkü anahtarım la kapıyı açıyorum. Hazır mısınız? Aaaa, neredeyim

ben? Burası ne kadar büyük bir yer. Kafamda bir ağırlık var sanki. Başıma dokundum bir fes hem de boncuk işlemeli. Boynumda o kadar güzel bir takı var ki şu an kim olduğumu çok merak ediyorum. Nerede olduğumu da tabi. Koşarak yukarı çıktım ve bir odaya girdim. Orada büyük bir ayna vardı. Aynada kendime baktım. Gördüğüm kişi bambaşka biriydi. Yeşil ve sarı bir kaftan vardı üzerimde. Arkamdaki duvarlar o kadar güzel motiflerle süslenmişti ki kendimi onlara bakmaktan alamadım. Yüksek tavanı, aydınlık odası ve mimarisine hayran kaldım. Ben neredeydim? Birdenbire kendimi balkonda otururken buldum. Aşağıda kocaman bir bahçe, karşımda masmavi bir deniz. Kuşların sesini duyuyordum. Küçük çocuklar bile çok şık giyinmişti. Arkamı dönüp çıktım odadan. Uzun bir koridor, geniş bir sürü kapı. Acaba bu kapılardan hangisine girsem kendi dünyama dönebilirim? Burası neresiydi? Etrafımda yüksek binalar yoktu. Hava çok temizdi. Ben 21. yüzyılda değilim. Çünkü günümüzde her yer gökdelenlerle dolu, çevre kirliliğinin had safhada olduğu bir yüzyıl. Koridorda yürümeye devam ediyordum ama çıkışı bulamıyordum. Tuhaf, buradan çıkmak da istemiyordum. Biriyle karşılaştım. Çok heybetli uzun boylu, parmağında değerli taştan yüzüğü olan bir adam. Bana kim olduğumu sordu: “İnan şu an ben de kim olduğumu, nerede olduğumu bilmiyorum,” dedim ona. Koridorda bir ses yankılandı: “Hünkârım!” Evet, şiirlerinde mahlası “Muhibbi” olan padişahla konuşuyordum. Burası Topkapı Sarayı. Osmanlıya muhteşem bir yüzyıl yaşatan Kanunî Sultan Süleyman tam karşımda. Evet, tahmin ettiğim gibi 21. yüzyılda değil, 16. yüzyıdayım. Kapıdan çıktım şimdi kendi odamdayım. Ne kadar tuhaf değil mi?

İşte arkadaşlar, bazen kendimizi yüzyıl sonrasında hissedebilir, bazen de hayal dünyamızda beş yüz yıl öncesine gidebiliriz. Kimi kendimize yakın hissederseniz ve hayal dünyamız ne kadar genişse işte o an daha güzel düşünebiliriz. Dediğim gibi “Her şey hayallerle başlar ve bu kapıların anahtarları sadece bizlerdedir.”

“

“Her şey hayallerle başlar ve bu kapıların anahtarları sadece bizlerdedir.”

Muzaffer Ege Barut

İstanbul / 9

KOSOVALI KÜÇÜK ARKADAŞIM

Nisan ayının yirmisi, yıl iki bin yirmiydi. Canım çok sıkılıyordu o yüzden kütüphaneye gittim. Kitapların arasında vakit geçirmeyi seviyordum. Orada hemen en sevdiğim reyona, macera kitaplarının olduğu bölüme doğru yürüdüm. Kitapları karıştırırken arasından bir kâğıt parçası düştü. İlk başta tedirgin oldum. Sonra ise merakıma yenik düşüp kâğıdı aldım. Sararan rengine ve kat yerlerinin derinliğine bakılırsa kâğıt oldukça eskiydi ve üzerinde hiçbir şey yazmıyordu. Ben de onu ayraç olarak kullanmaya karar verdim.

Eve varınca hemen odama girdim. Masamda uzun bir süre kâğıdı inceledim. Bir gariplik hissettim. Kâğıdı daha yakından inceleyebilmek için ışığın kuvvetini arttırdım ve bir de ne göreyim! Kâğıtta anlamını bilmediğim bir sürü yazı vardı. Herhâlde ancak ışıktaki seçilebilen fosforlu kalemle yazılmıştı. Üstelik bilmediğim bir dil kullanılmıştı. Hemen araştırmaya başladım. Saatlerce pek çok dil denedim ama hiçbirini çözmek istediğim yazıya uymadı. Umudumu yitirmeye başlamıştım. En son Arnavut alfabesini denedim. İşte oldu! Kâğıttaki yazılar Arnavutçaydı. Bulduklarımı dil çevirme uygulaması sayesinde Türkçe'ye çevirdim:

“Tarih 23 Nisan 1968. Ben Âdem KELMENDİ. Şu anda İstanbul'un Çatalca ilçesindeyim. Türkiye'ye 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı dolayısıyla geldim. Bir daha

Allah kısmet ederse buraya 2020 yılında gelmeyi planlıyorum. Bu notu misafir olduğum ailenin tek oğlu ve canım arkadaşım Muzaffer'in bana hediye ettiği kalemle yazıyorum. Yazınca da en sevdiğim kitabın arasına koyup, misafiri olduğum okulun kütüphanesine hediye edeceğim."

Notu okurken neredeyse ağlayacaktım, çok duygulanmıştım. Üç gün sonra kutlayacağımız 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nda tanımadığım ama duygusal bir yakınlık hissettiğim Âdem'i bulmaya karar verdim. Tahminimce Âdem çok yaşlanmıştı ve gelemeyebilirdi ama belki torunları gelir, diye düşündüm. Olayı hemen anneme anlattım. Annem:

- Eğer sözünü ettiğin kişiyi bulabilirsen evimize davet edebiliriz, dedi.

Çok mutlu oldum ama aynı zamanda tedirgindim. Aklımdan onu bulamayacağıma dair düşünceler geçiyordu. Bu düşüncelerle uykuya daldım.

İşte beklediğim gün gelmişti. Bugün 23 Nisan'dı. Bir an önce okuluma gidip o kişiyi bulmak istiyordum. En beğendiğim kıyafetlerimi giydim. Kırmızı papyonumu taktım. Babam saçımı düzeltti ve gitmek için hazırdım. Okula vardığımda hemen yabancı ülkelerden gelen kişilerin yanına koştum. Dünyanın farklı ülkelerinden gelen misafir öğrenciler gölgelikte, en arka sırada duruyorlardı. Tüm misafir öğrencilerin yaka kartlarına bakarak isimlerini öğrendim. Ama kimsenin ismi "Âdem KELMENDİ" değildi. Fakat o da ne! Yaka kartında "Fadime KELMENDİ" yazan bir kız vardı. Yanına gidip anlatmaya çalıştım ama beni anlamadı. İngilizce konuşmaya başladığım zaman anlaştık. Nihayet birbirimizi anlıyorduk. Ona:

"Âdem KELMENDİ adında bir akraban var mı?" diye sordum. O da bana:

"Âdem KELMENDİ benim dedem," diye cevap verdi. Annemle

babam da yanımdaydılar. Ne konuştuğumuzu anlamışlardı. Bu duruma çok sevindim. Üstelik Fadime'nin ve ailesinin Kosovalı olduğunu öğrendim. Dedem de Kosova'dan göç etmişti.

Ailelerimiz teknolojinin de yardımıyla konuşup tanıştı. Üstelik annem ve babam Muzaffer amca'yı da bulmuştu ve hep birlikte görüşme gerçekleştirmiştik. Onlar da olanlara çok şaşırmış, mutlu olmuşlardı. Hatta uzaktan akrabalığımız bile varmış, inanabiliyor musunuz? Fadime'yi misafir etmek için izin istedik ve bir haftaya yakın bir süre evimizde misafir olarak kaldı. Artık ülkesine dönmeliydi. Ertesi gün Fadime'yi otobüsle Kosova'ya yolcu ettik. Otobüse binmeden önce onu "Güle güle arkadaşım. Arkadaşlığımız hep sürecek ve Âdem dede ile tanışmak için sabırsızlanıyorum. Selamlar herkese." diyerek uğurladım.

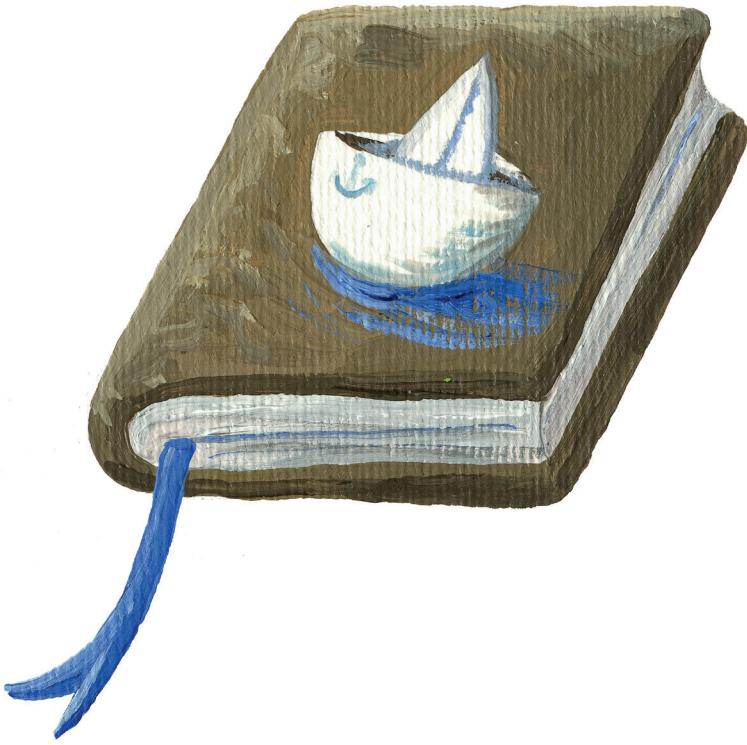
Bahar mevsiminin sonlarındaydık. Yakında yaz tatili başlayacaktı. Fadime'den adresini öğrendim. Yaz tatilini Kosova'da geçirecektik. Zaman çabucak geçti. Yaz tatili başladı. Otobüsle Kosova'ya doğru yola çıktık. Bir günümüzü yollarda geçirdik. Kosova'ya vardığımızda bir taksi ile Fadimelerin evine doğru yola çıktık. Taksi ile on altı dakikalık yolculuktan sonra Fadime bizi kapının önünde karşıladı. İşte Fadime'nin dedesi Âdem KELMENDİ, karşımda duruyordu. Âdem dedeye olanları anlattım ve onunla koyu bir sohbete daldık. Fadimelerin evinde uzunca bir süre kaldık. Onlara bizi evlerinde misafir ettikleri için teşekkür ettik. Artık Türkiye'ye dönüyorduk.

Yaşadığımız bu güzel durum bir bakıma Atatürk'ün 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramını tüm dünya çocuklarına armağan etmesiyle gerçekleşmişti. Ne güzel fikirmiş. "Sağ ol Atam!"

Artık, ülkemiz sınırları dışından biriyle arkadaş olmuştum. Üstelik her geçen gün yabancı dilimi de geliştiriyordum. Çok mutluydum. YAŞASIN 23 NİSAN!

“

Yaşadığımız bu güzel durum
bir bakıma Atatürk'ün 23
Nisan Ulusal Egemenlik
ve Çocuk Bayramını tüm
dünya çocuklarına armağan
etmesiyle gerçekleşmişti. Ne
güzel fikirmiş. “Sağ ol Atam!”

Duru Şeker

İstanbul / 9

MADEN DERESİ

1.BÖLÜM: Kampa Hazırlık

Defne, 17 yaşında lise son sınıf öğrencisiydi. En iyi arkadaşları Ayşe, Ali ve Mert ile birlikte yeni yerler görmeyi ve araştırma yapmayı seviyordu. Yaz tatili gelmişti. Karnelerinde zayıf yoktu. Bunu kutlamak için bir çay bahçesine gittiler.

Defne:

- Arkadaşlar, yaz tatili için bir kamp yeri araştıralım, dedi.

Hemen telefonlarından ve tabletlerinden araştırmaya başladılar. Ali biraz sonra:

- Buldum, diye, bağırdı. "Bence Maden Deresi olsun." dedi ve anlatmaya başladı:

"Maden Deresi, Sakarya ilinde Osmanlı zamanında Fransızlar tarafından altın madeni olarak işletilmiş sonra da terk edilmiş. Bugün o zamandan kalan maden tünelleri ve mağaralar bulunmakta. Sık ormanın içindeki dere ismini bu madenden almış. Maden Deresi'nde iki adet şelale var. Şelalenin arkasında 15 metre yüksekliğinde Cenevizlilerden kalma set var."

Hepsi heyecanlandı, farklı bir macera olacağını düşündüler. Kamp için gerekli malzemeleri paylaştırıp görev dağılımı yaptılar.

Mert:

-Evlere dağılıp hazırlanalım, dedi.

Herkes evlerine dağıldı.

Defne: Not defteri, kalem, el feneri, çadır ve iki uyku tulumu aldı.

Ayşe: İki battaniye, kafa feneri, kamp araç gereçleri ve iki telsiz aldı.

Ali: İki battaniye, el feneri, çadır, ateş için malzeme ve iki uyku tulumu aldı.

Mert: İlk yardım malzemesi, halat, kafa feneri, yiyecek, içecek ve havai fişek aldı.

Defne, evde Maden Deresi'nin haritasının dökümünü aldı. Ulaşım için yol bilgilerini ve dikkat etmeleri gereken konuları not defterine kaydetti.

Adapazarı'na ulaşım için treni kullanacaklar ve daha sonra bisikletleri ile Maden Deresi'ne gideceklerdi. Sabah saat 06.30'da okulun kapısında buluştular. Bisikletleri ile saat 07.00'de kalkacak olan trene yetişmek için hareket ettiler.

2.BÖLÜM: Kampta 1. Gün

İki saat süren yolculuktan sonra saat 09.00'da Adapazarı'na ulaştılar. Trenden indiklerinde onları Defne'nin Adapazarı'nda yaşayan teyzesi Gülten Hanım karşıladı. Gülten Hanım onlara yolda yemek için sandviç hazırlamıştı. Defne sandviçleri alıp, çantasının ön gözüne koydu.

Defne:

- Artık yola çıkmalıyız, dedi.

Teyze ile vedalaşıp, çantalarını sırtlarına aldıktan sonra bisikletleri ile yola koyuldular. Bir saate yakın otoyolda ilerledikten sonra orman yoluna saptılar. Orman yolunda

sırtlarında çanta, bisikletleri ile ilerlerken çok zorlandılar. Bir süre sonra tatlı bir sincap gördüler. Sincap sanki onlara yol gösteriyormuş gibi önlerinde ilerlemeye başladı. Sık ağaçlarla kaplı, kıyısında dere akan tepenin eteğine geldiler. Yol ağaç kütükleriyle kaplıydı. Bu nedenle bisikletlerini ellerine alarak yürümek zorunda kaldılar. Orman hayvanlarının birbirine karışan sesleri ve su şırıltıları eşliğinde yollarına devam ettiler. Ormanın sıklığından gökyüzü görülemez olmuştu. Düzgün bir orman yoluna ulaştılar. Yol arkadaşları sincap ortadan kayboldu. Bisikletleri ile ormanın içinde devam ettiler. Bir saatlik yolculuktan sonra üç tarafı yüksek tepeler ve sık ormanlarla kaplı kenarından dere akan muhteşem güzellikte düzlük bir alana ulaştılar. Kamp için en uygun alanın burası olduğu konusunda fikir birliğine vardılar. Aralarında hemen görev dağılımı yaptılar. Defne ve Mert, çadır kurup eşyaları yerleştirecek, yürüyüş için malzemeleri hazırlayacaktı. Ayşe ve Ali, odun toplayıp ateşi yaktıktan sonra, yemek hazırlayacaktı.

Yarım saat içinde iki çadır kurulup malzemeler yerleştirildi, küçük bir odun yığını yapıp ateş yakıldıktan sonra yemekler hazırlandı. Yemeklerini yerken yanlarına uzun boylu, zayıf, yaşlıca, uzun saçlı ve sakallı esrarengiz bir adam geldi. Adam buraya neden geldiklerini ve ne kadar kalacaklarını sordu. Çocuklar iki gece kalmayı planladıklarını, şelaleye yürümek ve maden tünellerini görmek istediklerini söylediler. Esrarengiz adam bunun üzerine anlatmaya başladı:

- Şelaleye dere yolundan gitmeniz daha güvenli olur. Dağ yolundan maden tünellerini geçerek de şelaleye ulaşabilirsiniz. Dağ yolu biraz daha tehlikelidir. Güvenlik önlemlerinizi almalısınız. Gece kalacaksanız bol miktarda yakacak odun toplamalısınız, dedi.

Dere ve dağ yoluna nasıl ulaşacaklarını tarif ederek yanlarından ayrıldı. Çocuklar olanlara çok şaşırdı. Getirdikleri haritadan da kontrol ederek dere yolundan gitmeye karar verdiler. Sırt çantalarına halat, ilk yardım malzemesi, iki

telsiz, yiyecek ve içeceklerini doldurdular. İçlerine mayolarını, üzerlerine şort ve tişörtlerini, ayaklarına su ayakkabılarını giyerek yürüyüşlerine başladılar.

Ormanın içinden yürüyerek dereye incekleri en uygun yeri aramaya başladılar. Bir süre sonra kıyının yüksekliği azalmaya başladı. Mert eline uzun bir sopa alıp en öne geçti.

Mert:

- Haydi, suya girelim, dedi.

Su, ayak bileklerine geliyordu ve çok soğuktu. Suyun içinde büyük kayalar ve ağaç kütükleri vardı. Bir süre sonra su dizlerine gelmeye başladı.

Mert:

- Artık daha dikkatli olmalıyız, dedi

O sırada Ayşe'nin ayağı kaydı. Düşerken arkasındaki Ali kolundan yakalayarak düşmesini önledi. Önlerinde büyük bir ağaç kütüğü vardı, ilerleyemiyorlardı. Mert ağacın üzerine tırmandı. Yanındaki halatı aşağı uzatarak arkadaşlarını yukarı çekti. Su artık omuzlarına geliyordu. Suyun içinde yürümekte zorlanıyorlardı. Tekrar suyun kıyısında yürümeye başladılar. Önlerinden bir tavşan zıplayarak geçti. Çok sevindiler. Düz, taşlık bir yola geldiler. Dağ yanlarında gökyüzüne uzanıyordu. Ağaçlar gökyüzünü kapatıyordu. Taşlık yolda ilerlerken tekrar derenin kıyısına ulaştılar. Suda balıklar yüzüyordu. Mert sopayla kontrol ettikten sonra tekrar suya girdiler. Su bellerine geliyordu. Sonunda ileride şelaleyi gördüler. Tişörtlerini çıkarıp mayoları ile suya atladılar. Suda ilerleyerek şelalenin altına kadar geldiler. Su yere çok sert aktığı için canları acıdı. Suyun altında duramadılar. Suda uzun bir süre eğlendikten sonra üzerlerini giyinip kamp alanına dönmek için yola koyuldular. Hava kararmaya başlarken kamp alanına ulaştılar. Hemen aralarında görev dağılımı yaptılar. Ayşe ve Ali odun toplamaya, Mert ve Defne ateş yakıp yemek hazırlamaya başladılar.

Ali'nin aklına sabahki esrarengiz adamın dedikleri geldi. Bu nedenle kocaman bir odun yığını yaptılar. Hava iyice karardı. Hep birlikte yemek yemeye başladılar. O sırada ormandan çakal ve kurt sesleri gelmeye başladı. Çok korktular.

Defne:

- Korkmayın! Yabani hayvanlar ateşe ve sese gelmez, dedi.

Ali hemen getirdikleri havai fişeklerden patlattı. Geceleyin ateşin sönmemesi için sırayla nöbet tutmaya karar verdiler. Hava çok soğuktu. Sırtlarına battaniyelerini alıp ateşin başında günü değerlendirdiler. Ateşte mısır ve marshmallow yaptılar. Uykuları geldi. Ali, ilk nöbeti tutmaya gönüllü oldu. Defne ve Ayşe kendi çadırlarına, Mert diğer çadıra uyumaya gitti. Sabaha kadar sırayla ateşi söndürmeden ve havai fişek atarak nöbet tuttular.

3.BÖLÜM: Kampta 2.Gün

Son nöbeti Defne tuttu, yavaş yavaş sabah oldu. Defne arkadaşlarını uyandırmadan önce kahvaltıyı hazırladı. Arkadaşları sırayla uyandı. Gece olanlar konusunda şaşkınlardı. Güzelce kahvaltılarını yaptılar sonra Defne haritasını açtı. İyice incelediler. Hep birlikte dağ yolundan madenlere gitmeye karar verdiler. Mert ve Ali ateşi söndürüp, eşyaları topladı. Ayşe ve Defne çantaları hazırladı. Yanlarına halat, el ve kafa feneri, ilk yardım malzemesi, telsiz, su ve yiyecek aldılar.

Mert uzun bir sopa alarak grubun önünde dağa doğru yürümeye başladı. Sık ormanın içinde dağ yolunda yokuş yukarı ilerlediler. Uzun bir yürüyüşten sonra ilk maden tünelinin girişine geldiler. Kafa fenerlerini açarak tünele giriş yaptılar. Tünel dar olduğu için tek sıra hâlinde ve eğilerek yürümek zorunda kaldılar. Karanlıkta on beş dakika ilerledikten sonra açık bir alana ulaştılar.

Mert bağırdı:

- Dikkatli olun aşağısı uçurum!

Hepsi açık alana geldiler. Çok yüksekte olduklarını anladılar. Dışarıda büyük kayalıklar, yüksek ağaçlar ve yaklaşık yüz elli-iki yüz metre aşağıda maden deresi görünüyordu. Muhteşem manzarayı bir süre seyrettikten sonra tünelde yürüyüşlerine devam ettiler. Tünel gittikçe daraldı. Bu nedenle dizlerinin üzerinde ilerlediler. Bir süre sonra Mert:

- İleride ışık görüyorum. Biraz sonra tünelden çıkacağız, dedi.

Sonunda tünelden çıktılar. Herkes bulduğu bir kayaya oturup suyunu içti. Kısa bir moladan sonra yola koyuldular. Yolda Ali'nin ayağı kaydı. Tam aşağı düşerken bir dala tutunarak düşmekten kurtuldu. Ayşe ve Mert onun kollarından tutarak ayağa kalkmasını sağladılar. İlerledikleri yol daralıyordu. Sadece bir insanın geçebileceği genişlikteydi. Yolun sol tarafında duvar gibi dağ yükseliyordu. Sağ tarafı ise uçurumdu. Tek sıra hâlinde yürüyüşlerine devam ettiler. Ağaçların arasından ikinci tünelin girişini gördüler. Kafa fenerlerini açıp tünele giriş yaptılar. Bu tünel oldukça geniş olduğundan ikili hâlde yürüyebiliyorlardı. Kafalarının üzerinden sürü hâlinde yarasalar geçti. Korktular ve kendilerini korumak için yere oturup kafalarını eğerek bir süre beklediler. Sonra yürüyüşlerine devam ettiler.

İleride tünel iki yola ayrılıyordu. Telsiz ve kafa fenerlerini paylaşp, Mert ve Defne tünelin sağ yolundan, Ali ve Ayşe ise tünelin sol yolundan ilerlemeye devam ettiler. Ali ve Ayşe kısa bir süre sonra tünelden çıkıp açık alana ulaştılar. Mert ve Defne çok geniş ve yüksek bir mağaraya ulaştılar. Mağaranın içinde tren rayları ve vagonları gördüler. Burasının eski bir maden deposu olduğunu düşündüler. Bu nedenle çok heyecanlandılar. Mağarada yürürken Ali'nin telsizinden sesi duyuldu.

Ali:

- Biz tünelden çıktık, neredesiniz?

Mert:

- Biz bir mağaraya ulaştık. Çıkış yolu arıyoruz, dedi.

Mert ve Defne mağaranın sonunda dar bir tünele girdiler. Dizlerinin üzerinde ilerleyerek on dakika yol aldıktan sonra çıkışa ulaştılar.

Mert ve Defne, Ali ve Ayşe'nin bulundukları noktanın yüz metre ilerisinden dışarı çıktılar. Telsiz ile haberleşip buluştuktan sonra yollarına devam ettiler. Düz bir orman yoluna ulaştılar. Ormanda ilerlerken karşılarında bir dere çıktı. Dere derin değildi. Dereyi takip ederek şelalenin aşağıya aktığı yere geldiler. Nehirden ormanın içine doğru yürümeye başladılar. Hepsi suya girdi. Su çok soğuktu. Ayşe soğuktan etkilendiğinden sudan çıktı ve yerlerdeki taşlardan koleksiyon yapmak için ilginç, değişik taşlar toplamaya başladı. Tekrar geri dönerek nehrin aşağı aktığı yere geldiler. Kıyıda, açık alanda getirdikleri yemekleri yediler.

Mert:

- Artık geri dönüşe başlayalım. Karanlığa kalacağız, dedi.

Geri dönerken Ali ve Ayşe büyük mağarayı, tren raylarını ve vagonları görmek istedi. İlk girişten tünele giriş yaptılar. Tünele girdikten bir süre sonra kafa fenerlerinin pili bitti. Bu nedenle el fenerlerini çıkarmak zorunda kaldılar. Geniş mağaradan geçerek tünelden çıktıktan sonra taşların üzerine oturup su içerek bir süre dinlendiler. Güneş yavaş yavaş batıyordu. Gece karanlıkta tünellerde ve ormanda vahşi hayvanlarla kalmamak için hızlı hareket etmeye karar verdiler.

Dar dağ yolunda dikkatli bir şekilde tek sıra hâlinde ilerleyerek ilk tünele geldiler. Dar olan bu tünelde eğilerek ve diz üstünde ilerleyerek çıkışa ulaştılar. Karınları çok acıktı. Çantanın içinde yiyecek aradılar ama bulamadılar. Defne çantanın ön gözünü karıştırırken eline teyzesinin yol için verdiği sandviçler geldi. Sandviçleri bitirdiklerinde hava iyice

karardı. El fenerleri ile ormanın içinden geçerken ormandan hayvan sesleri gelmeye başladı. Çok korktular.

Adımlarını hızlandırdılar. Hava tamamen karardığında kampa ulaştılar. Ali'nin aklına gece için lazım olan odun geldi ama hava tamamen karardığından odun toplayamazlardı. Ne yapacaklarını düşünürken yanlarından odun yüklü bir kamyonet yaklaştı. Kamyondan esrareniz adam indi. Birbirlerine bakıp olanlara anlam veremediler. Odunları yere yığıp hemen ateş yaktilar. Defne ve Ayşe yemek hazırladı. Ali ve Mert eşyaları toplayıp gece hazırlığı yaptı. Esrareniz adamı yemeğe davet ettiler. Çocukların çok şaşırdığını anlayan esrareniz adam yemekte kendini tanıtmaya başladı:

Benim adım Ahmet. Emekli çocuk doktoruyum. Eşim Elif ile birlikte derenin karşısındaki evde yaşıyoruz. Eşim emekli ilkokul öğretmeni. Kızım Zeynep yurt dışında tıp okuyor. Kamp kurduğunuz bu alanın ve derenin karşısındaki toprakların sahibiyiz. Biz, muhteşem güzellikteki Maden Deresi'ni ve çevresini korumaya çalışıyoruz. Çöpleri topluyoruz, yangın çıkmaması için kamp ateşlerini söndürüyoruz, ağaçların kaçak kesilmesini engelliyoruz, derenin kirlenmemesi için önlemler alıyoruz. Kampa, doğayı ve madenleri görmeye gelen insanlara yardımcı oluyoruz, onları bilgilendirip, yönlendiriyoruz, dedi.

Çocukların şaşkınlığı daha da arttı. Ahmet Amca onlara tebessüm etti. Yemekten sonra,

Ahmet Amca:

- İyi geceler, deyip yanlarından ayrıldı.

Hava çok soğuktu. Sırtlarına battaniye alıp ateşin başında günü değerlendirdiler. Bir süre sonra kurtların uluma sesi duyuldu. Ali hemen son havai fişekleri attı. Ateşin sönmemesi için sabaha kadar nöbet tutmaları gerekiyordu. Ayşe ilk nöbeti tutmaya karar verdi. Diğerleri uyumak için çadırlarına gittiler.

4.BÖLÜM: Kamptan Dönüş

Son nöbeti tutan Mert, arkadaşlarını uyandırmadan kahvaltıyı hazırladı. Bir süre sonra herkes uyandı. Güzelce kahvaltılarını yaptıktan sonra dönüş hazırlığına başladılar. Ali ve Ayşe ateşi söndürüp, çadırları topladılar. Mert ile Defne eşyaları toplayıp, çantaları hazırladı. Bütün işler bittikten sonra çevre temizliği yaptılar. Ahmet Amca ve Elif Teyze ile vedalaşmaya karar verdiler. Çantalarını sırtlarına alıp bisikletleri ile yola koyuldular. Nehirden karşıya geçmek için yol ararken bir köprüye rastladılar. Köprüyü geçtikten sonra ileride, ağaçların arkasında bir ev gördüler. Eve gidip kapıyı çaldılar. Kapıyı kendi yaşlarında bir kız açtı.

Defne:

- Merhaba! Ahmet Amca'nın evi burası mı? diye sordu.

Kapıyı açan kız:

- Evet, burası, Ahmet Amca benim babam. Adım Zeynep, dedi.

Ayşe:

- Ahmet Amca'yı görebilir miyiz, diye sordu.

Zeynep babasını çağırmak için eve girdi. Annesi ve babası ile birlikte geri döndü. Ahmet Amca çocukları görünce çok sevindi.

Ahmet Amca:

- Dün akşam kızım Zeynep yurt dışından yaz tatili için döndü. Sabah da siz ziyaretime geldiniz. Bu yüzden çok mutluyum, dedi.

Defne:

- Tüm yardımlarınız için teşekkür ederiz. Sizi unutmayacağız, dedi.

Vedalaştıktan sonra bisikletlerine binip yollarına devam

ettiler. Bisikletleri ile ormanın içinde bir süre yol aldıktan sonra kampa gelirken gördükleri sincabı yine gördüler. Sincap bu sefer onlara dönüş yolunu gösteriyor gibiydi. Sincap önde yollarına devam ederken ormanda ağaç kütükleriyle kaplı bir yola ulaştılar. Bu nedenle bisikletleri ellerinde yollarına yürüyerek devam ettiler. Yol düzeldikten sonra bisikletleri üzerinde uzun bir süre gittiler. Otoyola az bir mesafe kala sincap ortadan kayboldu. Otoyolun kenarından dikkatli bir şekilde ilerleyerek öğle saatlerinde Adapazarı'na ulaştılar.

Trenin kaçta kalkacağını öğrenmek için istasyona gittiler. İstanbul'a ilk tren akşam 21.30'daydı. Biletlerini alıp Gülten Teyze'nin evine gittiler. Gülten Teyze onları kapıda görünce çok sevindi, hemen içeri davet edip, yemek hazırladı. Çocuklar temizlenip, üstlerini değiştirdikten sonra yemeğe oturdular. Yemekte kampta ne yaptıklarını, başından geçenleri, maden tünellerini ve esrarengiz adamı anlattılar. Gülten Teyze anlatılanlara çok şaşırdı. Tren saatine kadar dinlendiler. Tren saati yaklaşırken Gülten Teyze ile vedalaşıp tren istasyonuna gittiler. Trende koltuklarına oturduktan sonra tabletlerine ve telefonlarına bakmaya başladılar. Tren İstanbul'a doğru yol alırken, Ali:

- Buldum! diye, bağırdı.

Defne:

- Yine ne buldun? diye sordu.

Ali:

- Gelecek sefer gideceğimiz yeri buldum, dedi.

Hep birlikte:

- Neresi? diye sordular.

Ali:

- Adam Kayası, dedi.

Nil Danışman

İstanbul / 9

MUTLULUĞUN RESMİ

Soğuk bir kış günüydü. Rüzgâr yüzümü acıtıyor, atkının yüzümü kapatması için elimden geleni yapıyordum. Montum ve botlarım yeni alınmıştı. Bugün sınıftaki arkadaşlarıma onları göstermek için sabırsızlanıyordum. Özellikle de hiçbir şeyin değerini bilmeyen ve her gün yeni bir kalem ya da malzeme ile gelen Oya'ya, "Baaak!" diyecektim.

Servise binen öğrenciler ne kadar şanslı diye düşündüm. Oya da o çocuklardan biriydi. Hatta babası onu bazen okula arabayla da getiriyordu. Annem ise iki ablam ve beni her gün yürütüyordu. Yağmur, kar yüzümüze çarpa çarpa okula gidiyorduk. Bir gün bile okulu aksatmamızı istemezdi annem. Hepimiz okuyup büyük insan olacaktık. Büyük ablam Filiz yazmayı çok sevdiği için yazar, küçük ablam Yaprak çok iyi koştuğu için atlet ve ben de çok konuştuğum için avukat olacaktım. Annem üçümüzle de ilgilenirdi. Birimizin ödevi, birimizin kitabı, birimizin saç, beslenmelerimiz derken perişan hâllerini hep fark ediyordum. Hele benimle ne uğraşırdı. Canım sıkılır ağlardım. Uykum varsa okula gitmek istemezdim. Bizi okula yetiştirmek için canını verirdi.

Babam belediyede temizlik işlerine bakıyordu. Benim canım babam o olmazsa mahallemiz her akşam çöpten ne hâle gelirdi. Süpermen gibi tüm sokakları tertemiz yapıyordu. İşte benim mutlu ailem böyleydi.

O gün sevinçle montumu ve botlarımı arkadaşlarıma

gösterdim. Her yere gülücük saçıyor hatta derslerimi bile daha iyi yapıyordum. Öğretmenim dünyanın en iyi kalpli insanıydı. Bana her zaman iyi davranıyor, ara ara sohbet ediyorduk. Çok iyi ders anlatıyordu. Hele okuduğu masallar beni hayallere sürüklüyordu. Okumayı ve yazmayı onun sayesinde öğrenmiştim. Öğretmenimiz ders esnasında telefonu çalınca özür dileyerek çıktı. Çok merak etmiştik. Geri geldiğinde Oya'ya, bugün okul çıkışı ninesine gitmesini söyledi. Oya'nın ailesi haber vermişti. Ben çok sevinmişim. Çünkü Oya'nın ninesi bizim mahalledeydi. Oya'ya baktım hiç gülmüyordu. Bu kız niye hep suratsız ve mutsuz diye düşündüm. Hiçbir şeyden mutlu olmuyordu. Acaba bir derdi mi vardı?

Son teneffüste Oya'nın yanına gidip çıkışta bizimle gelmesini teklif ettim kabul etti, çıkışta beraber yürüdük ve Oya'yı ninesine bıraktık. Ertesi gün, güneş yüzünü göstermişti, sokağa çıkıp Oyalara doğru yürüdüm. Ninesi kapıda idi, cesaretimi toplayıp sordum. "Fadime nine, Oya niye hep mutsuz?" O da başladı anlatmaya:

"Yağmurcuğum bak, Oya'nın annesi çok yoğun çalışır. Oya bazen onun yüzünü bile göremez. Gördüğünde de o mutlu olsun diye çeşitli yemekler yapar, bunlarla uğraşır ama Oya yine de özlemini gideremez. Babası da aynı şekilde, onun da hep işi vardır. Ona türlü türlü hediyeler, boy boy oyuncaklar, birbirinden güzel giysiler alır. Odasını şirin eşyalarla süslerler. Oya ise hiçbir şeyden mutlu olmaz. Tek isteği onlarla beraber vakit geçirmektir. Annesiyle babası onun bu hâline çok üzülürler. Fakat çalışmaya mecburlar. Bazen de buraya benim yanıma gönderirler." dedi. Ben ise Oya'yı ne kadar şanslı görüyordum. Meğer ne kadar sıkıntılıymış. Ben de sahip olamadığım her şeye üzülüyordum. Aklıma iyi bir fikir geldi: "Fadime nine Oya'yı çağır hemen, onu harika bir yere götüreceğim," dedim. Oya'yı ikna ettim ve koşa koşa gittik. Götürdüğüm yerde oyun oynayan çocuklarla karşılaştık. Çocukların giysileri eskiydi. Ayakkabıları açılmış, bazıları

yırtıktı fakat onlar çok mutlu görünüyorlardı. Kucaklarına aldıkları taşları, sopaları oradan oraya taşıyorlardı. Oya, onların yanına gidip, “Ne yapıyorsunuz o taşlarla?” diye sordu. Çocuklar, “Oyun oynuyoruz,” diye cevap verdiler. Oya, “Hiç taşlarla oynanır mı?” diye gülümsedi. Çocuklar, “Oynanır tabii. Hem de ne güzel oyunlar oynanır. Haydi, siz de bize katılın,” dediler. Birlikte üçtaş, dokuztaş oynadık. Taştan evler, köprüler, yollar yaptık. Akşama kadar oynayıp eğlendik. Saati bile fark etmedik. Oya çocuklarla oynarken, onların ne kadar mutlu olduklarını gördü. Sonra bir kendi giysilerine baktı, bir de onlarınkine...

O anda annesiyle babasının onu mutlu etmek için ne kadar uğraştıklarını hatırladı. Hep mutsuz olduğu için kendisinden utandı. Ben ve Oya sahip olduklarımız için şanslıydık, el ele tutuştuk, biz çok iyi arkadaşık. O günden sonra Oya bir daha asla mutsuz olmadı, ben de...

“

Birlikte üçtaş, dokuztaş oynadık. Taştan evler, köprüler, yollar yaptık. Akşama kadar oynayıp eğlendik. Saati bile fark etmedik. Oya çocuklarla oynarken, onların ne kadar mutlu olduklarını gördü. Sonra bir kendi giysilerine baktı, bir de onlarınkine...

Yusuf Emir Gürbüz

İstanbul / 9

YAZ'A KÜSEN GÜZ

Pencereden dışarı bakarken dalıp gitmişti Han. Elindeki kitabın sayfasını kaldığı yerden kıvrıp yerinden kalktı. Annesine:

“Ne zaman bitecek bu sonbahar? Ne sıkıcı, ne renksiz bir hava var dışarıda!” dedi. Bir süre kendi kendine söylendi Han. Annesi, Han’ın bu serzenişine karşılık vermedi. Han, gökyüzünde uçan kuşların ardından bakarak, nefesinin camda oluşturduğu buğuya koca bir güneş çizdi. Evet, bu onun için çok anlamlıydı. Ne de olsa en sevdiği mevsim Yaz’dı. “Ne gerek var ki canım sonbahar mevsimine,” diyerek cama çizdiği güneşi koluyla siliverdi.

O gece yatağında uyumaya çalışırken, çatıya damlayan yağmur tanelerinin sesini duydu. Yağmur taneleri Han’a birden Yaz’ı hatırlattı. Yanı başındaki masa lambasını yaktı. Kitaplığına doğru yönelen Han, yağmurun hızlandığını duyarak en üst raftaki “mevsimler” kitabını alıp hızla bir köstebek edasıyla yorganın içine giriverdi. Kitabın sayfalarını karıştırdı. Bir yerde şöyle yazıyordu: “Sonbahar mevsimi yaz mevsiminden sonra gelir. Sonbahara güz mevsimi de denir.” İçinden, “Bak işte! Sen olmazsan yaz mevsimi daha uzun sürecek.” diye düşündü. Rüzgârın sesi şiddetlenmişti, sanki Han’a cevap veriyordu. Kitabı başucundaki komodine bıraktı, masa lambasını söndürdü ve derin bir uykuya daldı. O gece rüyasında geçen sene yaz mevsiminde gittiği köyünü

gördü. Masmavi gölün kenarında kumdan yaptığı kalesini bu kez rüyasında tamamlamıştı. Sabah, yüzünde gülümsemeyle masa saatinin alarminin çalmasına sinirlenmeden uyandı. Rüyanın etkisiyle yataktan fırlayıp cama koştu. Camdan bakmasıyla omuzlarının düşmesi bir oldu. Çünkü hâlâ güz mevsimindeydi. Başını gökyüzüne kaldırdı ve uçan leylekleri gördü. “Gördün mü Güz? Leylekler göçüp gitmiş sen varsın diye. Bak! Ağaçlar da küsmüş hem sana, yapraklarını döküvermiş.” dedi. Terliklerini yere sürte sürte lavaboya yöneldi.

İçeriden annesi: “Han! Hadi kahvaltı hazır.” dedi.

Sıradan bir pazar günüydü. Kahvaltı masasına geçti Han. Her şey ona yaz mevsimini hatırlatıyordu. Sütünden bir yudum aldı, sıcacıktı. Tıpkı yaz gibi. Kızarmış ekmekten bir dilim aldı. O da sıcacıktı. Ayaklarının, güneşin ısıttığı kumsala dokunduğunu hissetti. İçi bir hoş olmuştu. Ekmeğine tereyağı sürerken köyde yediği çikolatalı dondurma geldi aklına. Yaza olan özlemi hiç bitmiyordu. Onun için suçlu güz mevsimiydi ne de olsa. “Ne vardı canım yaz mevsimi biraz daha devam etseydi, hiç olmazsa bu kez kumdan kalemi bitirirdim, değil mi?” diye seslendi babasına. Herkes birden Han’a yöneldi. Babası, “Evet Han, tüm çocuklar gibi sen de yaz mevsimini seviyorsun. Ama doğanın kendini yenilemesi için biraz da durulmaya ihtiyacı var. Şöyle düşün; yaz ile kış mevsimindeki köprü gibidir sonbahar. Ağaçlar sararan yapraklarını döker ve uykuya dalar. Bir dahaki yaza yeniden yeşillenmek için. Bütün yaz çalışıp yorulan hayvanlar, kış uykusuna hazırlık yapar, yuvalarına çekilir ve bahar geldiğinde yeniden doğaya dönerler. Tıpkı senin her gece uyuduktan sonra yeni güne uyandığın gibi. Sence doğanın kendini yenilemeye ve dinlenmeye ihtiyacı yok mu?” diye sordu Han’a. Bunlara inanmak pek de işine gelmemişti Han’ın.

Yarın okul açılıyordu. Han, yaz tatilinde öğretmenin verdiği ödevlerini kontrol etti. Okuluna, öğretmenlerine ve

arkadaşlarına kavuşacağı için çok mutluydu. Banyosu hazırdı bile. Annesi küvetini bol köpüklü sıcak suyla doldurmuştu. Banyosunu yaptı. Odasında bir süre oyuncaklarıyla oynadı. Sonra aklına gelen fikir sayesinde güz mevsimine bir mektup yazmaya karar verdi. Onunla bu şekilde anlaşabileceğini düşündü. Çalışma masasına geçti.

Mektubu'nda:

"Sevgili Güz, demek isterdim ama seni pek sevdiğim söylenemez. Kuşlar bile seni terk ediyor, görmüyor musun? Hem ağaçların yapraklarını dökmeye ne hakkın var, herkes yaz mevsiminde mutluydu. Karıncalar bile yuvalarına çekilip seni terk etti. Ağustos böceğinin de keyfini kaçırmaya hakkın yok! Lütfen bir an önce gider misin?" diye bitirdi mektubunu. Bu mektubu nasıl ulaştıracaktı Güz'e? Hah! Tamam, işte aklına bir fikir geldi. Hemen mektubunu bir uçak yapıp, odasının penceresinden dışarıda esen rüzgârın kanatlarına bıraktı. Rüzgâr, uçak mektubunu çok uzaklara uçurdu. Mektubun arkasından bakan Han, bu sefer bu işi hallettiğini düşündü.

Gündüzlerin kısa olmasından dolayı hemencecik akşam olmuştu. Yemeğin ardından, yarın erken uyanmak için odasında uyumaya gitti. Annesi okul formasını ütüleyip kapı arkasındaki askıya asmıştı. Yarın için büyük mutluluk duyuyordu. Hem okulu açılacak hem de yaz mevsimi biraz daha devam edecekti. "Eee tabi, mektubum güz mevsimine ulaşırsa," diye düşündü Han. Yatağına uzandı, çok geçmeden uykuya daldı. O gece garip bir rüya gördü. Rüyasında uçaktan mektubunun üstüne oturmuş, penceresinden gökyüzüne doğru uçuyordu. Bulutların üstüne çıktı kâğıttan uçağıyla. Bir bulutun üstüne konuverdi. Bir ağlama sesi duydu. Uçağından indi. Bulutun üstünden sese doğru yöneldi. Ağlayanın yaz mevsimi olduğunu gördü. "Hey yaz! Seni çok özledim neden ağlıyorsun?" diye sordu. Yaz mevsimi; mektubunun güz mevsimine ulaştığını, güz mevsiminin dünyayı terk edip gittiğini söyledi. Han: "Bu çok güzel bir haber değil mi? Artık

daha çok beraber olacağız?” dedi. Yaz mevsimi: “Ben de seni ve tüm çocukları çok seviyorum. Ancak bitki örtümün yenilenmesine, ağaçlarımın dinlenmesine, derelerimin yağın yağmurla tekrar dolmasına ihtiyacım var. Benim ona ihtiyacım olduğu gibi diğer mevsimlerin de birbirine ihtiyacı var. Biz birlikteyken güzel oluyoruz. Arkadaşımla geri dönmesini çok istiyorum, onu çok özledim,” dedi. Han, bir an duraksadı ve yaz mevsiminin haklı olduğunu düşündü. Yaz mevsimine sarılan Han, “Üzülme söylediklerinde haklısın. Yarın bir mektup yazıp dünyamızın ona ihtiyacı olduğunu söyleyip geri dönmesi için onu ikna edeceğim!” dedi. Kâğıttan uçağına binip uzaklaşmasıyla uykudan uyanması bir oldu.

Yatağından kalktı. Kalbi pır pır atarken güz mevsiminin gitmemiş olmasını dileyerek cama koştu. Camın arkasından esen rüzgârı ve çiseleyen yağmuru görünce çok sevindi. Neşe içinde üstünü değiştirdi. Hem bugün okulun ilk günüydü. Kahvaltısını yaptı. Evden çıkarken annesine sarıldı. “Anne artık güz mevsimini de çok seviyorum.” dedi. Okul servisini beklerken yol kenarındaki su birikintisine elindeki kâğıttan gemisini bıraktı. Gemisinin üstünde, “Teşekkür ederim güz! İyi ki bizi bırakmadın.” yazıyordu. Han, gelen okul servisine bindi. Yol boyunca, her mevsimin kendine has güzelliklerinin olduğunu düşündü. Doğadaki her şeyin yerli yerinde olduğunu anlamıştı. İlk ders başladığında, servis camına çizdiği bulutu anımsadı. Gülümsüyordu... Okula özlemle...

Hüsnâ Koçyiğit

Niğde / 11

BİR HAYALİM VAR BENİM

Çok heyecanlıydı o gün hem de çok,
Mutluydu, neşeliydi içinde hüzün yok.
Bisiklet yarışmasına katılacaktı,
Tüm gücüyle pedallara asılacaktı.
Yarış başladı büyük bir heyecanla,
Öne geçti hemen açık ara farkla.
Hızla sürerken bisikleti yolda,
Kayıverdi birden ani bir hızla.
Düşüp yaralanmıştı acı duyuyordu,
Canı çok yanmış ağlıyordu.
Götürdüler onu bir çırpıda hastaneye,
Başladılar hemen tedaviye.
Ameliyatı uzun sürdü, herkes endişeli,
Koydular önüne tekerlekli sandalyeyi.
Bacağı biraz kısaldı, artık engelliydi,
Tümünden yok mu olacaktı büyük hayalleri?
Sandalyesi biraz ürkek:
"Beğenmedin mi yoksa beni?".
Küçük kız dedi:
"Hayır ama üzdü bacağımın engeli!".
Birlikte çıktılar hastaneden, artık dosttular;
Yeni bir hayata büyük bir adım attılar.
Küçük kız bisikletine şöyle bir baktı,
Bir daha süremeyeceğim, diye için için ağladı.
Bisikleti dedi: "Ağlama sil gözyaşını,
Asıl engel bu değil, kaldır artık başını!".

Babası protez bacak aldı prensesine,
 Küçük kız binebilecekti artık bisikletine.
 Tüm dünyayı, insanlığı kuşatıp herkesi seven,
 Umudum, hayallerim var, bitip tükenmek bilmeyen.
 Sandalyesi dedi: "Bisiklet yarışması var,
 Zamanımız fazla yok, vakit dar!".
 Birlikte hazırlandılar yarışmaya,
 Sabır ve azimle ant içtiler kazanmaya.
 Yarış başladı, herkes çok heyecanlı,
 Küçük kız protez bacağıyla çevirdi pedalı.
 Bisikletler çok yoruldu, küçük kız bitkin,
 Dediler ona, "Yarışı sen kazandın, artık sevin!",
 Tekerlekli sandalyesi, bisikleti sevinçten coştı,
 Küçük kız neşeyle havalara uçtu,
 "Sizi seviyorum." dedi küçük kız, "Hepiniz iyisiniz,
 Protez bacağımla, sandalyemle beni çok sevdiniz;
 Engelleri aşan yüreğimle hayal ederim, umut ederim,
 Sabrım ve azmimle her güçlüğü yenerim.
 Sağlıkla kırlarda dolaşıp dostluklar kuracağız beraber,
 Yakındır hem de çok yakın, gelecektir o günler.

Aleyna Subaşı

İstanbul / 12

HER ŞEY SEVGİ

Günlerden pazartesi...

Zeki; günlere, zaman dilimlerine, özellikle de var oluşa bir anlam veremiyordu. Daha doğrusu böyle şeylerin neden olduğunu bilemiyor, anlamak da istemiyordu.

Örneğin; okullarda neden sınavlar olduğunu, neden bir mesleğimizin olması gerektiğini ya da neden hedeflerimiz olduğunu çözemiyordu.

Bir şeyi öğrenmek için öğrenmeyi öğrenmesi gerektiğini, bir şeyi bilmesi için bilmeyi bilmesi gerektiğini anlamış değildi. Bunun nedeni her şeyin başlangıcının ne olduğunu bilmediğini düşünmesiydi. Doğal olarak da bazı şeylere anlam veremiyordu.

Bu düşüncelere neden mi kapıldı? Hadi bakalım.

Günlerden yine bir pazartesiydi. İlk dersleri Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi idi. Dersin konusu da "Ahiret Hayatı" idi.

Öğretmenleri onlara, yaşamımızı yitirdikten sonra başka bir evrende, başka bir yaşama sahip olacaklarını güzelce anlatmıştı. Lakin Zeki'nin kendine sorduğu tek şey, o zaman bu hayattaki hedeflerimiz, hayallerimiz gibi şeyler neden var, oldu. Zeki bunları düşünürken zil çaldı.

Şimdiki dersleri de Fen Bilimleri idi. Konularıysa "Besin

Zinciri” idi. Bu zincire göre çekirgeler otları, fareler çekirgeleri, yılanlar fareleri, şahinler veya kartallar ise yılanları yiyordu. Her şey bir döngü içerisindeydi. Zeki bu döngünün –yaşam döngüsünün- başlangıcını bir türlü anlayamamıştı. Sonra zil çaldı ve kafasında sorularla evine gitti. Bir yanda sonsuz bir gelecek, bir yanda sonsuz bir geçmiş ve döngü vardı.

Her neyse... Günlerden başka bir pazartesi... Zeki hâlâ bu işin içinden çıkamamıştı ve en sonunda annesine danışmak istedi.

- Anneciğim, her şeyin başlangıcı nedir?

- Oğlum, bence buna sen kendin karar vermelisin.

- Nasıl yani?

- Bak oğlum. Herkesin kendi değerlerine göre bir başlangıcı ve bir sonu vardır. Herkes için geçerli olmayan, kendi başlangıcını ve sonunu sen belirlersin. Senin için her şey sonsuz olabilir ya da tam aksine her şey hemen bitebilir. Mesela benim fikrime göre, her şeyin başlangıcı da sonu da “sevgi” olmalıdır. Yalnızca sevgi...

Zeki, annesiyle bu konuşmasından sonra her şeye farklı bakmaya başladı.

Baktığı her şeyin iyi yönlerini görüyor, var oluşu anlayamasa da sevmeye çalışıyordu. Etrafına iyimser bakınca da her şeyi iyi görüyordu böyle.

Aylar, yıllar geçti; Zeki büyüdü ve şair oldu. Annesinin ona yıllar önce söylediği şeyi asla unutmamıştı: “Her şeyin başlangıcı ve sonu sevgi olmalıdır.”

Annesinin dediği şeyi, sevgiyi, yıllar boyunca şiirlerinde harmanlayıp çok değerli ve güzel eserler ortaya koydu. Böylece sevdiklerine, sonsuzluğa “sevgi”yi miras bıraktı.

Çocuklardan Ev Yapımı Öyküler

T.C. MİLLÎ EĞİTİM
BAKANLIĞI
Kültür Eserleri

Çocuklardan Ev Yapımı Öyküler

**T.C. MİLLÎ EĞİTİM
BAKANLIĞI**
Kültür Eserleri